

การลงนามทางแพะกะเทย : นัยสำคัญภายใต้วาทกรรมรักต่างเพศ

ปริญญานิพนธ์
ของ
กิตติกร สันคติประภา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษาศาสตร์
พฤษภาคม 2550

การลงนามทางแพ่ง : นัยสำคัญภายใต้ว่าทรมรักต่างเพศ

ปริญญานิพนธ์
ของ
กิตติกร สันคติประภา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษาศาสตร์
พฤษภาคม 2550
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การลงนามทางแพะกะเทย : นัยสำคัญภายใต้วาทกรรมรักต่างเพศ

บทคัดย่อ
ของ
กิตติกร สันคติประภา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษาศาสตร์
พฤษภาคม 2550

กิตติกร สันติประภา. (2550). การลวนลามทางเพศกะเทย : นัยสำคัญภายใต้

วาทกรรมรักต่างเพศ. ปริญญาโท กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะกรรมการควบคุม :
รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ
จิระเดชากุล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรุจ ภัคไธสง

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเผยให้เห็นอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศที่อยู่เบื้องหลังการจัดระเบียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศในสังคม ทำให้กะเทยกลายเป็นอื่น และเป็นชนชายขอบในสังคมรักต่างเพศ โดยได้โต้แย้งแนวคิดและการอธิบาย “การลวนลามทางเพศ” ว่าไม่เพียงพอที่จะทำให้เห็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับกะเทย การวิจัยนี้จึงใช้แนวของสร้างสรรค์นิยม และวิธีวิทยาอัตชีวประวัติในการศึกษาประสบการณ์ของกะเทย

ผลการศึกษาได้เผยให้เห็นว่าบรรทัดฐานรักต่างเพศ ได้สร้างความจริงของความเป็นกะเทยทำให้กะเทยสยบยอมต่ออำนาจรักต่างเพศ บงการตนเองสร้างอัตลักษณ์อ้างอิงความเป็นหญิง และจัดกระทำตนเองให้เป็นไปตามอำนาจของวาทกรรมเพื่อให้อยู่ได้ในสังคม อัตลักษณ์ทางสังคมที่ถูกสร้างขึ้นผูกติดกับความหมายของภาพตัวแทนของกะเทยทั้งเพศภาวะและเพศวิถี ดังนั้นกะเทยจึงถูกใช้ประโยชน์จากระบบชายเป็นใหญ่ทางเพศวิถีในมิติประเด็นได้ง่าย ความรุนแรงทางเพศต่อกะเทยมีหลายระดับตั้งแต่ การใช้วาจาจาบจ้วง การกระทำชำเรา การรุมข่มขืน และการล่อลวงให้สยบยอม ขึ้นกับบริบทของเหตุการณ์ในวาทกรรมที่ทำให้ให้กะเทยตีความอัตลักษณ์ของตนเองว่าเป็นเช่นไร ซึ่งมีผลต่อการเลื่อนไหลของอัตลักษณ์ของกะเทย การกระทำเหล่านี้มีผลต่อทั้งชีวิต จิตใจ ร่างกาย และสุขภาพของกะเทย การไร้ตัวตนและไร้เสียงในสังคมที่ถูกครอบงำโดยอุดมการณ์รักต่างเพศและชายเป็นใหญ่ของกะเทย จึงเป็นการสร้างช่องว่างทางความรู้เกี่ยวกับตัวตนของกะเทย สร้างความคลุมเครือทางความคิดของสังคมและไม่มีแนวทางปฏิบัติในชีวิตประจำวันแก่กะเทย และทำให้เกิดการเลือกปฏิบัติของสังคมต่อกะเทย กะเทยจึงไม่ได้รับการคุ้มครอง และปกป้องสิทธิทางเพศอย่างเพียงพอตามที่สมควรจะได้รับ ในฐานะมนุษย์ที่มีเกียรติ และศักดิ์ศรีคนหนึ่งคนในสังคมงานวิจัยนี้ได้เสนอภาพความคิดและความหมายของการลวนลามทางเพศกะเทย ซึ่งเป็นการละเมิดสิทธิทางเพศและความเป็นมนุษย์ของกะเทย

KATHOEY SEXUAL HARASSMENT:
ITS SIGNIFICANCE IN HETEROSEXUAL DISCOURSE

AN ABSTRACT
BY
KITTIKORN SANKATIPRAPA

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Doctor of Education Degree in Development Education
At Srinakharinwirot University
May 2007

KITTIKORN SANKATIPRAPA. (2007). **Kathoeys Sexual Harassment: Its Significance in**

Heterosexual Discourse. Dissertation, Ed.D. (Development Education).

Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisory Committee :

Assoc. Prof. Dr.Napaporn Havanon, Asst. Prof. Dr.Pensiri Jeradechakul,

Asst. Prof. Dr.Surawut Padthaisong.

The objective of this research is to reveal the power of heterosexual discourse in shaping the order of existing sexual relationship, which places Thai kathoeys, male to female transvestites and transsexuals, as the otherness, thus becoming marginalized people in the society. The study argues that the prevailing “sexual harassment” theories and explanations can not unmask adequately such phenomena imposing on them. The writer adopts autobiography methodology under constructivist ontology to resound their voices from their discursive experiences.

Research findings disclose that heteronormativity has constructed kathoeys' subjectivity; hence they become a docile body in a hegemonized rigid dimorphism of two sexes, male or female. Believing that a female is their “true self”, a female reference identity is constructed so as to fit in. This newly created social identity assigns a certain meaning to their gender and sexual identity, thus facilitates an easier manipulation and an exploitation of their sexuality. Kathoeys' sexual violence varies from a disrespectful verbal and physical attack sexually, group rape and physical abuse, and an intrigued seduction. A certain subject position is constructed in a discursive site resulting in their fragmented identities. Direct impacts to their life occur both mentally and physically, including their health conditions. Being a non-existing and a voiceless person in the hetero-patriarchal dominant society, therefore, creates a gap of knowledge on their self identity, offers an obscure thought and a non-guided practice, and makes possible the act of discrimination and sexual exploitation against them. They are not adequately and fully protected of their sexual rights as a respective human being with dignity in the society. All in all, this research offers a conceptual framework and a perspective of kathoeys sexual harassment, which violates their sexual rights and human dignity.

ประกาศคุณูปการ

ความหมายของปริญญานิพนธ์นี้เป็นการเรียกร้องความเป็นธรรมและสิทธิของความเป็นมนุษย์ที่ทัดเทียมกันแก่ผู้คนที่ถูกกดทับตัวตนในสังคม และหวังให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อวิธีคิดในโอกาสต่อไป ระยะเวลาอันยาวนานที่ใช้ค้นคว้า ปรับปรุงพุดคุย ตั้งคำถาม สอบถาม แลกเปลี่ยนกับผู้คนที่ต่าง ๆ เพื่อสานต่อภาพความคิดไม่ใช่ว่าจะราบรื่นตลอดเวลา มีทั้งปัญหา อุปสรรค ความท้อแท้ และบางครั้งก็หมดกำลังใจ แต่เมื่อนึกถึงเรื่องราวคำพูด ใบหน้าของคนเหล่านั้น และความเหนื่อยยากต่างๆ ทำให้ต้องพยายามให้การศึกษาจากประสบการณ์นี้เดินต่อไปได้เพื่อให้ความรู้เหล่านี้ได้เป็นที่รับรู้ทั่วกัน ความรู้จากประสบการณ์นี้มีความสำคัญต่อการสร้างความรู้ในสิ่งที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน ถึงแม้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จะเสร็จสิ้นหากแต่ข้าพเจ้ายังมีความรู้อีกมากที่ต้องสร้าง และงานอีกมากมายที่รออยู่ซึ่งไม่ได้สิ้นสุดเพียงเท่านี้ จุดนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเล็กๆ เท่านั้น

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้คงไม่สำเร็จหากไม่ได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ รศ.ดร.นภาพร หะวานนท์ ผศ.ดร.เพ็ญศิริ จิระเดชากุล ผศ.ดร.สุรวุฒิ ปัดไธสง ผู้ให้ความรู้เชิงทฤษฎี และการปฏิบัติงานวิจัย ให้คำปรึกษา ข้อคิด แนะนำ ชัดเจนเป็นอย่างดียิ่ง ท่านได้สนับสนุนการสร้างความรู้จากสิ่งที่ไม่เคยคิดถึง พร้อมทั้งหยิบยื่นโอกาสต่างๆ ทางวิชาการ และสนับสนุนสร้างความมั่นใจให้กับข้าพเจ้าซึ่งบางครั้งข้าพเจ้าเองยังไม่มั่นใจเพียงพอ รศ.ณรงค์ พ่วงพิศ ประธานการสอบ และ ดร.ปฐมภรณ์ บุษปธารัง กรรมการสอบปริญญานิพนธ์ ที่ให้ข้อคิดและคำแนะนำต่างๆ นอกจากนั้นแล้วการที่ได้มีโอกาสเรียนกับ ศ.ดร.เสมอชัย พูลสุวรรณ รศ.ดร.พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์ รศ.ดร.กฤตยา อาชวนิชกุล ยังได้ช่วยปูพื้นฐานความคิดและความรู้ในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งขยายประเด็นของความสนใจให้แก่ข้าพเจ้าอีกด้วย และหลักสูตรพัฒนศึกษาศาสตร์ที่ทำให้ข้าพเจ้าได้ทำงานวิจัยบนพื้นฐานของความอิสระ และตัวตนของข้าพเจ้า

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการร้อยเรียงสายใยความเป็นมิตรของผู้คนในชีวิตที่ช่วยเหลือ และมีเมตตาต่อข้าพเจ้าไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนข้อมูล หนังสือ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้ และการสนับสนุนในกระบวนการวิจัยต่างๆ ซึ่งบุคคลเหล่านี้ไม่อาจสามารถเอ่ยนามได้ทั้งหมดและกล่าวขอบคุณได้ครบ มีทั้งเพื่อนนักเรียนสมัยเด็กๆ เพื่อนในที่ต่างๆ ที่เคยทำงานร่วมกันมา เพื่อนของเพื่อน เพื่อนใหม่ที่พบกันระหว่างทาง เพื่อนที่หายไประหว่างทางแต่กลับมาพบกันใหม่ เพื่อนในมหาวิทยาลัยที่เรียนจบมา เพื่อนที่ร่วมเรียนในหลักสูตรโดยเฉพาะเพื่อนรุ่นพี่ที่แลกเปลี่ยนความรู้เชิงทฤษฎี ความเห็นและให้คำแนะนำ รวมทั้งช่วยอ่านงาน ปรับปรุง เพิ่มเติม และผู้ที่ให้กำลังใจเสมอมาโดยเฉพาะ ไหวญ ดึกทั้งสอง มุ เล็ก น้องเมย์ นก พีศรี พีแปง หมึก เพื่อนที่เรียนอยู่ต่างประเทศ น้องหมี น้องเกศ น้องปุ่น น้องหนูหนิง รวมทั้ง ภา แม็ค เจียบ ที่ช่วยหาหนังสือ บทความ และ ข้อมูลอื่นๆ ขณะทำปริญญานิพนธ์ เจ้าหน้าที่ห้องสมุดธรรมศาสตร์ คุณสุภาภรณ์ ขาวสำอางค์ และห้องสมุดศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร

หลักสูตรสตรีศึกษาธรรมศาสตร์ที่ข้าพเจ้าได้เข้าไปร่วมเรียนด้วยหลายครั้ง เพื่อนๆ เจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย และศูนย์นวัตกรรมฯ คนในครอบครัวโดยเฉพาะบิดาของข้าพเจ้าที่ล่วงลับไปแล้ว และมารดาซึ่งทั้งสองท่านสอนเห็นถึงความสำคัญของการศึกษา อีกทั้งยังปลุกฝังให้ข้าพเจ้ามีความเห็นใจต่อเพื่อนมนุษย์ พี่โกผู้ที่ยกยุดและมีความอดทนต่อตัวตนของข้าพเจ้า อ้าวผู้ที่เป็นหลักในครอบครัวและช่วยลดความกังวลในการศึกษาของข้าพเจ้า เพื่อนๆ ในกลุ่มที่สนับสนุนความหลากหลายทางเพศโดยเฉพาะสมาคมฟ้าสีรุ้ง และกลุ่มอาจารย์ อาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่เรียนจบมา โดยเฉพาะรศ.ดร.สมพงษ์ ชูมาก ที่เสียชีวิตไปก่อนที่จะได้อ่านปริญญาบัตรของข้าพเจ้า และอีกหลายๆ ท่านที่มีอาจกล่าวถึงได้ทั้งหมด สุดท้ายที่สำคัญมากคือเจ้าของประสบการณ์ ปริญญาบัตรฉบับนี้จึงมีใช้งานของข้าพเจ้าแต่เพียงผู้เดียว แต่เป็นของบุคคลที่ให้ความช่วยเหลืออย่างดีเหล่านั้นด้วยเท่าๆ กัน

กิตติกร สันคติประภา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความสำคัญของเรื่อง.....	1
คำถามวิจัย.....	5
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	5
คุณค่าของงานวิจัย.....	5
2 แนวคิด ทฤษฎี และกรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
ส่วนที่หนึ่ง: แม่บทความหมายและการอธิบายการลวนลามทางเพศ.....	7
แม่บทความหมายการลวนลามทางเพศ.....	8
การแสดงออกทางเพศตามปกติ.....	8
คุณสมบัติเชิงเพศภาวะที่แตกต่าง.....	9
การก้าวข้ามของบทบาททางเพศมายังสถานที่ทำงาน.....	9
การรับรู้ความหมายที่แตกต่างจากการสื่อสารระหว่างเพศ.....	9
เครื่องมือของการกีดกันและกดขี่ผู้หญิง.....	10
การตัดสินปรากฏการณ์การลวนลามทางเพศ.....	11
การอธิบายการลวนลามทางเพศให้มีความสำคัญแก่การเป็น องค์กรประธานของมนุษย์.....	12
การลวนลามทางเพศเป็นเรื่องของสองเพศ – หญิงและชาย..	12
การลวนลามทางเพศเป็นการตัดสินบนพื้นฐานของความ ความปรารถนาและความพึงพอใจของมนุษย์.....	14
ส่วนที่สอง: เหตุที่ต้องศึกษาการลวนลามทางเพศโดยใช้กรอบของวาทกรรม..	15
ส่วนที่สาม: ถอดรหัสแม่บทความสัมพันธ์ระหว่างเพศ: ระเบียบสังคม รักต่างเพศ ภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่.....	19
อุดมการณ์รักต่างเพศในฐานะความรู้แม่บทของระบอบความจริง.....	20
ฐานคิดของอุดมการณ์รักต่างเพศ.....	21
หลักแห่งความปกติ.....	21
หลักแห่งมาตรฐาน.....	23
หลักแห่งเหตุผล.....	24
พลังอำนาจของการ “ให้ชื่อ”.....	24

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
การเบียดขับวิถีทางเพศของกะเทยด้วยการตัดสินเชิงบรรทัดฐาน.....	25
ส่วนที่สี่: ความเป็นอื่นและความเลื่อนไหลของกะเทยกับความหมาย	
ของการลวนลามทางเพศ.....	27
“กะเทย” อัตลักษณ์ทางสังคมหรือความเป็นอื่น.....	27
การสร้างอัตลักษณ์อ้างอิงของกะเทย.....	31
ความรู้เรื่องระบบชายจริงหญิงแท้.....	34
ความรู้ของเพศสรีระและเพศภาวะ.....	35
ความรู้ว่าด้วยกรอบคร่าว “สมบูรณ์”.....	37
ความรู้เรื่องความเป็นบาปของความพึงพอใจทางเพศ.....	39
ความเป็นกะเทยกับความหมายของการลวนลามทางเพศ.....	43
มิติของความเป็นกะเทยและการเลื่อนไหลของอัตลักษณ์.....	45
วินัยต่อตนเองและจริยธรรมแห่งตัวตนบนฐานคิดทวินิยม.....	49
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	50
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	54
4 เพศภาวะและเพศวิถี: นัยสำคัญของรักต่างเพศต่อกะเทยวิถี.....	61
อำนาจรักต่างเพศ : การบงการสู่อัตลักษณ์อ้างอิง.....	62
การจับจ้องเพื่อจัดประเภทและยึดเยียดความหมาย.....	62
การบงการตนสู่อัตลักษณ์อ้างอิง.....	69
การบงการตนผ่านปฏิบัติการจัดการภายในร่างกาย.....	70
การบงการตนผ่านปฏิบัติการจัดการรูปลักษณ์ภายนอก.....	73
เพศวิถีและวิถีเพศ : ชีวิตติดกรอบรักต่างเพศ.....	83
การเรียนรู้เรื่องเพศจากประสบการณ์.....	84
การเรียนรู้จากระเบียบความสัมพันธ์.....	85
การเรียนรู้ถึงตำแหน่งแห่งที่ในระบบความสัมพันธ์.....	89
ความไฝฝืนและอนาคต.....	91

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5	นัยจากประสบการณ์ที่เกินกว่าการลวนลามทางเพศ.....
คำให้การจากประสบการณ์ไร้นิยาม.....	94
จบบ้างด้วยวาจา : ปากคำของณห์ทัย ว่าด้วยเกียรติของกะเทย.....	95
ความอึดอัดใจจากการโชว์ การจู๋โจมและตามล่า : ปากคำของ ณห์ทัย นัยนา และหลิน.....	105
ความอึดอัดจากการโชว์นอกรอบ : ปากคำของณห์ทัยและหลิน..	105
ความอึดอัดจากการถูกขอ... ให้หน่อย : ปากคำของนัยนา.....	109
ความอึดอัดจากการถูกตามล่า : ปากคำของหลิน.....	110
การบังคับ ข่มขืน : ปากคำของดวงฤดี อัญชลี และกรรณก.....	112
การบังคับชำเราโดยรุ่นพี่.....	112
การบังคับข่มขืนโดยแฟนและเพื่อนแฟน : ปากคำของอัญชลี.....	115
การบังคับข่มขืนโดยลูกค้า : ปากคำของดวงฤดี "โสเภณีจำเป็น".....	119
การบังคับข่มขืนโดยเพื่อนของเพื่อน : ปากคำของกรรณก.....	121
มายาภาพของวาทกรรม การสยบยอม ความขัดแย้ง	
ชะตากรรมบนความรุนแรง : ปากคำของริต้า.....	124
การสร้างบรรทัดฐานให้การกระทำของกะเทยตามโลกทัศน์ รักต่างเพศ.....	144
ข้อห้ามของกะเทย : ทำได้แต่พูดไม่ได้.....	146
ความน่าเชื่อถือของกะเทยในฐานะผู้พูด.....	148
ถ้อยแถลงสารที่เป็นจริง.....	149
6	ถอดประสบการณ์สู่ความคิดและการเปลี่ยนแปลง.....
ขมวดประเด็นจากความหมายของกะเทยในวาทกรรม.....	151
กะเทย สุขภาพ และความหมายของการมีชีวิต.....	151
กะเทย ผู้ชาย ความสัมพันธ์และอำนาจของชายเป็นใหญ่.....	153
ความคิดและความหมายที่เปลี่ยนแปลงนอกรอบรักต่างเพศ.....	153
ความคิดและความหมายที่เปลี่ยนแปลงในช่วงการศึกษาวิจัย.....	153
เรื่องเศร้าและความทุกข์ส่วนตัวสู่ประเด็นสาธารณะ.....	156

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
6 (ต่อ)	
ข้ามขอบเขตนิยามความหมายสู่การละเมิดความเป็นมนุษย์ ของกะเทย.....	158
บรรณานุกรม.....	160
ภาคผนวก.....	171
อภิธานศัพท์.....	175
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	177

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของเรื่อง

การลวนลามทางเพศ ได้รับการกล่าวถึงและศึกษาเพิ่มมากขึ้นในสังคมไทยโดยเป้าหมายทางการศึกษาเพื่อให้เห็นว่าสิ่งนี้ปรากฏอยู่และหาทางที่จะแก้ไข การศึกษาหลายชิ้นจะพยายามศึกษาถึงเหตุ-ผล ของปรากฏการณ์ดังกล่าว และเกี่ยวข้องกับผู้หญิงที่ถูกกระทำ เฉพาะในแวดวงการทำงานนอกบ้านหรือพื้นที่สาธารณะ ขอบเขตความคิดและทฤษฎีสนับสนุนที่ปรากฏอยู่จะครอบคลุมการกระทำของชายที่มีต่อหญิง มักจะไม่คิดถึงในทางกลับกัน อย่างไรก็ตาม การคิดเช่นนั้นก็ยังตกอยู่ภายใต้กรอบความคิดของการแบ่งเพศของมนุษย์ว่ามีเพียงสองเพศ เพศหญิง และเพศชาย ตามแนวหลักการของอภิปรัชญาสารัตถะนิยม (Essentialism) ที่เชื่อว่า สิ่งต่างๆ มีแก่นแท้ หรือธรรมชาติที่แท้จริงของตน เพศตามธรรมชาตินั้นมีอยู่สองเพศ หากเราเปลี่ยนวิธีคิดและมีความเชื่อว่าโลกนี้มีระบบคิดเรื่องเพศในแบบอื่นๆ อีก มุมมองของเราก็อาจจะแตกต่างออกไป ตามฐานคิดและมุมมองอีกแบบหนึ่งที่อยู่นอกสิ่งความคิดที่ชี้แนะเราว่าอะไรคือความเป็นจริงที่เป็นสากล (Logocentrism) ถึงแม้ว่าในระยะหลังนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงการแบ่งแยกระบบเพศจาก หญิงและชายเป็น ผู้ที่รักต่างเพศ (Heterosexual) และ ผู้ที่รักเพศเดียวกัน (Homosexual) ระบบคิดทั้งสองก็ยังคงอาจจะกล่าวได้ว่าไม่แตกต่างออกไปเพราะยังตั้งอยู่บนอุดมการณ์แห่งลัทธิของการแบ่งสองขั้ว (Doctrine of dualism) จัดรูปความสัมพันธ์เป็นความสัมพันธ์ของสรรพสิ่งแบบคู่ตรงข้าม (Binary opposition) ที่มีเจตจำนงแห่งอำนาจอยู่เบื้องหลังซึ่งแฝงไว้ซึ่งความไม่สมดุลระหว่างสิ่งที่อยู่คนละฟาก ฝั่งหนึ่งคือสิ่งที่เหนือกว่าและ ฝั่งหนึ่งคือสิ่งที่ต่ำต้อยกว่าเพื่อใช้ความต้อยต่ำนั้นชูความยิ่งใหญ่ของฝ่ายหนึ่ง

ในระบบความคิดเรื่องเพศลักษณะนี้ทำให้เกิดการต่อต้านของกลุ่มคนที่เรียกได้ว่าเป็น “ชายขอบ” วาทกรรม เกย์ เลสเบี้ยน ถูกสร้างขึ้นเพื่อต่อต้านอำนาจของระบบคิดแบบรักต่างเพศ เบียดขับสิ่งที่ถูกขนานนามเรียกความแตกต่างของมนุษย์ที่เคยถูกจัดประเภทว่าเป็น “กะเทย” ในระบบคิดคู่สัมพันธ์ แบบ หญิง – ชาย ให้กลายเป็น “ชายขอบ” ของ “ชายขอบ” คำว่า “เกย์” ที่ถูกสร้างขึ้นได้สร้างความคิด ความหมาย โลกทัศน์และให้ภาพความหมายรวมหรือภาพตัวแทนของ ชายรักชายในภาพหนึ่งซึ่งเป็นภาพสากลของกลุ่มคนที่รักเพศเดียวกัน ทั้งที่กะเทยเองมีลักษณะที่แตกต่าง มีความคิด ความปรารถนา รสนิยมทางเพศ และตัวตน แม้แต่ภาพภายนอกหรืออัตลักษณ์ทางสังคมที่แสดงออกมาให้คนทั่วไปรับรู้ ก็แตกต่างออกไป นอกจากนี้ ภาพของกะเทยยังเป็นภาพที่เป็นชายขอบในสายตาของคนทั่วไป เป็น “พวกหลักเพศตกขอบชั้น” (พรวิษณุ สุขารมณ. 2544: ๗3) อีกด้วย

ด้วยความแตกต่างที่ถูกสร้างขึ้นในสังคมทำให้ กะเทย มีตำแหน่งแห่งที่ สถานะและ ศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ไม่เท่าเทียมกับคนอื่น ๆ ถึงแม้จะมีข้อถกเถียงว่าสังคมไทยเป็น สังคมที่เปิดกว้าง ให้อิสระแก่กะเทย ปรากฏในข้อเขียนหลายชิ้นและในความเห็นทั่วไปในสังคม มีกระทั้งการศึกษาถึงจำนวนกะเทยที่มีมากมายในไทย เช่นงานของ Sam Winter และพยายาม สะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยเป็นสังคมที่ไม่ปิดกั้นความแตกต่างของผู้ที่เป็นกะเทย อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้ได้สร้างคำถามให้กับวิธีการศึกษาเพื่อให้ทราบถึงจำนวนโดยใช้วิธีการสำรวจ และ ความเป็นตัวแทนของกลุ่มตัวอย่างนั้น หากแม้ว่าการศึกษาจะแม่นยำตรง คำถามเกิดขึ้นว่า การเปิดกว้างยอมรับนั้นยอมรับในฐานะใด ตำแหน่งแห่งที่ที่เป็นผลจากการจัดประเภทมนุษย์ ด้วยความแตกต่างนั้น มอบที่ยืนของผู้ที่ถูกเรียกว่าเป็น กะเทย ณ ที่ใดของลำดับช่วงชั้นทาง เพศในสังคม ความเป็นอิสระนั้นเป็นมายาคติ หรือความเป็นจริง หรือเป็นเพียงการให้เผยตัว หรือสารภาพ (Confession) เพื่อความง่ายดายในการจัดกระทำและการเอาใจเปรียบ และ ลำลึกและซับซ้อนกว่านั้นคือ ผู้ที่ถูกจัดประเภทว่าเป็นกะเทยรู้เท่าทันเบื้องหลังของการ จัดประเภทหรือไม่ ด้วยความรู้/อำนาจ ที่สร้างการยอมรับถึงความเป็นกะเทยว่าเป็นอย่างไร กำหนดว่าสิ่งใดปรารถนาได้ และสิ่งใดไม่อาจปรารถนา กำหนดขอบข่ายการรับรู้กำหนดใจ และ ชะตาของตนผ่านวาทกรรมความเป็นกะเทย แต่ขณะเดียวกันวาทกรรมของความเป็นอิสระ ก็สร้างมายาภาพให้เข้าใจว่าความอิสระได้บังเกิดขึ้นจริงแล้ว

ที่สำคัญผลผลิตของการจัดประเภท และความรู้/อำนาจ ภายใต้ระบอบของความ แตกต่างนั้นได้สร้าง อัตลักษณ์ทางเพศ (Sexual identity) ของผู้ที่เป็นกะเทยให้เป็นสิ่งต่ำต้อย กว่าผู้คนในกลุ่มรักต่างเพศ ให้เชื่อและยอมรับในหลายสิ่งซึ่งถ้าเป็นมนุษย์ที่จัดในกลุ่มรักต่างเพศ อาจจะไม่สามารถยอมรับได้โดยเฉพาะในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศในชีวิตประจำวัน ที่จะ พบเห็นว่า กะเทยจะขาดความสัมพันธ์ที่ไม่ยั่งยืน หรือ ยอมรับความสัมพันธ์แบบเป็นรอง ในความสัมพันธ์รักต่างเพศโดยเฉพาะเมื่อต้องเปรียบเทียบกับผู้หญิง และสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ ยอมรับเป็นปกติธรรมดาหรือเป็นเรื่องทั่วไป การที่กะเทยถูกจัดตำแหน่งแห่งที่ในสังคมในฐานะ ที่เป็นรองในความสัมพันธ์แบบคู่ตรงข้าม ชายแท้ –ชายเทียม และหญิงแท้ -หญิงเทียม พร้อมทั้ง จะยอมรับสถานะที่เป็นรองคือ เป็นรองทั้งผู้ชายแท้ เพราะลักษณะที่เป็นผู้ชายลักษณะหญิง (Effeminate man) ของตน และเป็นรองต่อผู้หญิงที่ในแง่ความสามารถในการสืบเผ่าพันธุ์ ของมนุษย์ ซึ่งเป็นเป้าหมายของความสัมพันธ์เชิงวัฒนธรรมที่กำหนดโดยการแต่งงานของกลุ่ม รักต่างเพศ และความขาดตกบกพร่องของอวัยวะของร่างกาย และสามารถสืบย้อนว่าเป็นผลของ ความรู้วิทยาศาสตร์ ที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดการขยายเผ่าพันธุ์แนวดาร์วิน (Darwinian reproduction) ที่เชื่อในหน้าที่ของมนุษย์ในการดำรงเผ่าพันธุ์ ดังนั้นการสืบเผ่าพันธุ์ คือการทำ หน้าที่สมบูรณ์ของมนุษย์ และในสังคมไทยเองยังมีการตอกย้ำความต่ำต้อยของเผ่าพันธุ์ กะเทย บนพื้นฐานของ ความศักดิ์สิทธิ์ล่องละเมิดมิได้ และ การดูหมิ่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์/บาป (Sacred – Profane) ผ่านความรู้ในสถาบันศาสนา และความแตกต่างในระบบรักต่างเพศ ในสถาบันต่างๆ ในสังคม เช่น สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันทางกฎหมาย และความปกติ/ผิดปกติ

ผ่านสถาบันการแพทย์ และจิตวิทยา เป็นต้น อัตลักษณ์ทางเพศของกะเทยบนพื้นที่ร่างกายที่ถูกจัดกระทำยังเป็นอัตลักษณ์ที่ถูกสร้างโดยสังคม และผู้ถูกขนาบนามว่ากะเทยเองยังเป็นผู้ผลิต/ผลผลิต (Prosumer) อัตลักษณ์ทางเพศแบบนี้ด้วยเพราะการจัด/กำหนดความคิดโลกทัศน์ของตนเองโดยการควบคุมตนเองจากผลของความรู้/อำนาจ นอกจากนี้ยังมีผลต่ออัตลักษณ์ทางเพศที่เลื่อนไหลในพื้นที่ทางสังคมซึ่งในบางพื้นที่ก็จะถูกรังเกียจตียดฉันทและในบางพื้นที่ได้รับการชื่นชม เป็นเรื่องของการเมืองสลับพื้นที่ขึ้นกับวาทะไม่ว่าจะใช้ประโยชน์จากอัตลักษณ์ทางเพศนั้น

การลวนลามทางเพศกะเทยนั้นอาจมีการกล่าวถึงบ้างแต่น้อยมาก และเป็นการพูดถึงแบบการกล่าวถึงแบบลอยๆ หรือเล่าเพื่อความสนุกสนานแต่ไม่ได้มีแก่นหรือสาระอย่างใดที่น่าสนใจคือเหตุใดเราไม่พูดถึงและไม่คิดถึง ข้อสงสัยได้ก้าวล่วงไปถึงข้อสงสัยว่ามีปรากฏการณ์เช่นนี้หรือไม่ ถ้ามีแล้วเป็นอย่างไร ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น ความสงสัยนี้นำไปสู่สิ่งที่เรียกว่า “ความหมาย” ของสิ่งต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในสังคม ความหมายของสรรพสิ่ง มีอาจจะพิจารณาได้จากความหมายตรง ที่เราได้หรือรับรู้จากวัตถุ แต่ความหมายนั้นสัมพันธ์และสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ รอบตัว กลายเป็นความหมายที่มีความสำคัญกับการรับรู้ของมนุษย์เรากับความเข้าใจของเรา ความหมายของสรรพสิ่งถูกสร้างมาอย่างไร ในสังคมหนึ่งๆ มนุษย์ให้ความหมายกับสิ่งต่างๆ ไม่เหมือนกัน สิ่งที่สร้างความหมายนั้นคือความสัมพันธ์ในสังคมระหว่างมนุษย์ด้วยกัน และเพื่อดำรงสังคมให้ขับเคลื่อนไปอย่างมีระเบียบ ระเบียบสังคมที่จัดเป็นวัฒนธรรมของสังคมจึงเป็นกฎเกณฑ์ และ กติกา ที่คนในสังคม รับรู้และนำมาเป็นแนวทางในการใช้ชีวิตประจำวัน เป็นการจัดระเบียบมนุษย์ในสังคมในระดับเล็กๆ เข้าถึงตัวและความคิดซึ่งมีอำนาจมหาศาลเพราะกำหนดโลกทัศน์ของเราที่มีต่อสรรพสิ่งและ ความคิดเชิงวัฒนธรรมนี้เองที่สร้างความหมายให้กับปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เราคิดว่าเรารับรู้ได้ และทำให้เราเชื่อว่าปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น เป็นเรื่องธรรมชาติ และเป็นปกติ แต่แท้จริงแล้วความหมายต่างๆ มีอุดมการณ์เบื้องลึกที่กำกับเอาไว้อย่างมีเป้าหมาย

การลวนลามทางเพศกะเทยอาจจะเป็นสิ่งที่ปรากฏในสังคมแต่เราอาจจะมิได้ให้ความหมายหรือให้ความหมายอื่นแก่ปรากฏการณ์ ดังนั้นในการศึกษาเรื่องการลวนลามทางเพศกะเทย จึงไม่เพียงพอที่จะศึกษาโดยตั้งคำถามตรง ๆ ว่า การลวนลามทางเพศคืออะไร เกิดจากสาเหตุอะไรก่อให้เกิดอะไร จะแก้ไขอย่างไร และศึกษาในพื้นที่ทางกายภาพสาธารณะที่มีการศึกษากันมากเช่นในกรณีการลวนลามทางเพศสตรีคือในสถานที่ทำงานเพื่อเป้าหมายของการช่วยให้นักศึกษามีผลิตภาพในการทำงานสูงสุดเพื่อสนองต่อประสิทธิภาพและผลิตผลของการผลิตภายใต้ความทันสมัยของสังคมทุนนิยม เพราะเท่ากับเราเชื่อว่า ความจริงนั้นดำรงอยู่ในฐานะของผู้แสวงหาความรู้เราจึงต้องออกไปค้นหาความจริงนั้น และศึกษาโดยตั้งอยู่บนฐานความเชื่อของความเป็นวัตถุวิสัย ที่ไม่รับรู้ถึงอารมณ์ ความรู้สึก และตัวตนที่แท้จริงของมนุษย์ เพราะฐานคิดวิธีการของการศึกษาและจำกัดสิ่งเหล่านี้ออกไป ทั้งนี้ การลวนลามทางเพศกะเทยจึงจำเป็นต้องพิจารณาที่ กิจกรรมเฉพาะทางสังคม หรือปฏิบัติการในสังคม (Discursive

practices) เพื่อมุ่งที่จะแสวงหาความรู้ที่แตกต่าง ของการตีความความหมายที่ถูกสร้างขึ้นผ่าน วัฒนธรรม (Cultural meaning) ในพื้นที่ของการต่อสู้ทางการเมืองบนร่างกายสู่ความคิด ที่สร้าง พื้นที่ทางสังคมของมนุษย์ นอกจากนี้ทฤษฎีที่นำมาใช้อธิบายปรากฏการณ์การลวนลามทาง เพศที่มีอยู่ สร้างขึ้นมาจากการแสวงหาความรู้เชิงเหตุผลนิยม และมีความเป็นเอกภาพ ให้คำบรรยายแบบเหมารวมเป็นอภิมหาบรรทัดหรือเรื่องเล่าแม่บท (Meta-narrative) กับ ปรากฏการณ์จะต้องได้รับการทบทวนเพื่อเปิดพื้นที่ให้กับเรื่องราวอื่นๆ โดยเฉพาะจากผู้ที่ถูก กระทำเป็นศูนย์กลางของการสร้างความรู้

ความรู้ที่ได้จากทฤษฎีที่ใช้อธิบายปรากฏการณ์การลวนลามทางเพศ จะมีทั้งทฤษฎี แนวจิตวิทยา การแพทย์ กฎหมาย และพฤติกรรมศาสตร์ โดยมักจะศึกษาในระดับบุคคลในเรื่อง ของความบกพร่องของสภาพจิตของบุคคล ศึกษาในเชิง แรงกระตุ้น - การตอบสนอง ระหว่าง ผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ และพฤติกรรมการลวนลามทางเพศในกรอบที่กฎหมายนิยามเพื่อ ผลลงโทษ และการศึกษาในระดับองค์กรในทั้งภาครัฐ และเอกชนเพื่อจัดการให้เกิดระเบียบใน การทำงานอย่างมืออาชีพ นั่นคือการทำงานเพื่อสนองตอบต่อผลผลิตภาพและผลผลิตสูงสุดของ องค์กรในฐานะที่มนุษย์เป็นปัจจัยการผลิต แต่อาจไม่สามารถสนองตอบต่อความต้องการของ มนุษย์ในฐานะมนุษย์ที่ต้องการ “ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์” อาจสรุปได้ว่าในที่สุดแล้วทฤษฎี ก็ยังเน้นอยู่ในระดับปัญหาของปัจเจกบุคคลมากกว่าการนำไปสัมพันธ์เชื่อมโยงกับปัญหา สาธารณะในระดับสังคม ดังนั้นการนำเรื่องในแนวนีมาพิจารณาจึงมักจะถูกกล่าวหาว่า “เรื่องมาก” “คิดมาก” “ไม่มีสาระ” เพราะเรื่องเหล่านี้ถูกเบี่ยงเบนประเด็นให้กลายเป็น เรื่องไม่สำคัญ (The discursive trivialization of sexual harassment)

การเชื่อและยอมรับในสถานะของอัตลักษณ์ทางสังคมและทางเพศของกะเทยซึ่งทำให้ กะเทยเสี่ยงต่อการตกเป็น “เหยื่อ” ของการลวนลามทางเพศและสังคม ถูกครอบงำด้วยความรู้ที่ สร้างจากความคิดแบบเหตุ และผล ซึ่งย้อนกลับไปถึงความคิดของเดคาสต์ ที่เชื่อว่าเหตุและผล เป็นตัวกำหนดความคิดมนุษย์ มนุษย์เป็นผู้ควบคุมการกระทำของตน ดังนั้นสิ่งที่เป็นการผิด ความรู้สึกของมนุษย์จึงไม่อาจนับรวมในความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลได้ รากฐานของเหตุผลนิยม ได้นำไปสู่การศึกษาหาความรู้ในแขนงต่าง ๆ ที่เชื่อว่าความรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องเป็นความรู้ เชิงประจักษ์ วัดได้ พิสูจน์ได้ ดังนั้นการสร้างความรู้เกี่ยวกับ กะเทย จึงมิได้นับรวมเรื่องของ อารมณ์ ความรู้สึก ความปรารถนาของคนเหล่านี้ หรือตัวตน ซึ่งถูกจำกัดโดยรากฐานความเชื่อ ในเรื่องความจริง และวิธีแสวงหาความรู้ที่มุ่งความเป็นวัตถุวิสัย

ความเป็นกลางนั้นมิได้มีอยู่จริงในการวิจัยอย่างน้อยที่สุดในการเลือกว่าจะศึกษาอะไร ก็ต้องใช้อัตวิสัย การเลือกแนวการวิจัยตั้งอยู่ทั้งบนคำถามเชิงทฤษฎีและความเชื่อในอัตวิสัย ในเชิงทฤษฎีนั้นผู้ศึกษาเชื่อว่าความจริงนั้นมีได้เป็นหนึ่งเดียว (Ultimate truth) และความจริง นั้นเลื่อนไหล (Relativity) โดยอาศัยกระบวนการทัศน์การวิจัยเชิงคุณภาพแนวสร้างสรรค์นิยม (Constructivism) ซึ่งตั้งอยู่บนฐานคิดว่า “...ความรู้จึงเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นไม่สามารถที่จะถือ ได้ว่าเป็นความจริงแท้แน่นอน ทั้งยังมีข้อกังขาและเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา” (Guba. 1990: 26)

โดยความจริงนั้นนอกจากจะหลากหลายแล้วยังเป็นสิ่งที่ปรากฏในความคิดของมนุษย์ เพื่อทำความเข้าใจ กับความหมายของปรากฏการณ์การลวนลามทางเพศกะเทยและสร้างมโนทัศน์ที่ไม่เคยปรากฏอยู่ ซึ่งในแนวการวิจัยนี้มีได้เพียงจะเปิดพื้นที่ให้เสียงของกะเทยชายขอบของ ชายขอบ (Give voice to the voiceless) ในประเด็นการลวนลามทางเพศเท่านั้น ขณะเดียวกันก็ให้พื้นที่แก่เสียงที่แตกต่างของตัวตนปรากฏขึ้น ซึ่งเป็นการสร้างความรู้ใหม่เกี่ยวกับการลวนลามทางเพศ

คำถามการวิจัย

ระบบความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่มีรากฐานบนความสัมพันธ์ชายจริงหญิงแท้จำกัดพื้นที่ของกะเทยในสังคมอย่างไร และกำหนด/สร้างความหมายของการลวนลามทางเพศกะเทยอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการศึกษาวิจัยการลวนลามทางเพศกะเทยนี้มุ่งหวังที่จะชี้ให้เห็นอำนาจเบื้องหลังกระบวนการกดทับความหมายของการลวนลามทางเพศกะเทย ผ่านโครงสร้างความสัมพันธ์และปฏิบัติการของเครือข่ายความรู้/อำนาจ จากเรื่องที่ถูกจัดเป็นเรื่องส่วนตัวเชื่อมโยงกับปัญหาสังคมในภาพใหญ่ เพื่อจะเปิดประเด็นการลวนลามทางเพศที่มีต่อกะเทย และเปิดพื้นที่จากประสบการณ์ของกะเทยให้เห็นถึงตัวตน และอารมณ์ความรู้สึกที่ซ่อนอยู่เบื้องลึก ให้สังคมได้ตระหนักถึงอคติต่อกะเทยในเรื่องเพศ และละลายมายาคติที่เกี่ยวกับสังคมสองเพศด้วยกระบวนการให้กะเทยรู้เท่าทันปรากฏการณ์ที่ลดทอนศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของตน

คุณค่าของงานวิจัย

งานวิจัยนี้หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะสามารถชี้ชวนให้คนในสังคมเข้าถึงเบื้องลึกของภาษา/วาทกรรมที่สร้างกรอบความคิด โลกทัศน์ที่สร้างมุมมอง/ความหมายของการลวนลามทางเพศและการลวนลามทางเพศกะเทยให้คนในสังคมตระหนักถึงความรุนแรงที่มนุษย์กระทำต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันและร่วมกันสร้างความเปลี่ยนแปลงให้ทุกคนอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุขและมีสิทธิเสรีภาพ เสมอภาคในอันที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ท่ามกลางความแตกต่างหลากหลายและไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน และใช้ศักยภาพในฐานะมนุษย์คนหนึ่งในการสร้างสรรค์สังคมตามความสามารถของตน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และกรอบแนวคิดในการวิจัย

*“.....What must I be, I who think and who am my thought,
in order to be what I do not think, in order for my thought to be
what I am not?”*

Foucault. 2002: 354

ชุดของคำถามข้างต้นเกี่ยวกับ มนุษย์ (Being) ในบทที่ว่าด้วย The ‘cogito’ and the unthought เป็นการนำความคิดให้เกิดการถกเถียงว่าในที่สุดแล้ว ความคิด (Cogito) หรือ อธิปไตยอันโปร่งใสแห่งจิตสำนึกบริสุทธิ์ (sovereign transparency of pure consciousness) หรือ การคิด/การสะท้อนความคิดของมนุษย์ที่เราเคยเชื่อว่าเป็นผู้รับผิดชอบความคิดของตนซึ่งเป็นความคิดอันอิสระนั้น ได้ซ่อนเร้นสิ่งที่คิดไม่ถึง (Unthought) เอาไว้และมนุษย์เองก็ไม่ได้มีอธิปไตยเหนือความคิดของตน ตามแนวคิดคาทิเซียน (Cartesian) ที่สืบทอดกันมาจากยุคสมัยของเหตุผลนิยม แล้วเราเป็นใคร คิดอย่างไร ทำไมถึงคิดเช่นนั้น

ความรู้และความคิดที่เป็นแม่แบบในการสานต่อการสร้างความรู้ของมนุษย์ ทำให้มนุษย์ตกอยู่ในวังวนของการแสวงหาความรู้และการสร้างความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ที่มีกรอบในการมองแบบหนึ่งซึ่งไม่เพียงพอต่อการสร้างความเข้าใจเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม สิ่งที่เราต้องการจะรู้ในการศึกษาเรื่องการลวนลามทางเพศกะเทย มีความสลับซับซ้อนมีการซ้อนทับของอำนาจ/ความรู้หลายชั้น จำเป็นต้องค่อย ๆ ลอกเปลือกของ “ความจริง” ในสังคมที่ห่อหุ้มอยู่เพื่อให้เห็นถึงแก่นในเบื้องหลังของความแยบยลของอำนาจที่ทับซ้อนนี้จนทำให้เป็นสิ่งที่ “ไม่นึกถึง ไม่คิดถึง” ราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“การลวนลามทางเพศ” มักมีการอธิบายในเชิงปัจเจกบุคคลโดยเมื่อบุคคลถูกกระตุ้นก็จะกระทำการลวนลามโดยมักไม่อธิบายสัมพันธ์กับสังคมในภาพใหญ่ และยังเกี่ยวพันกับมนุษย์ที่ถูกจัดประเภทว่าเป็น “กะเทย” ด้วยแล้วยังไม่น่าจะมีเหตุการณ์เช่นนี้อุบัติขึ้น จะเข้าใจเรื่องการลวนลามทางเพศกะเทย จึงต้องอ้างอิงแนวคิดและทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ และการศึกษาในเรื่องนี้เพื่อสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยแบ่งการอภิปรายเป็น 4 ส่วนประกอบด้วย แม่บทความหมายและการอธิบายการลวนลามทางเพศ เหตุที่ต้องศึกษาการลวนลามทางเพศในกรอบวาทกรรม ระบบและระเบียบสังคมที่ห่อหุ้มปรากฏการณ์และสร้างโลกทัศน์ของมนุษย์ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และความเป็นอื่นของกะเทยกับความหมายของการลวนลามทางเพศ

ส่วนที่หนึ่ง: แม่บทความหมายและการอธิบายการล่วงละเมิดทางเพศ

“Sexual harassment is less “epidemic” than “endemic”

MacKinnon, Catharine. 1979: 55

ความรู้และความหมายทั่วไปของการล่วงละเมิดทางเพศเป็นพื้นฐานที่สำคัญการสานต่อการศึกษาล่วงละเมิดทางเพศกะเทย โดยการศึกษาและแนวคิดส่วนใหญ่จะกล่าวถึงการล่วงละเมิดทางเพศสตรีเป็นหลัก (MacKinnon; Studd & Gattiker; Tong; Foulis & McCabe; O'Donohue) คำว่า ล่วงละเมิดทางเพศ หรือ Sexual harassment นั้นปรากฏราวปี 2518 และมีการสำรวจและศึกษาเรื่องดังกล่าวเป็นจริงเป็นจังทั้งในสหรัฐอเมริกาและอังกฤษในช่วงศตวรรษที่ 1970 เช่น โดย Redbook Magazine, The Working Women United Institute, The United Nations Ad Hoc Group on Equal Rights for Women เป็นต้น นับว่าไม่นานนักโดยจะเกี่ยวข้องกับสภาพการทำงานของสตรี แต่คำนี้ก็ยังไม่ได้นำมาใช้โดยตรงเป็นเพียงการให้คำอธิบายกับลักษณะพฤติกรรมที่ถือว่าเป็นการล่วงละเมิดทางเพศ รูปแบบมีตั้งแต่ การล่วงเกินทางวาจา การจ้องมอง การสัมผัส การแสดงวัตถุเร้าอารมณ์ การรุกร้าพื้นที่ส่วนตัว เป็นที่น่าสังเกตว่าการปรากฏของปรากฏการณ์ล่วงละเมิดทางเพศ มีมากขึ้นเรื่อย ๆ พร้อมกับการก้าวข้ามจากพื้นที่ส่วนตัว (Private sphere) สู่พื้นที่สาธารณะ (Public sphere) ของสตรีในฐานะแรงงานในสังคมทุนนิยมสมัยใหม่ นักวิชาการแนวสตรีนิยมก็ได้ออกมาต่อสู้ เรียกร้องรวมทั้งในเชิงกฎหมายเพื่อให้เกิดความยุติธรรมแก่สตรี ที่ถูกระงับจากสิ่งที่เรียกว่า “ความกดดันทางเรื่องเพศที่ไม่พึงปรารถนาในสถานที่ทำงาน” (Palmisano. 2001: 587)

การล่วงละเมิดทางเพศเป็นเรื่องส่วนตัว และไม่มีแก่นสาร ความคิดเช่นนี้มักจะได้ยินได้ฟังอยู่ตลอดเวลา การล่วงละเมิดทางเพศ ส่วนใหญ่จะเห็นว่าเป็นการตีความของผู้ถูกระงับผ่านการรับรู้ ทั้งนี้ความรุนแรงทางเพศในรูปของการล่วงละเมิดทางเพศเป็นเรื่องที่มองเห็นไม่ชัดเจนเมื่อเทียบกับการล่วงเกินทางเพศ เช่น การข่มขืน โดยลักษณะที่กระทำตั้งแต่การใช้วาจาจนกระทั่งการกระทำทางร่างกาย มีผลกระทบทางจิตใจ ทางร่างกาย/สุขภาพ และความมั่นคงทางเศรษฐกิจของผู้หญิงอย่างมาก นอกจากนี้ผู้หญิงที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศมักจะถูก ปิดป้าย (label)/ตราหน้า ถูกประณามจากสังคมในทางลบ ว่าเป็นผู้ชั่วร้าย เช่น ให้ทำแต่งตัวไม่ระวัง เป็นต้น ซึ่งทำให้คนเหล่านี้โทษตัวเอง และไม่ประสงค์รายงานเหตุการณ์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสนับสนุนในทางอ้อมต่อการดำรงอยู่ของปรากฏการณ์ดังกล่าว อย่างไรก็ตามก็ยังมีข้อถกเถียงตลอดเวลาว่า การล่วงละเมิดทางเพศคืออะไร และที่สำคัญยิ่งกว่าคือเกิดขึ้นได้อย่างไร จะป้องกันได้อย่างไร ดังนั้นจึงจำเป็นต้อง อภิปรายถึง ความรู้ และความหมายที่นำมา อธิบาย การล่วงละเมิดทางเพศที่ปรากฏ รวมถึงกรอบการศึกษาที่มีอยู่เพื่อนำมาประกอบการศึกษาวิจัยการล่วงละเมิดทางเพศกะเทยที่เป็นประเด็นที่อยู่ในความสนใจ

1.1 แม่บทของความหมายการลวนลามทางเพศ

ในคำนิยามและคำจำกัดความอันหลากหลายของการลวนลามทางเพศ มักจะครอบคลุมเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในเรื่องเพศเชิงเพศวิถี ไม่ว่าจะเป็นการกระทำทั้งทางกาย และวาจา โดยผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงเป็นหลักซึ่งการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้ถูกกระทำเกิดความรำคาญใจ เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่พึงปรารถนา การบังคับให้กระทำอย่างไม่เต็มใจ ที่ประเมินโดยผู้รับว่าน่ารังเกียจเกินกว่าจะรับได้ และคุกคามความเป็นอยู่/เป็นสุขส่วนตัว หรือ จิตใจ ร่างกาย อารมณ์ และความรู้สึก (กฎหมายแรงงาน ปี 2541, US Equal Employment Opportunity Commission, MacKinnon, Sev'Er, O'Donohue, Farley, Houghton-James) ซึ่งคำสำคัญที่ปรากฏอย่างโดดเด่นในคำนิยามเหล่านี้ คือ ความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่พึงปรารถนาซึ่งถูกประเมินโดยผู้รับว่าน่ารังเกียจ เป็นการตัดสินโดยอัตวิสัยของผู้พูด

การอธิบายปรากฏการณ์การลวนลามทางเพศอาจสรุปได้เป็นสามแนวหลักคือการลวนลามทางเพศเป็นการแสดงออกทางเพศตามปกติ คุณสมบัติที่แตกต่างเชิงเพศภาวะสร้างความแตกต่างของบทบาททางเพศ และการกีดกันกดขี่ผู้หญิง โดยมีแนวการอธิบายดังนี้

1.1.1 การแสดงออกทางเพศตามปกติ

แนวการอธิบายนี้ชี้ว่าเรื่องเพศเป็นแรงจูงใจพื้นฐานของมนุษย์ “การลวนลามทางเพศเป็นการแสดงออกโดยปกติ (Normal expression) ของแรงกระตุ้นทางเพศที่รุนแรงกว่าของเพศชาย” (Tangri & Hays. 1997: 113) ซึ่งเป็นผลมาจากฮอร์โมน จึงทำให้ความก้าวร้าวทางเพศที่แสดงออกเป็นเรื่องที่ปกติของเพศชาย นอกจากนี้ยังเป็น การปรับตัวเชิงวิวัฒนาการ (Studd & Gattiker ปี 1991) กล่าวคือ การลวนลามทางเพศเป็น ยุทธวิธีทางเลือก ในการสืบเผ่าพันธุ์ (Alternative reproductive strategy) โดยเป็นการ “ดำเนินการระยะสั้น ลงทุนต่ำ และมีข้อผูกพันน้อยของความสัมพันธ์เรื่องเพศ” (Tangri & Hays. 1997: 114 ; citing Studd & Gattiker : 1991) ซึ่งมีนัยของการสร้างโอกาสของการประสบความสำเร็จในการแพร่พันธุ์สูงสุด หัวใจสำคัญของการอธิบาย คือ การสืบเผ่าพันธุ์ แต่เป็นการสืบเผ่าพันธุ์ที่มีเงื่อนไขของ ต้นทุน-กำไร เข้ามาเกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์ในการสืบเผ่าพันธุ์ซึ่งต่างกันไปของผู้ชายและผู้หญิง รวมทั้งกลไกทางจิตที่เข้ามาสนับสนุน ซึ่งผู้ชายจะดำเนินการอย่างก้าวร้าวเพื่อที่จะสร้างโอกาสนี้ แต่สำหรับผู้หญิงแล้วจะต่างออกไปเพราะ การลงทุนจะคำนึงถึงทั้งเรื่องเวลา พลังงาน และความเสีย จึงให้การระมัดระวังในเรื่องทางเพศ อย่างไรก็ดี ทฤษฎีนี้ก็ถูกวิจารณ์ว่าเป็นการให้ความสนใจแต่แรงจูงใจในเรื่องเพศ แต่ไม่สนใจประเด็นของแรงจูงใจในด้านการใช้อำนาจ นอกจากนี้ยังเป็นการตอกย้ำเรื่องของพื้นที่สาธารณะว่าเป็นพื้นที่ของผู้ชาย เนื่องจากการเสนอแนะแนวทางแก้ไขคือ การแยกหญิง/ชายในสถานที่ทำงาน เพื่อลดสิ่งกระตุ้นเร้าหรือโอกาสที่จะก่อให้เกิดปัญหาดังกล่าว ซึ่งเท่ากับเป็นการ กักกันให้ผู้หญิงอยู่ในพื้นที่หนึ่ง (Quarantine) ตอกย้ำว่าพื้นที่สาธารณะ (ที่ทำงาน) เป็นพื้นที่ของผู้ชาย และขีดเส้นตายว่าถ้าผู้หญิงไม่พอใจ ก็ให้ออกนอกพื้นที่ไป

1.1.2 คุณสมบัติเชิงเพศภาวะที่แตกต่าง

สังคมได้กำหนดบทบาทของชายและหญิงแตกต่างกัน โดยผ่านกระบวนการหล่อหลอมทางสังคม ผ่านสถาบันต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว สถานศึกษา บุคคลใกล้ชิด กลุ่มเพื่อน สื่อ และอื่นๆ ดังนั้นชายและหญิงจึงเรียนรู้บทบาทที่สังคมกำหนดไว้เป็นบท (Script) รวมไว้ภายในตน (Internalize) ทั้งนี้บทบาททางเพศของชายและหญิงก็ถูกสอนและคาดหวังแตกต่างกันไป โดยผู้ชายจะรับบทบาทเชิงรุก เป็นผู้นำ ก้าวร้าวในขณะที่ผู้หญิงจะมีลักษณะเป็นผู้ตาม เจือยชา อ่อนโยน มีบทบาทอยู่ในพื้นที่ของครัวเรือน ซึ่งบทบาทเชิงเพศภาวะเช่นนี้เป็นบทบาทที่ถูกกำหนดโดยสังคมและวัฒนธรรมและเป็นธรรมชาติของการแสดงออกของแต่ละเพศ แนวการอธิบายอาจสรุปได้ 2 เรื่องหลักคือ การก้าวข้ามของบทบาททางเพศมายังสถานที่ทำงาน และการรับรู้ความหมายที่แตกต่างจากการสื่อสารระหว่างเพศ

ก. การก้าวข้ามของบทบาททางเพศมายังสถานที่ทำงาน

“การลวนลามทางเพศมักเกิดในงานที่มีเพศชายครอบงำและเป็นงานนั่งโต๊ะ” (Bowes-Sperry & Tata. 1999 :269 ; citing Gruber) นั่นคือ บทบาทของผู้หญิงแบบดั้งเดิม ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลจากครอบครัวก้าวข้ามมาในที่ทำงาน (Sex-role spillover theory ของ Gutck & Marasch 1982) โดยที่ “ทั้งอำนาจและเรื่องเพศมีความสัมพันธ์กัน ทฤษฎีการก้าวข้ามของบทบาททางเพศ มีความเชื่อในความเกี่ยวโยงของอัตลักษณ์ของเพศภาวะ (Gender identity) ซึ่งหมายถึงการมีความคาดหวังต่อบทบาทของผู้หญิงโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของเพศภาวะ เพราะในหลายวัฒนธรรม วัฒนธรรมเชิงเพศภาวะ (Gender culture) จะโดดเด่นเหนือกว่า ลักษณะของงาน (Work identity) ดังนั้นทั้งหญิงและชายจะตกอยู่ในความคาดหวังที่ถูกโยงกับบทบาททางเพศ ถ้าอัตราส่วนของหญิงต่อชายมีแนวโน้มไปทางใดในองค์กรก็จะมีผลต่างกันไป เช่น ถ้ามีผู้ชายมากกว่ามักจะมีรายงานของพฤติกรรมที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ แต่ถ้ามีผู้หญิงมากกว่า การงานมักจะเกี่ยวข้องกับลักษณะของงานโดยตรง (ทั้งนี้ขึ้นกับประเภทของงานด้วย) เช่น งานที่มีลักษณะติดกับบทบาทดั้งเดิมเช่น พยาบาล งานช่าง หรืองานที่มีความเกี่ยวพันกับความเป็นเพศสูง เช่น งานเลขา พนักงานเสิร์ฟ พนักงานต้อนรับ เป็นต้น

ข. การรับรู้ความหมายที่แตกต่างจากการสื่อสารระหว่างเพศ ในมุมมองนี้จะมีความเชื่อในการรับรู้ซึ่งผ่านการคิดของมนุษย์ (Cognition) โดยที่การรับรู้ดังกล่าวตั้งอยู่บนการเป็นองค์ประกอบของความคิด สำนึกของบุคคล ซึ่งการแสดงออกต่างๆ ในสังคมของมนุษย์นั้นเป็นผลมาจากการกล่อมเกลามาทางสังคม ให้ชายหญิงมีบทบาทแตกต่างกันซึ่งการรับรู้และการตีความความหมายของสิ่งต่างๆ ก็แตกต่างกัน ด้วยบทบาทที่ผู้หญิงถูกสอนและกล่อมเกลานั้นครอบคลุมไปถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศด้วย รวมถึง มีมาตรฐานของ “หญิงดี” คุณประพฤติทางเพศของผู้หญิงอยู่ หากผู้หญิงมีบทบาทก้าวล้ำมาตรฐานก็จะถูกจัดการโดยสังคม เช่น การมีภรรยาหลายคนของผู้ชาย (Polygamy practices) ในหลายสังคม

ทั้งในทางพฤตินัย (De Facto) และนิตินัย (De Jure) (ผ่านพิธีกรรม) ถือเป็นเรื่องปกติ และแฝงไว้ด้วยความเก้งก้าง ซึ่งในทางกลับกันหากผู้หญิงทำเช่นนั้นก็จะมีผลในทางลบทันที คือถ้าไม่เป็นแม่พระก็เป็นนางมาร (Madonna /Whore Dichotomy) ทั้งนี้เนื่องจากสังคมมีกำหนดกฎเกณฑ์ที่ให้อภิสิทธิ์เพศชาย/วิธีคิดอิงเพศชาย (Phallogocentrism) และผู้หญิงก็เป็นทรัพย์สินสมบัติของผู้ชาย การกลับบทบาทเป็นผู้นำเสนอ หรือผู้กระทำในเรื่องเพศจึงไม่ใช่วิถีของลูกผู้หญิงที่สังคมคาดหวัง ในความสัมพันธ์ชายหญิง การให้ความหมาย และตีความการลวนลามทางเพศนั้นแตกต่างกัน การลวนลามเป็นเรื่อง “ธรรมชาติ ยอมรับได้ และแม้กระทั่งเป็นการแสดงความชื่นชมต่อผู้หญิง” (Paetzold & O’Leary-Kelly. 1993: 14) การวิจัยจำนวนหนึ่งระบุว่าผู้ชายไม่เข้าใจความหมายที่ผู้หญิงสื่อออกมา “ความเป็นมิตร” ของผู้หญิงมักถูกตีความเป็นเรื่องของ “ความสนใจทางเพศ” ประเด็นเดียวกันของการลวนลามทางเพศงานวิจัยหลายๆ ชิ้น ชี้ให้เห็นว่า “การเจียบ” หรือ “ไม่ได้ตอบ” อาจถูกแปลความหมายว่าไม่เป็นไร การพูดว่า “ไม่” อาจหมายถึง “ใช่” และขณะเดียวกันก็มองว่าเป็นการกระตุ้น/ท้าทายของผู้หญิงที่ทำให้เขากระทำการเช่นนั้น (Paetzold & O’Leary-Kelly. 1993: 73) การอธิบายเช่นนี้ช่วยให้เข้าใจประเด็นที่ว่า เหตุใดผู้หญิงถึงมักจะโทษตัวเองเมื่อมีกรณีเกิดขึ้น และไม่ตั้งคำถาม

1.1.3 เครื่องมือของการกีดกันและกดขี่ผู้หญิง (Women discrimination and oppression)

สตรีนิยมในยุคแรกๆ ต่อสู้ในเรื่องของความไม่เท่าเทียมกันของผู้หญิงและผู้ชาย อันเนื่องมาจากการอาศัยข้ออ้างในเรื่องของสรีระและเพศวิถีซึ่งแท้ที่จริงแล้วตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสร้างสรรค์ความเป็นผู้หญิงในประวัติศาสตร์ที่กำกับโดยการตัดสินเชิงชีวภาพ (Biological determinism) เมื่อผู้หญิงมีบทบาทมากขึ้นก้าวข้ามจากพื้นที่ที่ถูกกำหนดไว้คือพื้นที่ส่วนตัว ในครัวเรือน ออกสู่พื้นที่สาธารณะซึ่งเป็นพื้นที่ที่ยึดครองโดยผู้ชาย ปรากฏการณ์การลวนลามทางเพศปรากฏให้เห็นเพิ่มขึ้นควบคู่กับการเข้าสู่พื้นที่สาธารณะของผู้หญิงเป็นทั้งการกีดกันทางเพศ และการกดขี่ทางเพศซึ่งเป็นแนวคิดสตรีนิยมแนวสุดขั้วที่พัฒนาจากแนวคิดในยุคต้น การกดขี่ทางเพศเป็น ผลมาจากการครอบงำของผู้ชาย เป็น “ความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางตรงระหว่างผู้ชายและผู้หญิง นั่นคือปฏิบัติการครอบงำของผู้ชายซึ่งเป็นผลประโยชน์พื้นฐาน และที่ชัดเจนของผู้ชายในการควบคุมใช้ กดทับ และกดขี่ผู้หญิง” (Madoo & Niebugger-Brantley. 2000: 457) การครอบงำนี้จะปิดกั้นทักษะของปัจเจกหรือกลุ่มที่อยู่ในฐานะที่ด้อยกว่า และระบบชายเป็นใหญ่ นั้น อยู่เบื้องหลังของความแตกต่าง ความไม่เท่าเทียม และการกดขี่ ดังนั้นการลวนลามทางเพศจึง “เป็นเครื่องมือของผู้ชายในการทำให้ผู้หญิงอยู่ในฐานะที่ด้อยกว่า ในสถานที่ทำงานและสถานศึกษา” (Sev’Er. 1999) รวมทั้งกีดกันความก้าวหน้าถึงแม้ในทางนิตินัยดูเหมือนว่าผู้หญิงได้รับโอกาสที่เท่าเทียมกับผู้ชายในการทำงานก็ตาม

การกีดกันทางเพศและการกดขี่ทางเพศนี้มีความสัมพันธ์กับอำนาจที่ไม่เท่าเทียมของผู้ชายและผู้หญิง (Unequal power relations) และทำให้เกิดการใช้อำนาจที่เกินขอบเขต

(Abuse of power) โดยอาจแยกออกเป็นอำนาจ ที่มาตามบทบาทที่แตกต่างของบุคคลที่ถือครองตำแหน่งที่มีอิทธิพลในการจัดสรรทรัพยากร และ ต่อการกำหนดชะตากรรมของผู้ใต้บังคับบัญชา ใช้อำนาจของตนเกินขอบเขต เป็นเรื่องของความแตกต่างในฐานะหน้าที่การทำงานอย่างเป็นทางการ แต่ก็มีเรื่องที่ไม่เป็นทางการด้วย เช่นสถานะทางเพศในสังคม เป็นเพศหญิงหรือชาย ซึ่งมีตัวอย่างคือ การถูกลวนลามในแวดวงวิชาการ โดยนักศึกษาชายกระทำต่ออาจารย์สตรี เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การใช้อำนาจในลักษณะนี้ เป็นลักษณะอำนาจ แบบหนึ่งต่อหนึ่ง และเป็นแบบไหลลงต่ำ ซึ่งนอกจากจะทำให้เกิดการจำเป็นต้องเจียบเจี้ยและไม่ถือเป็นสาระของผู้ถูกลวนลามแล้ว ยังอาจจะทำให้เกิดการลวนลามทางเพศแบบยี่นหมยี่นแมวแลกเปลี่ยนโดยใช้อำนาจบังคับ ซึ่งในบางกรณีอาจจะอธิบายตามแนวทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคมที่มีการคาดหวังผลประโยชน์บางอย่างตอบแทนหรือกลัวการสูญเสีย การใช้อำนาจแบบนี้ยังก้าวข้ามไปถึงในระดับองค์กรซึ่งมีลักษณะเป็นลำดับขั้นของการบังคับบัญชา ซึ่งสัมพันธ์กับการมีตำแหน่งในระบบ ที่มีจำนวนมากกว่าของเพศชาย ซึ่งให้เห็นถึงอำนาจของชายที่มีเหนือหญิงและสำคัญในระดับองค์กรสังคม ความแตกต่างของความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ ดำรงอยู่โดยระบบค่านิยมของสังคมแบบชายเป็นใหญ่ ที่เห็นชัด เช่นการลวนลามทางเพศในวงการทหารของสหรัฐ เป็นต้น กระนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าองค์กรอื่นๆ จะไม่มีปรากฏการณ์เช่นนี้เพียงแต่เป็นกรณีที่ชัดเจนมาก วิทยานิพนธ์ปริญญาโท ในปี 2533 ของวิมมา ธรรมปรีชา เรื่องการคุกคามทางเพศ ได้ผลว่า รูปแบบการคุกคามทางเพศในองค์กรภาครัฐมีลักษณะรุนแรงมาก (จากวาจาไปสู่อากัปกริยา และร่างกาย) โครงสร้างอำนาจในองค์กร ระเบียบกฎข้อบังคับบางอย่าง พื้นที่ทำงานและอัตราส่วนหรือพนักงานแบ่งตามเพศ เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดการคุกคามทางเพศในองค์กรภาครัฐ แต่ขณะเดียวกันผลการศึกษาปรากฏว่าข้าราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจส่วนใหญ่ยังมีการรับรู้ต่อปัญหาดังกล่าวในระดับต่ำ ซึ่งทำให้เห็นว่าในสถานที่ทำงานต่างๆ มีปรากฏการณ์การลวนลามทางเพศแต่ขณะเดียวกันก็ไม่ใช่ประเด็นสาธารณะที่จะนำมาถกเถียงและแก้ไข ทำให้ตั้งคำถามได้ว่ามีอำนาจอะไรหรือไม่ที่อยู่เบื้องหลังของความเจียบสบเหล่านี้

1.2 การตัดสินใจปรากฏการณ์ “การลวนลามทางเพศ”

ข้อสงสัยต่อค่านิยมและแนวการอธิบายข้างต้น คือ เส้นแบ่งหรือเกณฑ์ในการตัดสินใจการกระทำอย่างไรจึงถือเป็นการลวนลามทางเพศ ซึ่งรวมไปถึงหลักคิดในการศึกษาวิจัยการลวนลามทางเพศที่มีอยู่ และการนำเสนอประเด็นที่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของสังคมและมุมมองของการวิจัยโดยแบ่งเป็น 3 ประเด็นหลักคือ การอธิบายการลวนลามทางเพศให้มีความสำคัญแก่การเป็นองค์ประธานของมนุษย์ การลวนลามทางเพศเป็นเรื่องระหว่างหญิงชาย และการลวนลามทางเพศเป็นการตัดสินใจบนพื้นฐานของความปรารถนาและความพึงพอใจของมนุษย์

1.2.1 การอธิบายการลวนลามทางเพศให้มีความสำคัญแก่การเป็นองค์ ประธานของมนุษย์

ในการศึกษาและอธิบายปรากฏการณ์การลวนลามทางเพศส่วนใหญ่แล้วยังมุ่งอธิบายสาเหตุ ผลต่อผู้ถูกกระทำ และแนวทางในการป้องกันการเกิดขึ้นของเหตุการณ์ กระบวนการที่เกิดขึ้นมักจะเป็นการอธิบายแบบเส้นตรง กล่าวคือมีปัจจัยกระตุ้นและการตอบสนอง และตั้งอยู่บนฐานคิดของการเป็นองค์ประธานของมนุษย์ (Agency) ในการสร้างความหมายผ่านการรับรู้ของตน นั่นคือ เชื่อในสำนึกของมนุษย์ (Consciousness) เป็นไปตามหลักการของเหตุผลนิยมที่มีมาตั้งแต่ยุคสมัยแห่งการฟื้นฟูศิลปวิทยาการ และหากสามารถหาสาเหตุของการลวนลามทางเพศได้ ก็จะสามารถจัดการป้องกันและแก้ไขปัญหาได้ การอธิบายการกระทำของมนุษย์ด้วยจิตสำนึกแห่งตนเองอาจยังไม่เพียงพอต่อการอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมที่มีความสลับซับซ้อน มีเงื่อนไขและไม่เป็นเส้นตรงหากแต่เป็น มายาคติ ผลผลิตทางวัฒนธรรมและสังคม และผลิตซ้ำสิ่งเหล่านั้น ซึ่งต้องเปลี่ยนฐานคิดเกี่ยวกับความจริงไปถึงระดับภววิทยา หากเราเชื่อว่าความจริงและสรรพสิ่งนั้นถูกสร้างขึ้นแล้ว โลกทัศน์ในการศึกษาที่อาจจะให้มุมมองที่ต่างออกไป โดยฐานคิดเช่นนี้มนุษย์จึงไม่ใช่องค์ประธานของการกระทำ แต่เป็นผู้ถูกจัดกระทำ ขณะเดียวกันก็กำกับตนเองให้ตกอยู่ภายใต้การจัดกระทำนั้นอย่างรู้ไม่เท่าทัน

1.2.2 การลวนลามทางเพศเป็นเรื่องของสองเพศ - หญิงและชาย

การกระทำอย่างไรจึงเป็นการลวนลามทางเพศ การลวนลามทางเพศนั้นเป็นการตัดสินเชิงบรรทัดฐาน ตั้งอยู่บนฐานคิดของเพศสัมพันธ์แบบรักต่างเพศ (Heterosexual sex) ภาพของปัญหาการลวนลามทางเพศจะอยู่ในกรอบของผู้รักต่างเพศที่เป็นชาย (Heterosexual male) กับ ผู้รักต่างเพศที่เป็นหญิง (Heterosexual female) หรือในทางกลับกันซึ่งมีน้อยมาก และไม่ใช่แนวการอธิบายหลักของปรากฏการณ์ ระยะหลังจะมีการกล่าวถึงกลุ่มคนที่รักเพศเดียวกัน (Homosexual) บ้างแต่มักเป็นการที่เกย์ หรือ กะเทย/คนข้ามเพศ (Transgender) ลวนลามหรือกระทำความรุนแรงทางเพศต่อเพศชายไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นเรื่องในแง่ลบต่อเพศที่สามทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามในคำอธิบายแม่บทของปรากฏการณ์กล่าวได้ว่าฐานคิดหลักยังผูกโยงกับบรรทัดฐานที่ถูกสร้างขึ้นว่ามีเพียงสองเพศในสังคมเท่านั้นซึ่งเป็นโลกทัศน์ที่จำกัดเรื่องราวของความหลากหลายเป็นความคิดหลักในการอธิบายซึ่งกดทับเรื่องราวอื่นๆ ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศต่างมิติ

การลวนลามทางเพศเป็นการกระทำของผู้ชายต่อผู้หญิง บรรทัดฐานของสังคมมีความสำคัญอย่างมากเพราะกำหนดสิ่งที่เป็น ‘ปกติ’ ของพฤติกรรมทางเพศของสมาชิกในสังคม บทบาทดังกล่าวจะถูกขีดเส้นเอาไว้ เพราะเมื่อเราเชื่อว่ามีเพียง 2 เพศ ซึ่งเพศชายถูกให้ความหมายว่าเป็นเพศที่ใช้ความรุนแรงก้าวร้าวในเรื่องเพศ เพื่อให้บรรลุความปรารถนาทางเพศของตน ดังนั้นความรุนแรงในเรื่องความสัมพันธ์ ทางเพศจึงเป็นเรื่องที่ผู้ชายกระทำ และกระทำ

กับผู้หญิง การศึกษาเกี่ยวกับการลวนลามทางเพศโดยฝ่ายหญิงเป็นผู้กระทำ หรือ การลวนลามทางเพศระหว่างชาย – ชายจึงมีน้อยเมื่อเทียบกับ ชายต่อหญิงเพราะไม่ได้อยู่ในกรอบความคิดทั่วไป ในเรื่องการลวนลามทางเพศของชายกับชายนั้น หากมีการศึกษาจะเป็นในเรื่องของการกระทำความรุนแรงที่มีพื้นฐานมาจาก ความรังเกียจโดยไร้เหตุผลต่อความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเพศเดียวกัน (Homophobia) ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งมีการแสดงออกด้วยระดับความรุนแรงต่างๆ กันจนกระทั่งการทำร้ายร่างกาย และการกระทำความรุนแรงที่เกิดจากการมีลักษณะที่ไม่สมชาย และการตอกย้ำบทบาทความเป็นชาย เพศที่สามไม่มีอยู่ (Non-existence) ในระบบความสัมพันธ์ระหว่างเพศ “ปกติ”

ความหมายของการลวนลามทางเพศ มีขอบเขตเพียงการลวนลามต่อเพศที่ “ปกติ” บรรทัดฐานรักต่างเพศจึงดำรงอยู่ในอนุของความหมายที่สังคมกำหนด หากจะมีเพศที่สาม เช่น กะเทยเข้ามาเกี่ยวข้อง ก็จะเป็นความไม่ชัดเจน (Ambiguity) และอยู่ในพื้นที่ที่เรียกว่า เขตขอบพรมแดน (Borderland) บนเส้นสมมาตรของผู้ชายและผู้หญิง จะเอียงไปข้างใด เมื่อใด ขึ้นกับบริบทของความสัมพันธ์ การให้ความหมายแก่ตนเอง และภายใต้บรรทัดฐานนี้เองกะเทยก็ยังไม่สามารถหลุดพ้นกรอบนี้ไปได้ เมื่ออยู่ในกรอบอุดมการณ์รักต่างเพศ กะเทยไม่สมบูรณ์ทั้งในการเป็นหญิง หรือการเป็นชาย จึงถูกจัดประเภทอยู่ในลำดับช่วงชั้นที่เป็นรองในสังคม และเป็นตัวสำรองในความสัมพันธ์ชาย-หญิง ภาพตัวแทนของ นางรอง และตัวตลกปรากฏให้เห็นเสมอไม่ว่าจะเป็นการล้อเลียนทั่วไป และผ่านสื่อต่างๆ ซึ่งโดยส่วนใหญ่ละเลยความรู้สึกของมนุษย์คนหนึ่งไปโดยสิ้นเชิง เป็นการกระทำความรุนแรงต่อคน เชิงสังคม ความเป็นตัวรองของกะเทยนี้เองที่ทำให้การลวนลามทางเพศเป็นเรื่องดูเหมื่อนยอมรับได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ การลวนลามทางเพศกะเทยจึงมีอาจถูกมองเห็นทั้งจากกะเทยเองและจากสังคม

การทับซ้อนของอุดมการณ์ต่อการอธิบายการลวนลามทางเพศกะเทย นั้นสร้างความซับซ้อนแก่ปรากฏการณ์เพราะการไม่มีที่ยืนให้กะเทยในฐานะเพศที่ต่างจากที่กำหนดในบรรทัดฐาน และการมองไม่เห็นผู้ถูกกระทำเพื่อประโยชน์ในการรักษาระเบียบสังคมและการเอาตัวรอดเปรียบในสังคมทั้งไทยและต่างประเทศก็ยังมีคำถามมาตลอดว่าอะไรคือ การลวนลามทางเพศ บอกได้อย่างไรว่าอะไรคือใช่ อะไรคือไม่ใช่ และมักมองว่าความให้ความหมายของเหยื่อนั้นเป็นอัตวิสัย ขึ้นกับความไวของความรู้สึก (Sensitivity) ต่อเรื่องดังกล่าว นอกจากนี้ยังเป็นเรื่องส่วนบุคคลไม่เกี่ยวข้องกับอำนาจและความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคม สำหรับกะเทยเอง สังคม “ปกติ” ในทางปฏิบัติของสังคมและวัฒนธรรมกำหนดพื้นที่ไว้แล้วว่าไม่มีอยู่หรือถ้ามีก็อยู่ในขอบเขตพื้นที่ทางสังคมที่จำกัด ไม่มีการยอมรับเพศที่สาม หรืออื่นๆ อย่างแท้จริง ดังนั้นความคิดเกี่ยวกับกะเทยถูกลวนลามจึงถูกลบออกไปจากการให้ความหมายของสังคมที่มีให้แก่การลวนลามทางเพศ ไม่พูดถึง แม้แต่กะเทยเมื่อสยบยอมต่อการให้ความหมายแก่อัตลักษณ์และการจัดตำแหน่งในสังคมย่อมสับสนต่อสิ่งที่เรียกว่าการลวนลามทางเพศ ว่าคืออะไร นอกจากนั้นยังถูกทำให้เชื่อว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญ และไม่เป็นประเด็น ด้วยปฏิบัติการเช่นนี้ จึงทำให้ความหมายยังถูกกำหนดโดยสังคมที่ชายครอบงำอยู่

นอกจากนี้พื้นที่ส่วนตัวและพื้นที่สาธารณะเมื่อมองเพียงชั้นนอกเป็นพื้นที่ในเชิงกายภาพแต่พื้นที่เหล่านี้มีความหมายในระดับที่สองกล่าวคือเป็นพื้นที่ที่ถูกบรรจุด้วยความหมาย (Coded space) ที่สร้างขึ้นโดยวัฒนธรรมและสังคม เป็น “สิ่งประดิษฐ์ทางวัฒนธรรม” (อภิญาเพื่องฟูสกุล. 2543: 66) ซึ่งการให้ความหมายนั้นนอกจากจะเกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ รอบข้าง และการให้ความหมายโดยปัจเจกซึ่งสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับตัวตนของตนและสิ่งต่าง ๆ ยังเป็นความหมายที่ถูกสร้างจากวาทกรรม โดยสำหรับพื้นที่ทั้งสองนี้ “เพศภาวะ” นับเป็นวาทกรรมหลักที่ได้สร้างโลกทัศน์ให้แก่ผู้คนใน “พื้นที่” สร้างภาพความจริงให้เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามการจัดขั้วสองพื้นที่แบบนี้ ยังอาจไม่เพียงพอในการอธิบายปรากฏการณ์การลวนลามทางเพศกะเทยได้เพราะการลวนลามทางเพศนั้นเกี่ยวข้องกับเพศวิถี อัตลักษณ์ทางสังคม ตัวตน ซึ่งไม่ได้ถูกจัดให้อยู่ความปกติ แต่ในเชิงเพศวิถีเป็นกลุ่มเพศวิถีกลุ่มน้อย อัตลักษณ์ทางสังคมในฐานะชนชายขอบ ซึ่งมีความสลับซับซ้อนมากกว่าเป็นเพียงคนที่ถูกจัดให้ต่ำต้อย (Inferiority) คำถามคือ อัตลักษณ์ทางเพศที่ถูกยัดเยียดให้ (Imposed sexual identity) ของกะเทยที่กำหนดโดยเพศวิถีของกะเทยนั้นมีความสัมพันธ์อย่างไรกับพื้นที่ทางสังคม

1.2.3 การลวนลามทางเพศเป็นการตัดสินบนพื้นฐานของความปรารถนาและความพึงพอใจของมนุษย์

การตัดสินใจในการให้ความหมายแก่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่มนุษย์เผชิญนั้น มักเป็นการตัดสินบนพื้นฐานการรับรู้ทั่วไปซึ่งเราเข้าใจว่าสิ่งนั้นเป็นธรรมชาติ การลวนลามทางเพศที่ได้จาก คำนิยามและความหมายข้างต้น ได้นำเราเข้าสู่การตัดสินว่าพฤติกรรมใดที่เกี่ยวข้องกับเพศวิถีที่ถูกตัดสินผ่านกระบวนการคิดของมนุษย์ที่ถูกกระทำว่า ไม่ชอบใจ ไม่พอใจ ถือเป็นการสร้างความรำคาญ การรุกราน และละเมิดสิทธิ แต่ในขณะที่พฤติกรรมอย่างเดียวกันก็อาจจะถูกพิจารณาตัดสินในอีกมุมมองหนึ่งว่าเป็นความพอใจ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น อารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ โดยเฉพาะผ่านสิ่งที่มนุษย์นิยามว่าความรัก มีส่วนสำคัญในการที่มนุษย์สร้างมุมมองหรือโลกทัศน์ต่อพฤติกรรมหนึ่ง ๆ ของความสัมพันธ์ของมนุษย์เชิงเพศวิถี หากปราศจาก ความรัก ความชอบ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความปรารถนาและความพึงพอใจในเรื่องเพศ (Sexual desire and satisfaction) แล้วพฤติกรรมอย่างเดียวกันไม่ว่าจะด้วยคำพูด หรือการกระทำ เหตุการณ์นั้นเมื่อผ่านการตีความหมายของมนุษย์ก็สามารถถูกพลิกกลับกลายเป็นการลวนลามทางเพศได้

คำสำคัญที่โดดเด่นในนิยามความหมายของการลวนลามทางเพศ ที่จะต้องอภิปรายต่อไป ซึ่งสร้างความหมายของการลวนลามทางเพศให้เป็น “สิ่งที่ไม่พึงปรารถนา/พึงประสงค์” (Unwant) ของผู้ถูกกระทำทำให้เกิดความทุกข์และความเจ็บปวดต่าง ๆ (Pain) แต่หากไม่รู้เท่าทัน หรือมีโลกทัศน์ ต่อปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอีกแบบหนึ่ง มุมมองและการตีความอาจจะกลับมาเป็นตรงข้ามเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาและความสุข (Desirable/pleasure) ก็เป็นไปได้ ซึ่งประเด็นนี้อาจจะขยายการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการลวนลามทางเพศเกินกว่าการจะอธิบายเพียง

การเก็บเจียบของเรื่องราวเป็นการสยบยอมแต่อำนาจ หากแต่ถ้าอำนาจทำให้ไม่รู้ว่าเป็น การบังคับแต่สร้างมายาคติของความพึงปรารถนา เกี่ยวข้องกับเพศที่ถูกกดทับ ทั้งนี้กล่าวได้ว่า สิ่งที่เป็นความปรารถนาและความพึงพอใจนั้นยังตกอยู่ในการอธิบายแบ่งสองขั้วของกรอบ ความปรารถนา และความพึงพอใจแบบรักต่างเพศ (Heterosexual desire & pleasure) ซึ่งยังมีอาจจะนำพาความคิดของเราให้หลุดพ้นออกไปจากโลกทัศน์และความเชื่อนี้

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความหมายและคำอธิบาย รวมถึงแนวการศึกษาการลวนลามทาง เพศ นอกจากจะอยู่ในกรอบการคิดแม่บทในเรื่องความสัมพันธ์ที่เป็น “ธรรมชาติ” ของผู้หญิง และผู้ชายแล้ว การศึกษายังอยู่ในกรอบของปฏิฐานนิยม ซึ่งยังไม่เพียงพอต่อการสร้างความ เข้าใจเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาการลวนลามทางเพศที่เกิดขึ้นในสังคม รวมทั้งการศึกษา การลวนลามทางเพศต่อเพศที่สาม จึงยังมีอาจถูกเปิดประเด็นในการศึกษาวิจัย เพื่อสร้าง ความรู้ จึงจำเป็นต้องศึกษาเรื่องนี้ในแนວอื่นเพื่อที่จะให้มุมมองที่แตกต่าง และอาจนำไปสู่วิธีคิด การแก้ไขปัญหา และการสร้างความรู้ใหม่ก็ได้

ส่วนที่สอง: เหตุที่ต้องศึกษาการลวนลามทางเพศในกรอบวาทกรรม

*“Discourse’s intimate bearing on ideology and consciousness accounts
for its power to constitute social life and personal identity”*

Bingham, Shereen G. 1994: 19

การมองการลวนลามทางเพศตามแนวเหตุผลนิยม เป็นความรู้ที่สร้างในกรอบแนวคิด หน้าที่นิยม (Functionalism) ซึ่งมองปรากฏการณ์และองค์ประกอบที่สัมพันธ์กันอย่างหยุดนิ่ง สามารถคาดเดาแบบแผนของพฤติกรรมได้ และละเอียดเรื่องของการกระบวนการและความ สลับซับซ้อนภายในกระบวนการ มุมมองแนวโครงสร้างหน้าที่นิยมมีลักษณะเป็นแนวคิด เชิงอนุรักษ์ดั้งเดิมที่มีความเชื่อพื้นฐานเกี่ยวกับบทบาทในสังคมที่แตกต่างระหว่างผู้ชาย และ ผู้หญิงซึ่งความแตกต่างทางชีวภาพเป็นพื้นฐานของการแบ่งงานกันทำและ “มีความสำคัญมาก ต่อความอยู่รอดของครอบครัว/สังคม” (Kendall. 2001: 357) หากบทบาทของทั้งสองเพศ เปลี่ยนแปลงไปก็จะทำลายสถาบันสังคม ที่สำคัญคือการแบ่งงานกันทำระหว่างชายหญิงเช่นนี้ ถือเป็น “ระเบียบธรรมชาติของโลก” (The natural order of the universe) (Kendall. 2001: 357 ; citing Kemp) แนวคิดดังกล่าวตอกย้ำว่าลักษณะ/คุณสมบัติของผู้ชาย และผู้หญิงเป็นเรื่อง ธรรมชาติไม่ใช่เรื่องของวัฒนธรรม ซึ่งหากปราศจาก “การแบ่งเพศภาวะสองขั้วอย่างเข้มงวด” (Rigid gender dimorphism) แล้วสังคมก็จะไม่สามารถดำเนินไปได้ซึ่งแนวคิดแบบหน้าที่นิยม ของพาร์สันส์เป็นการย้ำว่า การมีอำนาจเหนือของผู้ชายและ “ความต่ำต้อยกว่าของผู้หญิงเป็น เรื่องธรรมชาติ” (Tong. 1989: 97) เมื่อความสัมพันธ์ในสังคมถูกจัดวางไว้เช่นนี้

การลวนลามทางเพศจึงไม่ใช่สิ่งผิดปกติแต่อย่างใด ที่สำคัญคือ กฎเกณฑ์ของสังคมที่ทำให้เป็นเช่นนั้นคืออะไร อุดมการณ์อะไรอยู่เบื้องหลังหรือไม่ ทำได้อย่างไร นั่นก็คือคำถามต่อปฏิบัติการของวาทกรรม

จะรู้ได้อย่างไรเมื่อตกเป็นเป้าของวาทกรรม (Object of discourse) วิธีการคือ ดูที่เงื่อนไขของความสัมพันธ์กับสิ่งอื่นๆ นั่นคือที่ “การจัดระเบียบทางสังคม” (ฟูโกต์ใช้คำว่า Discursive) ซึ่งความสัมพันธ์เหล่านี้ไม่ได้แสดงออกมาในรูปของภาษาที่ใช้โดยวาทกรรมหรือภาวะแวดล้อมที่มันกระจายอยู่แต่มองวาทกรรมในฐานะของการปฏิบัติการ (Practice)” (Foucault. 1972: 46) ปฏิบัติการของวาทกรรม (Discursive practices) คือการวิเคราะห์การปฏิบัติต่างๆ ในสังคมเป็นการเฉพาะ (Specific social practices) (Lemart & Garth. 1982: 130) ซึ่งกระทบต่อความเข้าใจและการกระทำของมนุษย์ โดยทั่วไปจะดูที่กระบวนการในการผลิตสร้าง และการทำให้เข้าใจความหมายเชิงวัฒนธรรม ซึ่งพื้นฐานของกรอบแนวการศึกษานี้ครอบคลุมประเด็นที่ว่าความจริงทางสังคมนั้น ถูกสร้างผ่านภาษา/วาทกรรมและบริบทที่ผูกโยงกับวาทกรรม วาทกรรมจึงมีฐานะเป็นการกระทำทางสังคมซึ่งความหมายของสิ่งต่างๆ เกิดจากการต่อรองในการปฏิสัมพันธ์ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นจิตใจ/ความคิด สังคม ความเป็นจริง คุณธรรม/จริยธรรม สำคัญสำนึก จึงเป็นเรื่องที่ต้องตระหนัก (Bracketing) เอาไว้ตลอดเวลาว่าเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทั้งสิ้น ในการศึกษาการลวนลามทางเพศนั้น วูด เสนอว่าต้องศึกษาให้ลึกลงไปถึง ความคิดทางวัฒนธรรม (Cultural narrative) ที่คำจูนระเบียบสังคม ดังนั้นจึงเสนอให้ศึกษาการลวนลามทางเพศในกรอบของวาทกรรมโดยศึกษาที่ “จุดกำเนิดของความเชื่อมโยงระหว่างกันของวาทกรรมซึ่งขึ้นกับวาทกรรมที่มีอยู่ ที่เป็นตัวผลิตซ้ำอุดมการณ์ของเพศภาวะที่กดขี่ โดยดูทั้งในโครงสร้างสังคมและในจิตสำนึกของปัจเจก อุดมการณ์ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ จิตสำนึกเชิงอัตวิสัย ทั้งนี้ต้องชี้ให้เห็นถึงเงื่อนไข สมมุติฐาน และความสัมพันธ์ของอุดมการณ์ที่สร้างความไม่เท่าเทียมและทำให้ผู้หญิงในรูปกลุ่มถูกกระทำ การทำความเข้าใจอุดมการณ์ที่เป็นตัวสร้างการกระทำที่ซึมซาบอยู่ในภาคปฏิบัติการวาทกรรม จัดตำแหน่งแห่งที่ให้ผู้หญิง ผู้ชายในสังคม ยินยอมและสนับสนุนต่อปรากฏการณ์การลวนลามทางเพศ ซึ่งช่วยให้มองปัญหาไกลไปกว่าการปกป้องผู้ที่ตกเป็นเหยื่อแต่ละราย คำถามที่เสนอคือ อุดมการณ์ของเพศภาวะ (Gender ideology) ในสังคมสร้างความชอบธรรมให้การลวนลามทางเพศอย่างไร และซึมซับอยู่ในปฏิสัมพันธ์ที่เป็นรูปธรรมอย่างไร?” (Wood. 1994: 27-29) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นการมองความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันของมนุษย์ว่าได้สร้างและตอกย้ำอะไร ด้วยกลไกอย่างไร

ที่สุดแล้วการศึกษาตามกรอบของวาทกรรมต้องตั้งคำถามต่อ ความเป็นปกติต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความเป็นปกติของการลวนลามทางเพศ ความเป็นธรรมชาติของความสัมพันธ์ชายหญิง ความเป็นธรรมชาติของสิ่งต่างๆ และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งวาทกรรมจัดกรอบของความคิด โลกทัศน์ ระเบียบ จำกัดความ ผ่านบรรทัดฐานเชิงวาทกรรม สร้างเป็นประสบการณ์ของมนุษย์ จึงต้องศึกษาถึงการก่อรูปของวาทกรรม โดยดูที่ “กฎเกณฑ์ กติกา ต่างๆ ที่จัดการ

และควบคุมชีวิตทางสังคมในการกำหนดว่า สิ่งต่างๆ ทำงานอย่างไร เราเป็นใคร ซึ่งทั้งหมดนี้สร้างความหมายของประสบการณ์และอัตลักษณ์เชิงอัตวิสัยของเรา” (Bingham. 1994: 9) เมื่อมองการลวนลามทางเพศ ในกรอบวาทกรรมแล้วการศึกษาการลวนลามทางเพศในมุมมองนี้ Bingham ได้เสนอให้ดูบทบาทของ การสื่อสารของมนุษย์ในเชิงสร้างสรรค์ กล่าวคือ “การสื่อสารในฐานะสิ่งที่สร้างและปั้นแต่งความจริงทางสังคม...” (Bingham. 1994: 9)

มุมมองของ โรบิน พี. แคลร์ ในบทความ Hegemony & Harassment: A Discursive Practice เห็นว่าการเจียบเฉย เป็นการสยบยอม (Consent) ต่อการลวนลามทางเพศซึ่งเป็นการครองความเป็นเจ้า หรือการครอบงำ (Hegemony) ซึ่งมีพื้นฐานมาจากบทบาททางเพศ และความสัมพันธ์เชิงอำนาจ การครอบงำนี้หมายถึง “อิทธิพลของอุดมการณ์ของค่านิยมและบรรทัดฐานของชนชั้นกลุ่มที่เหนือชนชั้นที่ด้อยกว่า” (Canoy. 1984: 66) ซึ่งเป็นการจัดระเบียบวิถีชีวิตของมนุษย์ โดยแทรกแซงเข้าไปในสังคมและสถาบันต่าง ๆ โดยเฉพาะใน เชิง ปัญญาและศีลธรรม / จริยธรรม ให้กลายเป็นอุดมการณ์ร่วม/โลกทัศน์ทางสังคม โดยจัดกระทำในโครงสร้างส่วนบนของสังคม กล่าวคือ “ความสัมพันธ์เชิงอุดมการณ์และวัฒนธรรมที่ซับซ้อน จิตวิญญาณและปัญญาและการแสดงออกทางการเมืองต่อความสัมพันธ์ดังกล่าว” (Canoy. 1984 : 68) การตีความต่อเนื่องโดย Boblio สรุปได้ว่า (Canoy. 1984: 69-70) เป็นทั้ง ความหมายเชิงกระบวนการและความหมายเชิงความสัมพันธ์นั้นคือ ในความหมายเชิงกระบวนการที่เกิดขึ้นในประชาสังคมที่กลุ่มชนชั้นนำส่วนหนึ่งทำการควบคุมผ่านผู้นำทาง ศีลธรรมและปัญญาเหนือส่วน อื่น ๆ ของพันธมิตรที่เป็นชนชั้นนำ ซึ่งส่วนที่นำมีอำนาจและความสามารถในการอันที่จะเป็นตัวแทนของกลุ่มผลประโยชน์อื่น ๆ โดยใช้หลักการรวมปัจจัย ที่คล้ายคลึงกันจากโลกทัศน์และผลประโยชน์ของกลุ่มพันธมิตรมาไว้ในอุดมการณ์นี้ด้วย จึงไม่ได้เป็นลักษณะบังคับแต่อย่างใด แต่เป็นการยินยอมพร้อมใจ และในความหมายเชิงความสัมพันธ์ (ระหว่างชนชั้นที่ครอบงำและถูกครอบงำ) ซึ่งก็คือ ความหมายของชนชั้นปกครอง ที่ให้ผู้นำทางการเมือง ศีลธรรม และปัญญา สร้างโลกทัศน์ เพื่อไปขัดเวลาจัดการกับผลประโยชน์และความต้องการของกลุ่มภายใต้ปกครอง” ทั้งนี้ ในความหมายของ Buci-Gluckman การแสดงออกในสถาบันต่าง ๆ อุดมการณ์ การปฏิบัติ และตัวแทน คือ “ค่านิยมและวัฒนธรรมหลักในสังคม” (Canoy. 1984 : 71) ทั้งนี้ทำให้มนุษย์เกิดจิตสำนึกที่ผิดพลาด

โดยการถูกครอบงำ (Hegemony) นี้ แคลร์ อธิบายว่าภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่ การลวนลามทางเพศนั้นมีบทบาทเป็น “เครื่องมือทางการเมืองในการกดขี่ซึ่งให้อภิสิทธิ์กับอุดมการณ์ที่มีอำนาจเหนือกว่าและทำให้ทรศนะอื่นๆ กลายเป็นชายขอบ” (Clair. 1994: 59) ประเด็นนี้ Malovich & Stake ชี้ว่า “ผู้หญิงที่อดทนกับการลวนลามทางเพศจะเป็นผู้หญิงที่มีทัศนคติเกี่ยวกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมและมีหยิ่งในศักดิ์ศรีของ ผู้หญิงสูง” (Wood. 1994: 28 ; citing Malovich & Stake.1990) ซึ่ง Wood ได้ชี้ชวนให้เราต้องกลับไปตั้งคำถามต่อ ตำแหน่ง/จุดยืน (subject position) ของผู้ถูกกระทำ และผู้กระทำ ที่ทำให้ผู้หญิงอดทนการลวนลามทางเพศและยังส่งเสริมการทำร้ายผู้หญิงในเรื่องเพศของผู้ชาย ตำแหน่ง/จุดยืนนี้ไม่ใช่เพียง

จุดยืนทางความคิดโดยทั่วไปแต่เป็นตำแหน่ง/จุดยืนเชิงวาทกรรม นั่นคือถูกสร้างขึ้นโดยวาทกรรม ซึ่งคำจูนระเบียบสังคมที่ดำรงอยู่ โดยระเบียบสังคมนี้มีกลไกในการควบคุม/ปกครอง ให้ขับเคลื่อนต่อไปโดย “สร้างความเชื่อ การปฏิบัติ อัตลักษณ์ ที่เป็นภาพตัวแทนของความเป็น ธรรมชาติและสมมุติฐานที่ถูกต้อง ระเบียบปฏิบัติ ความสัมพันธ์ทางสังคม ที่มีช่วงลำดับชั้น ที่ ประกอบเป็นและคำจูนการครอบงำ” (Wood. 1994: 20 – 21 ; citing Foucault. 1982) เทคนิค ในการทำให้การลวนลามทางเพศดำรงอยู่ในความสัมพันธ์แบบครอบงำนี้ แคลร์ (Clair. 1994: 65 - 69) ได้เสนอไว้ 3 ประการคือ “1) การทำให้เป็นสิ่งที่ไร้สาระ/สัพเพเหระ (Trivialization) หมายถึงรูปแบบเชิงวาทกรรมที่คำจูนระบบชายเป็นใหญ่ โดยการไม่ให้ความสำคัญแก่ปัญหา ของผู้หญิงซึ่งเป็นวิธีการหลักของกลุ่มที่มีอำนาจเหนือใช้ในการทำให้มองไม่เห็นการลวนลาม ทางเพศ (Invisibility) 2) ความลังเลในการตัดสินใจของเจตนาของความหมาย (Denotative Hesitancy) หมายถึงปฏิบัติการทางวาทกรรมที่คำจูนระบบชายเป็นใหญ่โดยไม่ทำให้เป็น ประเด็น และประโยชน์ของกลุ่มที่ถูกเอาเปรียบโดยเฉพาะอย่างยิ่งการบรรลุการครอบงำผ่าน การใช้คำศัพท์/คำพูด ซึ่งในกรณีนี้ทำให้เห็นว่าเหตุใดกลุ่มที่ถูกครอบงำจึงไม่สามารถจะให้ข้อกับ ประสบการณ์ของตนได้ 3) ผูกโยงประสบการณ์สู่พื้นที่ส่วนตัว แม้ว่าการลวนลามทางเพศ จะเกิดในพื้นที่สาธารณะ แต่เทคนิคนี้จะเป็นปฏิบัติการวาทกรรมที่ทำให้เห็นว่า การลวนลามทางเพศนั้นเป็นประสบการณ์ส่วนตัวไม่ใช่ประสบการณ์ร่วมที่ต้องแบ่งปัน และ ยังพรางพรางหลักการที่กดขี่อื่นๆ เช่น การอ้างสถานะการแต่งงานของผู้กระทำมาห้ามปราม การลวนลามทางเพศเป็นการยอมรับสถานะความเป็นรองของผู้ถูกกระทำซึ่งเป็นการส่งเสริม การครอบงำ การพรางพรางส่วนตัวผู้ชายคนอื่นๆ (เช่น แฟน สามี พี่ชาย) เป็นการตอกย้ำการปฏิบัติ ภายใต้กรอบชายเป็นใหญ่ของการทำให้การลวนลามทางเพศเป็นเรื่องส่วนตัวโดยมีนัยของ การปกป้องและการต่อสู้ของผู้ชายต่อการครอบครองผู้หญิงเป็นต้น”

จะเห็นได้ว่าการศึกษาโดยอาศัยกรอบการศึกษาแนววาทกรรม จะช่วยให้การศึกษา การลวนลามทางเพศได้อย่างลุ่มลึก ซึ่งกฎเกณฑ์ กติกา ที่สร้างผลผลิตของวาทกรรมและ การผลิตซ้ำความสัมพันธ์ในสังคมตามที่ถูกสร้างไว้ ทำให้คนในสังคมมองเห็นบางสิ่งและละเลย หลายสิ่ง เพียงแต่การศึกษาการลวนลามทางเพศซึ่งมีความหมายหลักเพียงการลวนลาม ทางเพศต่อสตรี ที่มีการเปิดประเด็นไว้ในสังคมปกติแล้วในการต่อสู้เพื่อความเป็นธรรมยังมี อุปสรรคอยู่มาก และสำหรับผู้ที่ยึดครองเพศอื่นๆ ในสังคมภายใต้วาทกรรมรักต่างเพศที่สร้างภาพ ความจริงของความสัมพันธ์ในสังคมว่าด้วยเพศว่ามีผู้แสดงเพียงหญิงและชาย และเป็นสิ่งที่รับรู้ ในระบบความคิดเชิงวัฒนธรรมเท่านั้น ดังนั้นหากจะเกิดการลวนลามที่อยู่นอกเหนือออกไป จากขอบเขตเส้นแบ่งความหมายดังกล่าว ก็ไม่อาจถือได้ว่าเป็นเหตุการณ์จริง (Failed event) ที่จะนำมาเป็นประเด็นถกเถียงหรือมองหาซึ่งความเป็นธรรมเพราะไม่มีความหมาย และที่ยืน ให้แก่ผู้คนเหล่านี้ในระบบความหมายของสังคม จึงจะต้องถอดรหัสแม่บทความสัมพันธ์ ระหว่างเพศเพื่อชี้ให้เห็นถึงเบื้องหลังของอำนาจที่มาจากความรู้ที่สร้างระเบียบสังคมแบบ รักต่างเพศซึ่งเป็นรากฐานของความคิดหลักในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศในสังคม

ในการศึกษานี้ไม่ได้ต้องการศึกษาการลวนลามทางเพศของผู้ชายที่กระทำต่อผู้หญิง แต่เป็นการศึกษาการลวนลามทางเพศที่ผู้ชายกระทำต่อผู้ที่เป็นกะเทย การตัดสินใจเพียงอาศัย สรีระเป็นเกณฑ์ในการมองเรื่องของการลวนลามทางเพศกะเทยนี้คงไม่อาจนำไปสู่คำตอบต่อ ข้อสงสัยของการศึกษาครั้งนี้ได้ ถ้าเราไม่นำแนวการศึกษาการลวนลามทางเพศที่ผู้หญิง ถูกกระทำซึ่งตกอยู่ภายใต้กรอบของรักต่างเพศมาพิจารณา ทั้งนี้เพราะการลวนลามทางเพศต่อ กะเทยอาจจะไม่แตกต่างจากการถูกลวนลามของผู้หญิงที่อยู่ภายใต้อุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ กะเทยจึงถูกเอารัดเอาเปรียบทางเพศในทำนองเดียวกัน ดังนั้นเพื่อให้เกิดความชัดเจนจึงนำสู่ การอภิปรายในตอนที่ 3 เพื่อถอดรหัสรักต่างเพศและผลที่มีต่อกะเทย

ส่วนที่สาม: ถอดรหัสแม่บทความสัมพันธ์ระหว่างเพศ: ระเบียบสังคมรักต่างเพศ ภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่ (Heteropatriarchal Social Order):

สังคมมนุษย์ที่ความชอบธรรมในการอธิบายและให้ความหมายกับสรรพสิ่งนั้น สร้างจากหลักเหตุผล และความรู้ที่เป็นวิทยาศาสตร์ และผลผลิตของเหตุผลเหล่านี้มีอำนาจ ในการอธิบายและสร้างความจริงในสังคม เพศ (Sex) ของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน ความรู้ทาง วิทยาศาสตร์ที่สร้างความจริงเกี่ยวกับเรื่องเพศ (Scientia Sexualis) หรือ เพศวิถีแบบปฏิฐาน เช่น ชีววิทยา เพศวิทยา กายวิภาคศาสตร์ และจิตวิทยา เหล่านี้เป็นต้น สร้างฐานที่มั่นของ การดำรงอยู่ของอำนาจที่กระทำต่อตัวคน โดยการสร้างความรู้และกล่อมเกล่าในสังคมให้เห็นว่า เพศภาวะ (Gender) เพศวิถี¹ (Sexuality) ตั้งอยู่บนแนวคิดเดียวกัน ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สร้างความเข้าใจให้กับเราว่า เพศนั้นมีเพียง 2 เพศ และเพศนี้เองเป็นตัวกำหนด ความปรารถนา (Desire) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศหรือเพศวิถีในมิติประเวณี ซึ่งสอดคล้องกับเพศสรีระ และเพศภาวะที่ถูกกำกับภายใต้วัฒนธรรม ทั้งหมดจึงเป็นการเสนอ มิติทางชีวภาพเท่านั้น นักคิดแนวสตรีนิยม ซิโมน เดอ โบร์วูว์ ก็ได้ปฏิเสธวิธีคิดเช่นนี้ว่า สรีระหา ใช้ชะตากรรม (ของสตรี) ไม่

การมองว่ามนุษย์เป็นอย่างนี้ตั้งแต่เกิด (innate) ตั้งอยู่บนฐานความเชื่อว่าทุกสิ่ง ทุกอย่างเป็นธรรมชาติ ตายตัว นั่นคือสาร์ตเจนิยม เพศ เพศภาวะ และเพศวิถีก็เช่นกัน ซึ่งแนวคิดเชิงสร้างสรรค์นิยม ได้ปฏิเสธแนวคิดดังกล่าวได้ชี้ให้เห็นว่าความหมายของสรรพสิ่ง นั้นถูกสร้างขึ้นและไม่มีความจริงแท้ เมื่อเป็นสมาชิกของสังคมหนึ่งๆ แล้วนั้น เราย่อมรับเอา

¹ Anslem Strauss ให้ความหมายในส่วนบทนำของหนังสือ Male Femaling หน้า xiv ไว้ว่า Sex หมายถึง ร่างกาย Sexuality หมายถึง ความรู้สึกและการตอบสนองของการ สืบพันธุ์ Gender หมายถึง สิ่งต่างๆ ที่แสดงออกติดตามมาในเชิงสังคมและวัฒนธรรม เช่น การ แต่งกาย การวางท่าทาง กริยา และ ลักษณะการพูด

กฎเกณฑ์ กติกา ของสังคมมายึดถือเป็นแนวปฏิบัติในการอยู่ร่วมกัน เพื่อดำรงดุลยภาพของสังคม ซึ่งระเบียบเหล่านั้นเป็นได้ทั้งระเบียบเชิง นิติบัญญัติ และพฤตินัย และ ทั้งที่เป็นกฎหมายชัดเจน และเป็นการปฏิบัติ ที่ตั้งอยู่บนหลักของ ความถูกต้อง ความดี ความงาม สิ่งที่สำคัญคือ ความหมายต่อสิ่งต่างๆ ที่มนุษย์ให้กับสรรพสิ่งนั้นเป็น ความหมายเชิงวัฒนธรรม ที่ทุกคนในสังคมรับรู้ร่วมกัน จึงเป็นจุดเริ่มต้นของคำว่าไม่ปกติ (ตามที่คนอื่นๆ เป็น และปฏิบัติ) ณ จุดหนึ่งในช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ คือไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคมนั่นเอง

การให้ชื่อเรียกขาน ระเบียบสังคมรักต่างเพศภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่ เช่นนี้ก็เพื่อย้ำว่า รักต่างเพศ (Heterosexuality) มิได้อยู่โดดเดี่ยว แต่เป็นการทับซ้อนของสองระบบ ซึ่ง Schacht และ Atchison เสนอ ให้มองในฐานะของเครื่องมือของ การครอบงำของอำนาจของชาย โดยต้องการที่จะ “แสดงความประสงค์อย่างชัดแจ้งของการครอบครองและการเป็นรอง” โดยเป้าหมายสูงสุดก็คือ “การรักษาไว้ซึ่งความไม่เท่าเทียมแห่งเพศที่มีมาก่อน” (Schacht & Atchison. 1993: 123) ทั้งนี้ เพศภาวะ และความสัมพันธ์ระหว่างเพศก็ดำเนินไปเพื่อบรรลุถึงเป้าหมายนี้ โดยผ่าน การใช้กำลัง การบังคับ หรือการยินยอม อย่างไรก็ตามการมองเป็นเพียงเครื่องมือนั้นไม่เพียงพอต่อความเข้าใจถึงอำนาจอันทรงพลังที่กล่าวได้ว่ามีสถานะเป็น “สถาบัน” ในสังคม ซึ่งควรพิจารณาอุดมการณ์ รักต่างเพศ (Heterosexism) ว่ามีส่วนในการสร้างความ เป็นสถาบัน (ไม่ได้เป็นไปตามธรรมชาติ) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพศอย่างไร

3.1 อุดมการณ์รักต่างเพศ ในฐานะความรู้แม่บทของระบบความจริง

กระบวนการสร้างระเบียบสังคมรักต่างเพศภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่จะเข้าใจได้ อย่างไรก็ตามว่าเจตจำนงแห่งอำนาจ การสร้างความจริง และ เทคโนโลยีของอำนาจ มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงเชิงอำนาจ ในการผลิตสร้าง และเชิดชู ระเบียบความสัมพันธ์ เช่นนี้อย่างไร อุดมการณ์ รักต่างเพศ (Heterosexism) หมายถึง “สมมติฐานภายใต้ จิตไร้สำนึกหรือสมมติฐานที่แจ้งชัดว่า การรักต่างเพศนั้นเป็นรูปแบบเดียวที่ “ปกติ” ของความสัมพันธ์ทางเพศและความสัมพันธ์ทางสังคม” (Humm. 1989: 95) อุดมการณ์รักต่างเพศนั้นมีความสำคัญมากในการจัดระเบียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศ โดยที่อุดมการณ์นี้ตั้งอยู่บนหลักคิดสองขั้ว (Binary system) เรื่องเพศของมนุษย์ ซึ่งเป็นระบบที่แบ่งความเหนือกว่าของอีกด้านหนึ่ง ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ชาย-หญิง ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่ถูกกำหนดบทบาทของชาย-หญิงไว้ เช่น กระตือรือร้น/เฉื่อยชาผู้นำ/ผู้ตาม ผู้ล่า/เหยื่อ เป็นต้น โดยอาศัยศาสตร์ต่างๆ และโดยเฉพาะความรู้ทางการแพทย์และสรีระของมนุษย์มาเป็นเกณฑ์ในการกำหนดตำแหน่งของมนุษย์ในช่วงชั้นของสังคม และกลืนกินไปถึงบรรทัดฐานของการปฏิบัติตนในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เพศภาวะ และเพศวิถีกลายเป็นว่าเพศทางชีวเป็นเกณฑ์ชี้หน้าเพศภาวะ และเพศวิถี แม้กระทั่ง ความปรารถนาและความรักของมนุษย์ก็ถูกจัดระเบียบอยู่ระหว่างสองขั้ว (Heterosexual sex)

เพื่อวิพากษ์ระเบียบแบบแผนที่จะต้องชี้ให้เห็นรากฐานของความคิดของอุดมการณ์รักต่างเพศว่าเป็นอย่างไร และระเบียบแบบแผนที่ได้สร้างกะเทยอย่างไร

3.1.1 ฐานคิดของอุดมการณ์รักต่างเพศ

ในการจัดระเบียบความรู้แบบทที่มีอุดมการณ์รักต่างเพศกำกับอยู่ ตั้งอยู่บนหลักการที่สำคัญ ของการดำรงอยู่ในระเบียบสังคมแบบรักต่างเพศสามารถแบ่งได้เป็นสามเรื่องใหญ่ๆ คือ หลักแห่ง “ความปกติ” “มาตรฐาน” และ “เหตุผล” ซึ่งทั้งสามหลักการนี้ มีความสัมพันธ์เชื่อมโยง และเสริมสร้างการตอกตรึงของกฎเกณฑ์ กติกาของสังคม หรือ วินัยแห่งเพศวิถี ที่มีฐานอุดมการณ์รักต่างเพศเป็นสื่อนะ โดยหลักเกณฑ์เหล่านี้เป็นหลักการที่จะสร้างพื้นที่ทางความคิดที่กำหนด/จัดระเบียบมนุษย์ว่าอะไรคือความเป็นธรรมชาติของมนุษย์ภายใต้กรอบวัฒนธรรม

ก. หลักแห่งความปกติ ของความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ถือเป็นหลักสำคัญของอุดมการณ์รักต่างเพศและมีความสัมพันธ์กับเพศภาวะของมนุษย์ ก่อนจะสร้างความปกติต้องชี้ให้เห็นถึงความแตกต่าง เมื่อมีสิ่งปกติ ย่อมมีสิ่งไม่ปกติซึ่งสิ่งไม่ปกตินี้จะเป็นสิ่งไม่พึงประสงค์ การจับจ้องเพื่อบังคับคน (บังคับให้คนเป็นไปตามกติกา) (Normalizing gaze) หรือ “การควบคุมตรวจตรา ที่ทำให้สามารถกำหนดปริมาณ จัดแบ่งลำดับ หมวดยุค และจัดการลงโทษได้” (Foucault. 1984: 197) การกำหนดระเบียบ สังเกตการณ์ การตรวจตรา การตรวจสอบ ทั้งกระบวนการเป็นการกำหนดกรอบให้มนุษย์ว่าอะไรทำได้ ทำไม่ได้ ให้อยู่ในทำนองคลองธรรม รวมทั้งเป็นการหลอมรวมและกีดกันสรรพสิ่งออกจากความเป็นปกติ

ความปกติของการแสดงความเป็นเพศ (Sexual orientation) นั้นมีความหมายในระดับที่สองแฝงไว้ด้วยนัยของความหมายอยู่บนพื้นฐานของหลักคิดแบบคู่สัมพันธ์ตรงข้าม การรักต่างเพศเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเพศแบบปกติของมนุษย์ ส่วนการรักเพศเดียวกันนั้นไม่ใช่ นอกจากนั้นแล้วการรักต่างเพศนั้นเป็น การรักต่างเพศตายตัว (Compulsory heterosexuality) ซึ่งหมายถึง “ระบบที่ความสัมพันธ์ทางเพศของผู้หญิงต้องสัมพันธ์กับชายเท่านั้น และเป็นเรื่องที่เป็นไปตามธรรมชาติมากกว่าการมีสิทธิ์เลือกจากทางเลือกหลากหลาย” (Gamble. 2001: 207) โดยมีนัยของอำนาจบังคับแฝงอยู่ คำนี้ Adrienne Rich นำมาใช้ เพื่อเปิดประเด็นถกเถียงในเรื่องเลสเบี้ยนว่า ผู้หญิงถูกทำให้เชื่อภายใต้ระบบคิดชายเป็นใหญ่ว่า ทั้งการแต่งงาน และการมีสัมพันธ์กับชายเป็นธรรมชาติกล่าวคือ การรักต่างเพศนั้นไม่ใช่ทางเลือก แต่เป็นสิ่งที่ผิดปกติ

ฟูโกต์ชี้ว่าเพศวิถีเป็นวาทกรรมที่ใช้ควบคุมมนุษย์ และกดทับเรื่องของเพศสัมพันธ์ไว้ไม่ให้พูดถึงในศตวรรษที่ 17-18 ในยุคสมัยกลางชนชั้นกลางโรคฮิสทีเรีย นั้นถูกใช้เพื่อการควบคุมสตรีที่ถูกกลืนกลายโดยบรรดาเครื่องมือ โดยแอบอ้างความ “ไม่สบาย” หรือในช่วงก่อนสมัยศาสนจักรเรื่องอำนาจ “การร่วมเพศแบบผิดธรรมชาติ” (Sodomy) นั้นเป็นข้อห้ามกระทำ ภายใต้บรรทัดฐานทางศาสนา ทั้งที่ในยุคสมัยกรีก ความรักระหว่างชายหนุ่ม

ถือเป็นความรักที่เหนือชั้นกว่าความรักแบบชายหญิง (The love of boy is the highest form of expression.) อย่างไรก็ตามเมื่อเข้าสู่ยุคสมัยแห่งวิทยาศาสตร์และการพัฒนาอุตสาหกรรมเข้าสู่ระบบทุนนิยม “ทรัพยากรมนุษย์” มีความสำคัญทั้งเป็นกำลังการผลิต และการบริโภค รวมทั้งการแสวงหากำไร ดังนั้น “ประชากร” หรือ “มนุษย์” จึงถูกจัดให้เป็นเป้าหมายที่สังคมจะต้อง “ดูแล” หรือ อีกนัยหนึ่ง “จัดการ” ให้อยู่ในระเบียบของสังคม ระเบียบทางเศรษฐกิจของการบริโภค สุขภาพ อาหาร การผลิตสร้างมนุษย์รุ่นใหม่ที่มีผลิตภาพ มีความแข็งแรงสมบูรณ์ที่จะผลิตซ้ำ ระเบียบสังคมสมัยใหม่ พร้อมทั้งเป็นผู้บริโภค ท้ายที่สุดความสำคัญของมนุษย์จึงผูกโยงเข้ากับความสามารถในการเจริญพันธุ์ ผ่านพิธีกรรมการแต่งงานอันศักดิ์สิทธิ์ระหว่างชาย-หญิง มนุษย์ที่ไร้ความสามารถในมิตินี้ จะไม่ได้รับความชื่นชมซ้ำได้รับการประณามโดยตีประเด็นของพฤติกรรมทางเพศขึ้นมาใช้เป็นเครื่องมือ และเรียกขานว่าเป็น คนผิดปกติ โดยอาศัยคุณสมบัติทางเพศสรีระมาตัดสิน มีชื่อเรียกต่างๆ เช่น วิถีถาวร (Freak) เบี่ยงเบน (Deviant) ผิดปกติ (Abnormal) ผู้ที่ไม่ปกติเหล่านี้จะถูกตรวจตรา สังเกต และจำกัดพื้นที่ทางสังคม ยูจีนิกส์ (Eugenic) หรือ สุพันธุศาสตร์ “สาขาของการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงพันธุกรรมของประชากรมนุษย์โดยการจำกัดลักษณะทางพันธุกรรมอย่างเป็นระบบ นำเอาส่วนที่ทำงานไม่ปกติออกไป” (Code, 2000: 185) เป็นตัวอย่างของการปรับปรุงเผ่าพันธุ์ การคัดเลือกพันธุ์ที่สมบูรณ์จึงเป็นการสะท้อนแนวคิดทฤษฎีวิวัฒนาการ ของ ดาร์วิน ผู้แข็งแรงกว่าดีกว่า จึงเหมาะสมที่จะอยู่รอด เพื่อให้ประชากรที่สมบูรณ์ แข็งแรงที่สุดดำรงเผ่าพันธุ์ต่อไป กระทั่งช่วงของวาทกรรม ยูจีนิกส์ ที่สอดคล้องกับลัทธิการเหยียดชนชาติอื่น เห็นได้จากปฏิบัติการของนาซีเยอรมันสมัยฮิตเลอร์ นอกจากจะมีการสังหารหมู่ชาวยิว แล้ว คนเยอรมันที่พิการก็ถูกจำกัดการเจริญพันธุ์ด้วย เรื่องนี้เป็นการสะท้อนให้เห็นชัดเจนถึงการถึงความสำคัญแก่ “ความปกติ” ที่ถูกสร้างขึ้น ดังนั้นยูจีนิกส์จึงเป็นการให้ความหมายแก่การไร้ความสามารถและพิการต่างๆ ในภาพลบ แต่คำถามที่ต้องตั้งคือความปกตินี้ใครเป็นผู้กำหนด มีเจตจำนงอะไรเพื่ออะไร

ในปี 1980 พูโกต์ได้เสนอหนังสือชื่อ *Herculine Barbin* ซึ่งเป็นบันทึกส่วนตัวของหญิงสาว/ชายหนุ่ม ที่เขาค้นพบ Herculine มีภาวะเพศที่ไม่ชัดเจนคือมีทั้งสองแบบ แต่ไม่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตามก็ก็ได้ดำรงชีวิตในหมู่นักเรียนประจำในโรงเรียนหญิงและมีความรักกับสตรีด้วยกัน Herculine เป็นคนเก่ง มีความสามารถมากทางวิชาการจนเกือบได้เป็นครูใหญ่ของโรงเรียน แต่เมื่อ Herculine ได้สารภาพ “บาป” ชีวิตก็เปลี่ยนไป นอกจากจะถูกตรวจตราสำรวจร่างกายทั้งทางโลก (แพทย์) และ ทางธรรม (บาทหลวง) ยังถูกบังคับโดยกฎหมายเปลี่ยนอัตลักษณ์จาก หญิง เป็น ชาย จนในที่สุดต้องได้รับทุกทรมานใจและฆ่าตัวตายไป ซึ่งแม้แต่ตายไปแล้วร่างกายก็ยังถูกนำมาศึกษา ในเรื่องนี้หากเรามองอีกมุมหนึ่งจะเห็นว่าความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมของคนไม่ได้ผูกพันอยู่กับคุณค่าของเขา เพียงแค่อัตลักษณ์ที่ถูกสร้างก็มีอำนาจกำหนดสถานะ ตำแหน่งแห่งที่ในสังคม รวมทั้งขนาดของสรรพพยากรณ์ได้ในปัจจุบันเริ่มมีการศึกษาเรื่องของคนที่มีภาวะสองแบบตั้งแต่แรกเกิด (Intersexed)

ด้วยอำนาจของระเบียบสังคมที่มีบรรทัดฐานรักต่างเพศเป็นแกนหลัก รวมทั้งการควบคุมผ่านกฎหมาย เมื่อเด็กเกิดมาและมีวัยวะที่ไม่ชัดเจน จะถูกจับจ้อง ตรวจสอบโดยแพทย์ และจัดสรรเพศให้ตามโลกทัศน์แบบรักต่างเพศ ซึ่งมีหลายกรณีที่ผู้ที่ได้รับจัดสรรเพศนั้นไม่มีความสุขกับเพศเชิงอวัยวะที่ได้รับจัดสรร เพราะเพศภาวะและเพศวิถีของคนเหล่านั้นเป็นแบบอื่นซึ่งทำให้เราเห็นว่าวัยวะเพศนั้นไม่ได้เป็นตัวกำหนดเพศภาวะและเพศวิถีของมนุษย์

ที่กล่าวมาข้างต้นเพื่อแสดงให้เห็นว่า เพศภาวะและเพศวิถีนั้นไม่ใช่คำทางภาษาธรรมดาแต่มีความแยบยลลึกซึ้งของอำนาจเกาะเกี่ยวไว้อย่างแนบแน่น ดังนั้นมนุษย์ที่ไม่อาจจะผลิตภาพเจริญพันธุ์ เพื่อดำรงเผ่าพันธุ์ในสังคมทุนนิยม และการบริโภคจึงถูกจัดให้อยู่ในสถานะของชนชั้นที่เป็นรอง อัตลักษณ์ทางเพศ (Sexual identity) ของกลุ่มคนที่ได้รับการขนานนามว่า รักร่วมเพศ หรือที่เรียกในปัจจุบันว่า รักเพศเดียวกัน ซึ่งศัพท์นี้ถูกบัญญัติโดย Karl Maria Benkert และใช้ครั้งแรกเมื่อ ปี ค.ศ. 1868 เพื่อต่อสู้กับการกีดกันทางกฎหมายต่อผู้ที่รักเพศเดียวกัน จึงเป็นเหมือนเข็มทิศชี้ตำแหน่งของคนเหล่านี้ในระบบความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ถึงแม้ภายหลังการถูกตีตราว่ารักร่วมเพศเป็นความผิดปกติทางจิตได้ถูกยกเลิกแล้ว แต่ก็ยังเป็นมายาภาพของความอิสระ และความเท่าเทียมกันของมนุษย์เท่านั้น ในเชิงความสัมพันธ์ในสังคมมนุษย์ทั่วโลก ปฏิบัติการเลือกปฏิบัติ กีดกัน ต่างๆ ก็มีปรากฏให้เห็นทั่วไป เช่น การห้ามพวกรักเพศเดียวกันแต่งงานกัน การไม่พิจารณารับเข้าทำงานในอาชีพต่างๆ เป็นต้น การถอดถอนถ้อยแถลงดังกล่าวจึงมิได้ทำลายพลังของความรู้และอำนาจที่มีโยงใยอยู่ในสังคม ที่แสดงออกมาในรูปการประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวัน แต่กลับเป็นการกีดกันออก (Exclusion) จากตำแหน่งแห่งที่ที่เท่าเทียมกันของมนุษย์ในสังคม

ข. หลักแห่งมาตรฐาน มาตรฐานคือจุดเริ่มต้นของการจำแนกแจกแจงมนุษย์ในฐานะผู้ถูกจัดกระทำ (Subjectivity) โดยถูกขัดเกลามาจากอำนาจที่ฟูโกต์ เรียกว่า อำนาจแห่งวินัย (Disciplinary power) และใช้อำนาจผ่านเทคโนโลยีในการจัดวินัย (Disciplinary technology) จัดระเบียบทั้งร่างกายและหน้าที่ของร่างกาย เทคโนโลยีแห่งอำนาจนี้จะประสบผลได้เงื่อนไขหลักก็คือ การบังคับกำกับโดยวาทกรรมให้กลายเป็นบรรทัดฐาน (Discursive norm) ซึ่งหมายถึงการปฏิบัติให้เป็นไปตามมาตรฐาน และหลักมาตรฐานนี้เองเป็นเครื่องชี้ว่า อะไรดี อะไรไม่ดี อะไรควรไม่ควร ในความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เป็นอำนาจที่กดทับ (Repressive power) เพราะที่แฝงไว้ก็คือ กฎแห่งการห้ามปราม หรือการจับผิด (Censorship) เมื่ออุดมการณ์รักต่างเพศถูกสถาปนาให้เป็นอุดมการณ์หลัก ในการจัดระเบียบเรื่องเพศแล้ว เทคโนโลยีแห่งอำนาจจึงมีความสำคัญในการสนับสนุนเครือข่ายอำนาจ บรรทัดฐานรักต่างเพศ จึงเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นในการจัดระเบียบความสัมพันธ์ของมนุษย์ ในแต่ละสนามแห่งวินัย จะมีบรรทัดฐานต่างๆ ถูกสร้างขึ้นเพื่อรองรับวาทกรรมหลักรักต่างเพศ มนุษย์ถูกกำกับให้อยู่ในมาตรฐาน ในด้านศาสนาและความเชื่อ โดยผ่านศีลธรรม จริยธรรม การปฏิบัติตนตามเกณฑ์พฤติกรรมที่ดี ในด้านทางโลก การครองเรือนตามความสัมพันธ์ปกติ เป็นการแต่งงานระหว่างชาย-หญิง การจัดระเบียบผ่าน

สถาบันการศึกษาอบรมในระบบโรงเรียนสมัยใหม่มีการจัดระเบียบบทบาททางเพศและกล่อมเกลากิจกรรม การจัดระเบียบวิถีชีวิต เช่น กีฬา การแต่งกาย การคบเพื่อน ต่างๆ เหล่านี้ ล้วนแล้วแต่เป็นการตอกตรึงระเบียบสังคมแม่บท ซึ่งมีอำนาจมากเพราะเข้าสู่ชีวิตประจำวัน และเป็นเรื่องที่ตั้งงามทั้งสันนิษฐานการบังคับ เป็นการปฏิบัติตัวที่เหมาะสมตามระเบียบหรือเกณฑ์มาตรฐานของสังคม นอกจากนี้โดยมีโลกทัศน์ในแบบดังกล่าว มนุษย์เองยังกำหนดควบคุมตนเองโดยเทคนิคที่เรียกว่า การเฝ้ามองโดยไม่รู้ตัว (Panopticon) หรือ ทำให้เกิดอำนาจที่เรียกว่า อำนาจในการควบคุมมนุษย์ (Bio-techno-power) ที่ต้องควบคุมตนเองตลอดเวลาตามบรรทัดฐานของสังคม เท่ากับเป็นการจัดประเภท แยกแยะ วิเคราะห์มนุษย์ ให้กำหนดอัตลักษณ์ของตนเอง อำนาจที่ส่งผ่านปฏิบัติการทางสังคมเหล่านี้ เชื่อมโยงใยเป็นเครือข่าย และไม่สามารถกำหนดตำแหน่งแห่งที่ แต่มีพลังกำลังในการขับเคลื่อนระเบียบสังคมแบบนี้ เป็นอำนาจที่ส่งถึงตัวมนุษย์

ค. หลักแห่งเหตุผล หลักเหตุผล และความรู้วิทยาศาสตร์ทำให้เราเชื่อว่าความรู้ที่เป็นจริง จะต้องเป็นความรู้เชิงประจักษ์ จับต้องได้ พิสูจน์ได้ เมื่อจัดการควบคุมความรู้ได้ ก็สามารถควบคุมทุกอย่าง มนุษย์เป็นผู้กำหนดสรรพสิ่ง มนุษย์ในยุคสมัยนี้จะเชื่อในความเป็นเหตุเป็นผล และความเป็นเหตุเป็นผลนี้เองได้สร้างให้เกิดความชอบธรรมของคำอธิบายที่ตั้งอยู่บนหลักเหตุผล อารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ไม่มีความสำคัญเพราะวัดและจับต้องไม่ได้ ประเด็นนี้จึงนำมาตอบคำถามว่าเหตุใดในยุคกรีกการรักเพศชายด้วยกันจึงเป็นที่ยอมรับ และเมื่อก้าวสู่ยุคเหตุผลไม่เป็นที่ยอมรับ เพราะเป็นเรื่องของอารมณ์รัก (Passion) และความสัมพันธ์ระหว่างเพศซึ่งเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ของมนุษย์ตามการแบ่งเพศเชิงชีววิทยา หลักการนี้เองทำให้บรรทัดฐานที่กำกับโดยวาทกรรม มีฐานที่มั่นคงบนพื้นฐานความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งการนำเรื่องเพศสัมพันธ์ มาเชื่อมโยงกับความเป็นเหตุเป็นผล ฟูโกต์ใช้คำว่า “ได้รับชัยชนะ” (Foucault. 1976: 78) เพราะจะสร้างการผลิตซ้ำ นั่นคือ เป็นกลไกในการให้เหตุผล ที่สำคัญคือหลักเหตุผลได้ลบทิ้ง (Erasure) สิ่งที่ไม่ถึง เพราะอยู่นอกกรอบคำอธิบายออกไป

จะเห็นได้ว่าอุดมการณ์ที่ตั้งอยู่บนหลักคิดทั้งสามนี้ เป็นไปเพื่อรับใช้อำนาจในการจัดระเบียบมนุษย์ โดยผ่านความรู้ วิชาการและกฎเกณฑ์ของสถาบันต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในสังคม โดยผ่านการสร้างพื้นที่ หรือสนามของวินัยเพื่อการควบคุมบงการ ทั้งโดยสังคมและที่สำคัญด้วยตัวเอง

3.1.2 พลังอำนาจของการ “ให้ชื่อ” (naming)

หลักการรากฐานของอุดมการณ์รักต่างเพศนี้ส่งผลต่อการจัดระเบียบทางเพศของมนุษย์โดยได้สร้างสิ่งที่สำคัญ คือ การ “ให้ชื่อ” (Naming) ซึ่งเท่ากับเป็นการกำหนดให้ผู้อื่นและตัวเรารับรู้ถึงตำแหน่งของเพศภาวะและเพศวิถีในพื้นที่ทางสังคมของเรา ดังนั้นการให้ชื่อจึงเป็นการจัดประเภทแบ่งแยกเป็นเพศต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ชาย หญิง เกย์ เลสเบี้ยน กะเทย ซึ่งเท่ากับเป็นการ ให้ตำแหน่งแก่ผู้ถูกจัดกระทำ (Subject position) เพื่อให้การแทรกแซง

ของอำนาจเข้ามาจัดและปรับแต่งมนุษย์เกิดขึ้นพร้อมๆ กับการประกาศให้ผู้อื่นรู้ถึงความหมายของการแบ่งแยกเหล่านั้นซึ่งมีคุณลักษณะเฉพาะเรียกได้ว่าหากมีความเหมือนหรือมีคุณลักษณะที่มันคงก็สามารถจัดเป็นอัตลักษณ์ทางเพศได้ โดยเมื่อมนุษย์ได้กลืนกินความหมายที่ประกาศไว้นั้น ผ่านภาษา และหากเมื่อมนุษย์ดูดซับ (Incorporate) พลังอำนาจนั้นเข้ามาไว้ในร่างกายแล้วถือว่าเงื่อนไขของอำนาจที่ดำเนินการผ่านเทคโนโลยี ของอำนาจในรูปบรรทัดฐานวาทกรรมนั้นก็จะประสบผล กล่าวคือ “ทำให้อำนาจ สามารถเข้าถึงร่างกายของมนุษย์” (Foucault. 1984: 67-68) เป็นร่างกายที่สยบยอม (Docile body) ต่อการแทรกแซง เพื่อ การสอดส่อง ตรวจสอบ ควบคุม จัดระเบียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศ

อุดมการณ์นั้นดูเหมือนยิ่งใหญ่ซึ่งการกระทำผ่านการต่อสู้แย่งชิงการสร้างความจริงมีความล้าลึกและหากสามารถสร้างระบอบความจริง (a Regime of Truth) ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการก่อร่างระบบต่างๆ ได้แล้ว ก็ยังผลให้มีอำนาจและคงไว้ซึ่งอำนาจต่อไปได้ บรรทัดฐานรักต่างเพศ จึงเป็น กฎเกณฑ์ของสังคม ที่สร้างมาจากความรู้ และเป็นเครื่องมือของเทคโนโลยีของอำนาจ ความจริง คือ “ระบบของกระบวนการที่ถูกจัดระเบียบไว้สำหรับ การผลิต กฎเกณฑ์ การแจกจ่าย การแพร่กระจาย และจัดการถ้อยแถลงสาร (Statement)...ซึ่งความจริงจะสัมพันธ์กับความสัมพันธ์ที่ไหลเวียนในระบบของอำนาจซึ่งผลิตและคำจูนมัน” (Foucault. 1984: 74) ความจริงที่ถูกสร้างขึ้นภายใต้ระบอบของความจริง ของความสัมพันธ์ระหว่างเพศจึงเป็นโลกทัศน์ และมีลักษณะเป็น เรื่องเล่าแม่บท ซึ่งเป็นเพียงภาพตัวแทนของความสัมพันธ์ระหว่างเพศของมนุษย์ นั่นคือ ความสัมพันธ์ ชาย – หญิง และ ชายเหนือกว่าเท่านั้น

3.2 การเบียดขับวิถีทางเพศของกะเทยด้วยคำตัดสินเชิงบรรทัดฐาน (Normative Judgment)

นอกจากบรรทัดฐานรักต่างเพศจะจัดระเบียบให้กะเทยเป็นความแตกต่างแล้วยังได้สร้างโลกทัศน์ในการมองและตีความปรากฏการณ์ โดยให้ความหมายกับสิ่งที่เกิดขึ้นตามระเบียบสังคมแม่บท “ถ้ากะเทยถูกข่มขืนแล้วจะว่าอย่างไร?” คำถามที่ผุดขึ้นระหว่างการสนทนาในรายการถึงลูกถึงคนที่คุณสนทนา พยายามจะชี้ว่าเป็นประเด็นที่สังคมไม่สนใจและไม่เห็นใจ นอกจากนี้ก็ไม่ได้มีการลงโทษทางสังคม และมาตรการทางกฎหมายใดๆ มารองรับเพื่อปกป้องสิทธิแห่งความเป็นมนุษย์ของคนเหล่านี้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

ความรุนแรงทางเพศต่อกะเทยไม่มีบัญญัติไว้ในระบบความคิดในสังคมแบบรักต่างเพศ มีก็เพียงความรุนแรงที่เพศชาย กระทำต่อเพศหญิง เพราะมาตรฐานทางชีวภาพ ทำให้เรามีโลกทัศน์ต่อความรุนแรงว่า เป็นการกระทำของฝ่ายชายต่อฝ่ายหญิง โดยผู้ที่มีพลังกำลังกว่าต่อผู้อ่อนแอ ซึ่งซ้อนทับกับระบบชายเป็นใหญ่เป็นมาตรฐานเชิงซ้อน ที่เปิดโอกาสให้ชายทำได้ อย่างมีคำอธิบายที่ชอบธรรมมารองรับ ตรรกะของการจับผิด ที่เป็นผลพวงแห่งอำนาจสร้างให้

เกิดการปะทะระหว่าง สามสิ่งคือ การไม่มีอยู่ การไม่แสดงออก (Non-manifestation) การเงียบเฉย (Silence) (Foucault. 1984: 84)

ความหมายเชิงวัฒนธรรมต่อกะเทยที่แอบอ้างความเป็นธรรมชาติของระบบความสัมพันธ์ชาย-หญิงนี้เอง ทำให้กะเทยตกอยู่ในตำแหน่งในลำดับชั้นของสังคมที่เป็นรอง คือ เป็นชายไม่สมบูรณ์ – เป็นหญิงไม่ครบเครื่อง (Failed man-failed woman) นั่นคือเป็นคนที่ ไม่สมบูรณ์ ซึ่งก็คือภาพตัวแทนของกะเทย การกระทำต่อกะเทยในทางเพศจึงไม่มีสาระอันใด เพราะเธอก็เป็นผู้ชาย นอกจากนี้ ภาพตัวแทนของกะเทยที่ถูกส่งผ่านสื่อต่างๆ (Discursive flows) ซึ่งเป็นการสร้างความหมายผ่านสื่อ นั้น ยังตอกย้ำให้ภาพของคนที่มีความด้อยกว่าเป็น ตัวตลก ถึงแม้การแต่งกายจะดูเหมือนโดดเด่นแต่ก็เป็นการชูความแปลกแตกต่าง แม้ว่าบางคน อาจมองว่าการได้ปรากฏในสื่อเป็น “การยอมรับ” ของสังคม

ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อกล่าวถึงความปรารถนาเชิงเพศวิถีของมนุษย์ ด้วยแม่บท ความสัมพันธ์รักต่างเพศ ซึ่งวางกรอบความสัมพันธ์ ความหมายของความปรารถนา นั้น จึงเป็นไปได้เฉพาะความปรารถนาของรักต่างเพศ (Heterosexual sex) ส่วนความปรารถนา ต่อเพศเดียวกันไม่อยู่ในนิยาม เมื่อเป็นเช่นนี้ ความพึงพอใจในเรื่องเพศที่ถูกกดทับไว้ด้วย ความสัมพันธ์ที่มุ่งไฝหาเพศตรงข้าม (Desire for the other) ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของความสัมพันธ์ แม่บทรักต่างเพศ จึงเป็นความคิดแม่แบบ ซึ่งทำให้เราเห็นว่าเหตุใด เกย์จึงเรียกร้องสิทธิ์ การแต่งงาน คู่เลสเบี้ยนจึงมีทอมกับดี้ กะเทยจึงต้องแปลงเพศ ทั้งหมดนี้เพื่อเลียนแบบ ความสัมพันธ์แม่บทที่มี และยังส่งเสริมเสถียรภาพและการจัดระเบียบที่ดำรงอยู่ (Sexual status quo) นอกจากนี้ในการให้ความหมายแก่ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เนื่องจาก การตัดสินความพึงพอใจยังไม่สามารถเป็นความพึงพอใจที่สมบูรณ์แบบ จึงมีความคลุมเครือ ของความหมายทำให้ไม่สามารถตัดสินได้ชัดเจน

แท้ที่จริงเพศวิถีของกะเทยเป็นอย่างไร สัมพันธ์กับคนอื่นอย่างไร ไม่มีการรับรู้ เปรมปรีดา ปราโมทย์ เสนอในวิทยานิพนธ์เรื่อง การช่วงชิงอัตลักษณ์ของกะเทยในงานคาร์บาเรต์โชว์ว่า ในบางพื้นที่ที่เป็น “พื้นที่พิเศษ” กะเทยสามารถแสดงอัตลักษณ์ที่เลื่อนไหลในวิถีทางเพศ ได้อย่างไม่ขวยเขิน เช่นในวงการคาบาเรต์โชว์ แต่นั่นเป็นเพียงแวดวงที่จำกัด เพศวิถีที่แสดง ตัวตนทางเพศที่แท้จริงของกะเทยมีอาจเป็นที่ยอมรับได้ในพื้นที่สาธารณะทั่วไป นอกจากนี้ เดิมระบบความสัมพันธ์ระหว่างเพศของไทยมิได้เป็นอย่างปัจจุบัน แต่ด้วยการรับความทันสมัย บนฐานคิดของตะวันตกโดยเฉพาะเรื่องเพศแบบวิคตอเรียนได้เปลี่ยนวิธีคิดเกี่ยวกับระบบเพศ ของไทยซึ่งแต่เดิมมีความหลากหลาย รวมทั้งความคิดทางศาสนาที่ผ่านการชำระพระไตรปิฎก ทำให้การจัดประเภทมนุษย์เพื่อกิจบริสุทธ์ของสงฆ์ถูกนำมาใช้กับเรื่องทางโลก กฎเกณฑ์ทาง สังคมที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ไม่ว่าจะเป็นในการดำเนินชีวิต เช่นการสร้างค่าน้ำหน้าชื่อแบ่งตามระบบ เพศทวินิยม และกฎหมายต่างๆ ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อรองรับความทันสมัย (ดูเพิ่มเติมในเปรมปรีดา ปราโมทย์. 2546) ทำให้ระบบสองเพศนั้นแข็งแรงแบบเบียดขับความหลากหลายทางเพศและ เพศวิถีออกไป กรณีเช่นนี้ก็เกิดขึ้นในประเทศอินเดียเช่นกัน กับกะเทย ซึ่งก่อนหน้าการปกครอง

ของอาณาจักรอังกฤษกะเทยคือลูกสาวของพระเจ้า (พระคิระซึ่งพระคิระนั้นมีสองเพศ อยู่ในองค์เดียว) กะเทยทำหน้าที่ให้พรเด็ก ๆ ที่เกิดใหม่ กะเทยได้รับเกียรติและมีที่ดินของตนเอง ครั้นยุคอาณาจักรเข้ามาครอบครอง อังกฤษปฏิเสธการให้ที่ดินแก่กะเทยทำให้สถานะของ กะเทยถูกลดความสำคัญลงอย่างมากและในปัจจุบันกะเทยในอินเดียจึงถูกผลักให้กลายเป็น ขอทานและโสเภณี

จะเห็นได้ว่าระบบคิดและความรู้สมัยใหม่เบียดขับให้กะเทยไม่มีที่ยืน และเพศวิถีของกะเทยไม่ถูกพูดถึง และไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ ซึ่งเมื่อเป็นสิ่งที่ไม่มีความชัดเจน ทำให้กะเทย ไร้ซึ่งพื้นที่ในสังคมและต้องเทียบเคียงเพศภาวะ เพศวิถีกับวิถีวิฒนาธรรมสองเพศ ในการคิดและการกระทำ รวมทั้งสร้างคำตัดสินของสังคมตามวัฒนธรรมนี้ ซึ่งบดบังตัวตนกะเทยและทำให้ กะเทยถูกจัดกระทำและถูกเอารัดเอาเปรียบได้ง่าย ดังนั้นเป็นที่น่าสงสัยว่าเมื่อพูดถึงกะเทย วิถีชีวิตของกะเทย วิถีทางเพศของกะเทย เราพูดถึงกะเทยหรือกะเทยพูดถึงตัวเองด้วยความหมาย ใด ๆ และมีความสำคัญอย่างไรต่อการศึกษา ซึ่งเชื่อมโยงสู่ส่วนที่ 4 ต่อไป

ส่วนที่สี่ : ความเป็นอื่นและความเลื่อนไหลของกะเทยกับการลวนลามทางเพศ

ในการศึกษาการลวนลามทางเพศกะเทย ยังมีประเด็นที่ต้องคลี่คลายในส่วนของ ผู้ที่ถูกขนานนามว่า กะเทย ว่าแท้ที่จริงแล้วกะเทยนั้นเป็นอะไร เพราะเมื่อวิพากษ์อุดมการณ์ แม่บทความสัมพันธ์รักต่างเพศและความเป็นกะเทยมีความไม่ชัดเจนจึงเกิดข้อคำถามว่า กะเทยนั้นเป็นอัตลักษณ์ทางสังคมหรือไม่ และหากไม่ใช่มีผลอย่างไรในการอธิบายการลวนลามทางเพศ โดยจะกล่าวถึงในประเด็นของ “กะเทย” : อัตลักษณ์ทางสังคม หรือ ความเป็นอื่น การสร้างอัตลักษณ์อ้างอิงของกะเทย และความเป็นกะเทยกับความหมายการลวนลามทางเพศ

4.1 “กะเทย” : อัตลักษณ์ทางสังคม หรือ ความเป็นอื่น

ระเบียบสังคมรักต่างเพศภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่เมื่อได้ยึดที่มั่นในฐานะเรื่องเล่า แม่บทของความสัมพันธ์ระหว่างเพศในสังคม และได้สร้างบรรทัดฐานรักต่างเพศ ในฐานะ เทคโนโลยีของอำนาจ ส่งผ่านไปจัดระเบียบคนในสังคมแล้ว ทำให้ กะเทย นั้นถูกจำแนก ด้วยความต่าง ชี้นำ และ ให้ชื่อเรียก ว่า กะเทย การให้ชื่อจึงดูเหมือนเป็นการสร้างอัตลักษณ์ทางสังคม (Social identity) และให้ความหมายกับกะเทย การให้ชื่อ กะเทย จะมีอำนาจเมื่อมีการยอมรับทั้งโดยสำนักและจิตใต้สำนึกเข้าสู่ตัว ท้นที่ที่ กะเทย พูดว่า “ฉันเป็นกะเทย” จึงอาจทำให้เชื่อได้ว่ากระบวนการสร้างอัตลักษณ์ได้ประสบความสำเร็จแล้ว และเมื่อกะเทย ยอมรับความต่าง จึงยอมรับความเป็นรองของสังคมรักต่างเพศ เป็นรองผู้ชาย และเป็นรองผู้หญิง สบายยอมรับอำนาจการจัดกระทำต่อตัวมนุษย์ได้อย่างสนิทใจ

ขณะเดียวกันเมื่อสังคมผูกโยงเพศวิถีเข้ากับชีวภาพ ภายใต้วาทกรรมเพศภาวะแล้ว วิธีชีวิตในเรื่องเพศของกะเทยก็สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานปกติตามบรรทัดฐาน

ของสังคมด้วยเช่นกัน เรามักมองว่ากะเทยตัวเป็นชาย (เพศสรีระ) ใจเป็นหญิง (ทั้งเพศภาวะ และเพศวิถี) ระเบียบสังคมมิได้จัดหาสิ่งต่างๆ มารองรับเพศที่สาม หรือที่สี่ ที่ห้า เพราะใน ระเบียบสังคมเช่นนี้ กะเทยไม่มีอยู่ ถึงแม้ว่าในสังคมจะมีกลุ่ม เกย์ ซึ่งเป็นผู้ที่รักเพศเดียวกัน และมีการต่อสู้ของกลุ่มดังกล่าวต่อระเบียบสังคมแบบนี้ ในเชิงกระบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม เพื่อเรียกร้องสิทธิ อาจสังเกตเห็นว่าเกย์เริ่มมีที่ยืนในพื้นที่ทางสังคม และกะเทยถูกผนวกรวม เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มการต่อสู้ของเกย์ แต่ไม่ใช่เกย์ จะเห็นได้จากกิจกรรม เช่น งานบางกอก เกย์เฟสติวัล ย่านสีลมที่กะเทยจะเข้าไปร่วมกิจกรรมกับกลุ่มเกย์ หรือในต่างประเทศดั่งนั้น กะเทยเองก็ไม่ใช่เจ้าของพื้นที่ อาจกล่าวได้ว่า กะเทยจึงเป็น เพศกลุ่มน้อย (Sexual minority) และยังเป็นชนกลุ่มน้อย ชายขอบ ในกลุ่มชนกลุ่มน้อย อีกด้วย อย่างไรก็ตามการต่อสู้ เชิงการเมืองในรูปของการเมืองเรื่องอัตลักษณ์ (Identity politics) ในการเปิดพื้นที่ให้สังคม ยอมรับเกย์ ดังในตัวอย่างที่อ้างถึงข้างต้น อาจจัดได้ว่าเป็นการต่อสู้ทางการเมืองเพื่อแสดงออก ซึ่งอัตลักษณ์อย่างหนึ่ง เหตุใดกะเทยจึงไปเข้าพวกกับเกย์ ทั้งๆ ที่ลักษณะบุคลิก การแต่งกาย และการแสดงออกจะต่างกัน กะเทยจะเอียงไปทางความเป็นหญิง แต่เกย์จะโน้มเอียงไปทาง ความเป็นชาย ในการต่อสู้แบบนี้ต้องการแสดงซึ่งอัตลักษณ์แบบรวมกลุ่ม (Collective identity) ซึ่งมีข้อคำถามที่ยังต้องคลี่คลายเกี่ยวกับคนที่ถูกเรียกว่ากะเทย เพราะดูเหมือนว่าความเป็น กะเทยจะมีความไหลเลื่อน และไม่นิ่งในเชิงของความหมาย หรือกะเทยจะเป็นความเป็นอื่น จึงทำให้สงสัยว่าแท้ที่จริงแล้ว กะเทยหมายความว่าอย่างไร อัตลักษณ์ของกะเทยเป็นอย่างไร มีความหมายอย่างไรในสังคมไทย

ในตำนานตะวันตกสมัยกรีกมีการพูดถึงกะเทย (Hermaphrodite) ว่ากะเทยเกิดจาก การขอพรจากเทพเจ้าเพราะความรักของนางไม้ที่ไม่อยากจะแยกจากชายซึ่งตนหลงรัก แต่ปฏิเสธความรักของตนจึงขอพรให้ได้อยู่ด้วยกัน เทพเจ้าจึงให้พรให้นางไม้ รักกลายเป็นมีสองเพศอยู่ในตัวคนเดียวกัน ยังมีการปรากฏของกะเทยในวัฒนธรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น Hijra(s) ในอินเดีย Berdache ของเผ่านาวาโฮ Bakla ในฟิลิปปินส์ Waria ที่อินโดนีเซีย Leiti ในตองก้า Aculat ในพม่า หรืออื่นๆ แล้วกะเทยในสังคมไทยหมายความว่าอย่างไร พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ปี 2542 ให้ความหมายคำว่า กะเทย ไว้ว่า คนที่มี อวัยวะทั้งเพศชายและหญิง, คนที่มีจิตใจและกริยาอาการตรงข้ามกับเพศของตน; ผลไม้ที่มี เมล็ดลีบ เช่น ลำไยกะเทย (อาหม ว่าเทย) อย่างไรก็ตามก็มีผู้สนใจศึกษาเรื่อง เกย์ กะเทย (Kathoeys) ในเมืองไทย อ้างว่าคำว่า กะเทย ได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรมเขมร ในภาษาเขมร สมัยใหม่ เรียก Katoey โดยในภาษาเขมรคำนี้ แปลว่า “เป็นอื่น/แตกต่าง” (Jackson อ้างใน Totman. 2003: 67) จากการศึกษาของ Totman ให้ความหมายของกะเทยว่า “เป็นชนชั้น ของคนที่ระบุว่ามีเพศภาวะที่ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐาน (non-normative)” (Totman. 2003 : 67 ; citing Jackson. 1995:193) ส่วนเกย์นั้นไม่เกี่ยวกับเพศภาวะ (gender orientation) อย่างไรก็ตามก็ จะเห็นได้ว่าในคำภาษาไทยแล้ว คำว่ากะเทย ตั้งอยู่บนหลักของ เกณฑ์การตัดสินเชิงชีวภาพ โดยนำเรื่องของอวัยวะและการสืบพันธุ์มาเป็นหลักในการเปรียบเทียบ เพราะผลไม้ที่มีเมล็ดลีบ

ไม่มีความสามารถดังกล่าว นอกจากเป็นการจัดประเภทแล้ว ยังมีการกันออก คือแยกประเภทว่าไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานเรื่องเพศ (บรรทัดฐานรักต่างเพศ หมายถึง สถานะที่เป็นบรรทัดฐานของการรักต่างเพศ ที่ทำให้เพศวิถีทางเลือกอื่นๆ กลาย “เป็นอื่น” และ “เป็นชายขอบ” (Jackson. 1999: 163)) นั่นคือแตกต่างจากคนปกติ ที่มีเพียงเพศชาย และ หญิง ซึ่งทำให้เห็นว่ากะเทยนั้นมีความหมายครอบคลุมถึง คนที่มีจิตใจและกริยาอาการตรงข้ามกับเพศของตน และต้องการมีสัมพันธ์กับเพศชายในความสัมพันธ์เชิงเพศประเพณี ทั้งนี้ผู้เป็นกะเทยจะมีระดับของการแสดงออก/บรรลุเพศภาวะต่างๆ กัน ตั้งแต่ กริยาท่าทาง จนกระทั่งถึงการแปลงเพศ สำหรับการศึกษานี้จะใช้คำว่ากะเทยในความหมายนี้

จะเห็นได้ว่า คำว่ากะเทย นั้นเป็นการกำหนดความต่างให้กับมนุษย์ที่มีคุณสมบัติเช่นนี้ ซึ่งเป็นการให้คุณค่าเชิงลบเมื่อเทียบกับการตัดสินเชิงบรรทัดฐาน ดังนั้นกะเทยจึงเป็นความแตกต่าง แต่ในความเป็นกะเทยที่แตกต่างนี้ยังมีสิ่งที่ต้องชี้ให้ชัดเจนไปก่อนที่เราจะสามารถศึกษาเรื่องการลวนลามทางเพศกะเทยได้อย่างลุ่มลึก คือ กะเทยเป็นอัตลักษณ์ทางสังคมหรือไม่ อัตลักษณ์ถูกสร้างมาจากฐานคิดของความเหมือน (Similarity) และ ความต่าง (Difference) นั่นคือ เหมือนคนอื่น หรือแตกต่างจากคนอื่น ๆ อย่างไร หากคน ๆ หนึ่งสามารถบอกได้ว่าเหมือนใคร อย่างไร เข้ากลุ่ม เข้าพวกกับเขาได้โดยไม่ขัดเขิน ด้วยกระบวนการจัดเข้าพวกไม่ว่าจะเป็นการใช้สัญลักษณ์ต่างๆ หรือการสร้างความเป็นตัวแทนผ่านถ้อยแถลงสาธารณะ หรือวิธีการใช้อื่นๆ ที่แยบยลกว่า จากนิยาม และคำอธิบายการให้ความหมายข้างต้น ความคิดเกี่ยวกับกะเทยจึงเป็นเพียงการสร้าง ความเป็นอื่น (Otherness) ให้กะเทยเพราะในระบบการจัดความคิดมนุษย์เรื่องเพศมีความสำคัญโดยจัดอยู่บนฐานคิดของรักต่างเพศ และสมการของความเป็นหญิงความเป็นชายเท่านั้น พื้นที่ทางสังคมที่ตกอยู่ภายใต้คำตัดสินเชิงบรรทัดฐานรักต่างเพศ กะเทยและความเป็นกะเทยจึงอาจตกอยู่ ณ จุดจุดหนึ่งบนเส้นสมการนี้ แต่ไม่สามารถหลุดออกจากแนวเส้นนี้ได้ หมายความว่ากะเทยสามารถรับรู้ตัวตนเองแตกต่างแต่ไม่สามารถบอกได้ว่าอัตลักษณ์ของตนเองเป็นอย่างไร เพราะกะเทยมีคุณสมบัติไม่เพียงพอครบถ้วนที่จะเป็นหญิงหรือเป็นชายร้อยเปอร์เซ็นต์ มีบางส่วนที่เหมือนและยังมีหลายส่วนที่ต่าง เนื่องจากทางเลือกของกะเทยตกอยู่ภายใต้ทางเลือกที่จำกัดเพียงสอง หญิงหรือชาย กะเทยจึงไร้อัตลักษณ์ (Non-identity) ในกรอบแห่งวัฒนธรรมสองเพศ ความเป็นกะเทยมีความเลื่อนไหลไม่คงที่ (Fluidity) กล่าวคือ คุณสมบัติที่ประกอบด้วยความเหมือนและความต่างของกะเทย ทำให้ในบางบริบทกะเทยสามารถเข้าพวกกับผู้หญิง เกย์ หรือแม้แต่ผู้ชายในบางกรณี จึงไม่แปลกที่ในการต่อสู้ทางการเมืองเพื่อเปิดพื้นที่ของเกย์ กะเทยสามารถเข้าไปต่อสู้ร่วมได้ด้วย กะเทย ณ จุดนี้จึงชี้ให้เห็นความเป็นอื่น และเลื่อนไหลของความเป็นกะเทย

ความหมายที่เลื่อนไหลของกะเทยมีผลอย่างไรต่อกะเทย ในภาพความคิด หรือ “ภาพตัวแทน”² ที่สังคมมีต่อ “กะเทย” เป็นภาพหนึ่งเดียว สร้างมายาคติครอบงำความคิดผ่านภาษาโดยใช้หลักแห่งเหตุผลที่มีฐานความรู้แบบวิทยาศาสตร์ ให้แก่ความเป็นกะเทย ทำให้เราเห็นและเชื่อว่ากะเทยเป็นอย่างหนึ่ง เสนอคำอธิบายแม่บท ซึ่งนอกจากจะไม่เคารพต่อความหลากหลายของมนุษย์แล้ว ยังตัดทอนและกดทับความหลากหลายออกไปด้วย (Manyness to oneness) Taylor, Mark C. ได้ชี้ให้เห็นโดยอ้างอิงนักปราชญ์เช่น คานท์ และเพลโต ว่าการอธิบายด้วยตรรกะแห่งเหตุผลสร้างความเป็นหนึ่งเดียวให้กับคำอธิบายต่างๆว่า “ในเรื่องของประสบการณ์ เหตุผลนั้นสร้างความสมานฉันท์แห่งบุคคลิกภาพโดยครอบงำโน้มนำจิตใจที่หลากหลาย และขัดแย้งไปสู่หลักเกณฑ์ของเหตุส่ผลกฎเกณฑ์แห่งจริยธรรมและศีลธรรม” (Taylor. 2000: 377) ภาพความคิดของเราต่อมันที่หนึ่งๆ จึงมีกรอบความคิดอยู่ ซึ่งสิ่งที่เป็นอื่น (Otherness) หรือสิ่งอื่นที่อยู่นอกเหนือระบบความคิด (Conceptual system) (Humm. 1987: 56) จึงถูกกันออกไป ความแปลกแยก (Fragmentation) และความเหินห่าง (Alienation) จึงถูกกดทับในประสบการณ์ของมนุษย์ และภาพความจริงที่ถูกนำเสนอเป็นความจริงหนึ่งเดียวที่เรารับรู้ผ่านภาษา ดังนั้นจึงไม่มีข้อสงสัยถ้าเรารับรู้นิยามของสรรพสิ่งในสภาวะที่แบ่งแยกไม่ได้

ผู้วิจัยไม่เชื่อในความเป็นหนึ่งเดียวของอัตลักษณ์หรือตัวตน (ทางสังคม) ของมนุษย์ ซึ่งสนับสนุนแนวคิดของนักคิดหลังโครงสร้างนิยม ที่เสนอว่าภาษานั้น “ไม่มีแก่นแกนที่แท้จริง ความหมายของคำไม่ใช่สิ่งคงที่” (Taylor. 2000: 388) ภาษานั้นเลื่อน (Defer) ไปตลอดเวลา เพราะขึ้นอยู่กับการตีความ และยังถูกสร้างภายใต้ระเบียบแบบแผนหนึ่ง ที่สุดแล้วความหมายที่ถูกสร้างผ่านภาษาจึงเป็นความหมายที่สร้างโดยมีเงื่อนไข และไม่สามารถสะท้อนถึงภาพสมบูรณ์ (Totality) ได้ ซึ่งเชื่อมโยงกับสิ่งที่ ดาริดา โต้แย้งซึ่งเรียกว่า Logocentric หรือ “ตรรกะของความคิดตะวันตกที่เชื่อว่าภาษาที่มีอำนาจเหนือเป็นสากลที่สามารถเปิดเผยสิ่งที่ แท้จริง ถูกต้อง เหมาะสม และสวยงาม” (real, true, right and beautiful) (Schwandt. 2001: 52) ซึ่งอันที่จริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น เพราะภาษาไม่สามารถให้ความหมายของความคิดภายในตนของมนุษย์ได้ทั้งหมด เพิ่มเติมจากนั้นนักคิดยุคหลังสมัยใหม่ได้ให้ภาพความคิดต่อภาษา หรือวาทกรรมใน ความหมายที่ภาษา นั้นเป็นโครงสร้างความคิด เป็นภาพหรือ

² “ภาพตัวแทน” (Representation) หมายถึง “การแลกเปลี่ยนความหมาย และ มโนทัศน์ที่รับรู้ผ่านภาษาร่วมกันโดยผ่านความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ มโนทัศน์ และชุดของ สัญลักษณ์ที่แทนมโนทัศน์เหล่านั้น” (Hall. 2002: 18) ภาพตัวแทนที่ถูกสร้างขึ้นเป็น “การผลิตสร้างความหมายผ่านภาษา” (Hall. 2002: 16) โดยเป็นการอธิบายและสร้างความคิดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ให้ความหมาย Hall ยังเสนออีกด้วยว่าภาพตัวแทนนั้นเชื่อมโยงภาษา และความหมายกับวัฒนธรรม

ความคิดตัวแทนของ ความคิดที่มีอำนาจเหนือ (Dominant view) ที่สร้างความจริงผ่าน “ความรู้” (อำนาจเหนือผู้อื่น (Bryman. 2002: 56) ในยุคความรู้สมัยใหม่ วิทยาศาสตร์ และเหตุผลนิยม ให้ค่าของ “ความจริง” นั้นยิ่งใหญ่ ใช้อธิบายได้ครอบคลุม (Totalizing) เป็นสากล (Universal) สามัคคีสมานฉันท์หนึ่งเดียว (Coherence/Unity) เป็นแก่นของสิ่งที่ Jean Françoise Lyotard ปฏิเสธ และเรียกว่าอภิมหาอรรถ โดยในการศึกษาการลวนลามทางเพศกะเทย นั้นฐานคิดของปรัชญาหลังยุคสมัยใหม่ ได้ชี้แนะให้พิจารณาถึงยุทธศาสตร์ การสร้างความรู้เฉพาะเรื่องหรือท้องถิ่น (Little narrative) ซึ่งพยายามสะท้อนความหลากหลายของสรรพสิ่ง (Multiplicity of deities) บนพื้นฐานของตรรกะที่แย้งกับระบบที่ดำรงอยู่ (The logic of dissent) โดยใช้หลักแห่งความหลากหลายและเลื่อนไหล (Fluidity) ความคิดแนวนี้นี้จึงเป็นสัญญาณที่นำไปสู่การสั่นคลอนของความเป็นหนึ่งเดียวในการให้ความหมายแก่สรรพสิ่ง ที่มีเสถียรภาพ มันคง ทำให้เรามีคำถามต่ออัตลักษณ์ของสิ่งต่างๆ เรียกได้ว่าอัตลักษณ์นั้นตกอยู่ในวิกฤต (Identity crisis) กล่าวคือมีคำถามต่อความเหมือน (Sameness) ที่เป็นแก่นของอัตลักษณ์

ดังนั้นจะเข้าใจการลวนลามทางเพศกะเทยจึงต้องรื้อให้เห็นถึงความซับซ้อนของความ เป็น “กะเทย” โดยทั่วไป และอัตลักษณ์ทางเพศของกะเทยก่อน เนื่องจากการมองเพียงภาพทั่วไปที่เป็นภาพเหมารวมของกะเทย เป็นเนื้อเดียวกันหมดอาจจะทำให้เราพลาดมิติของความสัมพันธ์ที่แปรเปลี่ยนไปตามลักษณะหรือ ประเภทของความสัมพันธ์ของกะเทยที่มีกับผู้ที่ตนสัมพันธ์ด้วย ณ เวลาหนึ่งๆ ในบริบทหนึ่งๆ ดังนั้นภาพเหมารวมหรือทั่วไปของกะเทย จึงเป็นประเด็นเงื่อนไขที่บดบังการสร้างความรู้การลวนลามทางเพศกะเทยที่จำเป็นต้องคลี่คลายในหัวข้อต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาในส่วนต่อไป

4.2. การสร้างอัตลักษณ์อ้างอิงของกะเทย

กะเทยมีอาจจัดประเภทเข้ากับพวกใดพวกหนึ่งได้ ภายใต้มาตรฐานแม่บทเรื่องเพศแล้วกะเทยสร้างอัตลักษณ์โดยยึดอะไรเป็นหลัก หากพิจารณาในประเด็นเรื่องเพศแล้วจะเห็นว่า ในกรอบความคิดหลักของระเบียบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์แล้ว เพศที่ปกติมีเพียงสองเท่านั้น ฐานคิดเช่นนี้ มีผลต่อผู้ที่ถูกจัดให้เป็น “คนผิดปกติ” เบี่ยงเบนในเรื่องเพศอย่างไร ไม่ว่าจะเป็น เกย์ เลสเบี้ยน ไบเซ็กชวล และอื่นๆ ที่ยังไม่มีคำนิยาม โดยเฉพาะกลุ่มคนที่ผู้วิจัยสนใจ คือกะเทย อย่างไร แต่ก่อนที่จะเข้าประเด็นดังกล่าวการสืบค้นว่าอัตลักษณ์กะเทยมาได้อย่างไร มีความสำคัญมาก เพราะไม่มีกะเทยอยู่ในระบบคิดสมัยใหม่ ที่กล่าวเช่นนั้น เพราะพื้นที่ทางสังคมไม่มีพื้นที่ของกะเทย ด้วยเหตุใด

พื้นที่ของความสัมพันธ์ของมนุษย์ไม่ใช่พื้นที่ของความหลากหลาย มนุษย์และธรรมชาติที่หลากหลายไม่ได้ถูกยอมรับและมีเพียงความหมายหนึ่งเดียวในการรับรู้ Lefebvre เสนอเกี่ยวกับพื้นที่ไว้ว่า พื้นที่ในแต่ละยุคมีความหมายไม่เหมือนกัน ในประวัติศาสตร์ของพื้นที่

มีพื้นที่เรียกว่า พื้นที่สัมบูรณ์ (Absolute space) กล่าวคือ “เกิดจากชิ้นส่วนของธรรมชาติที่อยู่ ณ ที่แห่งนั้น (Sites) ซึ่งถูกเลือกมาจากคุณสมบัติภายในตน (ถ้า ยอดเขา น้ำพุ แม่น้ำ) และสถาปนาโดยการนำมาวางเรียงต่อเนื่องกันเป็นคุณลักษณะของธรรมชาติ และความ เป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียว” (Lefebvre. 1998 : 48) หากเราเชื่อว่าพื้นที่นั้นไม่เป็นหนึ่งเดียว สิทธิ ในพื้นที่ทางสังคมก็ไม่ใช่หนึ่งเดียวเช่นกัน ในพื้นที่ทางสังคมมีการกีดกันสิ่งที่แตกต่างออกไป เหลือเพียงสิ่งที่ Wolfgang เรียกว่าเป็น พื้นที่ของตัวแทน (Space of representation) เพราะ พื้นที่ที่กล่าวถึงกันทุกวันนี้เป็น พื้นที่เชิงนามธรรม (Abstract space) ทำหน้าที่อย่างเป็น วัตถุวิสัย ซึ่งหมายถึง “ชุดของสรรพสิ่ง/สัญลักษณ์ และความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการ : แก้วและหิน คอนกรีตและเหล็ก มุมและเส้นโค้ง ความสมบูรณ์เต็มที่ (full) และความว่างเปล่า ความเป็นทางการและความเป็นปริมาณได้ลบทิ้งความแตกต่างออกไป...” (Lefebvre. 1998 : 49) และในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างเพศแล้ว พื้นที่เชิงนามธรรมมีความขัดแย้งในตัวเอง กล่าวคือ เป็นการผสมปนเปของ การผลิตซ้ำความสัมพันธ์ทางสังคม กับ การแพร่พันธุ์เชิงชีววิทยา โดย Lefebvre ชี้ว่า “ถึงแม้จะมีการปฏิเสธสิ่งที่กระตุ้นความรู้สึกและเรื่องทางเพศแต่จุดที่อ้างอิง ถึงก่อนอื่นก็คือการสืบพันธุ์ ซึ่งครอบคลุมหน่วยครอบครัว ประเภทของที่อยู่อาศัย (อพาร์ทเมนต์ บังกาโลว์ คอตเทจ เป็นต้น) ความเป็นพ่อ ความเป็นแม่ และมีสมมุติฐานว่า ความสามารถในการแพร่ขยายพันธุ์ และชีวิตที่สมบูรณ์ของมนุษย์เป็นสิ่งเดียวกัน” (Lefebvre. 1998 : 49 - 50)

ทั้งนี้ความสัมพันธ์ทางสังคมที่ถูกผลิตจึงเป็นความสัมพันธ์ ที่ถูกนิยามอย่างหยาบและ ง่าย ๆ ที่ทำให้มนุษย์ที่เป็นกะเทยอาจจะอยู่ได้อย่างยากเย็นเพราะไม่มีที่ให้กับสิ่งที่ไม่ใช่ผู้ชาย หรือผู้หญิง และ ความแตกต่างของความพึงพอใจแบบอื่นๆ และนั่นก็ทำให้เราต้องนำเรื่องของ บรรทัดฐานรักต่างเพศ มาอภิปรายเพิ่มเติม เพราะ พื้นที่ทางสังคมหากเมื่อนำอุดมการณ์ เรื่องเพศเข้ามาพิจารณาประกอบแล้ว พื้นที่ที่ถูกสร้างให้กลายเป็นพื้นที่ทางสังคมของรักต่างเพศ (Hetero-social space) กีดกันความหลากหลายออกไปทำให้เราเข้าใจได้ว่า ภายในพื้นที่ ทางสังคมสิทธิอันเท่าเทียมไม่มีดำรงอยู่ แต่เป็นการจัดลำดับของสิทธิใครได้มาก ได้น้อย ใครได้ ก่อนได้หลัง และใครไม่ได้เลย หรือไม่มีจะให้ สิทธิในการแสดงออกซึ่งตัวตนและเพศวิถี ของกะเทยก็ไม่มีอยู่เช่นกัน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องชุกชอนสิ่งต่างๆ เอาไว้ในหลืบเงาของมุมมืด เพราะสังคมรับไม่ได้เนื่องจากเป็นเรื่องขัดศีลธรรมจรรยา กล่าวคือมิใช่สิ่งที่เรียกได้ว่าเป็น เช็กซ์อันชอบธรรม (Legitimate sex) ในระบอบสังคมที่ถูกต้อง ดึงาม สิ่งนี้เองเสนอคำอธิบาย แก่เราว่าทำไมเพศวิถีของกะเทยซึ่งถูกทำให้เป็นเพศวิถีชายขอบ จึงไม่ถูกพูดถึงเพราะไม่มีพื้นที่ ให้สำหรับแสดงและเรียกร้องสิทธินั่นเอง

ไม่เพียงประเด็นของการเรียกร้องสิทธิที่มีความสำคัญแต่ที่สำคัญมากไปกว่านั้นคือการ ไม่มีพื้นที่ให้แก่ความหมายของความเป็นกะเทยตามตัวตนที่แท้จริง เพราะในระบบความหมาย ทางวัฒนธรรมนั้นไม่มีกะเทย เนื่องจากไม่อยู่ในระบบของเหตุผลของความเป็นชายจริงหญิงแท้ ได้มีข้อถกเถียงในเรื่องนี้ เพราะมีการชี้ประเด็นเรื่องระบบทางเพศของไทยว่าเป็น “ระบบสามเพศ

สี่เพศวิถี” Rosaline Morris (2537) โดยการอ้างอิงประวัติศาสตร์ท้องถิ่นทางภาคเหนือ แต่มีนักวิชาการเช่น Andrew Matzner (2545) ในบทความ On the Question of Origins: Kathoey and Thai Culture ถกเถียงว่ายังไม่สามารถสรุปได้เพราะใน ปฐมมูลบริบท ที่ใช้อ้างอิง มิได้เขียนชัดเจนลงไปเช่นนั้น เพียงแต่ให้ความรู้ว่ามีมีการสร้างโลกมีมนุษย์อยู่สามเพศ คือ ชาย หญิง และกะเทย (นุบุงสก) หากแต่กะเทยนั้นมิได้เป็นที่รักของทั้งชาย หรือหญิง กะเทย ไม่ได้มีบทบาทโดยตลอดมาถึงขั้นหนึ่งก็หายไป และข้อมูลอ้างอิงก็มิได้ครอบคลุมประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของภาคอื่นๆ

ภาพสะท้อนของความหมายแม่บทของกะเทย และวิถีทางเพศในสังคมไทยก็คือ คนที่มีลักษณะตามเนื้อร้องของเพลง “กะเทยประจักษ์” ของปอยฝ้าย มาลัยพร ดังนี้ “.....ชีวิตจิตใจ กะเทย ม่วนไปเลยเลย สะปมีปัญหาคา ชันสีให้ฉันละเป็นผู้ชาย ฉันขอยอมตาย ยอมตาย หละดีกว่า ชันสีเอาฉันต้องเอาหัว เอาหัว เอาหัวกะยังว่า....” กล่าวคือ กะเทยนั้นรื่นเริงอารมณ์ดี สร้างความขำขันสนุกสนานให้กับสังคม และ สำสอนทางเพศ เป็นภาพของการดำเนินชีวิตแบบสุดขั้ว ที่ไม่ได้มีอยู่ในภาพตัวแทนของผู้ชาย ผู้หญิง “ปกติ” ซึ่งบรรทัดฐานของการมีเพียงสองเพศถูกยึดเป็นเกณฑ์ในการเทียบเคียงสิ่งที่เป็นความเบี่ยงเบน เช่นกะเทย ทั้งนี้ ถ้อยแถลงสารนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลระบบชายจริงหญิงแท้ ที่ยึดหัวหาดเหนียวแน่น โดยกลุ่มที่ครอบงำ (ชาย) และกำหนดสร้างวาทกรรมของความจริงเรื่องเพศ แบ่งคนเป็นเพียง 2 เพศ (ผู้หญิงเป็นรอง) ปะทะกับชนชั้น (กะเทยในฐานะชนชั้นล่างสุดในความสัมพันธ์ หญิง-ชาย) โดยที่กะเทยถูกขีดขอบข่ายความหมายของตนในกรอบความเป็นผู้หญิง แต่ก็ไม่ได้อยู่ในกรอบมุมมองของทั้ง “คนดี ๆ” และของ “กุลสตรี-ผู้หญิงดี” ซึ่งสร้างภาพตัวแทนให้กะเทย นอกจากภาพลบแล้ว ยังอาจทำให้เราไขว่ไขว่ไปได้ว่าสังคมไทย ยอมรับและเปิดโอกาสกว้างขวางให้อิสระแก่กะเทยในการแสดงตัวตน ซึ่งนักวิชาการต่างประเทศหลายคนที่ศึกษาเกี่ยวกับ โฮโมเซกซ์ชวล ในเมืองไทย ไม่ว่าจะเป็น Peter Jackson, Rosaline Morris, Richard Totman, Sam Winter เป็นต้น ก็ได้เสนอแนะความคิดในทำนองเดียวกันนี้ ที่ว่ากะเทยไทย มีอิสระมากกว่า (โดยบางคนก็เปรียบเทียบกับเกย์)³ แม้กระทั่งสร้างวาทกรรม “เมืองสวรรค์ของเกย์” (Gay paradise) ขณะเดียวกัน สังคมไทยก็อ้างว่ามีความ “อดทน” (Social tolerance) คำที่นักวิชาการทางตะวันตกมักใช้กับแสดงนัยการเปิดโอกาส- ต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกันตาม

³ เกย์และกะเทยตามภาษาสมัยใหม่นั้นต่างกัน แต่เดิมในคำไทยมีแต่คำว่ากะเทยซึ่งจะเป็นคำกลางๆ ที่ใช้ครอบคลุมรวบ เมื่อเรามีการติดต่อสื่อสารและนำความรู้ตะวันตกเข้ามา และโดยผลพวงจากการต่อสู้ของกระบวนการเคลื่อนไหวของกลุ่มรักเพศเดียวกันตั้งแต่ช่วง ศตวรรษ 1960 จึงมีการใช้คำว่าเกย์แพร่หลาย จากการแยกแยะอย่างหยาบๆ เกย์มักจะนิยมแสดงภาพลักษณ์ของตนออกมาในทางเพศชาย ส่วนกะเทยตามความเข้าใจทั่วไปนั้นจะมีภาพลักษณ์และการแสดงออกทางเพศภาวะแบบผู้หญิง

การจัดประเภทภายใต้กรอบอัตลักษณ์ทางเพศทวินิยม ซึ่งการสืบค้นกลไกในการเสนอภาพของกะเทยมีที่มาอย่างไร อัตลักษณ์ของกะเทยไทยถูกสร้างขึ้นด้วยกลไกแห่งอำนาจอย่างไร และส่งผลอย่างไรต่อกะเทยในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศ จึงเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างความเข้าใจของงานวิจัยนี้

ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงพื้นที่ทางสังคม จึงมีอาจเรียกได้ว่าเป็นพื้นที่ที่มีความสมานฉันท์หนึ่งเดียว (Unity) แต่ด้วยรหัสความหมายทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็น “รหัสเฉพาะที่สร้างขึ้นในช่วงของประวัติศาสตร์” ที่สลักลงไปทำให้มนุษย์ที่ก้าวเข้ามาในพื้นที่ทางสังคมในวัฒนธรรมหนึ่งๆ นั้น เข้าใจตนเองและความหมายของตนเองตามกรอบของวัฒนธรรม และบงการชีวิตตนเองตามกรอบความคิดที่ถูกกำหนดไว้ ดังนั้นการถอดรหัสความหมายเชิงวัฒนธรรม เพื่อคลี่คลายให้เข้าใจว่ารหัสทางวัฒนธรรมในเรื่องเพศเป็นอย่างไร โดยอาศัยการวิเคราะห์ถึง กฎเกณฑ์ กติกา ของสังคมที่เป็นฐานความคิดสร้างพื้นที่ทางสังคมเกี่ยวกับวัฒนธรรมเรื่องเพศ และนำสู่การสร้างกะเทยในสองประเด็นคือ การสร้างความเป็นกะเทยผ่านความรู้เรื่องระบบชายจริงหญิงแท้ และการสร้างความเป็นกะเทยผ่านความรู้เรื่องความพึงพอใจทางเพศ

4.2.1 ความรู้เรื่องระบบชายจริงหญิงแท้

การแย่งชิงอำนาจที่สำคัญในการสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ที่อ่อนแอ/แข็งแรง ปกติ/พิการ หญิง/ชาย ล้วนมาจากการตัดสินพื้นฐานอย่างหยาบๆ ด้วยชีวภาพและสรีระ ทั้งสิ้น วิสาเช่น กายวิภาคศาสตร์ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้ในการจัดประเภทมนุษย์ว่าแบ่งได้สองเพศ คือชายและหญิง ดังนั้นผู้ที่มีอวัยวะที่ไม่สมบูรณ์ตามมาตรฐานของความเป็นเพศ กะเทยแท้จึงไม่สามารถจัดให้เข้าล็อคได้ ซึ่งเมื่อมีความบกพร่องเกิดขึ้นจะต้องมีพิจารณาตัดสินการปรับเปลี่ยนโดยผู้เชี่ยวชาญให้ถูกต้องตามที่โดยวิธีทางการแพทย์เพื่อให้ปกติ อย่างไรก็ตามก็ตีหากกล่าวเช่นนั้นอาจจะเป็นการกล่าวแยกเป็นส่วนๆ เพราะร่างกายของมนุษย์นั้นมีความสัมพันธ์กับจิต สำหรับผู้ที่มีจิตไม่เป็นไปตามเพศสรีระย่อมผิดปกติด้วย จะเห็นได้จากการตัดสินจากผู้มีอำนาจในกรณีการเกณฑ์ทหารว่ากะเทยไม่ผ่านเกณฑ์เพราะจิตผิดปกติ กรณีที่กล่าวข้างต้นเป็นการตัดสินจากมุมมองของสรีระเพียงอย่างเดียว เมื่อนำประเด็นดังกล่าวมาพิจารณาผู้มีจิตไม่ตรงกับเพศสรีระจึงต้องหาทางออกซึ่งมีเทคนิควิทยาต่างๆ ทางแพทย์ที่ช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้บรรลุความต้องการดังกล่าว รวมไปถึงการทำศัลยกรรมเพื่อความพึงพอใจของตน และให้เข้าได้กับเกณฑ์มาตรฐานของสังคม ที่ขีดเส้นของความหมายความพึงพอใจทางเพศไว้สำหรับความสัมพันธ์กับ “เพศตรงข้าม” ไม่ใช่ความสัมพันธ์ระหว่างชายแท้หญิงเทียม หรือ ชายเทียมหญิงแท้

การให้ความหมายของรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องผิดปกติ/จิตผิดปกติจึงเป็นถ้อยแถลงสาร (Statement) ที่สร้างความแตกต่างให้กับคนที่ถูกจัดในประเภท แม้จะยกเลิกความรู้ดังกล่าวออกจากความรู้ทางการแพทย์มานานับสิบปี แต่ปฏิบัติการในสังคมยังถูกชี้นำ ด้วยความรู้เช่นนี้และแพร่กระจายวนเวียนอยู่ในสังคม ในวงเวียนเครือข่ายอำนาจผ่านสถาบันต่างๆ จะเห็นได้

จากการถูกปฏิเสธจากครอบครัว การไม่ยอมรับการแต่งงานของกลุ่มคนรักต่างเพศ แม้กระทั่งในประเทศที่ประกาศตนว่าเจริญแล้ว การทำร้ายร่างกายและจิตใจ ประณามคนที่มีพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่าง ข้อปฏิบัติหรือประเพณีที่ยึดถือในสถาบันต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเพื่อนฝูง ครอบครัว โรงเรียน การกีดกันและความไม่สะดวกต่างๆ ในการใช้ชีวิตประจำวัน ตั้งแต่เรื่องของคนทั่วไปเห็นว่าเป็นเรื่องส่วนตัวเช่น คำนำหน้าชื่อ การใช้ห้องน้ำ ไปจนถึงการกระทำนิติกรรมต่างๆ และการเรียกร้องสิทธิ ซึ่งเครือข่ายของความรู้ที่ไหลเวียนในสังคมไม่ได้ถูกลบล้างถอดถอนออกไปอย่างแท้จริงและเป็นเรื่องทางพหุนัยเพราะการปฏิบัติในชีวิตประจำวันยังดำเนินอยู่ และโลกทัศน์ของคนในสังคมปกติก็ยังตั้งอยู่บนฐานของการมี “สองเพศ” เท่านั้นและมีการเรียนรู้สั่งสอน เพื่อตอกย้ำสร้างความมั่นคงให้กับความคิดนี้เป็นความคิดหลักในการดำเนินบทบาทชีวิตในสังคมของคนรุ่นใหม่ เป็นที่น่าสังเกตอีกด้วยว่าความรู้หรือความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปจากคำประกาศถอดถอนความหมายนั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงในบางกลุ่มคน และยังอยู่ในระดับที่เรียกว่าเป็นอุดมคติ ผ่านองค์กรระดับโลกที่ต้องประนีประนอม ความเป็นอุดมคติสูงที่สะท้อนความต้องการของคนทั้งโลก แต่ความรู้เช่นนั้นมิศักยภาพเพียงพอที่จะต่อสู้กับโลกทัศน์อุดมการณ์ ความคิด ความเชื่อ ที่แพร่กระจายในท้องถิ่นต่างๆ ระดับบุคคลเป็นปฏิบัติการในชีวิตจริงหรือไม่ นอกจากนี้ความรู้จำนวนไม่น้อยเป็นความรู้ส่งต่อไม่ได้เป็นความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นสังคมไทยเองแต่ส่งผ่านนักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งความรู้เหล่านี้ได้ถูกตีความผ่านวัฒนธรรมและจุดยืนของผู้ที่รับช่วงต่อ จึงจำเป็นที่จะต้องเข้าใจตัวความรู้ (Body of knowledge) และสถานะของความรู้ที่มีเกี่ยวกับความเป็นกะเทยในสังคมไทยเพื่อเป็นรากฐานสู่ความเปลี่ยนแปลงความรู้และผลที่สร้างแก่กะเทยในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องในการอธิบายได้แก่

ก. ความรู้ของเพศสรีระและเพศภาวะ ความรู้นี้สร้างให้ผู้ที่เป็นกะเทยมักจะมีความรู้สึกที่เรียกว่า “ลำบากใจกับเพศภาวะ” (Gender dysphoria) ซึ่งหมายถึงความรู้สึกเล็กๆ ภายในของความอึดอัดและไม่สบายใจเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของตนในฐานะผู้ชายหรือผู้หญิงที่รู้สึกตรงข้ามกับเพศสรีระของตน (Ekins.1997 : 27) หรือความรู้สึกที่ว่าตนติดอยู่กับลักษณะของร่างกายที่เป็นตรงกันข้ามกับเพศภาวะ” (King. 1996: 416) ที่เป็นเช่นนี้เพราะความรู้ทั้งทางการแพทย์และวิทยาศาสตร์ แม้กระทั่งสังคมศาสตร์ การศึกษาได้ชี้ให้เห็นว่าโลกนี้มีสองเพศและจัดสรรบทบาทของมนุษย์ผูกโยงกับเพศสรีระที่เน้นบทบาทหลักในการสืบเผ่าพันธุ์ และความจริงเกี่ยวกับเพศก็ถูกถ่ายทอดปฏิบัติการผ่านสถาบันต่างๆ ในสังคม และผู้ที่เป็นกะเทยมักจะรับรู้ตนเองมีความรู้สึกเป็นกะเทยและแสดงออกแบบกะเทยตั้งแต่ยังเป็นเด็ก และจากการปฏิสังสรรค์กับสังคมและคนรอบข้างทำให้รับรู้ว่าเป็นกะเทยทั้งๆ ที่ยังไม่รู้ว่าความหมายของคำว่ากะเทยเป็นอย่างไรกันแน่ เพียงแต่ถูกปะป้ายตราหน้าว่า เป็นตุ๊ด

เป็นกะเทย เป็นนางกอ เป็นปอแน⁴ เป็นต้น เพราะความหมายป็นความหมายที่ถูกนิยามจากสังคมและผู้ที่ถูกให้นามเช่นนั้นก็รับรู้ เรียนรู้ความหมายนั้น นอกจากนี้ในเชิงเพศภาวะผู้ที่เป็นกะเทยมักจะสบายใจกับดำเนินชีวิตแบบผู้หญิง เช่น เรียบร้อย ไม่ชอบเล่นกีฬารุนแรงแบบเด็กผู้ชาย รักสวยรักงามชอบแต่งหน้าทาปาก สร้างเสริมความงามแบบผู้หญิง

การปฏิสังสรรค์กับคนรอบข้างในสังคมดูเหมือนจะเป็นการนำไปสู่การบรรลุความสำเร็จแห่งเพศภาวะ (Gender accomplishment) ของกะเทย กล่าวคือรับรู้ว่าตนเองเป็นใคร และยอมรับความเป็นกะเทยผ่านความสัมพันธ์ในสังคม ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศซึ่งผลิตซ้ำความหมายต่อตัวตนกะเทยเช่น การถูก “หยอกล้อ กลั่นแกล้ง” ซึ่งความหมายของคำว่า “แกล้ง” ก็มีหลายระดับแต่มักจะออกมาในลักษณะของเรื่องทางเพศ ดังตัวอย่างเสียงของกะเทยเกี่ยวกับการถูกรังแกที่สะท้อนในงานของ สมฤดี สงวนแก้ว “พวกผู้ชายเค้าก็รู้นั่นแหละว่าเราเป็นแบบนี้ เค้าก็เลยมาเล่น มาแกล้ง มา “ทำ” เราก็คือ กอดจูบลูบคลำแล้วก็มีเพศสัมพันธ์กับเรา ” (สมฤดี สงวนแก้ว. 2546 : 74) ผสมผสานกับการ “เอารัดเอาเปรียบ” ของเด็กชายโดยอ้างความอยากรู้อยากทดลองดังกล่าว สนับสนุนการผลิตตัวตนที่ไม่ใช่ชายของกะเทยแต่เมื่อสังคมไม่มีเพศอื่นอีกกะเทยจะเป็นใคร

กะเทยแสดงบทบาทแบบผู้หญิงในสังคมที่มีเพียงชายและหญิงแท้ เพื่อเป็นหลักอิงให้อยู่ได้ในสังคมเพราะไม่มีที่ของเพศที่สาม และความหมายของเพศที่สาม ต้องเป็นหญิงหรือชายเท่านั้น กะเทยจึงกระทำตามเพศภาวะ (Doing gender) อิงเพศที่มีปรากฏอยู่คือเป็นผู้หญิงเปรียบเทียบกับผู้หญิง ต้องเน้นความเป็นหญิงให้โดดเด่น เห็นได้จากพลังงานและความพยายามที่กะเทยมีให้แกความเป็นหญิงและการสร้างความเป็นหญิง เพราะเป็นสิ่งที่กว่าจะได้มายากลำบากยิ่ง ไม่ว่าจะเริ่มตั้งแต่การเปิดตัวว่าเป็นกะเทยซึ่งมีผลทั้งลบและบวกและการได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง การปรับแต่งสรีระโดยเฉพาะภายนอก เช่น ผอม หน้า จมูก เสียง หน้าอก การเก็บอวัยวะ ตลอดจนการแต่งตัว เปลี่ยนชื่อ จนกระทั่งการปรับแต่งภายใน เช่น การกินยาคุมกำเนิด การฉีดฮอร์โมน การผ่าตัดแปลงเพศ ซึ่งบางคนก็ยอมแม้แต่จะแลกกับการขายร่างกายเพื่อให้ได้มาซึ่งปัจจัยในการแปลงเพศ เหล่านี้ไม่ใช่เพื่อความปรารถนา

⁴ ปอแน เป็นคำภาษามลายูท้องถิ่นใช้เรียกชายที่แสดงพฤติกรรมหรือมีลักษณะปรากฏทางกายที่ตรงข้ามกับเพศของตน เริ่มแรกคำนี้จะหมายถึง พฤติกรรมทางเพศในรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากศาสนาอิสลามได้กำหนดไม่ว่าจะเป็นชายที่ประพฤติและปฏิบัติตนไปในทางที่ตรงกันข้ามกับเพศของตน หรือผู้รักสองเพศ ซึ่งในศาสนาอิสลามถือว่าพฤติกรรมเหล่านี้ผิดไปจากบทบัญญัติทางศาสนา ผู้ที่มีพฤติกรรมเช่นนี้เป็นบาปมากและสมควรถูกลงโทษ คำว่าปอแนเป็นคำที่กว้างและครอบคลุมพฤติกรรมเบี่ยงเบนทั้งหมดใช้เรียกได้ทั้งชายและหญิง (เรียบเรียงจาก สมฤดี สงวนแก้ว. 2546: 56)

ทางเพศ เชิงเพศวิถีของตนเป็นอันดับแรก แต่เพื่อการบรรลุความสำเร็จแห่งเพศสภาวะ
คือเป็นผู้หญิงเต็มตัวสมบูรณ์แบบ และรวมทั้งความสามารถ (ในเชิงเพศวิถี) ก็ยังมีการเรียนรู้
และฝึกฝนเพื่อตอบสนองแก่คู่ของตน อย่างไรก็ตามก็ยังไม่มีความแน่ใจในความมั่นคง
ของความสัมพันธ์ทางเพศอยู่ตลอดเวลา เพราะในความรู้สึกที่ลึกลงไปอย่างไรเสียสังคม
ก็ยังคาดหวังการดำรงเผ่าพันธุ์ จากความสัมพันธ์ระหว่างเพศและการมีครอบครัว ซึ่งในประเด็น
ของเพศวิถีที่สำคัญนั้นกะเทยรับรู้อย่างไร ผ่านความสัมพันธ์แบบใดและมีเงื่อนไขอย่างไร

การสยบยอมต่อบรรทัดฐานรักต่างเพศของกะเทยไม่ว่าจะเป็นการยอมรับสถานะที่
ไม่เท่าเทียมกับผู้หญิง และความสามารถสืบสกุล ให้แก่ผู้ชายตามเกณฑ์ของบรรทัดฐาน
ความสัมพันธ์รักต่างเพศ และการยอมรับความเป็นกะเทยที่ผูกโยงความคิดกับ “จริยธรรม”
ในสังคมทำให้มีตำแหน่งแห่งที่เชิงวาทกรรมโดยเฉพาะในเชิงของเพศวิถีที่แตกต่างลดหลั่นไป
จากผู้หญิง และผู้ชาย ทำให้กะเทยตกอยู่ในจุดที่ถูกกระทำ เอารัดเอาเปรียบในเรื่องทางเพศ
ได้ง่ายเพราะมายาภาพของเพศปกติที่ถูกสร้างขึ้น และบดบังสิ่งที่เราเรียกได้ว่าเป็นการกดขี่
ทางเพศให้หายไป จากความหายนะทางจิตใจกลายเป็นความสุขตามแห่งความปรารถนา
ที่ได้บรรลุถึงความเป็นหญิงแห่งตน

จะเห็นว่าความหมายของกะเทยโดยทั่วไปและที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศตั้งอยู่บนฐาน
ของเพศสภาวะที่เป็นหญิง เป็นการจัดประเภทตนเองตามประเภทของมนุษย์ที่จัดโดยสังคม
ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้นตัวตนทางสังคมก็ไม่ปรากฏเพราะไม่มีคุณสมบัติของตัวเองแต่หยิบยืม
แอบอิงการจัดประเภทที่ขึ้นกับอุดมการณ์รักต่างเพศ เป็นอัตลักษณ์ที่อิงแอบการจัดระเบียบ
ความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศเพื่อให้มีตัวตนทางสังคม ซึ่งกฎเกณฑ์ กติกา สังคม ไม่ได้จัดที่ทาง
รองรับให้คนเหล่านี้ดำรงชีวิตได้อย่างสะดวกแท้จริง

ข. ความรู้ด้วยครอบครัว “สมบูรณ์” ครอบครัวเป็นหน่วยทางสังคมที่
เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการดำรงอยู่ของสังคม ครอบครัวมีความหมายหลายประการเช่น
“..คนสองคนหรือมากกว่าที่มีความผูกพันทางสายเลือด การแต่งงาน หรือการรับเป็นบุตรบุญธรรม
และอาศัยอยู่ร่วมกันในบ้าน” (Newman & Granesholz. 2002 : 7 ; citing US Statistical Office)
ซึ่งการให้ความหมายของครอบครัวกำหนดจากชีวภาพ และบริบททางสังคม หรือ “การรวมกลุ่ม
ทางสังคม ซึ่งจะมีที่พักอาศัยร่วมกัน ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ และการสืบเผ่าพันธุ์
ประกอบด้วยคนที่เป็นผู้ใหญ่มาจากทั้งสองเพศ-อย่างน้อยทั้งสองของผู้ที่มาจากความสัมพันธ์
ที่ได้รับการยอมรับจากสังคม และลูกจำนวนหนึ่งคนหรือมากกว่า ทั้งที่เกิดจากตน หรือรับเป็น
บุตรบุญธรรมจากคู่ที่อยู่ด้วยกันฉันท์สามีภรรยา” (Leeder. 2004: 22 ; citing Murdock) ซึ่งใน
ปัจจุบันมีการขยายความว่าไม่จำเป็นต้องอาศัยอยู่ด้วยกัน หรือต้องพึ่งพากันทางเศรษฐกิจ
รวมทั้งไม่จำเป็นต้องแต่งงานกัน และในความหมายจากมุมมองที่กว้างขึ้นคือ “กลุ่มคนที่มี
ความสัมพันธ์สนิทสนมลึกซึ้งทางสังคมและมีประวัติศาสตร์ร่วมกัน ครอบครัวอาจมีทั้งครอบครัว
ที่มีเพศภาวะเหมือนกัน หรือต่างกัน จากชั่วอายุเดียวกันหรือต่างกัน และมีปฏิสัมพันธ์อย่างมี

ความเหนียวแน่นเป็นปึกแผ่น” (Leeder. 2004: 25) ซึ่งคำจำกัดความนี้เป็นคำจำกัดความที่มี ความเป็นเสรีนิยมมากแต่ก็ไม่ใช่ว่าเป็นสิ่งที่ยอมรับทั่วไปโดยเฉพาะในเรื่องของการมาจากเพศ ภาวะเดียวกัน ตามคำอธิบายตามแนวคิดแบบโครงสร้างหน้าที่นิยม ครอบครัวสมัยใหม่มี ลักษณะเป็น “ครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวปกติจะประกอบด้วยสามี ภรรยาและลูกๆ ซึ่งเป็น อิสระจากครอบครัวขยาย” (Daly. 2004: 51) โดยในครอบครัวจะมีการแบ่งงานกันทำตามเพศ เพื่อบริหารจัดการคุณภาพของความสัมพันธ์มีหน้าที่หลักในการอบรมดูแลลูกและส่งเสียเลี้ยงดู

ประเด็นหลักๆ ที่ได้จากคำนิยามเหล่านี้ยังมีนัยของแก่นของความคิดแบบดั้งเดิม เกี่ยวกับครอบครัว คือ ประกอบด้วย พ่อ-แม่-ลูก พ่อ-แม่ เป็นเพศตรงข้ามกัน และ ลูกมีความสำคัญในฐานะเป็นสัญลักษณ์ของการสืบเชื้อสาย การถ่ายทอดทางพันธุกรรม “การสืบเผ่าพันธุ์” มีความสำคัญมากในการยึดโยงครอบครัวเพราะให้ความหมายในเรื่อง ของการเชื่อมรุ่น (Generation links) ผูกพันทางสายเลือด คือมีลูกของตนเอง ดังนั้นครอบครัว ที่ไม่มีลูก (ของตนเอง) จึงไม่ใช่ครอบครัวที่สมบูรณ์ ความรู้เกี่ยวกับครอบครัวนี้จึงเป็นความรู้ที่มี พื้นฐานมาจากคำตัดสินเชิงชีววิทยา ที่กำหนดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ของครอบครัว เมื่อความรู้เกี่ยวกับครอบครัวเป็นเช่นนี้ได้สร้างความต้องการของมนุษย์ให้มีครอบครัวสมบูรณ์ แบบดังกล่าว ความพึงพอใจของมนุษย์ที่จะอยู่ร่วมกันจึงถูกสร้างให้มีเป้าหมายเพื่อรองรับ การสร้างเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ในช่วงอายุต่อไป โดยนัยของคำอธิบายเหล่านี้จึงทำให้เราเห็นว่า อำนาจของบรรทัดฐานรักต่างเพศได้ส่งผลในการปฏิบัติการในสังคม ดังนั้นครอบครัวที่ถูกให้ คำนิยามว่าผิดปกติโดยเฉพาะที่ไม่มีลูกไม่ว่าเหตุผลใดก็ตามจึงไม่สามารถสร้างครอบครัว ที่สมบูรณ์แบบได้เลย ในขณะที่กะเทยซึ่งไม่สามารถสืบสร้างเชื้อสายได้ด้วยความสามารถ อย่างแรกทางสรีระและต่อกายด้วยความผิดปกติทางจิตจะมีคุณสมบัติเพียงพอต่อการสร้าง ครอบครัวตามแบบที่ถูกตีความและกำหนดด้วยสังคมละวัฒนธรรมได้อย่างไร จึงไม่สามารถจัด ให้อยู่ในข่ายองค์ประกอบของนิยามของครอบครัวได้

ทั้งนี้การจัดระเบียบความรู้เกี่ยวกับกะเทยและการปฏิบัติต่างๆในสังคม ได้เบียดขับ กะเทยเข้าสู่มุมของกะเทย และชุมชนของผู้ที่เป็นกะเทย ตั้งแต่ในช่วงวัยเรียนที่กะเทยต้องจับกลุ่ม เพื่อความอยู่รอด ซึ่งจะเห็นมากกว่ากะเทยที่อยู่ลำพัง หรือไม่ก็เป็นกะเทยที่ไม่เปิดเผยตัว การแสดงออก ท่าทาง การแต่งตัว การงานซึ่งโดยส่วนใหญ่จะเชื่อมโยงกับเพศภาวะไม่ว่าจะเป็น งานด้านบันเทิงและที่เกี่ยวข้อง งานด้านความสวยความงาม งานบริการท่องเที่ยว/โรงแรม งานด้านภาษา งานพยาบาล งานสำนักงานบางประเภท ขายบริการทางเพศโดย เฉพาะ กับชาวต่างชาติ ซึ่งขีดเส้นทางเดินชีวิตกะเทยแบบจำกัด นอกจากเป็นการกีดกันแบบหนึ่งแล้ว ที่ลึกไปกว่านั้นคือสะท้อนให้เห็นอำนาจของรักต่างเพศที่แนบแน่นกับอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ และทุนนิยมบริโภคนิยมที่อาศัยร่างกายกะเทยสนองความต้องการในการควบคุมคนเหล่านี้ ไม่ให้สามารถใช้ศักยภาพในฐานะมนุษย์คนหนึ่งได้อย่างภาคภูมิใจเต็มที่ ดังนั้นการสืบค้น อุดมการณ์ครอบครัวจึงสำคัญต่อการผลิตสร้างความหมายของกะเทย

4.2.2 ความรู้เรื่องความเป็นบาปของความพึงพอใจทางเพศ

การเป็นกะเทยคือ “ความผิดปกติ” ของพฤติกรรมทางเพศที่สังคมยอมรับไม่ได้ และยังเป็น “บาป” วินัยและการดำเนินชีวิตในสังคมได้ขีดเส้นทางเดินให้มนุษย์ ขณะเดียวกันก็มีการลงโทษควบคู่กันไปเพื่อให้มนุษย์อยู่ในกรอบกติกา ในสังคมตะวันตก สมัยก่อนการลงโทษอย่างรุนแรงต่อความผิดปกติของความสัมพันธ์มีลักษณะที่เป็นการกระทำรุนแรงโดยตรงต่อร่างกายมากกว่า ดังในตัวอย่างของคำประกาศข้างล่างนี้

*“If a man lies with a male as with a women, both of them have committed
as abomination: they shall be put to death, their blood is upon them.”*

(King. 1996 : 224 ; citing Leviticus 20 :13

Revised Standard Version)

การลงโทษที่ถึงตาย (ในกรณีตามที่อ้างถึงข้างต้นเป็นการลงโทษแก่กลุ่มชาวฮีบรูที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันในสมัยศตวรรษที่ 7 ก่อนคริสตกาล) มีปรากฏให้เห็นในประวัติศาสตร์สำหรับผู้ที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันนี้ถือเป็นความผิดร้ายแรงที่ต้องรับโทษต่อร่างกายที่รุนแรง วิทยานิพนธ์ของ เทอดศักดิ์ ร่มจำปา เรื่อง “วาทกรรมเกี่ยวกับ “เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ. 2508 – 2542 ก็ชี้ว่า สังคมตะวันตกลงโทษผู้ที่มีความ “ผิดปกติ” อย่างรุนแรงมากกว่าในสังคมไทยและรวมทั้งยังอยู่ในรูปของกฎหมายอีกด้วย ซึ่งในประเทศไทยเองก็มีการลงโทษเช่นเดียวกันแต่มีลักษณะที่แตกต่างออกไปและ “รุนแรง” น้อยกว่า คำถามเกิดขึ้นว่า “รุนแรง” หมายความว่าอย่างไร การลงโทษทางร่างกายเป็นการลงโทษที่รุนแรงจริงหรือ ประเด็นที่ต้องการจะชี้ชวนให้ขบคิดต่อไปคืออัตลักษณ์อ้างอิงของกะเทยที่สร้างขึ้นถูกมองเป็น “อัตลักษณ์แห่งบาป” ซึ่งผูกโยงกับ “ความพึงพอใจ” (Pleasure) ในเรื่องเพศ กลไกของวาทกรรมผ่านเทคนิควิทยาของอำนาจในนามของจริยธรรมและศีลธรรมทางเพศ ได้สร้างให้ความพึงพอใจทางเพศที่ “ไม่ปกติ” ให้เป็นสิ่งเป็นบาป ผิดจริยธรรมของสังคม ใน History of Sexuality เล่ม 2: The Use of Pleasure พูโกต์ชี้ว่าความ “พึงพอใจ” ในประวัติศาสตร์ของกรีก กำหนดโดยสุนทรียะของการดำรงอยู่ของมนุษย์ (Aesthetic of existence) และในประเด็นของความสัมพันธ์ระหว่างเพศนั้นก็ไม่ได้ตั้งอยู่บนหลักการที่ว่าเพศวิถีของมนุษย์จะต้องเป็นความสัมพันธ์ระหว่างชายหรือหญิง และหญิงหรือชายเท่านั้น ในฐานะนักประวัติศาสตร์ความคิดตะวันตกจากการศึกษาของเขา “บรรทัดฐาน” เป็นสิ่งสำคัญที่เป็นรากฐานกำกับ (Underwritten) ชุดของกฎเกณฑ์ กติกา ที่ใช้กล่อมเกลามนุษย์ในสังคม โดยบรรทัดฐานจะส่งผ่านเครื่องมืออันได้แก่ “ศาสนา กฎหมาย ศาสตร์แห่งการสอน (Pedagogy) และ สถาบันการแพทย์ต่างๆ

ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงวิถีของปัจเจก นำไปสู่การให้ความหมายและค่านิยมของการดำเนินชีวิต หน้าที่ ความพึงพอใจ ความรู้สึกและอารมณ์ ความฝัน” (Foucault. 1992: 3-4) และสิ่งเหล่านี้ ได้สร้าง “ประสบการณ์ของมนุษย์” โดยสำหรับประสบการณ์เชิงเพศวินั้น เป็นความเกี่ยวพัน ของสามสิ่ง (Foucault. 1992: 4) คือ สาขาวิชาความรู้ (กระบวนการสร้างความรู้ (Savoir) ชนิดของความปกติ (ระบบแห่งอำนาจที่วางระเบียบการปฏิบัติ) รูปแบบของ การเป็นตัวตนที่ถูกกระทำ⁵ (subjectivity) ในวัฒนธรรมหนึ่งๆ (รูปแบบที่เป็นกรอบกำหนดแก่ปัจเจกบุคคล ว่าอะไรทำได้ อะไรต้องทำ ในการที่จะตระหนักถึงตัวเอง ในฐานะเป็น อัตบุคคล⁶ ของเพศวิน)

กฎเกณฑ์ กติกาของสังคม ที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นมาในยุคสมัยใหม่เป็นเรื่องของรัฐ และการปกครองมนุษย์ ซึ่งหมายถึงสิ่งที่ ฟูก็อด์เรียกว่า “การจัดการคนอื่น” (The Conduct of others) กฎเกณฑ์ในรูปบรรทัดฐานถูกสร้างขึ้นเพื่อที่จะรักษาสິงที่เรียกว่าเสถียรภาพของสังคม บรรทัดฐานจึงไม่ใช่สิ่งที่เป็นธรรมชาติในอันที่จะกำหนดความพึงพอใจและความปรารถนา ของมนุษย์ ดังนั้นในการศึกษาเพศวินของมนุษย์ บรรทัดฐานที่เป็นตัวกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ จึงมีความสำคัญมาก และบรรทัดฐานนี้ก็จะถูกสร้างขึ้นมากครอบครองความคิดมนุษย์ต้องผ่าน การต่อสู้ช่วงชิง การสร้างความจริงของบรรทัดฐานผ่านเกมส์การสร้างความจริง (Games of truth หรือ Jeux de verite) ฟูก็อด์อธิบายว่า เพศวินของมนุษย์ถูกกรอบกติกา ของ ศีลธรรม จริยธรรม ซึ่งเป็นเรื่องภายในตนมากำหนด โดยยกตัวอย่าง คำสอนในศาสนาคริสต์ใน The Pedagogue บทที่ x เล่ม 2 (Foucault. 1992: 15) ที่ว่ากิจกรรมเกี่ยวกับเซกซ์เป็นสิ่งชั่วร้าย สร้างกฎการมีคู่สมรสคนเดียว ประณามความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกัน และหลักการกำหนด ใจตนเอง เป็นต้น และกำหนดให้ ความพึงพอใจ “อยู่ในขอบข่ายของความตายและความชั่วร้าย” (Foucault. 1992: 16) ทั้งยังมีกฎของคุณธรรมกำหนด พฤติกรรมที่ดีมีเกียรติของมนุษย์อีกด้วย นอกจากนี้ยังกล่าวถึงจริยศาสตร์ของความพอใจในยุคคลาสสิก ซึ่งเชื่อมโยงกับการจัดระเบียบ

⁵ “การเป็นตัวตนที่ถูกจัดกระทำ” (Subjectivity) ใน Dreyfus, Hubert L.; & Rabinow, Paul. 1983: 212. หมายถึง เทคนิควิทยาของอำนาจที่ทำให้มนุษย์เป็นตัวตนที่ถูกจัดกระทำ (อัตบุคคล -subjects) ทำให้มีตัวตนที่ถูกจัดกระทำนั้นในอัตลักษณ์ของตน และผูกมัดมนุษย์กับมันโดย ผู้บริโภคหรือความรู้เกี่ยวกับตนเอง

⁶ ความหมายของคำว่า “ตัวตนที่ถูกจัดกระทำ” ในหนังสือ Representation บรรณาธิการโดย Stuart Hall หน้า 55 ซึ่งอ้างจากฟูก็อด์ ปี 1982 หน้า 208, 292 อธิบายว่าอัตบุคคลนั้นมีสองความหมายคือ การตกอยู่ภายใต้การครอบงำควบคุมของผู้อื่น และการพึงพิงและผูกติดกับอัตลักษณ์ของเขาโดยมโนธรรม (ความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี) และความรู้เกี่ยวกับตนเองซึ่งเป็นความรู้ถูกกดทับและทำให้ถูกครอบงำ

และการควบคุมตนเอง (Enkrateia⁷ หรือ Self mastery) เป็นการจัดการตนภายนอกเหนือความพึงพอใจและความปรารถนาของร่างกายตามธรรมชาติ (Appetite) (Foucault. 1992: 64) โดยจะต้องผ่านการฝึกควบคุมตนเองต่าง ๆ ซึ่งเป็นปฏิกิริยาต่อความพึงพอใจและความปรารถนาของตน เพื่อประคับประคองตนในการปกครองตนเอง ควบคุมตนทำให้มนุษย์อยู่ในกรอบทรงของตนเองผ่าน จริยธรรมและคุณธรรม ซึ่งจะนำมนุษย์ไปสู่สิ่งที่เรียกว่า “อิสรภาพ”

อันที่จริงแล้วฟูโกต์พยายามชี้ให้เราพิจารณาประเด็นของ จริยธรรมทางเพศในประวัติศาสตร์ ให้ลึกลงไปกว่าการพูดถึงเพียงการมีความรักกับเด็กชาย ซึ่งคนทั่วไปมักกล่าวถึงกันทำให้เข้าใจว่าสังคมยุคกรีกโบราณ “อดทน” ต่อการกระทำอย่างมีอิสระในเรื่องเพศ” (Foucault. 1992: 249) โดยตามวิธีคิดของกรีกนั้นได้ทำให้ “ความปรารถนาของชายและหญิงเป็นความปรารถนาของร่างกายตามธรรมชาติ ต่อมนุษย์ที่ “สวยงาม” ได้ปลุกฝังในใจของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นเพศใดก็ตาม” (Foucault. 1992: 188) ในการดำรงตน และ การใช้ความพึงพอใจกรีกมี การนำเสนอทัศนะรูปแบบอื่นๆ ที่มีสไตล์⁸ (Attitude stylization) และ การดำรงอยู่อย่างมีสุนทรียะ โดยมีสิ่งที่เรียกว่า “ศิลปะแห่งการดำรงชีวิต” เป็นสิ่งชี้นำการดำเนินวิถีชีวิต ขณะเดียวกันเมื่อเริ่มเข้ายุคศาสนนิยม ศาสนาคริสต์ก็มีกฎเกณฑ์กติกากำหนดที่เข้มงวดผ่านสถาบันศาสนาอันชัดเจนซึ่งดูเหมือนว่าจะเป็นห้ามปราม บังคับรุนแรงกว่า แต่แท้ที่จริงแล้ว การควบคุมก็มีการปลุกฝังมาแต่ก่อน เพียงแต่นิยามและวิธีการปฏิบัติที่แตกต่างกันไป ซึ่งอย่างไรเสียมนุษย์ไม่ว่าจะอยู่ในยุคใดก็เป็น ผู้ถูกกระทำตามเกณฑ์ของศีลธรรม จริยธรรมอยู่นั่นเอง (A subject of ethical conduct)

⁷ ใน History of Sexuality เล่ม 2: The Use of Pleasure หน้า 65 ให้ความหมายของ Enkrateia ว่าเป็น รูปแบบความพยายามและการควบคุมที่ปัจเจกบุคคลจะต้องนำมาใช้กับตนเอง ในอันที่จะเป็นคนธรรมดา (Moderate หรือ Sophrosyne) และคำนี้โดยทั่วไปในศัพท์ยุคคลาสสิกหมายถึง พลวัติในการครอบงำ (Domination) ตนเองโดยตนเองและความพยายามในการควบคุมความต้องการ

⁸ ศิลปะของการควบคุมดูแลตนเอง (Arts of self-conduct) โดย การนำเสนอทัศนคติอื่นๆ ที่มีสไตล์ (A stylization of attitudes) นี้ Foucault ระบุว่าประกอบด้วย การ Stylizations ภายใต้อันได้ 1. Dietetics หมายถึง ศิลปะของความสัมพันธ์ประจำวันของปัจเจกกับร่างกายของตน 2. Economics หมายถึง ศิลปะเชิงพฤติกรรมของผู้ชายในฐานะหัวหน้าครอบครัว 3. Erotics หมายถึง ศิลปะของการต่างตอบแทนระหว่างผู้ชายและเด็กชายในความสัมพันธ์เชิงความรัก (Foucault. 1992: 93)

บรรทัดฐานและจริยธรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างเหนียวแน่น ในอันที่จะตอบโต้ต่อกัน จริยธรรมแห่งตัวตน (Ethical subject) ของมนุษย์ในสังคม เมื่อกล่าวถึงกะเทย ทำไมเพศวิถีของกะเทยจึงไม่ถูกพูดถึง ไม่ว่าจะย้อนหลังไปในประวัติศาสตร์หรือในยุคสมัยนี้ก็ตาม เพราะขัดกับมาตรฐานทาง จริยธรรมซึ่งมีมาตรฐานเดียว ใช่หรือไม่ หนังสือ คนเป็นกะเทย ได้อย่างไร โดย บุญมี เมธวงศ์กูร เป็นตัวอย่างที่ดีของ การสอนศีลธรรมโดยตีความจากคำสอนในศาสนาพุทธ ที่ชี้ว่าคนเป็นกะเทยเพราะทำผิดศีล ในขณะที่เดียวกันยังอธิบายว่าใน 10 ชาดกที่มนุษย์เกิดมา มีชาดกหนึ่งที่จะต้องเกิดเป็นกะเทย ความกลัวบาปเป็นเครื่องมือกล่อมเกลามนุษย์ที่ยอดเยียม ซึ่งทำให้กะเทยกลายเป็น “คนบาป” ของสังคม การสะท้อนความเชื่อเรื่องผู้ที่ทำบาปแล้วต้องเป็นกะเทยมีปรากฏในกฎหมายตราสามดวง สมัยรัตนโกสินทร์เกี่ยวกับการละเมิดภรรยาผู้อื่น นอกจากนี้ยังปรากฏในพระไตรปิฎก เช่นเดียวกันถึงบาปลักษณะนี้ว่าต้องชดใช้กรรม นอกจากการชดใช้กรรมในนรกภูมิ แล้วยังต้อง “ ครั้นสิ้นกัมม์ขึ้นมาเป็นหญิงห้า ร้อยชาติ กะเทยห้าร้อยชาติ เป็นสัตว์เขาตอนเสียห้าร้อยชาติ” (เทอดศักดิ์ รมจำปา. 2546 : 311; อ้างอิงจาก กรมศิลปากร) ซึ่งแม้แต่การจัดลำดับกรรมก็ยังจัดให้กะเทยอยู่ในลำดับต่อจากผู้หญิง

ดังนั้นความพึงพอใจของความสัมพันธ์ระหว่างเพศซึ่งถูกกำหนดความหมายว่าเป็นเพียงความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่ปกติผ่านกลไกอำนาจของวาทกรรม จึงเป็นความรู้สู่การปฏิบัติที่สำคัญในอันที่จะควบคุมระเบียบแบบแผน ของสังคมปกติที่มีเจตจำนงของอำนาจของชายเป็นใหญ่หนุนอยู่เบื้องหลังนอกจากจะมีผลในการเอารัดเอาเปรียบสตรีเพศแล้ว ยังปิดกั้นโอกาสที่จะเลือกการปฏิบัติในเชิงเพศวิถีที่แตกต่าง ถูกจำกัดไม่นับรวมอยู่ในสิ่งที่เรียกว่าเป็นธรรมชาติ ของความสัมพันธ์ระหว่างเพศและยังถูกปฏิบัติในฐานะด้อยกว่าและยังที่ไม่มีความเท่าเทียมในสิทธิแห่งความเป็นมนุษย์เหมือนกับคนอื่นๆ ดังศักดิ์ศรีของมนุษย์ออกจากตัวตนของพวกเขาโดยผูกโยงและเทียบเคียงความเป็นมนุษย์เท่ากับเพียงความพึงพอใจทางเพศที่ผิดแผก

ปฏิบัติการวาทกรรมในการสร้างกะเทยให้เป็น “คนผิดปกติ” เป็นการสร้างสิ่งที่เป็น “ความแตกต่าง” ขึ้นมาซึ่งหลักการเพื่อจะเถลิงอำนาจของวาทกรรมสู่เจตจำนงแห่งอำนาจ หรือ “เจตจำนงที่จะทำให้เกิดสิ่งเป็นความจริง” (Hall. 2002: 51) เพราะหลักการของการสร้างความจริงต้องมีคู่เปรียบเทียบแตกต่างตรงข้ามเพื่อให้ความหมายแก่สิ่งที่ต้องการเชิดชูขึ้นมา ความต่างนี้นำมาซึ่งการจัดตำแหน่งในสังคมแห่งความจริงของวาทกรรม นอกจากกะเทยจะถูกจัด ตำแหน่งในสนามวาทกรรม (Subject position) “ซึ่งทำหน้าที่ดูแลและแพร่ขยายระเบียบสังคม” (Weedon. 1987: 20) และไม่เท่าเทียมกับคนปกติแล้ว ในแง่มุมของเพศภาวะก็ยังเป็นเพศภาวะที่ถูกจัดตำแหน่ง (Sexual subject position) ดังนั้นในความสัมพันธ์ชาย หญิง กะเทย จึงเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการจัดกระทำ และสยบยอมต่อการจัดกระทำนั้น เพราะกะเทยยอมรับตำแหน่งแห่งที่ในสังคมที่ไม่เท่าเทียมแล้ว ดังนั้น กะเทย จึงไม่ได้เกิดอย่าง ไร้เดียงสา และไร้เป้าหมาย แต่ด้วยระบบความสัมพันธ์ในสังคมที่มีรากฐานของความสัมพันธ์อิง หญิง-ชาย

อุดมการณ์นี้จึงผลักดันให้คนที่ถูกจัดเข้าประเภทนี้เป็นคนที่ถูกเรียกว่ากะเทย ความเป็นกะเทย จึงถูกสร้างขึ้นโดยสังคม

สังคมไทยยอมรับกะเทย และยอมรับแบบเท่าเทียมกับผู้ชาย หรือผู้หญิงคนหนึ่งหรือ ขณะที่สังคมชายเป็นใหญ่ของไทยยังไม่สามารถที่จะทำให้เกิดความเสมอภาคระหว่างหญิง-ชายได้ จนได้เกิดการถกเถียงถึง “ทวิมาตรฐาน” (Double standard) ตลอดมา และการปฏิบัติต่อกะเทย ใช้มาตรฐานอะไร กะเทยอยู่ในระดับของช่วงชั้นทางสังคมใด การปฏิบัติความแตกต่าง หลากหลายเพื่อควมมีเสถียรภาพของสังคมไม่ได้แสดงออกมาเพียงการใช้ความรุนแรงที่กระทำ ต่อร่างกาย หรือการกดขี่บังคับโดยกฎหมายเท่านั้นซึ่งเป็นการใช้อำนาจเชิงลบ มิได้มีความ แบนบยลเพียงพอที่จะทำให้มนุษย์สยบยอมต่ออำนาจอย่างอ่อนเปลี้ยด้วยความยินดี ซึ่งเป็นการ ใช้อำนาจเชิงบวก การให้ความหมายหรือความรู้เกี่ยวกับตนเองเป็นการกำหนดที่ยืนของมนุษย์ ในสังคมหรืออีกนัยหนึ่งเป็น ตำแหน่งที่ถูกจัดให้โดยวาทกรรม (Discursive position) เป็นการ จัดที่ให้กะเทยอยู่ในตำแหน่งที่ถูกจัดกระทำได้โดยการให้ความหมายแก่ตนเอง

ยังมีประเด็นที่สำคัญคือภายในพื้นที่มี ท่าเล หรือจุดที่ตั้งที่หลากหลาย ในกรอบใหญ่ ของพื้นที่แบบรักต่างเพศที่เป็น “ธรรมชาติ” ก็มีท่าเลของความเป็นกะเทยที่แตกต่างกันไป นั่น คือกะเทยมีความเป็นพหุลักษณะ กล่าวคือ เป็นชาย (ดูที่ร่างกาย/เพศในเชิงชีววิทยา) หรือ เป็น หญิง (ดูจากการแสดง ออกเชิงเพศภาวะ) หรือ เป็นกะเทย (ดูจากเพศวิถี) สุดท้ายแล้ว รหัสที่ สลักเอาไว้กำหนดมาจากอะไร อัตลักษณ์ทางเพศของกะเทยจึงไม่เสถียร และความซับซ้อนนั้นก็ ไม่อาจจะสามารถอธิบายได้ด้วยคำว่า “เอกภาพ” เช่นกัน ด้วยเงื่อนไขของกฎเกณฑ์ทาง วัฒนธรรม ที่ถูกสร้างบนพื้นที่ของรักต่างเพศในนามของ “จริยธรรมทางเพศ” นี้เองได้สร้าง ความเป็นกะเทยและโลกทัศน์ต่อตนเองภายใต้การปฏิบัติภารกิจในชีวิตประจำวัน ผ่านคำว่า กะเทย และความหมายของกะเทย กะเทยตีความประสบการณ์ของตนเองอย่างไร แยกแยะ ความสัมพันธ์ที่ถูกจำแนกและมีลำดับแตกต่างหรือไม่ นำสู่ประเด็นของ อัตลักษณ์ เลื่อนไหลของ กะเทย และการแปรผันของความเป็นกะเทยในตำแหน่งทางวาทกรรม (Discursive position) ว่า เป็นไปได้อย่างไร

4.3 ความเป็นกะเทย กับความหมาย⁹ของการลวนลามทางเพศ

ภาพอิทธิพลของอุดมการณ์รักต่างเพศกำกับอยู่เป็นเพียงการให้ภาพหยาบๆ ในการ อธิบายความเป็นไปในสังคมเท่านั้น แต่ยังไม่อาจจะซ่อนให้เห็นชัดเจนถึง ความสัมพันธ์เชิง

⁹ ความหมายในที่นี้หมายถึงนัยสำคัญ (significance) กล่าวคือสังคมสร้างความหมาย ของการลวนลามทางเพศกะเทยอย่างไร ที่ทำให้กะเทยถูกจัดกระทำได้ ซึ่งจะวิเคราะห์จาก แนวคิดว่าความหมายสร้างมาอย่างไร ไม่ได้หมายความว่าความถึงความหมาย (meaning) แบบตรงๆ (denotation)

อำนาจและผลผลิตผ่านวาทกรรม โดยเฉพาะอำนาจระดับเล็ก (Micro - physics of power) ที่ส่งผลต่อความคิดโลกทัศน์ ในการบงการร่างกายตนเองของมนุษย์ รวมทั้งเครือข่ายของอำนาจของวาทกรรมผ่านระบอบแห่งวินัยและการจ้องมองโดยสังคม ซึ่งเป็นเครื่องมือของอำนาจ เป็นเรื่องที่จะเฝ้าดูอ่อนและซับซ้อน นอกจากนี้ยังมีการผลิตซ้ำและบริโภค “ผลผลิต” สร้างความมั่นคงแก่ ผลผลิตที่เป็นผลมาจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมเหล่านี้ด้วยตนเอง นั่นคือ มนุษย์ในฐานะ อัตบุคคลในความหมายของยุคหลังสมัยใหม่เป็นทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภคความหมายที่ถูกสร้างขึ้น (Prosumer) เพียงเพื่อจะดำรงรักษาคุณภาพของระเบียบสังคมเอาไว้ ทำให้หน้าที่ของมนุษย์เป็นเพียงแต่ การเรียนรู้ รับรู้ สิ่งที่มีอยู่เป็นอยู่ เข้าใจมัน และอยู่กับมัน เพราะมันเป็นเช่นนั้น ไม่ตั้งคำถามกับสิ่งที่ดำรงอยู่ อัตบุคคลจึงมีสถานะเป็น “ตัวรองรับอำนาจ/ความรู้” (Hall, 2002: 56) ดังที่ Hall เสนอว่า “เพราะอัตบุคคลถูกจัดวางในตำแหน่งที่ความรู้เฉพาะหนึ่งๆ มีความหมายกล่าวคือมีความสมเหตุสมผลที่สุด” บ่อยครั้งมักมีคำถามว่า “ทำไมกะเทย เกย์ ถึงมีมากขึ้น?” “จำนวนของคนเหล่านี้มีเท่าไร?” คำถามเหล่านี้สะท้อนอะไร จุดยืนของผู้ถามเป็นอย่างไร ตั้งอยู่บนบรรทัดฐานของรักต่างเพศหรือไม่ มีทัศนะของความเหนือกว่าของสิ่งหนึ่งเหนืออีกสิ่งหนึ่งแทรกอยู่หรือไม่ และ ทำไมจึงมีคำถามเช่นนั้น หากเราเชื่อในความแตกต่าง หลากหลาย ของสังคม (Heterogeneity) และ เชื่อว่าสรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นและความรู้เป็นอำนาจในการสร้างสรรค์สิ่ง เราจะเห็นสิ่งที่เป็นอย่างจากอีกมิติหนึ่งซึ่งทำให้เกิดคำถามต่อสิ่งเหล่านั้น

รากฐานความเชื่อเกี่ยวกับมนุษย์ในยุคสมัยใหม่ในฐานะเป็นผู้กำหนดชะตาของตนเอง คิดเอง กระทำเองโดยตนเองเป็นใหญ่ และมีเอกภาพ ถูกสันคลอนโดยความคิดยุคหลังทันสมัยเกี่ยวกับมนุษย์ นอกจากจะเป็นอัตบุคคลในฐานะเป็นกรรม(ตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ) /ผู้ถูกกระทำ (Object) แล้วยังไม่มีความเป็นเอกภาพแต่อย่างใด หากแต่เลื่อนไหลไปตามบริบทของวาทกรรม “มนุษย์เป็นผลผลิตของเครือข่ายวาทกรรม สถาบัน และความสัมพันธ์ และเปลี่ยนแปลงเสมอตามลักษณะแวดล้อม” (Danaher et.al. 2000 : 117) นั้นหมายความว่า อัตลักษณ์ที่ถูกสร้างของมนุษย์นั้นย่อมจะถ่ายเทไปมาได้ และเป็นไปได้ได้อย่างไร และเมื่อเป็นเช่นนั้นก่อให้เกิดอะไร มุมมองเช่นนี้เป็นมุมมองในแนวราบซึ่งจะช่วยขยายความรู้ของเราออกไปจากที่เรามองเห็นแล้วว่ามนุษย์นั้นมีทั้งส่วนที่เป็นอัตลักษณ์ทางสังคมหนึ่งเดียวที่ถูกสร้างขึ้นจากวาทกรรม และส่วนที่เป็นตัวตนที่แท้จริง (True self/ Deep self) ที่ถูกกดทับอยู่ภายใต้ อัตลักษณ์ทางสังคม ซึ่งเป็นการมองมนุษย์ในแนวดิ่ง อัตบุคคลหรือมนุษย์มีความขัดแย้งในตัวเอง ดังนั้นหากจะเข้าใจมนุษย์จึงต้องตั้งคำถามเชิงวิพากษ์และมองหาสิ่งที่เป็นความขัดแย้ง เพื่อแยกให้เห็นสองสิ่งที่อยู่รวมกันเป็นเอกภาพในแนวดิ่ง และเพื่อให้เห็นความต้องการที่แท้จริงของมนุษย์ขณะเดียวกันก็หาเบื้องหลังของการจัดกระทำมนุษย์เพื่อผลประโยชน์ของผู้มีอำนาจ อย่างไรก็ตาม อัตลักษณ์ทางสังคมก็ยังให้ภาพของสิ่งที่มีความเสถียร ซึ่งการอภิปรายจะขยายความรู้ในประเด็นของความเป็นหนึ่งเดียว (Unity / Fixed / Single) หรือ การเลื่อนไหลของอัตลักษณ์ ขยายความรู้เรื่องอัตลักษณ์ทางสังคมในแนวราบ

มโนทัศน์และแนวคิดที่นำมาปฏิสัมพันธ์กับแกนความคิดหลักข้างต้น มีอยู่สองส่วนคือ ความเป็นกะเทยและอัตลักษณ์เลือนไหล (Fragmented identities) วินัยต่อตนเอง (Bio-techno-power) และ จริยธรรมแห่งตัวตน (Ethical Subject)

4.3.1 มิติของความเป็นกะเทยและการเลือนไหลของอัตลักษณ์

ในยุคแห่งความทันสมัยเราจะเชื่อกันว่ามนุษย์มีความเป็นเอกภาพและแต่ละประเภทของมนุษย์ที่ถูกให้นิยามความหมายนั้นมีภาพตัวแทนที่ถูกสร้างขึ้นและมีความเป็นหนึ่งเดียว ด้วยฐานของความคิดว่าถึงแม้มนุษย์จะมีความหลากหลายแต่ความหลากหลายนั้นดำรงอยู่อย่างบูรณาการ ดังนั้นมนุษย์แห่งยุคทันสมัยจึงมีอัตลักษณ์ที่มีความเป็นเอกภาพ แนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ในยุคหลังทันสมัยนั้นแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิงกับแนวคิดข้างต้น เนื่องจากอัตลักษณ์ถูกสร้างขึ้นมาจากวาทกรรมผ่านภาษาหรืออีกนัยหนึ่งผ่านกระบวนการจัดกระทำตัวตนเพื่อสร้างโลกทัศน์ของมนุษย์ ให้คิด ให้เห็น ให้เชื่ออย่างหนึ่งและกำหนดตัวตนทางสังคมแต่ละเหตุการณ์ทางวาทกรรมจึงเป็นตัวจัดตำแหน่งอัตบุคคล ดังนั้นอัตลักษณ์จึงไม่ใช่สิ่งที่มีความเป็นหนึ่งเดียว แต่เป็นสิ่งที่เรียกว่า อัตลักษณ์เลือนไหล (Fragmented identities) หรืออัตลักษณ์มีความแตกต่างหลากหลาย (Alvesson. 2002: 50-1, 62, 150-1) และ “ไม่มั่นคงหากแต่เลือนไหล และถูกสร้างและกำหนดใหม่เรื่อยไป” (Woodward. 2000: 29) ซึ่งไม่ใช่ความเป็นเอกภาพที่แอบอ้างความเป็นธรรมชาติ

มีความพยายามในการศึกษาให้คำนิยามความเป็นกะเทยผ่านเพศภาวะและเพศวิถี หรือ “การกระทำ คิด หรือรู้สึกที่เกี่ยวกับความปรารถนาทางเพศ” ตามความหมายที่บัญญัติในพจนานุกรมภาษาอังกฤษลอนแมน (Longman. 2003) โดย Richard Ekins ศึกษาเรื่องราวชีวิตของกะเทย (Cross-dressers) และกะเทยแปลงเพศ (Sex-changers) เสนอในหนังสือ Male Femaling (2543) Ekins ใช้ทฤษฎีสังคมวิทยาแนวปฏิสังสรรค์สัญญลักษณ์ร่วมกับวิธีวิทยาฐานรากเพื่อสร้างทฤษฎีจากปรากฏการณ์ ให้เห็นถึงความปรารถนาในส่วนลึกของคนที่เป็นกะเทยต่อ ความยินดีกับเพศภาวะ (Gender euphoria) ในการศึกษาได้เสนอวิถีแห่งผู้หญิงของกะเทย (Modes of Femaling) ได้ 3 รูปแบบ (Ekins. 1997: 55-58) ดังนี้ 1) การเป็นผู้หญิงทางสรีระ (Body Femaling) หมายถึงความปรารถนาและการปฏิบัติของกะเทยในการทำให้ร่างกายของตนเป็นผู้หญิง เช่นการเสริมฮอร์โมน ปรับแต่งหน้ารูปร่าง เป็นต้น ซึ่งในมโนทัศน์นี้มีมิติต่างๆ คือ ระดับของความถาวร การเป็นที่สังเกตได้ ความก้าวหน้าและการสั่งสมหรือสลับสถานะไปมา และการไต่ตรองล่วงหน้า 2) การเป็นผู้หญิงทางความรู้สึกอารมณ์เรื่องเพศ (Erotic Femaling) หมายถึง การเป็นผู้หญิงในแง่ทางเพศโดยตั้งใจหรือมีผลต่อการกระตุ้นเร้าความปรารถนาหรือตื่นเต้นทางเพศ หรือการเป็นผู้หญิงที่กระตุ้นเร้าความปรารถนาหรือตื่นเต้นทางเพศของคนอื่นโดยเฉพาะการกระตุ้นเร้าต่อตนเองผ่านการเป็นผู้หญิงของตน เช่นมีความรู้สึกทางเพศเมื่อใส่ถุงน่องผู้หญิง หรือ ได้แต่งตัวเป็นผู้หญิง และหรือการกระตุ้นเร้าที่เกิดจากการตระหนักถึงของผู้อื่นต่อการ เป็นผู้หญิงทางความรู้สึกเรื่องเพศของตน ทั้งนี้จะสัมพันธ์กับทั้งเพศ

สรีระและเพศภาวะ และ 3) การเป็นผู้หญิงโดยเพศภาวะ (Gender Femaling) หมายถึง วิธีต่างๆ ที่กะเทยปฏิบัติกรรม อารมณ์ และการรับรู้ทางวัฒนธรรมและสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้หญิงที่ไม่จำเป็นต้องสัมพันธ์กับความเป็นผู้หญิงทางความรู้สึกทางเพศ มโนทัศน์ทั้งสามสัมพันธ์กับ กระบวนการการเป็นกะเทย ในแง่บุคคล (ในด้านร่างกาย ตัวตน และอัตลักษณ์) การกระทำ เหตุการณ์ และวัตถุต่างๆ (เสื้อผ้า ข้าวของเครื่องใช้แบบผู้หญิง) หลากหลายแง่มุม และเสนอว่ารูปแบบทั้งสามนี้ความสัมพันธ์กับ เพศสรีระ เพศภาวะและเพศวิถี ของกะเทย พร้อมสรุปอีกด้วยการจะเป็นกะเทยสมบูรณ์แบบเป็นกระบวนการที่เหมือนกับวิถีชีพ (career path)

การกำหนดเกณฑ์ของความเป็นกะเทยโดยอาศัยแนวการศึกษาข้างต้นจึงเป็นเพียงจุดเริ่มต้นในการจัดประเภทว่าอย่างไรคือกะเทย แต่ยังเป็นการทำวิจัยเพื่อให้เข้าใจความหมายของความเป็นกะเทยที่ยังหยাবเกินไปสำหรับการศึกษาวิจัยที่ต้องการศึกษาเพื่อเผยให้เห็นถึงอำนาจที่กดทับตัวตนที่แท้จริง และสนใจถึงความรู้สึก อารมณ์ของมนุษย์ นอกจากนี้ยังไม่อาจจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงความคิดของสังคมที่มีต่อกะเทยและความคิดของกะเทยต่อตนเองได้ ทั้งนี้เมื่อพิจารณามิติเรื่องเพศที่ความรู้ยุคสมัยใหม่ได้จัดให้เราเชื่อว่ามีเพียงสองเพศ ซึ่งถูกยึดถือเป็นกรอบอ้างอิงในการดำรงชีวิต ไม่ว่าจะเป็นบทบาททางเพศ หรือเพศวิถีก็ตาม โดยในความเป็นจริงอาจจะมีไชนั้นก็ได้ แต่เมื่อสังคมสร้างกรอบ กติกาขึ้นขึ้นมาผ่านกระบวนการสร้างความจริงโดยสถาบัน ผู้เชี่ยวชาญ และศาสตร์ต่างๆ จึงเป็นการง่ายและเป็นความสะดวกสบายของมนุษย์ในอันที่จะมีกฎเกณฑ์อ้างอิงว่าจะปฏิบัติตัวอย่างไร จะคิดอย่างไร ซึ่งเมื่อกล่าวถึงกะเทยความหมายของพหุอัตลักษณ์จึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการที่ไม่มีกรอบหรือกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนในการดำรงชีวิตในวัฒนธรรมสองเพศซึ่งทำให้กะเทยมีความหมายที่เลื่อนไหลไปตามความหมายที่ถูกสร้างในที่ตั้งของวาทกรรม ความเป็นกะเทยจึงไม่เป็นหนึ่งเดียวและไม่จำเป็นต้องมีเอกภาพ

ดังนั้นในการศึกษาจึงต้องใช้แนวการศึกษากระบวนการสร้างความรู้และความหมายตามแนวคิดหลังสมัยใหม่ได้รับอิทธิพลจากนักคิดวิเคราะห์ภาษาซึ่งก็คือการสร้างความจริงผ่านความรู้ที่ทำให้เกิดอำนาจ และดูที่การปฏิบัติตามแนวการศึกษาของฟูโกต์ มนุษย์แปรเปลี่ยนกลายเป็น อัตบุคคล ที่ถูกกระทำ อธิบายโดยใช้ตรรกะ 3 แบบ (Mode of Objectification) คือ เงื่อนไขของวาทกรรมที่ทำให้ความรู้เป็นไปได้ (Discursive condition) หรือ Author-Function/The Objectivization of speaking subject อัตบุคคล เป็นเพียงช่องทางของการพูด ปฏิบัติการแบ่งแยกปฏิบัติ (The Operation of dividing practices) ซึ่ง อัตบุคคลแบ่งแยกตนเองจากคนอื่นๆ (self/other) และขยายความภายหลังโดยมโนทัศน์ร่างกายที่สยบยอม (Docile body) และ ปฏิบัติการแห่งตัวตน (Practices of the self) กระบวนการตระหนักรู้ ปฏิบัติอย่างซ้ำของ ก้าวล้ำ (Recognition, Self-mastery, Transgression) กล่าวคือเป็นการสร้างตัวตนอย่างกระตือรือร้นแต่ภายใต้กรอบแห่งวัฒนธรรม (Howarth. 2000: 79-81) ผ่านเทคโนโลยีของอำนาจ ซึ่งหากเจาะจงก็คือ อำนาจแห่งวินัย (Disciplinary power) ได้แก่ บรรทัดฐาน และวินัยต่างๆ ผ่านเครื่องมือจับจ้อง (Panopticon apparatus) ได้สร้างกรอบ

ชีวิตวงการคิดของมนุษย์ ในภาษาธรรมดาซึ่งให้ภาพเชิงบวกเรียกว่าวินัยต่อตนเอง (Self - Discipline) เป็นเงื่อนไขของการจัดตำแหน่ง (Positioning the subject) โดยสร้างโลกทัศน์หนึ่งๆให้แก่ อัตบุคคลที่ไม่สอดคล้องกับความหลากหลาย ตามที่กล่าวข้างต้นแล้วความเป็นหนึ่งเดียวของอัตบุคคลนั้นไม่น่าจะเป็นไปได้โดยมัน “ประกอบด้วยหลายสิ่งต่างชนิด สิ่งเหมือนกัน ขัดแย้งและไม่ราบเรียบ ดังนั้นตำแหน่งหนึ่งเดียวที่แตกต่างจึงเป็นไปได้” (Heterington. 1998: 23) มีอัตลักษณ์ที่โดดเด่น (Dominant identity) ขึ้นมาในบริบทหนึ่งในพื้นที่ของอำนาจ/ความรู้ วาทกรรมได้จัดวางตำแหน่งไว้ กะเทยถูกจัดวางในตำแหน่งใด ต้องพิจารณาว่า ตำแหน่งในวาทกรรมนั้นสัมพันธ์กับเรื่องใด เช่น เพศภาวะ ความพิการ ชนชั้น ซึ่งตำแหน่งในวาทกรรมจะแปรผันตามเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องภายในขอบเขตของแต่ละบริบท วาทกรรม ความเป็นกะเทยนั้นไม่อาจคงที่แต่มีความเปลี่ยนแปลงตามถ้อยแถลงสารที่เข้ามาใหม่ มิติอื่นที่ถูกกดทับเอาไว้อาจจะโดดเด่นแทนที่ทำให้เกิดการเลื่อนไหลของความหมาย ของ กะเทย ณ บริบททางวาทกรรมนั้นๆ กะเทยจึงอาจเป็นผู้ชาย เป็นผู้หญิง เป็นกะเทย หรือ อื่นๆ สลับไปมาในช่วงเวลาหนึ่งขึ้นกับว่า “เหตุผล” ที่ใช้ในการสร้างความชอบธรรม เงื่อนไขของเพศ สรีระ เพศภาวะ และเพศวิถี จึงมีบทบาทในการปฏิสัมพันธ์ในเหตุการณ์ทางวาทกรรมหนึ่งๆ ที่ กะเทยและคู่สัมพันธ์ ในบริบทความสัมพันธ์ธรรมชาติหรือความสัมพันธ์ที่เกี่ยวกับความรัก ทาง เพศสะท้อนแนวคิดของอัตลักษณ์ว่า “ถูกสร้างมาจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ซับซ้อน (various subject positions) ของภาษา ทำที่การแสดงออก การให้ความหมายต่อร่างกาย ความปรารถนา ความมุ่งมั่น” (Smith.1998:122) นอกจากการวิเคราะห์ด้วยบทที่มาจากประสบการณ์ แล้ว จะต้องวิเคราะห์ด้วยบทแวดล้อมอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์และสำคัญต่อการสร้างความหมายใน สนามวาทกรรม เพื่อให้เห็นการผลิตสร้างความหมายของอัตบุคคลที่ถูกจัดกระทำในพื้นที่ของ วาทกรรมหนึ่งๆ

ภายใต้การเลื่อนไหลของอัตลักษณ์ที่อาจจะดูเหมือนเป็น “ทางเลือก” ที่อิสระ ซึ่งอันที่จริงแล้วมิใช่เช่นนั้นเพียงแต่เป็นทางเลือกในกรอบ “บริบทภายใต้กฎเกณฑ์เฉพาะของวาทกรรมหนึ่งๆ” (Hughes. 2002: 100) เท่านั้นในขอบข่ายของแต่ละของวาทกรรมก็มีกฎเกณฑ์กำกับอยู่ (Unity of discourse) (กลุ่ม “Wittgenstein เรียกว่า Language games) และในตัว วาทกรรมเอง ก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่หยุดนิ่งไม่ไหวติง วาทกรรมหนึ่งๆ มีเส้นขอบเพียงบาง ๆ ขึ้นอยู่แต่ความหมาย ที่ถูกผลิตสร้างจากวาทกรรม จะเป็นความหมายที่มาจากสัมพันธ์ (Intertextuality) ซึ่งหมายถึง “ทุกตัวบท”¹⁰ จะมีความสัมพันธ์กับตัวบทอื่นๆ ด้วย” นั่นคือ เรื่องต่างๆ ที่เราเคยคิดและมองกัน ว่าเป็นเพียงเรื่องเฉพาะในสาขาความรู้หนึ่งๆ นั้นมีอาจถูกแยกออกไปได้อย่างโดดเดี่ยวแต่มีการ

¹⁰ Schwandt. Thomas. A. (2001). Dictionary of Qualitative Inquiry. หน้า 249.

ตัวบท (Text) ในความหมายของแนวคิดหลังโครงสร้างนิยม คือทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น ประสบการณ์ ชีวิต เหตุการณ์ ความสัมพันธ์ กิจกรรม การปฏิบัติ สิ่งประดิษฐ์เชิงวัฒนธรรม และอื่นๆ

“ผสมผสานและพันเกี่ยวกันข้ามสาขาวิชาความรู้อื่นๆ และความคิดต่างๆ (Fields of thought)” (Thomas. 2001: 250) ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าแก่นแกนหลักของกะเทยจึงไม่ใช่สิ่งที่ตายตัว และไม่มี ความหมายที่คงที่ของการเป็นตัวตนที่ถูกจัดกระทำ หากเมื่อตำแหน่งของ อัตบุคคลในที่ตั้งทางวาทกรรม (Discursive location หรือ Setting) ที่ต่างไป อัตบุคคลก็ถูกสร้างขึ้นมาใหม่ และเป็นอย่างนี้เรื่อยไป

การมุ่งศึกษาผลที่เกิดจากความเป็นอื่นของกะเทยและการเลื่อนไหลของความเป็นกะเทย ด้วยวาทกรรมหลักในพื้นที่วาทกรรมที่สัมพันธ์กับเพศสรีระ เพศภาวะและเพศวิถี ในการให้ความหมายโดยเฉพาะทำให้มีโลกทัศน์ที่เป็นมายาภาพอย่างหนึ่งเพื่อสนองตอบต่อปฏิสัมพันธ์ในเรื่องทางเพศ กะเทยจึงไม่มีความเป็นหนึ่งเดียวของความหมาย หากแต่เป็นความหลากหลายที่เกาะเกี่ยวอยู่ในความเป็นกะเทย สร้างอัตลักษณ์ที่เลื่อนไหลไปได้ซึ่งถูกจัดการโดยวาทกรรม มิใช่อัตลักษณ์แบบสารัตถนิยม แต่ด้วยอุดมการณ์และกระบวนการสร้างความรู้ต่อความเป็นกะเทย เพศวิถี และการกำหนดใจและวินัยแห่งตัวตนของกะเทย ซึ่งจะเกี่ยวพันกับการจัดตำแหน่งกะเทยในท่าเลขของวาทกรรมทำให้การลวนลามทางเพศกะเทยเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ไม่ได้ เพราะไม่มีความหมายรองรับ ทำให้กะเทยถูกเอารัดเอาเปรียบจากระบบชายเป็นใหญ่ ในขณะที่ความต้องการและตัวตนที่แท้จริงของกะเทยอาจมีความสับสนขัดแย้งต่อการถูกกระทำของปฏิบัติการวาทกรรมและความหมายในพื้นที่วาทกรรมดังกล่าว ซึ่งการศึกษาจะนำไปสู่การเข้าถึงเสียงที่แตกต่างหลากหลาย (Multiple voices) ในตัวตนของกะเทยเพื่อสร้างความรู้เกี่ยวกับการลวนลามทางเพศกะเทยจากเสียงที่แตกต่างเหล่านี้

เงื่อนไขของวินัยแห่งเพศสรีระ เพศภาวะ และเพศวิถี มีความสำคัญกับความเป็นกะเทยในฐานะของเงื่อนไขที่สัมพันธ์กับตำแหน่งในวาทกรรม ที่น่าสนใจคือเมื่อกะเทยอยู่ในพื้นที่ทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องอารมณ์ความรู้สึกทางเพศกะเทยก็ถูกมองเป็นผู้ชายคนหนึ่ง โดยวินัยแห่งเพศสรีระซึ่งกำหนดโดยอวัยวะ ตามนัยนี้กะเทยก็คือผู้ชายแต่เป็นเพียงผู้ชายที่มีท่าทางกระดุกกระดิงเท่านั้น และมีบทบาทตามที่สังคมคาดหวังตามเพศสรีระ เช่น ทำงานใช้แรงงานหนัก แบกข้าวสาร เล่นกีฬารุนแรงแบบผู้ชาย แต่เมื่อเงื่อนไขที่โดดเด่นเน้นการเป็นผู้หญิงโดยเพศภาวะ วินัยแห่งเพศภาวะก็สร้างให้กะเทยรักสวยรักงามแบบผู้หญิง จัดแต่งตนเองทำงานตามบทบาทของผู้หญิง เช่นชอบทำงานบ้าน ชอบทำอาหาร แต่งตัวสวยแบบผู้หญิง ไว้ผมยาว ทำงานในลักษณะงานแบบผู้หญิง เช่น งานบริการ ความสวยความงาม เสื้อผ้า บ้านเท็งเรียมัย ทั้งนี้เรื่องการงานเองกะเทยก็ยังถูกจำกัดขีดวงกีดกันอยู่มากด้วยผลจากบรรทัดฐานเรื่องเพศ เหล่านี้ส่งเสริมและมีความหมายต่อการสร้างอัตลักษณ์อ้างอิงแห่งความเป็นหญิงของกะเทย และเมื่อกล่าวถึงเรื่องเพศวิถี การเป็นผู้หญิงทางความรู้สึกอารมณ์เรื่องเพศเข้ามามีบทบาทสำคัญ บทบาทในความสัมพันธ์แบบคู่รักกะเทยมักจะอิงบทบาทของผู้หญิง และนั่นหมายความว่า ความเป็นกะเทย ณ พื้นที่วาทกรรมหนึ่งๆ จะมีการแปรเปลี่ยนไม่เหมือนกัน ขึ้นกับว่ามีมิติใดของความ เป็นกะเทยจะโดดเด่น (active) ในความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ณ ขณะเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งทำเลเชิงวาทกรรมที่หลากหลาย ตามพหุอัตลักษณ์หรือ

ความหลากหลายของความเป็นกะเทยที่ถูกจัดตำแหน่งโดยวาทกรรม (Plurality of subject positions) ซึ่งสร้างเป็นตัวตนทางสังคมภายใต้วาทกรรมหนึ่ง ๆ นี่เองที่ให้ความหมายกับเหตุการณ์วาทกรรมการลวนลามทางเพศให้เป็นไปได้หรือไม่ได้ ดังนั้นความหมายจึงขึ้นกับอำนาจของวาทกรรมที่ผลิตสร้างกะเทย ณ ขณะนั้น และท่าเลเชิงวาทกรรมนั้นเพื่อประโยชน์ของผู้มีอำนาจอันใด อย่างไร ซึ่งหมายถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจนั่นเอง ดังนั้นในเหตุการณ์ทางวาทกรรมหนึ่ง ๆ จะต้องศึกษาถึงมิติต่าง ๆ ว่ามีความสัมพันธ์ในการผลิตสร้างตัวตนที่ถูกจัดกระทำของกะเทย ณ เวลาหนึ่งอย่างไรด้วยเพื่อให้เห็นถึงอัตลักษณ์ที่หลากหลายและการไหลเลื่อนของความหมายของความเป็นกะเทยในมิติต่างๆ เหล่านี้

4.3.2 วินัยต่อตนเอง และ จริยธรรมแห่งตัวตนบนฐานของเพศวิถีนิยม

“Sex is not for desire but “an ethical life and for an economy of bodies”

Dreyfus & Rabinow. 1998: 256

ยุคสมัยแห่งทุนนิยมและความทันสมัยได้แปลงความปรารถนาและความสุขของมนุษย์ให้สนองตอบต่อเศรษฐกิจและการผลิต กำหนดผู้ไร้ความสามารถทางการผลิตกำลังแรงงานให้เป็นผู้ไม่ปกติในความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และทำให้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศกลายเป็นเพียงเพศกิจกรรม ด้วยวาทกรรมว่าด้วยความสัมพันธ์ปกติระหว่างเพศนี้เอง และการก่อรูปผ่านความรู้ในสาขาวิชาต่างๆ โดยทำงานร่วมกันระหว่าง กฎเกณฑ์ คำตัดสิน และ ผู้สร้าง ได้ถูกส่งผ่านแพร่กระจายและผลิตซ้ำในท้องถิ่นเป็นเครือข่ายทำให้เจตจำนงแห่งอำนาจสามารถตรึงที่มั่นไว้ได้อย่างเหนียวแน่น ความรู้ต่างๆ ที่สร้างวาทกรรมนี้เองถูกสร้างเป็นกฎเกณฑ์ กติกา บรรทัดฐานของวัฒนธรรมของสังคมที่ครอบงำให้เราเชื่อ สร้างโลกทัศน์ให้เรา และปฏิบัติตามอย่างสงบเสงี่ยม ซึ่งวาทกรรมความสัมพันธ์ทางเพศที่ปกติได้ส่งผลต่อการจัดระเบียบความคิดของสังคมในวงกว้างและกระทบต่อชน “กลุ่มน้อยทางเพศวิถี” ที่มีแนวทางการดำเนินชีวิตที่แตกต่างจากบรรทัดฐานหลักถูกกีดกันออกจาก “ชีวิตปกติ” ของสังคมต่างๆ ที่เราไม่อาจรู้ได้แท้จริงว่าชีวิตที่ปกติที่นิยามหรือถูกสร้างขึ้นมาโดยสังคมเป็นปกติจริงหรือไม่ และเสี่ยงต่อการเอารัดเอาเปรียบต่างๆ นานา จากผู้ที่ถือครองอำนาจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการค้ารังซีพ เศรษฐกิจ สวัสดิการ สุขภาพ แม้กระทั่งเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศที่น่าจะเป็นเรื่องส่วนตัวแต่ก็ถูกจับจ้องตีกรอบโดยบรรทัดฐานทั้งโดยสังคมและตนเองตามเกณฑ์จริยธรรมอันดีงาม

วินัยต่อตนเองผ่านการกล่อมเกลาทางสังคมที่แฝงซึ่งเจตจำนงนี้เอง มีความสำคัญในการอธิบายพลังของความสัมพันธ์เชิงอำนาจภายใต้วาทกรรมในฐานะเครื่องมือของอำนาจที่พุ่งตรงไปยังร่างกายของมนุษย์และเป็นจุดเล็กๆ ของสังคมแต่มีพลังในการขับเคลื่อนปฏิบัติการของวาทกรรม กล่าวคือ “มีอิทธิพลต่อตัวเราและทำให้เรากลายเป็นผู้ถูกกระทำของการจับจ้องของตนเองดังนั้น มนุษย์เราจึงควบคุมร่างกาย การกระทำ และอารมณ์ของตนเอง”

(Danaher et.al. 2000 :54) หลักการของการจับจ้องตนเอง (Panopticism) ที่นำมาใช้ในการจัดการสร้างระเบียบนั้น จะเริ่มที่ สร้างผนังกันขีดเส้นแบ่งคนไม่ให้ปะปนกันแยกคนเช่น ดี/เลว ปกติ/ไม่ปกติ ติดเชื้อโรค/ปลอดโรค พิกการ/ไม่พิกการ เป็นการแยกแบ่งสองข้างแล้วตีตรา ปะยี่ห้อ (Branding) ซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกว่าถูกจ้องมองตลอดเวลา (A state of conscious and permanent visibility) เป็นการควบคุมตนเองโดยอัตโนมัติและในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ประเด็นที่สำคัญคือ “การทำให้ปัจเจกแบ่งเป็นหลากหลายซึ่ง ทำให้สามารถยับยั้ง หน้าทีหรือ ลักษณะของพฤติกรรมหนึ่งๆ” (Foucault. 1977: 205) ให้กับมนุษย์

เมื่อบรรทัดฐานรักต่างเพศกลายเป็นรากฐานที่สำคัญในการให้ความหมายและค่านิยม ในการดำเนินชีวิตโดยมนุษย์ที่ปกติสมบูรณ์จะต้องดำรงตนตามแบบ “มนุษย์ที่ชอบ ด้วยจริยธรรม” ของสังคมที่กล่อมเกลาโดยสถาบันต่างๆ ในสังคมทั้งสถาบันทางโลก และทาง ธรรมทำให้ตำแหน่งในวาทกรรมของกะเทยถูกจัดกระทำได้ง่าย ดังนั้นความสัมพันธ์ ระหว่างเพศในเชิงเพศสัมพันธ์ของกะเทยจึงเป็นเรื่องของความผิดธรรมชาติ ซึ่งซ่อนทับอยู่บน ความผิดแผก ทำให้กะเทยและคนทั่วไปมองไม่เห็นสิ่งที่เป็นการลวนลามทางเพศหรือเอารัด เอาเปรียบทางเพศในสังคมที่ครอบงำโดยอุดมการณ์ผ่านวาทกรรมความเป็นเพศที่ปกติ ยามใด ที่ผู้มีอำนาจหวังประโยชน์ทางเพศจากกะเทยก็สามารถทำได้ง่ายดายเพราะกะเทยถูกจัดให้ แตกต่าง เป็นรอง และรองรับได้ตามความเหมาะสมของตำแหน่งในวาทกรรมเท่านั้น ถึงแม้ว่า ตัวตนที่แท้จริงของกะเทยจะปรารถนาสิทธิและความเท่าเทียมในฐานะมนุษย์คนหนึ่งแต่ วาทกรรมได้จัดการกับคนเหล่านั้นจนซึมซับสิ่งที่ต้องการให้คิด ให้เชื่อ ให้กระทำไปแล้วสำหรับ กะเทยส่วนใหญ่ ถึงแม้จะมีกะเทยจำนวนน้อยบางคนที่เข้าใจตัวตนของตนเองและรู้เท่าทันกับ การสร้างตัวตนของพวกเขาผ่านอำนาจของความรู้ ดังนั้นความหมายของการลวนลาม ทางเพศกะเทยในพื้นที่แห่งวินัยจึงไม่มีอยู่และไม่เคยมี และจำเป็นที่จะต้องคลี่คลายให้เห็น รหัสทางวัฒนธรรมที่สอดแทรกเข้าไปสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ในปฏิบัติการของวาทกรรม เพื่อเป้าหมายของการรู้เท่าทันและอาจจะนำไปสู่การก่อตัวของ มนุษย์ตามจริยธรรมแนวใหม่ (A new ethical subject) ก็ได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. วิเคราะห์การเลื่อนไหลของอัตลักษณ์ และเพศวิถีของกะเทย นัยต่อการจัดวางตำแหน่งในเหตุการณ์วาทกรรม

บรรทัดฐานที่ใช้ตัดสินมนุษย์ว่าสิ่งใด “ปกติ” สิ่งใด “แตกต่าง” ในสังคมเป็นผลผลิต ของระบบของภาพตัวแทน คำอธิบายแม่บท ที่ถูกสร้างโดยเครือข่ายอำนาจของวาทกรรม การประสมผลสำเร็จของการสร้างความจริงให้แก่สรรพสิ่ง เท่ากับเป็นการกีดกัน และสร้าง กรอบความหมายให้กับสิ่งหนึ่ง บนพื้นฐานของเหตุผล การก่อรูปวาทกรรมจึงเป็นการวางโครงร่างของความรู้ที่เป็นเงื่อนไขสำคัญ เพราะใส่รหัส (encode) ทางวัฒนธรรมลงไปและให้

วาทกรรมนั้นทำหน้าที่ขยายการปฏิบัติการผ่านสถาบันต่างๆ ในสังคมเพื่อดำรงอำนาจของมัน โดยสร้างให้เห็นเป็นความเป็นธรรมชาติของการปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเมืองเพียงสองเพศ บทบาทผู้หญิง/ผู้ชาย บทบาทของครอบครัว และอื่นๆ ในการวิเคราะห์วาทกรรมแล้ว หน่วยในการวิเคราะห์จะพิจารณา ถ้อยแถลงสาร/คำกล่าว เพราะประกอบขึ้นจากการก่อรูปของ วาทกรรมที่ผ่านการสร้างจากกฎเกณฑ์ ผ่าน วินัย คำตัดสิน และผู้สร้าง ซึ่งไม่ได้สร้างอย่างลอยๆ แต่มีกฎเกณฑ์ กติกา อยู่เบื้องหลัง ที่ถูกสร้างในช่วงเวลาหนึ่งกำกับอยู่ตามเจตจำนงที่จะครอบงำความคิดมนุษย์ โดยอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ที่ทับซ้อนกับอุดมการณ์รักต่างเพศ และความสัมพันธ์เชิงอำนาจ สร้างผู้พูด (Speaking subject) ของวาทกรรม การก่อรูปของ วาทกรรมนี้จึงเป็นตัวกำหนดว่า คำกล่าวหรือถ้อยแถลงสารใดจะมีความหมาย (Identical meaningful statement) ซึ่งเมื่อความหมายหรือความรู้ันั้นถูกสร้างและช่วงชิงความหมายได้แล้ว จึงบดบังความรู้อื่นๆ เกี่ยวกับมนุษย์ และความหลากหลายออกไป กะเทยและเพศวิถีที่ถูกสร้าง จึงเป็นเรื่องของการแข่งขันของการตีความหมายเชิงวัฒนธรรม ด้วยความรู้ที่จัดตำแหน่ง สร้าง ความเป็นอื่นให้กะเทยและสร้างมายาภาพของความเป็นกะเทยที่เป็นคนแบบหนึ่ง ทำให้กะเทย เป็นคนชั้นรอง ไม่สมบูรณ์ และทำให้เราคิดไม่ถึงกับตำแหน่งในวาทกรรมที่เลื่อนไหลและความหมายอื่นๆ ของกะเทย ที่มาจากรู้ วาทกรรม ณ เวลาหนึ่งขึ้นกับว่าต้องการประโยชน์จากร่างกายและจิตใจของกะเทยอย่างไร

ดังนั้นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่จัดกระทำตัวตนกะเทยและการสร้างตนเองโดยการศึกษา ระบบของการจัดสร้าง ความแตกต่าง อุดมการณ์และวัตถุประสงค์ของมัน เทคโนโลยีของอำนาจหรือเครื่องมือในอันที่จะนำความสัมพันธ์เชิงอำนาจนั้นเข้าสู่ตัวบุคคล และการกระทำ รูปแบบ/โครงสร้างความเป็นสถาบันที่สร้างและส่งเสริมระเบียบสังคมที่ดำรงอยู่ ในการจัดระเบียบกะเทยในสังคม และ การนำความสัมพันธ์เชิงอำนาจสู่ปฏิบัติการที่เป็นไปได้ที่ สอดคล้องกับเทคโนโลยีที่มี นั่นคือนำสู่การปกครอง และเมื่อกะเทยเป็นอัตบุคคลภายใต้ กระบวนการสร้างตัวตนในวาทกรรมแล้ว การศึกษาการลวนลามกะเทยในมุมมองของแนวคิด หลังสมัยใหม่จึงต้องศึกษาที่อัตชีวประวัติและการเสนอภาพตัวตน เพราะเป็นสิ่งที่ถูกผลิตสร้าง จากวาทกรรมและ “เป็นที่แห่งการต่อต้านและผลิตอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมด้วย” (Ashley. 1994: 5) ซึ่งในกรอบการศึกษานี้จะนำการวิจัยสู่การเปิดเผยตัวตนที่ซับซ้อนและแตกต่าง หลากหลายที่ถูกสร้างในแต่ละวาทกรรมซึ่งจะละลายภาพลวงตาของความเป็นหนึ่งเดียวของอัต บุคคลสู่การเลื่อนไหล และอัตลักษณ์ที่หลากหลายของกะเทย

2. วิเคราะห์การสร้าง “ความจริง” ว่าด้วย “ความไม่เป็นจริง” ของการลวนลาม

ทางเพศกะเทย และ “ความจริง” ว่าด้วยการลวนลามทางเพศของกะเทย

ศึกษาปฏิบัติการของการสร้างความไม่เป็นจริงและไม่มีจริงของการลวนลามทางเพศ ผ่านวาทกรรมเพื่อสร้างการลวนลามทางเพศให้เป็นสิ่งไม่สำคัญ โดยการใช้ถ้อยแถลงสารต่างๆ ทั้งที่เป็นกฎเกณฑ์เป็นลายลักษณ์อักษรและการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น เป็นเรื่องไร้สาระ

เรื่องตลก เป็นความคิดมาก หรือทำให้เชื่อว่าเป็นเรื่องอื่นเช่น เป็นความรัก ความเอ็นดู เพื่อบิดเบือนความหมายโดยเฉพาะการใช้อำนาจในเชิงบวกที่แยบยลกว่าการใช้กำลังบังคับ ซึ่งประสบการณ์การถูกลวนลามจึงถูกตีความเป็นสิ่งที่ไม่มีความหมาย การสร้างความลังเลใจ ในการตัดสินใจตีความหมายและสร้างความคลุมเคลือแก่ความหมาย จึงเป็นปฏิบัติการผ่านการ ตัดสินเชิงบรรทัดฐานและจริยธรรมแห่งตัวตน สร้างให้ไม่มีนัยสำคัญต่อสังคม เพราะใน กระบวนการสร้างความหมาย นอกจากความหมายจะถูกตีตกไปแต่แรกด้วยอำนาจของ อุดมการณ์รักต่างเพศ ผู้เป็นเจ้าของประสบการณ์ก็อาจจะไม่สามารถให้ความหมายแก่การ เหตุการณ์หรือกระทำ และสยบยอมต่อการจัดกระทำเพราะถูกครอบงำทำให้เชื่อว่าการลวนลาม เป็นช่วงชั้นของระดับความสัมพันธ์ชายหญิงที่กะเทยต้องรับได้ในระบบความสัมพันธ์รักต่างเพศ นอกจากจะศึกษาการให้ความหมายโดยสังคมแล้ว ยังต้องพิจารณาว่าอำนาจของวาทกรรม รักต่างเพศที่แฝงไว้ด้วยอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ที่สร้างกะเทยในสังคม มีนัยอย่างไรกับการสร้าง ความจริงเกี่ยวกับตนเองและทำให้กะเทยสร้างความจริงเกี่ยวกับการลวนลามทางเพศขึ้นมา อย่างไร โดยศึกษาจากการให้ความหมายต่อความพึงพอใจในเชิงเพศวิถีว่ามีลักษณะเป็น อย่างไรและละเมิดศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์อย่างไร

ดังนั้นในการศึกษาประสบการณ์ของกะเทยซึ่งเป็นตัวบทหลักในการวิเคราะห์ การถอดรหัสการช่วงชิงการสร้างความหมาย/ความรู้ จึงมีความสำคัญในการสร้างความเป็นจริง ของเหตุการณ์ ที่ไม่ได้เป็นเพียงการกล่าวถึงในระดับปรากฏการณ์ และเป็นความจริงในระดับ โลกทัศน์ ซึ่งการวิเคราะห์กระบวนการสร้างความไม่เป็นจริงของการลวนลามทางเพศกะเทย และความจริงของการลวนลามทางเพศของกะเทยผ่านวาทกรรมต่างๆ กฎเกณฑ์กติกาทิศทางสังคมและชีวิตประจำวัน จะทำให้เราเห็นถึงกระบวนการอันแยบยลของอำนาจที่สนับสนุน อยู่เบื้องหลัง โดยในการวิเคราะห์จะครอบคลุม วาทกรรมของอุดมการณ์รักต่างเพศและ ภาควิปฏิบัติการผ่านบรรทัดฐานวาทกรรม ที่สร้างความหมายและอัตบุคลิกของกะเทย ในปรากฏการณ์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและตอกย้ำ ความเป็นอื่น และความขัดแย้งของการ ไม่ให้ความหมายของการลวนลามทางเพศโดยสังคมกับการให้ความหมายของการลวนลามทาง เพศของกะเทยในความสัมพันธ์เชิงเพศวิถีของกะเทยในที่ตั้งทางวาทกรรม

3. แนวทางการวิเคราะห์ การลวนลามทางเพศและปรารภนาแห่งตัวตน

ความรู้เกี่ยวกับกะเทยที่ถูกกำหนดจากภายนอกตน อาจจะมีอิทธิพลในระดับหนึ่ง ต่อมนุษย์ในการชี้ทางเดินให้ หากแต่ถ้ามนุษย์มีเทคนิควิทยาการแห่งตัวตน (Technology of self) รู้เท่าทันกับสิ่งลวงและมายาคติต่างๆ ก็จะสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข เพียงแต่ มนุษย์ถูกล่อลวงให้เชื่อถือสิ่งที่สมเหตุสมผลที่สุด ความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นย่อมมีนัยต่อการดำรงชีวิต อย่างไรก็ดีปฏิบัติการของอำนาจไม่อาจประสบผลได้อย่างบริบูรณ์ หากไม่สามารถสร้างโลก ทัศน์ที่มีต่อตนเองของมนุษย์ได้ นั่นคือการสยบยอม (Docile) ต่อความรู้ที่นั่นกล่าวคือการกำหนด กำกับตัวเองด้วยความสมัครใจและผลิตสร้างตัวตนที่เชื่อต่อไป อำนาจที่สร้างมายาภาพกดทับ

ตัวตนที่แท้จริงของกะเทย การรู้เท่าทันความรู้เกี่ยวกับตนและการกดทับตัวตนที่แท้จริงที่ไม่เข้ากับ
กับความหมายเชิงวัฒนธรรมของระบบเพศทวินิยม ด้วยการมองผ่านสิ่งที่มีความขัดแย้ง
ในประสบการณ์ของความเป็น “มนุษย์จริยธรรม” ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และเพศวิถี
ของสังคม และการต่อสู้เพื่อเปิดพื้นที่แย่งชิงและสร้างความหมายของจริยธรรมแห่งตัวตน
ที่สะท้อนความปรารถนาแห่งชีวิตของผู้ที่สังคมขนานนามว่ากะเทย เพื่อสร้างความรู้
จากปรารถนาในเสียงของตัวตนที่ซ่อนอยู่เบื้องลึกต่อสู้กับปฏิบัติการวาทกรรมที่กระทำให้กะเทย
สร้างความจริงของการไม่มีจริงและไม่มีแก่นสารอันใดของการลวนลามตน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาการลวนลามทางเพศกะเทยเป็นการศึกษาเพื่อที่จะชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่คิดไม่ถึงเพราะไม่อยู่ในระบบความคิดที่ถูกจัดระเบียบและการตีความความหมายตามกรอบวัฒนธรรม โดยใช้การวิจัยในแนวของสร้างสรรคนิยม (Constructivism) บนฐานทฤษฎาเชิงสัมพัทธนิยม (Relativism) ซึ่งเชื่อว่าความจริงนั้น “เป็นความจริงที่ถูกสร้างขึ้นเฉพาะที่และเจาะจง” (Lincoln & Guba. 2000: 165) ดังนั้นจึงมิได้มีความหมายของสิ่งต่างๆ ที่เป็นสากลกล่าวคือไม่มีความจริงแท้ โดยอาศัยการวิเคราะห์วาทกรรมเพื่อศึกษาถึงการสร้างความรู้ผ่านวาทกรรมและปฏิบัติการของวาทกรรมในการสร้างความจริง ดังนั้นความรู้ที่เกี่ยวกับมนุษย์และปรากฏการณ์จึงเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงโลกทัศน์ที่ถูกครอบงำ ประสบการณ์ของกะเทยจึงเป็นตัวบท (Text) สำคัญในการศึกษาเพราะเป็นเรื่องราวของชีวิตที่อยู่ในความทรงจำ และถูกสร้างขึ้นใหม่เมื่อเล่าเรื่องราว ซึ่งในตัวบทนั้นจะสะท้อนระเบียบแบบแผนหรือกฎเกณฑ์ (Collective conventions of memory) ที่สร้างประสบการณ์ และสร้างความรู้ในเรื่องนี้

ขณะเดียวกันในเชิงญาณวิทยา ในส่วนความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ศึกษานั้น ผู้ศึกษาจึงมิได้มีอำนาจเหนือผู้พูดเพราะความรู้ที่อยู่ประสบการณ์ การให้ความหมายการตีความของผู้พูด ซึ่งความสำคัญจึงอยู่ที่ผู้พูดในฐานะเป็นศูนย์กลางของการสร้างความรู้ ผู้พูดเป็นผลิตผลของพลังทางสังคม ทั้งยังเป็นผู้ผลิตซ้ำความรู้ ความสนใจจึงอยู่วาทกรรมที่ครอบงำและปฏิบัติการของวาทกรรมที่สำคัญในการสร้างเรื่อง ความรู้/ภาษา สร้างโลกโดยวางระเบียบและการจัดการประสบการณ์ (Discursively determined) ซึ่งประสบการณ์นี้เองจึงเป็นตัวสร้างผู้พูด สร้างอย่างไร ไม่เจาะจงเพียงว่าผู้พูดพูดอะไร พูดอย่างไร เชื่อได้หรือไม่ แต่อยู่ที่ว่าเหตุใดจึงพูดเช่นนั้น เพราะเป็นการวิเคราะห์ถึงกระบวนการจัดการตัวตนของมนุษย์ (Subjectivity) การศึกษานี้จึงไม่เพียงมุ่งความเข้าใจต่อปรากฏการณ์ การให้ความหมายและสร้างความรู้เพื่อปรากฏฐานแก่ความเข้าใจ แต่มุ่งหวังให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่จุดเริ่มต้นคือที่ความคิดของทั้งกะเทย และคนในสังคม

ดังนั้นในความรู้จากประสบการณ์ที่ถูกหล่อหลอมโดยความรู้แม่บทความสัมพันธ์รักต่างเพศที่สร้างกรอบความคิดแก่เราซึ่งมีเงื่อนไขของความสัมพันธ์เชิงอำนาจกำกับอยู่ จึงกีดกันความรู้/ความหมายอื่นๆ ออกไป ทำให้หลายสิ่งหลายอย่างไม่มีความหมาย ให้กะเทยให้ความหมายแก่ชีวิตตนเอง กำหนดเส้นทางชีวิตและทำให้กะเทยถูกเอารัดเอาเปรียบ ทั้งในเชิงความสัมพันธ์ในสังคมโดยทั่วไปและความสัมพันธ์ในเรื่องเพศจากการจัดระบบระเบียบความคิดที่ดำรงอยู่ซึ่งถูกครอบงำโดยอุดมการณ์ชายจริงหญิงแท้ซึ่งเป็นการกระทำความรุนแรงต่อมนุษย์ด้วยกัน เจกเช่นนั้นการสร้างความรู้โดยการศึกษาเรื่องราวของชีวิต (Life Story) ที่นำเสนอหัวใจสำคัญของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับบุคคล เป็นเรื่องของชีวิตโดยรวมตั้งแต่ในอดีต

ปัจจุบัน และอนาคต (Atkinson. 1998: 8) เพื่อเข้าถึงความหมายของสิ่งที่ไม่มีความหมายเพราะ
กะเทยไม่มีอยู่ในระบบของความหมายและนัยสำคัญที่ถูกสร้างโดยสังคม โดยผ่านการสะท้อน
และนำเหตุการณ์ประสบการณ์และความรู้สึกที่มีไปสู่การแสดงออกทางคำพูด (Atkinson. 1998: 1)
โดยใช้แนวทางของอัตชีวประวัติ (Autobiography) ซึ่งเป็น “การเล่าเรื่องที่ผู้เล่าถ่ายทอด
เหตุการณ์สำคัญในช่วงการพัฒนาแห่งชีวิต จัดเรื่องและเริ่มต้นใหม่เพื่อนำสู่จุดสำคัญของเรื่อง”
(Shulamit. 1992: 130) เป็นการย้อนคำนึง (Retrospective) สะท้อนเรื่องราวของชีวิตที่ผ่านมา
โดยเล่าประสบการณ์ของตัวเองและให้ความหมายต่อปรากฏการณ์ ความคิด ความหวัง
ในปัจจุบัน และในอนาคต เป็นความรู้เกี่ยวกับตนเอง โดยมีขอบเขตและเน้นประวัติศาสตร์
โดยการบอกเล่า (Oral history) เพราะมุ่งสนใจในประเด็นเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์
ระหว่างเพศและการลวนลามทางเพศ นอกจากนี้การศึกษานี้มิใช่เป็นการศึกษาอัตชีวประวัติ
แบบดั้งเดิม “แบบต่อเนื่อง” ซึ่งมีลักษณะของ “ความเป็นเส้นตรง ความกลมกลืน และความเป็น
ระเบียบ” แต่เป็นการเล่าเรื่องโดยอิงแนวทางของสตรีนิยม กล่าวคือ “ไม่ต่อเนื่อง เป็นส่วนๆ
ซึ่งเกิดจากมิติที่หลากหลายของบทบาทที่มาจากเงื่อนไขทางสังคม” (Smith & Watson. 1998: 9)
จึงเป็นแนวทางที่สอดคล้องกับฐานคิดการเลื่อนไหลของความหมายที่เป็นจุดยืนของการศึกษา
เพื่อให้ความรู้จากประสบการณ์ผู้พูด (Little narrative) ปรากฏโดยในการเล่าสู่ประสบการณ์นั้น
ผู้พูดให้ถ้อยแถลงหรือบอกเล่าตามความปรารถนาที่จะสร้างเรื่องราวของตนเองหรืออีกนัยหนึ่ง
ภาพที่กะเทยต้องการให้คนอื่นรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะสัมพันธ์ นิยม โดยผสมผสาน
สัมพันธ์ระหว่างตัวตนที่ถูกกระทำหรืออีกนัยหนึ่งคือการเห็นพ้องความหมาย (Intersubjectivity)
กับสัมพันธ์บท (Intertextuality) เพราะความจริงนั้นแสดงให้เห็นได้จากสัญลักษณ์ต่างๆ
ในระบบภาษา กล่าวคือในวิถีทางต่างๆ กัน ซึ่งจะสะท้อนถึงการเลื่อนไหลของภาพของกะเทย
ที่ถูกสร้างขึ้นอย่างสะเปะสะปะในเหตุการณ์วาทกรรมหนึ่งๆ ประสบการณ์จึงไม่ใช่ประสบการณ์
ที่เป็นหนึ่งเดียว (Unified experiences) แต่เป็นประสบการณ์ที่ถูกสร้างจากตำแหน่งหลากหลาย
ในวาทกรรม (Multiplicity of subject positions) และเมื่อเป็นเช่นนั้นในการศึกษาประสบการณ์
ของกะเทยผ่านอัตชีวประวัติจะช่วยคลี่คลายให้เห็นถึงทัศนะที่หลากหลายซึ่งเป็นผลมาจากโลก
ทัศน์ของกะเทยที่ไม่คงที่และเป็นเนื้อเดียวแต่หากมีเสียงที่หลากหลาย (Multiple voices)
ที่ชุกช่อนอยู่ท่ามกลางพื้นที่ทางสังคมที่มีการจัดระเบียบบนฐานคิดของการดำรงอยู่เฉพาะ
เพศชายและเพศหญิงอันก่อให้เกิด ความแปลกแยกของกะเทย รวมทั้งยังกดทับตัวตนและความ
ปรารถนาในส่วนลึกของกะเทยที่จะทำให้กะเทยดำรงอยู่เป็นมนุษย์ที่มีศักดิ์ศรีคนหนึ่ง

การศึกษานี้ถึงแม้จะยึดประสบการณ์เป็นตัวบทหลักในการศึกษา หากแต่ถ้อยแถลงสาร
(Statement) ต่างๆ ก็มีบทบาทในการก่อรูปความรู้เกี่ยวกับกะเทยและในเรื่องความสัมพันธ์
ระหว่างเพศ ดังนั้นความรู้อื่นๆ เช่น ความรู้กฎหมาย ระเบียบทางศาสนา และจริยธรรม
ศีลธรรม และความรู้ทางการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ที่ร่วมสร้างกฎเกณฑ์ กติกา วินัยทางสังคม
จึงควรนำมาพิจารณาประกอบด้วยเพราะมีบทบาทในการสร้างคำตัดสินเชิงบรรทัดฐานว่าอะไร

ทำอะไรทำอะไรไม่ได้ เป็นการผลักให้กะเทยอยู่ในขอบเขตของความคิดมาตรฐานของสังคมและวัฒนธรรมที่ครอบงำความคิดให้กะเทยสยบยอม เพื่อควบคุมบงการ (Manipulate) คนเหล่านี้

ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญมุ่งหวังของการศึกษานี้ อย่างน้อยเพื่อให้ทั้งตัวผู้เล่าเรื่องและผู้สนทนา รู้เท่าทันความหมายจากประสบการณ์ที่ถูกสร้างขึ้นซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้น ความรู้ที่ได้จากการสนทนาจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการรับรู้เรื่องราวมากขึ้นและสนทนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์จะเป็นการสร้างความรู้ที่เกิดจากความรู้สึกร่วมกัน ความหมายของประสบการณ์จึงไม่อาจกลับไปเหมือนเดิมได้แต่เป็นการสร้างขึ้นใหม่ (Reconstruction) ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงจึงมิใช่ที่เพียงผู้เล่าแต่หมายรวมถึงผู้สนทนาที่เปลี่ยนแปลงภาพความคิด/ทรงตะนะของตนด้วย

การเข้าถึงประสบการณ์

ความเป็นชายขอบมีนัยสำคัญต่อ “พื้นที่” ที่จะถูกให้ความหมายว่าเป็นพื้นที่ของการวิจัยนี้ กล่าวคือพื้นที่ของการวิจัยมีอาจกำหนดด้วยภาพของพื้นที่ในมุมมองเชิงกายภาพแต่เป็นเรื่องของระบบความสัมพันธ์ กะเทยบางคนจะอยู่โดดเดี่ยวซึ่งอาจจะเป็นเหตุผลของการปิดบังซ่อนเร้นหรือ การมีความมั่นใจในตัวเองและรู้เท่าทันเล่ห์มายาของสังคม หลายคนจะอยู่กันเป็นกลุ่มพึ่งพาอาศัยกันเพื่อความอยู่รอดในสังคมแห่ง “ความปกติ” เพื่อแลกเปลี่ยนทัศนคติความรู้สึกลับซุกกัน ดูแลกัน ซึ่งเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ทางสังคมของกลุ่มคนที่มีความรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกันเป็นเพื่อนกัน ซึ่งมักจะเป็นกลุ่มขนาดย่อมและมีความผูกพันกันในมิติต่าง ๆ ในการศึกษาวิจัยจะเน้นกลุ่มหลังจึงอาศัยการแนะนำจากคนที่รู้จักกัน/คนแวดล้อมเดียวกัน เพื่อนของเพื่อนเพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์เสียเป็นส่วนใหญ่ รวมทั้งในการสนทนาผู้วิจัยจะแจ้งวัตถุประสงค์การวิจัยแก่เจ้าของประสบการณ์อย่างชัดเจนเมื่อขอเวลาสนทนาด้วย พร้อมทั้งแสดงความจริงใจ ความคิดและความรู้สึกอย่างเปิดเผย เพื่อความสบายใจของผู้แลกเปลี่ยนสนทนาและเป็นการสร้างความไว้วางใจเชื่อใจด้วยอีกประการหนึ่ง นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เข้าร่วมสังเกตการณ์กิจกรรมกลุ่ม และร่วมวงสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้ ผู้ร่วมสนทนาหลักๆ ซึ่งไม่นับรวมอีกหลายคนที่พูดคุยแลกเปลี่ยนกับผู้วิจัยในระยะเวลาที่ทำงานวิจัยเกือบสามปี บางคนก็พบกันโดยบังเอิญในวงสนทนาประกอบไปด้วย

กรกนก อายุเกือบ 30 ปี เป็นคนโคร่งร่างสูงใหญ่ กรกนกดูเป็นคนใจเย็น พูดจาดีและเรียบร้อย กรกนกรับอาชีพเป็นลูกจ้างขายของหน้าร้านออกงาน ซึ่งรายได้ดีพอสมควร ที่บ้านกรกนกยึดอาชีพค้าขายมานาน ตอนเด็กๆ กรกนกไม่ได้ไปไหนมากนักเพราะต้องกลับมาช่วยงานที่บ้าน กรกนกอยากเหมือนผู้หญิงจึงไปทำศัลยกรรมตามคำแนะนำของเพื่อน

กุหลาบ ชาวอีสานปัจจุบัน อดีตสาวโรงงานเย็บผ้า อายุ 37 ปี และยังทำงานช่วยเหลือสังคมอีกทางหนึ่งด้วย กุหลาบเป็นคนเย็นๆ ดูเรียบร้อย ถ้าไม่บอกจะดูไม่รู้ว่ากุหลาบ

เป็นสาวประเภทสองโดยเฉพาะถ้าเห็นรูปตอนเป็นสาว กุหลาบทำงานที่โรงงานอยู่นานแต่เพราะติดเชื่อจึงต้องกลับมาอยู่บ้านและทำงานอาสาสมัครช่วยเหลือคนอื่นด้วย

รวีวรรณ ช่างทำผมอายุประมาณ 35 ปี เป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี ทำทางคล่องแคล่วและยินดีเล่าเรื่องชีวิตอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย รวีวรรณเคยมีชีวิตรักแบบกักต่อนเกลือกินกันแฟนคนหนึ่งแต่ก็เลิกกันไปเพราะผู้ชายมีผู้หญิง แต่ภายหลังก็มีผู้ชายชอบพอและพ่อแม่ผู้ชายก็ไม่รังเกียจตน เมื่อก่อนรวีวรรณก็แต่งหน้าแต่งตาแต่เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยทำแล้วและรวีวรรณไม่ได้ทำศัลยกรรม

อัญญมณี ทำงานสำนักงานมาก่อนเป็นเวลานาน และต่อมาทำงานประเภทช่วยเหลือคนอื่น อัญญมณีอายุ 50 กว่าปีมีความสุขดีพอสมควร อัญญมณีฟังตนเองมาแต่เด็ก หน้าตาอึดแอ้มแจ่มใสและเป็นกันเอง การพูดคุยกับอัญญมณีช่วยปูพื้นฐานความเข้าใจเรื่องเพศที่สามในหลาย ๆ แง่มุม

ดวงฤดี เป็นคนคล่องแคล่วและพูดเร็วมาก อาจจะเป็นเพราะต้องช่วยเหลือตนเองมาตั้งแต่เด็กจึงเป็นคนที่เชื่อมั่นในตนเองและขยันขันแข็ง ดวงฤดีรักสวยรักงามและต้องการผ่าตัดแปลงเพศ ดวงฤดีอายุ 40 ต้นๆ ผ่านชีวิตมามากมาย ทำงานมาหลายอย่างชีวิตขึ้นๆ ลงๆ หากดวงฤดีสนใจใครก็จะเปิดเผยตรงไปตรงมา การมีเพศสัมพันธ์ของดวงฤดีจะป้องกันตนเองโดยใช้ถุงยางเสมอ ดวงฤดียินดีเล่าประสบการณ์ชีวิตของตนเพราะเห็นว่าจะเป็นประโยชน์แก่คนอื่น

ทวิพันธ์ อายุ 20 ต้นๆ เป็นคนรักสวยรักงามและเรียบร้อย สมัยเด็กๆ ครอบครัวของทวิพันธ์ยากจนจึงอาศัยอยู่ในสลัมแต่สามารถรักษาตัวรอดพ้นการออกนอกกลุ่มนอกลทาง เช่น ยาเสพติดได้ ทวิพันธ์คิดหาทางแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยตัวเองมาตลอด ตอนวัยรุ่นทวิพันธ์สวยมากในชีวิตทวิพันธ์พบความผิดหวังเรื่องความรักมาหลายครั้ง ทวิพันธ์ชอบทำศัลยกรรมและมั่นใจกับเทคโนโลยีการทำศัลยกรรมเป็นอย่างมาก ทวิพันธ์ชอบอ่านหนังสือ ทุกวันนี้ทวิพันธ์มีร้านเสริมสวยของตัวเอง และมีแฟนที่ยอมรับทวิพันธ์

หลิน นักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง หลินมีเชื้อสายจีน หลินรักพ่อมาก หลินเคยมีแฟนมาหลายคน แต่ดูเหมือนว่าผู้ชายเหล่านั้นไม่ค่อยจริงจังและหลายครั้งก็ดูเหมือนหลอกหลวง หลินเคยขึ้นเวทีประกวดหรือโชว์ตัวบ้าง ทุกวันนี้หลินไฝ่ผอมยาว และแต่งเป็นผู้หญิงถ้ามีโอกาสหลินพยายามตั้งใจเรียนหนังสือเพื่อให้ฟังตนเองได้ในอนาคตและไม่อยากสนใจเรื่องการมีแฟน

ณัททัย มาจากครอบครัวชนชั้นกลางที่มีการศึกษา ณัททัยจบมหาวิทยาลัยมาได้ไม่นาน ชอบทำงานด้านสังคม ณัททัยเป็นคนเรียบร้อยและค่อนข้างเป็นผู้ใหญ่ ณัททัยเชื่อว่าการวางตัวที่เหมาะสมจะทำให้สาวประเภทสองไม่ถูกตำหนิ ณัททัยไม่ค่อยมั่นใจกับความสัมพันธ์เรื่องคู่ในชีวิตเพราะคิดว่าในที่สุดคนที่เป็นอย่างณัททัยก็ต้องอยู่กับตัวเอง

นาตาลี นักศึกษาระดับปริญญาโท นาตาลีเคยทำงานทัวร์และงานเ็นเทอร์เทนให้กับบริษัท นาตาลีจึงมักจะมีส่วนในการจัดการโชว์และแสดงโชว์เมื่อมีงานนั้นนทานการต่างๆ ทั้งๆ ที่โดยปกติแล้วนาตาลีดูค่อนข้างเงียบ และถ้าไม่ชอบใจก็จะไม่คุยด้วย ที่บ้านนาตาลีมีชุดเสื้อผ้า

ผู้หญิงแต่นาตาลี บอกว่าไม่แต่งหญิงเพราะไม่เข้ากับตน นาตาลีมีการหารายได้พิเศษ เช่น แต่งหน้านางโชว์มีรายได้ดีพอสมควร

นลินี มีรูปร่างใหญ่อายุเกือบ 40 ปี ทำงานรับจ้างทั่วไปและขับมอเตอร์ไซด์ นลินีเคยบวชอยู่พักใหญ่และรู้สึกสงบแต่ต้องสึกมาเพื่อเลี้ยงน้อง นลินีเป็นคนตรงไปตรงมา เป็นที่นับถือของเพื่อนและรุ่นน้อง วันหยุดช่วงวันเสาร์ตอนเย็นกลุ่มเพื่อนๆ และนลินีก็จะมานั่งคุยกันซึ่งกลุ่มมักติดกาแฟเสพติด ยาเสพติดเด็ดขาด เมื่อก่อนนลินีจะไปเที่ยวแถวรัชดา แต่ปัจจุบันนี้เลิกเที่ยวเพราะเบื่อ แฟนแต่ละคนที่เคยอยู่กับนลินีจะอยู่ด้วยกันนาน แต่บางคนก็ขอไปมีผู้หญิงก็ทำให้รู้สึกเสียใจหรือบางคนมีลูกมีเมียอยู่แล้วซึ่งมารู้ภายหลังจึงเลิกกันไป นลินีอยากทำศัลยกรรมแต่ก็ไม่ทำเพราะรู้สึกเสียค่าเงิน

หยันา อายุประมาณ 30 ปี เป็นคนอีสาน เรียนจบปริญญาตรี และพอพูดภาษาอังกฤษได้จึงได้แฟนต่างชาติคนหนึ่ง หยันาเป็นคนคล่อง และยอมรับว่ามีแฟนเพื่อไว้อีกเพราะกลัวเสียใจ ขณะเดียวกันก็ใช้จ่ายเงินไปกับการซื้อผู้ชายและก็รู้สึกเสียใจที่ทำเช่นนั้น เพราะในที่สุดแล้วเงินทองไม่สามารถซื้อความจริงใจจากผู้ชายได้

บัลวี ยังเป็นนักเรียนอยู่ อายุประมาณ 20 ปี ตัวเล็กผอมบางหน้าตาน่ารักเหมือนตุ๊กตา ไม่ค่อยช่างพูด บัลวีเคยมีแฟนอายุแก่กว่านิดหน่อยแต่ก็บอกเลิกเพราะผู้ชายไปมีแฟนเป็นผู้หญิงอีกคน ทุกวันนี้บัลวีคบอยู่กับแฟนซึ่งที่บ้านแฟนไม่รังเกียจจนแต่บัลวีก็ไม่รู้ว่าชีวิตในอนาคตของตนจะเป็นอย่างไร

ปัญชลี เป็นคนช่างคิด ปัญชลีบอกว่าเป็นคนขี้กลัวจึงไม่ค่อยกล้าหักทลายใครก่อนต้องดูท่าทีเพราะเคยพบกับคนที่เบียดเบียนและทำให้เสียความรู้สึก ปัญชลีทำงานสำนักงานและเพิ่งเรียนจบไม่นาน ชีวิตปัญชลีไม่โลดโผนแต่ก็ให้ข้อคิดได้หลายเรื่อง

ปิยะวรรณ อายุเกือบ 40 ปีแล้ว ปิยะวรรณตัวผอมบางและไม่เคยคิดจะแปลงเพศ ปิยะวรรณมีความตั้งใจที่จะเล่าประสบการณ์ชีวิตมากเห็นได้จากประโยคที่พร้อออกมาอย่างต่อเนื่อง ปิยะวรรณเคยมีคนรักมากมายวัยรุ่นแต่ตัดสินใจเลิกเพราะแฟนยื่นคำขาดให้เลือกเขาหรือเลิกเพื่อน ปิยะวรรณเลิกเพื่อนเนื่องจากคิดว่าความรักของตนคงไปไม่รอดเพราะครอบครัวผู้ชายเป็นคนจีนคงยอมรับไม่ได้ และทุกวันนี้ปิยะวรรณก็ตระหนักว่าตนเองคิดไม่ผิด

ริต้า ริต้าอายุยังไม่ถึง 35 ปี ทุกวันนี้ก็ช่วยแม่เลี้ยงควายอยู่บ้านและทำงานช่วยเหลือสังคม ริต้าติดเชื่อเฮลโรวีจากการถูกข่มขืน อาจจะเป็นเพราะริต้าพบเจอเหตุการณ์ต่างๆ ที่อยู่ติดกรรมมามากมายในชีวิต เวลาพูดหรือเล่าเรื่องจะเต็มไปด้วยความรู้สึกและเสียงที่เข้มเป็นจริงเป็นจังพร้อม ตั้งคำถาม วิพากษ์วิจารณ์ ครั้งแรกที่พบริต้ารู้สึกได้ทันทีว่าต้องคุยกับริต้าให้ได้เพราะรู้สึกได้ถึงความพิเศษบางอย่างและตรงกับใจที่ต้องการคุยกับคนพื้นถิ่น ด้วยความเต็มใจที่ให้ทั้งเวลาและข้อมูลส่วนตัวทำให้ผู้วิจัยเรียนรู้มากมาย ความมั่นใจ เป็นตัวของตัวเองและความต้องการที่จะเล่าเรื่องแลกเปลี่ยนความรู้สึกทำให้เกิดความสนิทสนมและเคารพในความ

เป็นริต้าอย่างมาก และที่ให้อธิษฐานว่าริต้าเพราะบุคลิก ท่าทาง และความอยากเรียนรู้ ของริต้า เหมือนตัวละครในโทรทัศน์เรื่อง Educating Rita มาก

อัญชลี อายุ 20 ต้นๆ กำลังเรียนระดับปริญญาตรี อัญชลีเคยถูกชักชวนให้เดินสายประกวดซึ่งก็ทำอยู่พักหนึ่งเพื่อหารายได้ อัญชลีเรียนบ่อยมากและแต่งตัวเป็นผู้หญิง อัญชลีเคยมีแฟนผู้ชายที่รักกันมากและไม่รังเกียจความเป็นกะเทยของอัญชลีแต่แฟนคนนั้นกลับมาเสียชีวิตไปเสียก่อน ทุกวันนี้อัญชลีมีแฟนเป็นตัวแทนคนที่คอยดูแลเอาใจใส่ อัญชลีอยากเรียนจบและมีงานดีๆ ทำ

การแนะนำจากคนในแวดวงที่รู้จักกันและการแนะนำต่อเนื่องเป็นสิ่งสำคัญเพราะเป็นการนำสู่ผู้เล่าเรื่องราวชีวิตโดยยึดหลักของความไว้วางใจ (Trustworthiness) ซึ่งเป็นพื้นฐานหลักของปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เล่าและผู้ร่วมสนทนา และจะช่วยให้การพูดคุยเป็นไปได้อย่างเปิดเผย แสดงอารมณ์ ความรู้สึก และผู้เล่าจะเล่าเรื่องราวของตนได้อย่างสบายใจ และรวมทั้งการทำความเข้าใจถึงวัตถุประสงค์การวิจัยอย่างชัดเจน ซึ่งเชื่อมโยงกับข้อมูลที่ได้มาด้วยว่าเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้ซึ่งได้มาจากความไว้วางใจซึ่งจะเป็นอานิสงค์แก่ความมีคุณค่าของข้อมูล ทั้งนี้ในการเล่าเรื่องราวที่ผู้เล่าเลือกจากประสบการณ์ในช่วงชีวิตหนึ่งที่สัมพันธ์กับเรื่องที่ต้องการจะศึกษาวิจัยยังจะนำเราเข้าสู่บริบทชีวิตของผู้เล่า และให้เราตระหนักถึงความหมายของประสบการณ์

การบันทึกและวิเคราะห์ประสบการณ์

ในการศึกษาแนวนี้ เรื่องเล่า/ตัวบทเป็นเรื่องสำคัญ การสะท้อนสิ่งที่ต้องการศึกษาในทางปฏิบัติเมื่อผู้เล่าเล่าเรื่องราวชีวิตของตน อัตถะ และวิถีทัศน์ ในบางครั้งจะเป็นการสนทนาทางโทรศัพท์พร้อมจดข้อมูลทันที หรืออัตถะ บทสนทนาที่ถอดเทปและสอบถามผู้เล่าเพื่อความชัดเจนเมื่อถอดเทปเพื่อให้ได้ความจริง (Truthfulness) ที่เป็นของแท้ (Authenticity) ที่เกิดจากมุมมองในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยจะคำนึงเสมอว่ามีการตีความใหม่เสมอเมื่อผู้เล่าเล่าเรื่องราวที่สะท้อนความหมายเชิงวัฒนธรรมตามที่นิวแมน ,เดนซินและลินคอล์นเสนอว่า “ผู้ให้สัมภาษณ์ อาจสร้างความหมายหรือเพิ่มเติมการตีความของตน ณ เวลาปัจจุบันลงไปในอดีต กล่าวคือเขียนประวัติตนเองใหม่ วัตถุประสงค์หลักคือต้องการจะทราบถึงความคิดและความทรงจำในอดีตของผู้ให้คำตอบไม่ใช่เพียงความจริงเชิงวัตถุวิสัย”(Neuman. 2000: 372) “เพื่อให้เข้าใจชีวิตเพื่อจะให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งต่อความหมายเชิงวัฒนธรรม” (Cultural notions) (Denzin ; & Lincoln. 2000: 540) :ซึ่งในการให้ความหมายและเข้าใจความหมายการศึกษาตัวบท หรือเนื้อหาที่ศึกษาที่ได้จากผู้เล่าเรื่องต้องพยายามมองหา “สิ่งที่ขัดแย้ง” (Contradictions) เพราะภายใต้ข้อความที่เล่าการมองเห็นสิ่งใดหนึ่งว่าเป็นความจริง ซึ่งมีทั้งความซับซ้อนและความไม่ชัดเจน ซึ่งเป็นอิทธิพลทั้งทางการเมืองและวัฒนธรรม การศึกษาวิจัยจึงมีลักษณะของการตีความและวิภาษ (Hermeneutic/dialectic) กล่าวคือเป็นกระบวนการ

การสนทนาโต้ตอบ ที่ทั้งผู้เล่าเรื่องและผู้สนทนามีความกระตือรือร้นในการสนทนา ดีความเปรียบเทียบกับ นำไปสู่การสังเคราะห์ความหมายร่วมกัน (Synthesis of same) เนื่องจากเรื่องราวชีวิตเป็นประวัติศาสตร์ที่ซับซ้อนของตัวตนมนุษย์ ทั้งนี้การวิจัยจะช่วยให้ทราบถึงสาระและความหมายที่ท้าทายสิ่งที่เชื่อ/ความคิดที่ดำรงอยู่ การรับฟังจึงมิใช่ฟังให้ได้ข้อมูลอย่างเดียวซึ่งเป็นความหมายเพียงระดับแรกแต่เป็นการรับฟังการเล่าเรื่องเพื่อรื้อสร้าง “Deconstructive listening” เข้าไปถึงมุมมอง ค่านิยม ความเชื่อ และอุดมการณ์ ที่สร้างเหตุการณ์และโครงสร้างซึ่งเพิ่มเติมจากบทบาทหน้าที่ของนักวิจัย ในฐานะผู้ฟัง รวบรวมเรื่องราว และใส่ใจฟังอย่างแท้จริงว่าผู้พูดต้องการพูดอะไร รวมทั้งยังต้องละทิ้งความคิดที่มีอยู่ก่อน (Preconceptions) ในฐานะผู้ตีความเรื่องเล่า นำตัวบทที่ได้มาโดยคำพูดและภาษาในการเล่าแบบต่างๆ มาตีความและในฐานะผู้สร้างเรื่องราวจากตัวบทที่ศึกษา ที่สำคัญที่สุดเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์คือ ความหมายนั้นเป็นการสร้างร่วมกัน (Co-produced) ระหว่างเจ้าของประสบการณ์และนักวิจัยผู้ร่วมสนทนา

ผู้วิจัยได้พูดคุยกับ “กะเทย” ที่ยินดีเล่าเรื่องราวของชีวิต โดยใช้โปรแกรมการวิจัย ATLAS TI ช่วยในการวิเคราะห์ตัวบทจัดระบบข้อมูล จัดทำรหัส ข้อมูล ซึ่งก็คือ “การให้ชื่อข้อมูลที่มีรายละเอียดหรือสำคัญ วิเคราะห์และจัดประเภทข้อมูล และเชื่อมโยงมโนทัศน์เพื่อจัดทำเป็น แนวทางในการสร้างความเข้าใจ (Theme) ของเรื่องราว และนำมาตีความวิเคราะห์หาความหมายจากเรื่องราวที่ได้มา สร้างเรื่องราวของกะเทยบนพื้นฐานของตัวตนที่กะเทยรับรู้ และสร้างความหมายของการลวนลามทางเพศกะเทยในสังคมไทย

บทที่ 4

เพศภาวะและเพศวิถี : นัยสำคัญของรักต่างเพศต่อกะเทยวิถี

คำว่า กะเทย มันอธิบายยาก....มันอธิบายว่าต้องไง กะเทยกับเกย์ไม่เหมือนกัน อย่างเพื่อนเป็นเกย์ แต่เกย์ของเพื่อนนี้จะไม่รับผู้หญิง ผู้ชายอย่างเดียว แต่กะเทยนี่คือจิตใจเป็นผู้หญิง สมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ร่างกายอาจจะไม่เอื้ออำนวย คนเราทำไ้ได้มันเป็นอย่างนี้ ใช่มั้ย ...แต่บางครั้งการจะเป็นกะเทยคือรักผู้หญิงจะไม่เอาเลย คือแม้แต่เราไม่เอาไม่แตะอะไรทั้งสิ้น อย่างเราเป็นเพศเดียวกัน อย่างนี้ไม่ได้ทะเลาะอะไรนะ อย่างผู้หญิงเป็นเพศเดียวกันนอนด้วยกัน บางคนแก้ม้าเราก็จะอุ้ยตายน่าเกลียดจังเลยเธอ ยายคน...ก็อุ้ยอิจฉา อ่านะยะ อะไรเธอ ทำนองนี้จะแบบนี้...ผู้ชายไม่ได้เพราะ...พวกนี้ ผู้ชายไม่กล้าเดินกับหนู พุดถึงความจริงกับผู้ชายมา เดินกับอีกคน ผู้ชายจะเลือกเดินกับใคร แต่ที่หนูทำไม่สนใจถ้าคุณชอบฉัน ต้องชอบตัวของฉันเอง คนเราอยู่ที่จิตใจ ในเมื่อฉันเป็นอย่างนี้ของฉัน ขอแค่ฉันได้แต่งฉันได้สวย มีความสุข ทำไมฉันจะต้องเก็บกด อายอะไรยังงี้ แต่หนูโชคดีตั้งแต่เด็กจนโตเพราะพ่อแม่จะรู้อะไรแบบนี้ คือเค้าว่าเค้าจำจนไม่รู้ว่ายังไงแล้ว... ตามเหมือนว่า คือเราไปไกลจนสุดทางแล้ว คือมองไปข้างหน้า เราไม่เห็นทางแล้ว คนอื่นไม่แน่แต่หนูมันสุดทางแล้ว มันตันแล้วสำหรับหนู คือทุกวันนี้ หนูง่าย ๆ อยู่เพื่ออะไร อยู่เพื่อตัวเอง อยู่เพื่อที่จะสร้างชีวิตให้กับตัวเอง คนเรานาคดมัน ขึ้นตาย แต่ว่าความโดดเดี่ยว อ้างว้างมันเกิดขึ้น คุณต้องทำใจ รักแท้ไม่มีกับกะเทย

ความหมายของ "กะเทย" ตามความเข้าใจของปียะวรรณ

การจัดระเบียบแห่งเพศของสังคมยุคสมัยใหม่มีรากฐานที่เกาะเกี่ยวเหนียวแน่นกับอุดมการณ์รักต่างเพศ แม้ว่าในประวัติศาสตร์กะเทยอาจถูกพูดถึงแต่มิได้ถูกจับจ้องในอันที่จะถูกตรวจตรา และจัดเข้ากล่องแห่งเพศ ซึ่งหมายถึงระบบความสัมพันธ์และกรอบกฎเกณฑ์ที่สร้างหรือกำหนดขอบเขตความหมายของความเป็นเพศภายใต้ระบบรักต่างเพศ ซึ่งความเป็นเพศมีอยู่เพียงสองเท่านั้น ความรู้แห่งยุคสมัยได้จัดกรอบความคิดความตายตัวของเพศผ่านกระบวนการจัดการต่าง ๆ นับตั้งแต่การเปิดประเทศ ไทยรับอารยธรรมต่างประเทศเข้ามาช่วงรัตนโกสินทร์ตอนกลางซึ่งความรู้เชิงวัฒนธรรมเกี่ยวกับเรื่องเพศและการแบ่งแยกความเป็นเพศก็ค่อย ๆ เข้ามาสู่ความคิดของรัฐและผู้นปกครอง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน เช่น การจัดตั้งคณะกรรมการวัฒนธรรมพิจารณาชื่อคนไทยให้ตรงกับเพศโดยกำหนดด้วยว่าชื่อใดเป็นเพศชาย และชื่อใดเป็นเพศหญิง ซึ่งมีผลบังคับให้มีการเปลี่ยนชื่อตามเพศในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม และนโยบายรัฐนิยมอื่นๆ ความคิดเรื่องเพศที่มากับการจัดการประชากรให้มีอารยะ มีความเข้มข้นขึ้นมาเรื่อยๆ โดยเฉพาะเมื่อมีสถาบันอย่างเป็นทางการมารองรับ และผู้เชี่ยวชาญมายืนยัน การแพร่กระจายความรู้เรื่องการแบ่งแยกเพศเป็นสองจึงเข้าสู่ชีวิตประจำวันเป็นเรื่องธรรมดา และแพร่กระจายหมุนเวียนอยู่ในสังคม

ตั้งแต่แรกเกิดเราถูกกำหนดด้วยสถาบันและผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ว่าเราเป็นเพศใดโดยคำตัดสินเชิงสรีระ ประกาศในใบสูติบัตรการเกิดที่อำเภอว่าเราเป็นเด็กหญิงหรือเด็กชาย มีชื่อเรียกที่พอคาดเดาได้ว่าเป็นชื่อผู้ชายหรือผู้หญิง คำรับรองของหน่วยงานการปกครองของรัฐสร้างความเป็นพลเมืองที่จัดแยกประเภทไว้แล้ว สถาบันต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว การศึกษา ศาสนา กลุ่มคนต่างๆ แวดล้อม ตัวบทต่างๆ ได้สร้างความเห็นพ้องเชิงความหมายตามบรรทัดฐานทางสังคม ดังนั้นในการยอมรับ "ตัวเอง" และการจะเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่ถูกรับได้ กะเทยจึงต้องสร้างอัตลักษณ์แห่งเพศภาวะโดยปรุงแต่งตนเองให้บรรลุความสำเร็จแห่งเพศภาวะ นั่นคือเป็นผู้หญิงสมบูรณ์แบบ เพราะความต้องการเป็นผู้หญิงและเชื่อว่าเป็นการเรียกร้องจาก "ตัวตนที่แท้จริง" (True self) เนื่องจากเพศที่ชอบธรรมมีเพียงหญิงหรือชาย แต่กะเทยก็ไม่ใช่ผู้ชายในความเห็นของตน ดังนั้นผู้หญิงจึงเป็นแม่แบบของกะเทย คำว่า "แอ็บหญิง" ในหมู่กะเทยได้สะท้อนให้เห็นถึงนัยของปฏิบัติการเช่นนี้ กล่าวคือกะเทยต้องกำกับตนเองให้กลมกลืนภายใต้ระเบียบความสัมพันธ์และระเบียบสังคม กะเทยอ้างอิงการปฏิบัติต่างๆ ของผู้หญิง ขณะที่ผู้หญิงเองก็ถูกกระทำมาขั้นหนึ่งแล้วในการแบ่งแยกความเป็นเพศ และบทบาทแห่งเพศที่ถูกจัดการโดยระเบียบสังคมแบบรักต่างเพศ อย่างไรก็ตามการเป็นผู้หญิงของกะเทยนั้นมีการให้ความหมายต่างๆ กันไป ไม่ได้เป็นขั้นๆ หรือเป็นเส้นตรง บางครั้งยังอาจสลับกลับไปมา และมีโซ่ล่าช้าที่สุดแล้วทุกคนต้องจบที่การแปลงเพศทั้งนี้ขึ้นกับการมองเห็นว่าอะไรเป็นความพึงพอใจและความพอเหมาะ และการให้ความหมายของความเป็นผู้หญิงของแต่ละบุคคลในความเชื่อของตน การลงทุนด้วยชีวิตของกะเทยจึงมีความสำคัญมากในการจะอยู่ให้ได้ในสังคมอย่างที่คิดว่าจะไม่แปลกแยก ซึ่งในบทนี้จะนำเสนอในสองหัวข้อหลักคือ 1) อำนาจของอุดมการณ์รักต่างเพศ: การบงการสู่อัตลักษณ์อ้างอิง 2) เพศวิถีและวิถีเพศติดกรอบรักต่างเพศ

4.1 อำนาจของอุดมการณ์รักต่างเพศ: การบงการสู่อัตลักษณ์อ้างอิง

โลกทัศน์เรื่องระบบเพศของมนุษย์ถูกจัดสร้างจากอุดมการณ์เบื้องหลังเพื่อความมั่นคงของระบบสังคมจึงมีอาจยอมให้ความแตกต่างหลากหลายดำรงอยู่ได้ ด้วยกระบวนการภายในสังคมจะมีการกำกับ จัดการ ให้คน "พิลึก" ที่ "เบี่ยงเบน" ออกไปจากบรรทัดฐานที่ทุกคนยอมรับให้กลับสู่ระบบการจัดการต่อความแตกต่าง แบ่งออกเป็นสองประเด็นหลักคือ

4.1.1 การจับจ้องเพื่อจัดประเภทและยึดเย็ดความหมาย

ที่กล่าวกันว่ามนุษย์เมื่อเกิดมาเป็นเพียงผ้าขาวนั้นเป็นความเห็นพ้อง แต่เหตุใดความคิดของมนุษย์และวิถีปฏิบัติจึงถูกชี้นำไปทางหนึ่งทางใด ทั้งๆ ที่ถ้าหวนคิดกลับไปเมื่อยามเด็กมีคำถามมากมายที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า "ทำไม" และเหตุใดคำว่า "ทำไม" จึงค่อยๆ ลบเลือนออกไปจากความคิดของมนุษย์ ยิ่งโตขึ้นยิ่งเห็นดี เห็นด้วย และเห็นเป็นปกติกับปรากฏการณ์ กับสิ่งที่อยู่รอบตัว คนเป็น "กะเทย" เมื่อเกิดมาไม่ได้ถูกจัดให้เป็นกะเทย แต่เป็น

เพียงเด็ก หรือ คนที่ชอบทำอะไร หรือเป็นอะไร ที่ไม่เหมือน/แตกต่างจากบทบาทที่กำหนดสร้างตามเพศภาวะ ซึ่งไม่มี “ภาษา” ใช้เรียกขาน ในเมื่อไม่ใช่แบบหนึ่งก็คงเป็นอีกแบบหนึ่งเพราะทางเลือกที่กำหนดโดยวัฒนธรรมสองเพศมีให้จำกัด แต่ปฏิบัติการของวาทกรรมได้ก่อร่างสร้างสิ่งใหม่ในอันที่จริงคือการสร้าง “ความจริง” ของความเป็นกะเทย ให้อยู่ๆ ซึมซับจัดการสร้างความคิดที่ “เป็นจริง”

กะเทยเชื่อว่าตนเองเป็นผู้หญิงที่ถูกกักขังอยู่ในสรีระอันเป็นบุรุษเพศ และรับรู้ว่าคุณชอบที่จะเป็นอย่างไรมาตั้งแต่เล็ก บางคนเริ่มตั้งแต่สองขวบ สี่ขวบ หกขวบ แต่การรับรู้ นั้นจะเป็นเพียงว่าตนเองชอบอะไร ไม่ชอบอะไร เช่นชอบเล่นกับเด็กผู้หญิง หรือถูกไล่ให้ไปเล่นกับเด็กผู้ชาย ชอบเล่นกีฬาไม่รุนแรง ชอบของสวยงามกระจุกกระจิก ชอบเสื้อผ้าแบบผู้หญิงใส่ ชอบแต่งหน้าแต่งผม มีท่าทาง การเดิน กริยาคล้ายผู้หญิง อย่างไรก็ตามก็ยังไม่รับรู้ความหมายของคำว่ากะเทย และรู้จักคำว่ากะเทย และศัพท์ที่ใช้เรียกอื่นๆ เช่น ดู้ด แม่/ผู้เมีย (คำอีสาน) เป็นต้น การรับรู้นี้เกิดมาจากการปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างสังเกตเห็นความแตกต่างเหล่านี้ซึ่งมักเริ่มจากคนใกล้ตัวก่อน เช่น พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย พี่น้อง ญาติ เพื่อนบ้าน เพื่อนในกลุ่ม เพื่อนร่วมโรงเรียน ครู การตีความคำสอนในศาสนา คนในตลาด ดังนั้นการแสดงออกตามบทบาทแห่งเพศภาวะ ที่ถูกกำหนดโดยสังคมจึงเป็นความจริงของความเป็นกะเทย การเริ่มต้นที่ผู้คนสังเกตเห็นได้ชัดจาก ท่าทาง การเดิน การแต่งตัว นั่นถือเป็นสัญลักษณ์ หรือ อันที่จริงเป็นตัวบทในการสร้างความหมายของกะเทยทางสังคมซึ่งเป็นผลมาจากอุดมการณ์เรื่องเพศ เพื่อสะท้อนเสียงเรียกร้องจากภายในตนของกะเทย ดังที่กุหลาบกะเทยอดีตสาวโรงงานเล่าให้ฟังถึงความรู้สึกของตนยามเด็กที่อยาก นุ่งผ้าถุง รวมทั้งพูดถึงท่าทางการเดินของตนดังนี้ “แบบว่ามันตะหงิดใจ อยากจะแต่งตัวสวยอยากจะ... สมัยก่อนผ้าถุงแม่อยู่ตามราว จะเอามานุ่งนะ อยากจะใส่เหมือนผู้หญิงนะ เอาผ้าเช็ดตัวมาทำเป็นวิกผมนะ” และบอกด้วยว่า “ตอนเด็กๆ นะเวลาเราเดินจะเดินส่าย อยู่ในโรงเรียนเดินส่าย จะต้องเดินบิดเป็นสรีระของผู้หญิงไปเลยนะคะ เดินส่ายสะโพกนะเดินบิดไปบิดมานะ ว้าย กะเทย กะเทย ผู้แม่ (ผู้เมีย) เขาจะว่านะ ตอนนั้นไม่ได้รู้สึกอะไรเลยมันเฉยๆ นะ เราอยากเป็นของเรานี่อยู่แล้ว” เป็นต้น ทั้งนี้การเรียกขานว่าเป็นกะเทย จากคนรอบข้างเป็นการตอกย้ำความจริงในพื้นที่ความคิด ทดแทนช่องว่างของการขาดภาษาเรียกความเป็นอื่น นำความเป็นกะเทยให้มาครอบครองความคิดแทน

การสยบยอมต่อวาทกรรมรักต่างเพศโดยการก่อร่างสร้างความเป็นกะเทยของผู้ที่ไม่เหมือนแม่แบบไม่ใช่ว่าจะใส่หรือยัดเยียดความหมายเช่นนั้นในความคิดได้ทันทีแบบตรงไปตรงมา โดยไม่มีการต่อสู้ในพื้นที่ทางความคิดเพื่อแย่งชิงการสร้างความหมาย ภายใต้เกมส์การสร้างความจริงมีกระบวนการสร้างการสยบยอมอย่างแยบยลของปฏิบัติการทางสังคม การจัดประเภทคนให้เป็นกะเทย ผ่านวาทกรรมที่สร้างขึ้น นอกจากที่จะทำให้กะเทยถูกชี้ว่าเป็นความแตกต่างที่จะถูกแบ่งแยกออกไปแล้ว เงื่อนไขสำคัญที่ทำให้การจัดประเภทเป็นไปได้คือการละลายความรู้เดิม (Epistemology of thaw) ซึ่งหมายถึงการละลายความรู้เดิมเกี่ยวกับ

ตัวของตน หรือการทำให้ปฏิเสธตัวตนโดยลบล้างความรู้เกี่ยวกับตัวตนเดิมออกไป เสนอสิ่งใหม่เข้ามาในความคิด และสร้างการสยบยอมต่อความรู้ใหม่นั้นด้วยคำตัดสินเชิงบรรทัดฐาน ซึ่งมีผลให้การยืนยันตัวตนเป็นตัวตนนั้นเกิดความสั่นคลอนโดยไม่รู้ตัว และเริ่มเข้าสู่กระบวนการรับรอง การผูกติดกับระบบสองเพศโดยการรวมเข้าพวกสู่ “ความเหมือน” ดังตัวอย่าง ของประสบการณ์ของนัยนาที่ถูกเด็กผู้ชายผลักดันให้ไปเข้าพวกกับเด็กผู้หญิง โดยที่แต่แรกนั้น นัยนาไม่ได้รับรู้ว่าเป็นกะเทยเพียงแต่ไม่เหมือนเด็กผู้ชายจำนวนมากเท่านั้น

รู้จักตัวเองตั้งแต่เด็กแต่ไม่เด็กเท่านี้ะประมาณ ป.3 ป.4 นะ เล่นกับผู้ชาย ไม่ให้เล่นด้วยเขา บอกว่า ตู๊ด กะเทย ไปเล่นบอย เขาก็ไล่ ไปเล่นที่ไรเขาก็ไล่ สุดท้ายก็คิดว่าเด็กข้างบ้านไม่มี .. จากนั้นมาก็เล่นกับผู้หญิง...แต่ถามว่าเรารู้สึกว่าเราเป็นไอนั้นตั้งแต่เมื่อไร รู้สึกว่าเราเป็นตั้งแต่เกิดเลยนะ เพราะว่าเราเริ่มจำความได้เราก็จะมีพฤติกรรมแบบนี้แล้ว เราชอบแต่งตัวชอบเล่นขายของนะ ชอบเอารักสวยรักงามนะแล้ว ถ้าสมมุติว่ามีคนแต่ก่อนมีคนมาบอกว่า **นี่มึงเป็นกะเทย มึงไปอยู่กับผู้หญิงเลย** ผู้ชายเขาจะที่โรงเรียนเขาจะเล่น มึงนะหลักกันลงเก้าอี้ นะ แต่ผู้หญิงเขาจะเล่นกระโดดเชือกนะ เราก็ก็นั่งอยู่กลุ่มกระโดดเชือกทุกครั้ง เราไม่ชอบเล่นกับเขา แต่ไหนแล้วไม่ชอบอะไรที่มันรุนแรงนะ ... เวลาเล่นกับผู้หญิงก็อย่างชอบเพราะอะไรรู้ไหม เขาไม่รังแกเราเขาไม่ว่าเรา เขาจะเป็น มีความสุขมากเลย กับผู้ชายจะเป็นอะไรที่แตกต่างมากเลย โดนแบบคล้ายๆ ผู้ชายต้องเข้าใจ แต่ว่าผู้ชายทุกวันนี้สังคมไทยตีเมียนะ มีรากฐานมาจากเด็กตัวนะอยู่กับเด็กผู้ชาย ถ้าคนไหน คิดว่าโตขึ้นจะทำร้ายครอบครัวอย่างนี้ลูกเมียจะเริ่มมาตั้งแต่เหง้าเลย อย่างเปรียบเทียบคนข้างๆ บ้านด้วยกันนะ ไปเล่นเป็นผู้ชายคนเดียวเป็นญาติห่างๆ กัน เราไปเล่นกับเขา เขาไม่เคยรังแกเราเลย เวลาเราคุยอะไรเขาจะหัวเราะเฉยๆ และก็แต่ไม่ได้หัวเราะแบบว่าเย้ยหยันนะ เรารู้ เขาหัวเราะแบบสวยก็บอกว่าสวย เราคิดว่าเราจะมีเพื่อน แล้วสงสัยจะเป็นเหมือนกันกับฉันมั้งนี้ อย่างนี้แต่ตอนนี้เขามีครอบครัวแล้ว แต่จะมีผู้ชายอีกประเภทหนึ่งเพื่อนของเขาที่แหละนะ เราไปเล่นไม่ได้เตะบ้าง มะเหงกบ้าง **อิตู๊ด อีกะเทย แต่เขาจะไม่ว่าอิตู๊ด อีผู้แม่ ไปโลดไปไกล เวลาคุยกันเขาจะเรียกผู้แม่ สองคำก็ทุกวันคล้ายๆ กับว่าคำก็กะเทย สองคำก็กะเทยนะ... เด็กก็เหมือนกันนะ ... คำนี้มันก็แรงแล้วนะ** แต่ก่อนนี้คิดว่าผู้แม่นั้นมันจะเป็นลักษณะคล้ายๆ กับว่ามีผู้หญิงกับผู้ชายอยู่รวมกันมันเป็น คล้ายๆ ถ้าเป็นเด็กทั่วไปมันได้ยินมันจะหัวเราะก่อนแหละ สัตว์ประหลาดนะ มีทั้งตัวผู้ตัวเมียอยู่รวมกันนะ แต่มาพัฒนาการหน่อย คือว่าหลังๆ นี่มีกะเทยมาเยอะ เด็กเลยจะไม่ใช้แล้วใช้ **ตู๊ด แต้ว** แต่เกลียดมากเลยคำว่า **อิตัวนะ...มันคล้ายๆ กับจิกดำ** เลยนะอิตัว คล้ายๆ กับว่าฉันไปทำอะไรให้เธอเดินผ่านมาตั้งแต่เด็กวัยรุ่นอิตัว อิตู๊ดยังพอได้พอรับสภาพได้ แต่อิตัวคิดว่าหนักนะ แต่ถ้าเพื่อนกันสนิทกันเรียกว่าอิตัวอย่างนี้นะแรงแล้วนะคะ คือว่าเธอเกลียดฉัน

การละลายความรู้เดิมเกี่ยวกับตัวตนนั้นกระทำการผ่านสถาบันต่างๆ ทางสังคมที่มีส่วนสำคัญโดยเฉพาะที่มีความใกล้ชิดกับการจัดการชีวิตประจำวันของมนุษย์ เช่น ครอบครัว โรงเรียน ด้วยความปรารถนาดีในอันที่จะทำให้คนในสังคมเป็นไปตามบทบาทที่ “ถูกต้อง” นั่นคือเป็นไปตามบทบาทแห่งเพศที่กำหนดไว้ด้วยเพียงความหมายที่ผูกโยงกับสรีระเพศ การต่อสู้

เพื่อคงตัวตนเอาไว้จึงไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เพราะกะเทยต้องต่อสู้กับคู่ต่อสู้ที่มองไม่เห็นซึ่งไม่ตระหนักว่ามีอยู่ ไม่ใช่กับใครคนใดคนหนึ่งแต่เป็นระบบความรู้ที่อยู่ในสถาบันทางสังคม ความรู้ที่ถูกสร้างด้วยอุดมการณ์ ความรู้ของ “ความเป็นชาย” ดังนั้นเมื่อเป็นผู้ชายสังคมจึงคาดหวังจากเด็กที่มีเพศสรีระเป็นชายต้องทำตามบทบาททางเพศภาวะให้สมกับความเป็นลูกผู้ชาย การสั่งสอนโดยครอบครัวผ่านคนในครอบครัวไม่ว่าจะเป็น ปู่ ย่า ตา ยาย พ่อ แม่ หรือญาติ เช่น ต้องพูดเสียงดัง ฟังชัด ต้องเข้มแข็ง ไม่อ่อนแอ ไม่ร้องไห้ เป็นต้น เป็นการจัดให้เข้าที่เข้าทางของกล่องแห่งเพศ “ปกติ” ตามที่สังคมกำหนด อย่างไรก็ตามก็ดียังมีการใช้การทำโทษในรูปแบบต่างๆ ควบคู่กันไปด้วยหากการพยายามกำกับอบรมด้วยความหวังดีให้เป็นคนดีไม่เป็นผล เช่น การบังคับให้บวช การตำหนิของแม่ การตบ/ตีของพ่อ หรือจับโกนผม การที่พี่ชายเตะ พี่ผู้หญิงว่ากล่าว หรือ ถูกญาติกระแนะกระแหน บางอย่างก็ถูกเบี่ยงเบนไม่ให้เป็นการประเด็นจากมุมมองที่ถูกครอบงำโดยบรรทัดฐานของสังคมจึงไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ ดังที่ปิยะวรรณเล่าถึงตนเองดังนี้

ตอนเด็ก ๆ เค้าจะต้องตี ต้องตี ให้เจาะใจ ตีให้ตายยังงี้ก็ไม่หาย ตีให้ตายก็ไม่หายเป็นกะเทย... ตอนเข้าเรียนไอ้โง่โดนแกล้งก็ไม่อยากคุย ไม่ให้เรานั่งด้วย เอ๊ยๆ นี่กะเทย ... ไม่เจอแบบเราเพราะเราจะโสม อโสม ตอนแรกฉันก็เป็นของฉันอย่างนี้ ฉันไม่ต้องรับรู้ไม่นั่งเราไปนั่งหลังสุด เขาให้นั่งคู่เราก็ถูกนั่งคนเดียว...ไม่มีเพื่อน มันหวิวๆ...ครูผู้หญิงเค้าจะเอ็นดู เค้าบอกว่าอย่าไปแกล้งเขานะเค้าก็ไม่ว่านะ บางคนเห็นเราเป็นของสนุก เห็นเราเป็นของแปลก.. พอมิเพื่อน แต่ก็เริ่มระวังคือการเข้าห้องน้ำ ม.1 – ม.3 พวกผู้ชายเป็นโรคจิต พวกผู้ชายชอบแอบดู เอ๊ยเปิดดูซิมันจะมี ทำไม่ไมยอมอาบน้ำด้วย ทำไมต้องนั่งกางเกงขาสั้นด้วย อายอะไรกันนักหนา อาบน้ำต้องใส่กางเกงขาสั้น ซึ่งพวกเราก็นิสัยผู้หญิง อึ้ย อาย อาย ใส่กระโจมอาบน้ำแต่จริงๆ ไม่มีนมหรือใส่มาก็หลุดผลั้วๆ ปรากฏก็ไม่มียะไรเลย.. พี่องครักษ์หัวเราะ ครอบบอกว่าไร้สาระ ความจริงครูก็ว่าที่จริงก็ผู้ชายทั้งสองคน มาฟ้องฉันทำไม

การต่อสู้ระหว่างตัวตนที่สังคมสร้างให้กับตัวตนปรากฏให้เห็นเช่นกันจากเสียงที่ขัดแย้ง ไม่ใช่กะเทยจะยอมรับโดยดุษฎีกับการเป็นกะเทย การต่อต้านกับวาทกรรมหลักมิให้เห็นในหลายระดับไม่ว่าจะเป็นการแสดงความรัก การที่นิยนาบอกว่าตอนเด็กๆ จะต่อต้านทันทีกับภาษาเรียกที่มากับความหมายที่สร้างความเป็นอื่น “แต่ก่อนเราโกรธมาก ...ไม่ใช่บอแม่บอตุ๊ต กูชื่อนั้น ชื่อนี้ ก็บอกไป” การตอบโต้ การกดทับปฏิเสธตนเอง ซึ่งขึ้นกับว่าสังคมรอบตัวมีความรุนแรงของกรอบกำกับมากน้อยเพียงใด แต่ในที่สุดก็มีความชัดเจนขึ้นเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นและต้องตัดสินใจที่จะคบแฟน และหรือต้องการมีเพศสัมพันธ์ซึ่งในบางกรณีก็มีการลองไปจับคู่กับผู้หญิงเพราะทำตามบทบาททางเพศภาวะแต่แล้วก็ตระหนักว่าไม่ใช่ความปรารถนาทางเพศของตน ดังที่ ริต้า เล่าดังนี้

...ก็มีครั้งหนึ่งนะ หลังจากอายุ 15 ปีแล้วนะ เคยไปกับผู้ชายครั้งหนึ่งนะ พาไปจีบสาวไปบอกว่ามันไม่ใช่เรานะ ไปนั่งคุยกับผู้หญิง คิดสภาพดู แล้วผู้หญิงเขาก็อายนั่นอายนี่ อย่างนั้นอย่างนี้นะ คล้ายๆ กับว่า ไม่ใช่ตัวฉัน ฉันไม่ได้มาชอบแบบนี้ ฉันไม่ได้เกิดมาเพื่อปกป้องใครนะ ฉันอยากให้เขามาปกป้องฉันมากกว่า บอกเขาไปเลยว่านี่ฉันเป็นอย่างนี้นะ ผู้หญิงเขาก็ตกใจนะ จากวันหนึ่งสภาพผู้ชายแล้ววันนี้ มันบอกว่าฉันเป็นอย่างนี้...ผู้หญิง อย่างคนบ้านนอกเขาก็รับไม่ได้ ไปอยู่กับใครก็ได้ ไปกับหนุ่มๆ แถวบ้านเขาไม่เอา

จึงเห็นได้ว่าการขับเคลื่อนเกี่ยวกับวาทกรรมรักต่างเพศยิ่งเข้มข้นมากขึ้นเมื่อก้าวเข้าสู่วัยรุ่น เพราะความรู้เกี่ยวกับเพศที่ถูกต้องของสังคมพรั้งพรั้งเข้ามาทุกหนทางพร้อมกับการโยยหาความรู้เกี่ยวกับตน ความเป็นทางการของการเป็นเพศมีความสำคัญมากขึ้นในอันที่จะต้องปฏิบัติตามกติกาในสังคม จากเด็กชายกลายเป็นนาย เด็กหญิงกลายเป็นนางสาว ผ่านการจัดระบบเพศตามระเบียบสังคม หากยิ่งต้องสัมพันธ์กับสถาบันที่มีความเป็นทางการต่างๆ ที่ต้องแยกประเภทและให้ความหมายของความเป็นเพศในแต่ละช่วงชีวิตของพวกเขา/เธอ เช่น อำเภอ โรงพยาบาล โรงเรียน โรงงาน อำเภอ หน่วยงานทหาร เป็นต้น ดังตัวอย่างจากประสบการณ์ของนิยานาที่รู้สึกวุ่นวายแตกแยก ในการเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน

ก็ตอนที่โตขึ้นมาหน่อยหนึ่ง ประมาณ 12 แล้วนะ ประมาณมัธยมต้นนะ จะเริ่มแล้วเราจะมีความรู้สึกว่าเราถูกแยกจากกลุ่มผู้หญิง ผู้ชายอย่างนี้ ถ้าเขาทำกิจกรรมอะไรสักอย่างหนึ่งนะ ว่าอย่างไปเข้าค่ายลูกเสือนะ ผู้หญิงจะมีเนตรนารีเราก็จะต้องเป็นลูกเสือหรือเปล่านั้น เขาจะบอกมึงไปหาเนตรนารีมึงเป็นผู้หญิงไม่ใช่เธอ เราจะโกรธเกลียดมากตอนนั้นของขึ้นเลย

เมื่อไม่มีที่ยืนในสังคมสองเพศ มนุษย์ย่อมรู้สึกเคืองแค้นไม่มีความมั่นคงในการดำรงตน จึงทำให้คนไม่เหมือนผู้ชายจะเป็นอะไรไปได้นอกจากเป็นผู้หญิง ในที่สุดวาทกรรมหลักก็ประสบชัยชนะเข้าครอบครองความคิดของเด็กที่ต่างที่เป็นอื่น ว่าต้องเป็นผู้หญิง และเชื่อว่าตนเป็นผู้หญิงจริงๆ ดังที่หลินพุดถึงการต่อสู้ในความคิดของตน และการสยบยอมในท้ายที่สุด

โดยปกติกะเทยเขาต้องแรดๆ นะ เด็กบางคนจะแรดตั้งแต่เด็กนะมันจะออกตั้งแต่เด็กมองไม่ออกนะคือที่บ้านเข้าใจว่าเป็นผู้ชายเรียบร้อยเพราะเรียบร้อยมากนะ รู้ตัวใจจะนิ่งมาก ให้คิดว่าตัวเองเป็นตุ๊ดใหม่ก็จะต่อต้าน ตัวเองว่าไม่เป็นใจ เพราะคิดว่าเราไม่ใช่ ไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นตุ๊ดเลยนะ จนแบบว่า จนมาถึง ม.ปลาย มาถึงให้ตัวเองรับตัวเองว่าตัวเองเป็นจริงๆ นะ ม.ปลาย เป็นผู้หญิงแล้วอยากเป็นผู้หญิงสวย อะไรอย่างนี้ ถ้าอยู่ ม.ต้นยังไม่เลยนะ เพื่อนยังว่าเป็นตุ๊ดเลยแรด เหมือนผู้ชายแรดนะ

การปฏิเสธไม่ให้เข้าพวกกับผู้ชาย การลงโทษต่างๆ ดูเหมือนเป็นความรุนแรงก็จริง แต่เป็นเพียงความรุนแรงทางร่างกาย ความแยบยลของวาทกรรมคือการสร้างการสยบยอม

ยอมรับด้วยตนเองว่าเป็นอีกเพศหนึ่งที่ตรงข้าม การยอมรับว่าเป็นเด็กผู้หญิงหรือเป็นผู้หญิงของคนที่มีความสำคัญต่อตนยังเป็นการสร้างความเห็นพ้องและต่อยอดความหมายซึ่งผลักดันให้สู่ความเป็นกะเทยอย่างนุ่มนวล ดังเช่นเมื่อปัญชลีตัดสินใจไม่ดทอนกับความอึดอัดอีกต่อไปเปิดเผยเรื่องของตนกับแม่ หลังจากคุยกันอยู่นานแมก็ไม่ขัดข้อง และจัดการช่วยในการสร้างรูปลักษณ์ใหม่โดยการเปลี่ยนแปลงเสื้อผ้า “เปลี่ยนกะซื่อเสื้อใหม่ให้หนูเลย.... ซื่อ...เฟสท์บาร์ให้หนูเลย 3 ตัวนะ”

การถูกตีตราว่าเป็นกะเทยมีผลต่อความลำบากในการจัดการการดำรงชีวิตของพวกเขา/เธอ ในสังคมสองเพศ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่คุณเหมือนจะเป็นเรื่องเล็กๆ ในสายตาของคนทั่วไปในการใช้ชีวิตประจำวัน เช่น การใช้ห้องน้ำ ซึ่งการเข้าห้องน้ำสำหรับกะเทยวัยรุ่นบางคนก็อาจดูเหมือนเป็นเรื่องสนุกไว้แก๊งเด็กผู้ชายแต่สำหรับอีกหลายๆ คนก็เป็นเรื่องลำบากใจมากต้องหาวิธีการที่ตนเองจะไปทำธุระส่วนตัวได้อย่างสบายใจ ดังเช่นอัญชลีบอกว่า “หนูกลัวนะ หนูจะไม่กล้าไปตอนคนเยอะๆ อะไอย่างนี้ หนูจะบอกว่าเข้าเรียนแล้วขออนุญาตอาจารย์เข้าห้องน้ำ ห้องน้ำจะไม่มีคนอยู่อย่างนี้นะ” และสำหรับปิยะวรรณก็ต้องหาวิธีเข้าห้องน้ำของตนเอง ดังที่บอกว่า

ตั้งแต่เรียน ม.1 ม. อะไรไม่เคยไปฉี่โก๋ อายมันจะคอยแกล้งไอ้พวกนี้โรคจิต อยากจะเห็นต้องรอจังหวะเข้าห้องน้ำ แล้วเข้าห้องน้ำจะลำบากมากพวกผู้ชายจะกอดดูเต็มเลยต้องรอ...เริ่มมีเพื่อนเริ่มมีกลุ่มก็สบายหน่อย เอาตัวเฝ้าหน้าประตูนะ เดี่ยวเราเข้าไปก่อน จะผลัดกันบางที่เข้าด้วยกัน

นอกจากนี้อีกหลายเรื่องในชีวิตที่มีความเป็นเพศมาเกี่ยวข้องอย่างชัดเจนก็ดูเหมือนจะติดขัดไปเกือบทุกด้าน ตั้งแต่เรื่องง่ายๆ ไปถึงเรื่องยากๆ เช่น การทำบัตรประจำตัวประชาชน การเดินทาง การทำประกัน การเกณฑ์ทหาร การสมัครงานและการรับเข้าทำงาน เป็นต้น นอกจากความไม่ชอบใจ ไม่สบายใจ การต่อต้านของผู้ใกล้ชิดโดยเฉพาะพ่อ แม่ ที่มีลูกเป็นกะเทยจำนวนไม่น้อยตั้งแต่เป็นเด็ก ซึ่งมีผลทำให้เด็กหลายคนต้องหนีออกจากบ้านเพราะอึดอัดและมุ่งสู่สิ่งที่คิดว่าปรารถนา หลายคนเข้าวงการบันเทิง คาบาเรต์ เสริมสวย หรือขายสรีระเพราะคิดว่าเป็นพื้นที่ที่ไม่ถูกสังคมดูให้เป็นความแปลกและยอมรับความสามารถ การยอมรับกะเทยจากครอบครัวบางครั้งก็มีภายหลังเมื่อกะเทยสามารถจนเจือครอบครัว หรือสามารถตอบสนองความต้องการเชิงบริโภคของครอบครัว ซึ่งทำให้พยายามมองข้ามความเป็นกะเทยของลูกสู่นามของ “ลูกที่ดี หรือลูกกตัญญู” การสมัครเข้าทำงานที่ถูกจัดแบ่งไว้ตามเพศสรีระสร้างปัญหาให้กะเทยไม่น้อยเพราะกะเทยไม่เป็นไปตามเกณฑ์ของเพศภาวะ หากจะสมัครงานก็อาจถูกทดสอบความปกติทางจิต ถูกบอกให้แอบขายถ้างานต้องการผู้ชาย และถ้างานนั้นๆ ต้องการผู้หญิง เป็นกะเทยผู้จ้างก็ไม่อยากรับเพราะเพศสรีระไม่ใช่แม้จะแอบหญิงไปแล้ว

ดังเช่นกุหลาบเล่าถึงความรู้สึกของตนที่ได้ทำงานของผู้หญิงครั้งแรกหลังจากที่มาสมัครแล้ว ถูกปฏิเสธเพราะเป็นงานของผู้หญิงและถ้าแก่เนี่ยไม่ชอบ (ถ้าแก่เนี่ยมีลูกเป็นกะเทยจึงพาลไม่ชอบกะเทย) แต่พอโรงงานเปิดรับอีกก็มาสมัครใหม่โดยพิสูจน์ฝีมือการเย็บให้เห็นจึงเป็นที่ยอมรับและกรรณกพุดถึงผลจากการเกณฑ์ทหารที่สร้างปัญหาเรื่องงานของตนดังนี้

ตอนนั้นก็รู้สึกแตกต่างอยู่เหมือนกันตอนแรกนะ ในใจเรามานั่งอยู่บนบัลลังก์นี้ได้อย่างไร ปกติกฎเขาห้ามผู้ชายขึ้นมายืนผ้าแต่เราบอกว่าเราเป็นผู้หญิงนะ เราชอบทำงานแบบนี้ และตอนสุดท้ายเขาก็ยอมรับเราได้ เขาให้ทำงานด้วย และตอนสุดท้ายยิ่งกว่านั้นอีก ทำงานก็ต้องแต่งตัวสวยๆ เกล้าผมไปทำงานด้วยนะ พวกอาซอวิ่งมาดูกัน ใส่ชุดสยายไปทำงานนะอาซอตะลึงเลยนะ (กุหลาบ)

เค้าก็ถาม ก็ทำไมถึงเป็นยังงี้ ทำไมถึงเป็นกะเทย ก็บอกว่าไม่ได้ทำไงก็มันเป็นไปแล้ว ก็ไม่รู้จะทำยังไง เค้าก็ถามหนูว่าอยากเป็นทหารไหม หนูบอกไม่อยากเป็น เค้าก็โอเค...เค้าเขียนประเภทสี่ ก็คือเหมือนคนโรคจิต ตอนนั้นหนูก็ลืมหูหนูก็แค่ดีใจ ว่าเราไม่ต้องเป็นแล้วเราก็นั่งดูใจ ถ้าเกิดตอนนั้นหนูกลับไปดูหนูก็จะขอให้เค้าเขียนให้ดีกว่านี้....สังคมเค้ายังยอมรับเรายังไปทำงานได้ พอเขียนยังงี้เราเอาไปทำอะไรไม่ได้เลย ความที่หนูดีใจจนเกินเหตุ จนหนูลืมหูว่ามันเป็นยังงี้ เพราะเขียนเรามาว่าเราเป็นโรคจิต...เพื่อนหนูก็หน้าอผิตรูป หนูถึงได้กลับมาคิดว่าอู๊ยแล้วทำไมของเราถึงโดนแล้วมันแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว (กรรณก)

ความหมายและระบบความหมายที่ถูกสร้างในสังคมมีส่วนกำกับให้คนที่เป็นผู้ชายทางเพศสรีระ ที่มีความปรารถนาและการแสดงออกที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานของเพศชาย ถูกครอบงำให้เชื่อว่าตนเป็นกะเทย ความหมายของความเป็นกะเทยถูกยึดเยียดให้ ผ่านการจับจ้องและปฏิบัติการทางวาทกรรมผ่านสถาบันทางสังคมทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ จนในที่สุดกะเทยเป็นตัวตนที่ถูกจัดกระทำ และบงการตนเองไปตามอำนาจของวาทกรรมนั้น เสียงของตัวตนของกะเทยจึงค่อยๆ เหือดหายไป ใน อัตลักษณ์ทางสังคม ดังนั้นความเป็นอัตบุคคลของคนที่เป็นกะเทยในความคิดของยุคทันสมัยจึงมีอาจพูดได้ว่าเป็นเช่นนั้นได้อีกต่อไป แล้ว นอกจากนี้อาจยังทำให้เห็นว่าอำนาจของวาทกรรมไม่ได้อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง หรือ จุดใดจุดหนึ่ง แต่เป็นเครือข่ายเชื่อมโยงต่อกันความหมายและพลังอำนาจของวาทกรรม ทั้งนี้ยังชัดเจนว่า คำว่ากะเทยหมายถึงใครและที่สำคัญได้สร้างโลกทัศน์และนิยามความหมายของกะเทยไปตามการบงการของอำนาจวาทกรรมนั้น คำว่ากะเทยสร้างให้เกิดความรู้สึกแตกต่างเมื่อผ่านระบบการให้ความหมายโดยสังคม มีการแบ่งแยกจัดประเภทคน ถึงแม้ว่าในส่วนลึกจะไม่ชอบก็ตาม แต่คำว่า กะเทยก็ได้วางตำแหน่งแห่งที่ในสังคมและความหมายแบบหนึ่งให้กับกะเทย ด้วยความหมายของความเป็นกะเทยทำให้กะเทยสยบยอมต่อนัยเบี่ยงหลังของความหมายให้ยอมรับได้ในข้อจำกัดในความปรารถนาที่ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานสังคมสองเพศ ในความเป็นจริงแล้วมนุษย์จะดีหรือไม่ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศแต่อยู่ที่ตัวของคนๆ นั้นมากกว่าว่าเป็นอย่างไร

เราจึงไม่สามารถตัดสินมนุษย์เพียงเพราะความแตกต่างเท่านั้น ดังตัวอย่างข้างล่างที่รีต้า กับ กุหลาบ ได้สะท้อนความรู้สึกของตนเอง จากเหตุการณ์ที่ประสบในรถโดยสารร่วมกันว่า คนทั่วไปมองกะเทยอย่างไร

จำได้ไหม วันที่เรามาจากจังหวัดนี้ คนเยอะๆ เรานั่งกันอยู่มาด้วยกัน เอาอะไรนะวีซีดี กะเทยกลัวตายนะ เขาหัวเราะเขาไม่ได้หัวเราะในจอนะ เขาสะท้อนกลับม มาคือว่าเรานั่งกันอยู่ สองคน คนบนรถเขาหัวเราะ คือว่าเขาหัวเราะแล้วเขาหันมามองเราทุกคนนะ เห็นไหมที่เราหัวเราะ เราพยายามหัวเราะสื่อให้รู้ว่า ในนั้นมันตลก แต่เขาไม่ได้สื่อตรงนั้นเขาไม่ได้สื่อว่า หัวเราะในตัวหนัง มาหัวเราะคือว่ามันเป็นภาพตัดต่อว่า คำว่ากะเทย มีการล้อเลียน กะเทย ตาย...วินาทีที่กะเทยตายนี้ไม่รู้จะเอามาพูดทำไม แล้วมันไม่สร้างสรรค์ด้วยแบบนี้ มันคล้ายๆ กับว่าเขาเป็นแผลอยู่แล้วไปจุด มันเป็นหนองอยู่แล้วเขาไปจุด แทนที่จะให้แผลมันเลือนไป คล้ายๆ กับเอาอะไรไปใส่ให้มันประทุขึ้นมากลายเป็นแบบว่า อย่างแม่เขาพูดว่า เป็นตุ๊ด เป็นแตร เป็นอะไรนั้นะ บางครั้งพวกบุพการีก็จริง แต่บางครั้งอยากจะร้องให้โลกแตกต่าง ฉันอยากจะเกิดมา มากนักเธอ อะไรทำนองนั้นะ

4.1.2 การบงการตนเองสู่อัตลักษณ์อ้างอิง

เมื่อแตกต่างแล้วฉันเป็นใคร ความเป็นอื่นไม่ได้ให้ความหมายครอบคลุมถึงการปฏิบัติตนของคนเป็นกะเทยว่าต้องเป็นอย่างไร ทำตัวอย่างไร ไม่มีการบัญญัติไว้ว่าเพศภาวะเพศวิถีของกะเทยเป็นอย่างไร เพราะหากไม่มีการยอมรับในความเป็นจริงว่ามีคนเหล่านี้ปรากฏอยู่และมีเลือดเนื้อเหมือนกับคนอื่นๆ ที่เป็นผู้หญิง หรือผู้ชาย ก็ยังไม่มีความถูกต้องแห่งการประพฤติ ปฏิบัติตนเป็นแนวทางในการดำรงชีวิต เนื่องจากกะเทยเชื่อมั่นว่าต้องการเป็นแบบผู้หญิง ความกลมกลืนกับระเบียบสังคมจึงจำเป็น การสร้าง อัตลักษณ์ใหม่โดยการอ้างอิงอัตลักษณ์ผู้หญิง ทั้งเพศภาวะ รวมถึงเพศวิถีจึงเป็นการสร้างหรือแสดงออกให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของกะเทย ลักษณะแบบผู้หญิงเป็นสิ่งที่ปรารถนาในการประกอบสร้างรูปลักษณ์ภายนอก การบงการร่างกายของกะเทยเกิดจากการสยบยอมต่ออำนาจของวาทกรรม กะเทยในสวนลึกเชื่อว่าผู้หญิงเป็นตัวตนที่แท้จริง “ร่างกายที่เป็นชาย” ของกะเทยจึงเป็นพื้นที่ของการสลักความรุนแรงลงไป มีการอธิบายที่สอดคล้องส่วนหนึ่งจากการศึกษาของ Douglas Mason-Schrock มองว่า ร่างกายเป็นรูปสัญลักษณ์ (Signifier) ที่ไม่ตรงกับอัตลักษณ์ทางเพศภาวะที่กะเทยต้องการจะเป็น (Mason-Schrock. 1996: 176) กะเทยมักเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อน หรือบรรดารุ่นพี่ ว่าควรจะทำอย่างไร การสื่อสารระหว่างกลุ่ม หรือคนรู้จักที่เป็นกะเทยด้วยกัน ผ่านการพูดคุยโดยตรง และสะสมข้อมูลผ่านสื่อต่างๆ เช่น หนังสือ แม็กกาซีน อินเทอร์เน็ต โดยรวมคือจากเครือข่ายประชาคมของกะเทยเอง ทำให้กะเทยได้รับข่าวสารในเรื่องเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยา การเสริมแต่งต่างๆ และการแปลงเพศ โดยอาจจัดแบ่งได้เป็น 2 เรื่องใหญ่ๆ คือ

การบงการตนผ่านปฏิบัติการจัดการภายในร่างกาย และ การบงการตนผ่านปฏิบัติการจัดการ
รูปลักษณะภายนอก ซึ่งเป็นการกำกับตัวเองนำสู่การสร้างความจริงเกี่ยวกับตน

ก. การบงการตนผ่านปฏิบัติการจัดการภายในร่างกาย

การบงการตนผ่านปฏิบัติการจัดการภายในร่างกายหมายถึงการกระทำที่
ก่อให้เกิดผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของกะเทยที่เกิดมาจากการเปลี่ยนแปลงจาก
ภายในร่างกายก่อน การกระทำเช่นนี้มักจะเป็นในช่วงแรกๆ ของการเริ่มเข้าสู่วิถีชีวิต
อายุโดยประมาณ 12-13/14 – 15 ปี ที่นิยมกันมากในกลุ่มคือ การกินยาคุมกำเนิด การฉีด
ฮอร์โมน เนื่องจากมีความต้องการที่จะสร้างผิวพรรณ และหน้าอก ซึ่งการจัดการตนเช่นนี้
ถึงแม้จะทำให้มีความพึงพอใจและมีความสุขที่ได้เป็นผู้หญิงสมบูรณ์แบบ แต่มีความเสี่ยง
โดยเฉพาะต่อสุขภาพ และยาบางชนิดก็เป็นยาอันตรายที่ซื้อหามาทานเอง บางคนมีอาการ
ไม่สบายเมื่อกินยา เช่น เวียนหัว อาเจียน แต่สิ่งเหล่านี้ผู้ที่ทานยาเห็นเป็นเรื่องธรรมดา บางคน
ใช้ยานานเกินไปก็จะรู้สึกถึงผลต่อตัวเอง เช่น เป็นหอบ ปวดกระดูก ซึ่งก็จะหยุดยาเป็นครั้งคราว
การกระทำเหล่านี้เป็นการทำความรุนแรงต่อตนเองที่กะเทยมองไม่เห็น โดยเมื่อเข้าสู่ความเป็น
กะเทยสิ่งเหล่านี้จะถูกมองว่าเป็นความต้องการและความจำเป็นของชีวิต ดังที่ **นลินี ณหทัย**
นลินี และ ดวงฤดี เล่าถึงการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย และเหตุที่ต้องใช้ยาดังต่อไปนี้

นลินี กินยาคุมตามที่รุ่นพี่ๆ บอกมา ยาคุมนั้นมีหลายยี่ห้อแต่ถ้าไม่ค่อยมีเงินเท่าไร
ก็มักจะนิยมซื้อยาคุมกำเนิดที่มีราคาถูกมากกิน โดยตอนที่เริ่มกินแผงละ 10 -12 บาท ตอนกิน
ยาคุมครั้งแรกนั้น จะมีอาการมึนหัว คลื่นไส้ ตอนแรกกินวันละ 7 เม็ดตามที่ได้รับรู้มา แต่ตอน
หลัง นลินี ลดลงเหลือ 3 เม็ด ซึ่งทำให้รู้สึกดีขึ้น จึงกินยาคุม 3 เม็ดมาตลอด เวลาไปซื้อยาแรกๆ
ต้องให้เพื่อนผู้หญิงไปซื้อให้จากร้านขายยา เพราะไม่กล้าไปซื้อเอง ผลที่เกิดขึ้นจากการกินยา
คือ เมื่อเวลาผ่านไปประมาณเดือนสองเดือนเริ่มรู้สึกว่าผิดปกติ แรกๆ ที่กินประมาณสองเดือน
ตรงหัวนมจะเริ่มเจ็บ นมขึ้นเป็นก้อน เนื้อข้างในตอนแรก ไม่เจ็บ จะมีหน้าอกเพิ่มขึ้น แต่พอวัง
หรือทำอะไรกระแทกจะเจ็บ พอกินยาไปเรื่อยๆ 3 – 4 เดือน ก็จะเป็นก้อนเนื้อข้างในถ้าทำอะไร
ตรงนั้นมันจะเจ็บ หากสะเทือนก็เจ็บ

ณหทัย กินฮอร์โมนตามที่เพื่อนบอกต่อกันมา ว่ากินอะไรแล้วดี คืออย่างไร โดยรู้มา
ตั้งแต่สมัยมัธยมแล้วว่ามีฮอร์โมน หรือยาฉีดอะไรบ้าง มีอะไรที่กินได้บ้าง ส่วนมากเพื่อน ๆ จะ
ใช้เหมือนกันหมด แต่ความถี่จะแตกต่างกัน บางคนฉีดอาทิตย์ละครั้ง บางคนเดือนหนึ่งครั้งหนึ่ง
สำหรับ ณหทัย ฉีดยาสองอาทิตย์ครั้ง โดยสอบถามตามคลินิก และมักจะไปคนเดียว เวลาฉีด
ฮอร์โมนเข้าไปแล้ว มีการเปลี่ยนแปลงโดยเห็นได้จากหน้าอกขยายขนาดขึ้น ผิวพรรณดีขึ้น
ละเอียดขึ้น จะเห็นได้ชัดประมาณ 1 สัปดาห์ ณหทัยเริ่มฉีดฮอร์โมนเมื่อเข้ามาหาวิทยาลัย
แต่ตอนอยู่มัธยม (ช่วง ม. 5 ม. 6) ใช้กิน ซึ่งก็ไม่ได้กินจริงจังมาก กินๆ หยุดๆ กินครั้งแรกรู้สึก
เวียนหัวสองถึงสามวันแรกจะอาเจียน แต่หลังจากนั้นร่างกายจะเริ่มปรับระดับฮอร์โมนแล้วก็หาย
ที่ณหทัยต้องกินยาและฉีดฮอร์โมนนั้นไม่เคยถามตัวเองว่าทำไมถึงทำเพียงแต่อยากเป็นผู้หญิง

และทำอย่างไรถึงจะเป็นผู้หญิงมากที่สุด คือยานี้ช่วยได้ ซึ่งถ้าไม่กินยา หนททัยคิดว่าต้องแปลงเพศ นอกจากนี้ถ้าไม่แปลงเพศ หนททัยยังรู้ว่ามียาต้านฮอร์โมนชายให้กิน หนททัยอยากแปลงเพศแต่ยังกลัวเจ็บ การที่หนททัยต้องการแปลงเพศเพราะ **“อยากเหมือนผู้หญิงมากที่สุด”** แต่ถ้าไม่แปลงเพศ หนททัย บอกว่าอยู่ได้ แต่อยากแปลงเพศถ้ามีโอกาส ซึ่งแฟนคนปัจจุบันของ หนททัยก็ไม่ว่าอะไรถ้าไม่แปลงเพศ

หลิน เล่าว่าถ้าไม่กินยาแล้วสิวจะขึ้นมาก ทำให้หน้าตาดูไม่ได้เพราะสิวเซอร์หน้ามันชนคอก และมองว่าหน้าตาต้องดูได้ “...หน้าแดง หน้าลอยไว้มาก่อน” หลินบอกว่าที่มีสิวขึ้นมากเพราะฮอร์โมนเพศชายมาก ส่วนเมื่อกินยาแล้วก็จะมีหน้าอก แต่ของหลินจะมีลักษณะเหมือนนมของคนอ้วน ผู้ชายอ้วน ซึ่งต่างจากนมปกติของผู้หญิง “จริงๆ คือปกตินมผู้หญิงต้อง... มันย้อย มันห้อยจริงแต่ไม่ใช่แล้ว แล้วมันเหลวๆ มันก็เป็นแบบเหลวๆ เป็นแบบจับแล้วมันบีบแล้วไม่เจ็บเมื่อก่อนเจ็บเพราะว่าไปกินใหม่มันต้องเจ็บ มันจะเป็นไตๆ เขาบอก กินไปสักพักหนึ่ง ก็ไม่เป็นหรือว่า กินมาหลายปีแล้วก็เลยไม่เป็น” ทั้งนี้หลินกินยามากกว่าสองปี โดยเริ่มกินตั้งแต่อายุมัธยมศึกษาปีที่ 6

หลินบอกว่า **“ไม่ชอบเพศ”** หลินอธิบายว่า “...หนูจะแบบว่าค่อนข้างนะมากๆ ตัวเองเกลียดอย่างนี้มากขึ้น เป็นสิ่งที่แบบไม่ชอบนะ เราอยาก**เป็นผู้หญิง** เราต้องมาทำอย่างนี้ด้วยล่ะอะไรอย่างนี้ (มาสเตอร์เบซัน) คือบางทีมันจะเกิดอารมณ์ในใจ ผู้ชายมันต้องมีอารมณ์ทางเพศใช้ไหมคะ มันก็ต้องมีนะถามทุกคนก็เป็นมันก็ต้องมีบางคนเขาก็ทำ หนูจะแบบไม่ได้” หลินถูกเพื่อนถามไถ่ด้วยความสงสัยในเรื่องนี้เหมือนกัน ซึ่งหลินให้นิยามของสิ่งที่เกิดขึ้นว่าเป็น **“การขลิบ”** แต่ขลิบ (อวัยวะเพศชาย) โดยใช้ยาคุม การกินยานั้นหากมีหน้าอกแล้วหลินจะหยุดซึ่งการกินๆ หยุดๆ เป็นการ **“ปลดยา”** ไปด้วยแต่พอสักพักก็ต้องกลับไปกินยา **“เพราะความต้องการมันมีนะทั้งระยะหนึ่งมันก็มีอีกนะ เพราะว่าพอไม่กินปุ๊บนี้ เพศชายมันก็ขึ้นแล้ว เต๋ยมมันก็สร้างใหม่ได้เพราะไม่ฆ่ามันไง กินเข้าไปเหมือนกับเราไปฆ่าตัวอสุจิในไข่ไหมคะ เออถ้าไม่กินมันก็จะสร้างได้ มันก็จะแบบหลายๆ วันแล้วค่อยกินที”** หลินตั้งคำถามกับตัวเองเหมือนกันว่าร่างกายของตนคงสับสนว่า **“จะเอาเพศไหนกันแน่”** และมองว่าร่างกายจะแปรปรวน เพราะมีทั้งเพศชายเพศหญิงแต่ก็ต้องกินยาเพราะกินแล้ว **“รู้สึกดี”** “เออหนูเหมือนคนตายด้านเลย หนูยอมนะเออชอบนะ คือหนูไม่มีอารมณ์เลย”

ดวงฤดี ดวงฤดีบอกว่าการที่ฉีดยาหรือกินยานั้นทำเพื่อตัวเอง เพื่อความสมบูรณ์แบบ โดยจะสอบถามจากเพื่อนๆ ที่เป็นสาวประเภทสอง เมื่อทำเช่นนั้นแล้วผิวพรรณจะเปล่งปลั่ง มีน้ำมีนวลและที่สำคัญอารมณ์เพศจะไม่ค่อยมี ซึ่งก่อนหน้านั้นจะเป็นคนที่มีอารมณ์เพศมากเมื่อรับยาแล้ว ดวงฤดีไม่รู้สึกเจ็บที่หน้าอกมากเท่าไรนัก และได้เล่าถึงการเปลี่ยนแปลงในตัวเองว่า **“...มันเหมือนจะเป็นที่ห้วนม รู้สึกโตมันแข็ง มันเจ็บๆ เริ่มปูดขึ้นมา เริ่มบีบ เริ่มแตก มันก็จะแข็งนิดหนึ่งแล้วมันก็ขึ้นมาเป็นนม เหมือนฝาขนมครกค่อยๆ ขึ้นมา...”**

อย่างไรก็ดีการกินยาเหล่านี้ไม่ใช่จะทำให้ “ผลดี” ตามความต้องการอย่างเดียว หากแต่มีข้อเสียด้วย นอกจากจะมีผลข้างเคียงเมื่อเริ่มกินยาซึ่งก็แล้วแต่คนว่าจะเป็นมากน้อยเพียงไร ผู้ที่กินยาต้องตระหนักถึงอันตรายของมัน ยาบางชนิดเป็นยาอันตรายและไม่ได้ซื้อหาได้ทั่วไป กะเทยหลายคนซื้อยากินเอง บางคนต้องกินยาต่อเนื่องถ้าไม่ได้กินยาแล้วจะหงุดหงิดดังที่นลินีพูดถึงตนเอง “ไม่ได้นะ ...มันหงุดหงิดนะ รู้สึกหงุดหงิด ก่อนจะนอนขาดอะไรไปอย่างนะ... หงุดหงิด ต่ำแฟนเลยนะ วันก่อน อะไรของมึงนี่ถ้ากินแล้วเขาถึงจะให้เรากินวันนี้กินยาหรือยัง ไม่อย่างนั้นเราจะหงุดหงิด....ถ้ากินน้อยก็หงุดหงิดไม่กินก็หงุดหงิด บางทีก็กินวันเดือนสองเดือนก็กลับมาอีก” ส่วนบัลวีนบอกว่า “ถ้าเราไม่กินเรารู้สึกแบบว่าไม่สวยนะ” การกินยาบางชนิดนานๆ ในระยะยาวอาจส่งผลกระทบต่อร่างกาย เช่น ปวดกระดูก นลินีซึ่งมีอายุช่วงปลายสามสิบพูดถึงผลข้างเคียงที่ตนรู้สึกได้ว่า “...กินนานๆ แล้วกระดูกผุ ถ้าหน้าหนาวจะทรมาณมากที่สุด เพราะมันหนาวมันถึงกระดูก เราปวด จะนอนทรมาณ พ้นหน้าหนาว จะสบาย” นอกจากนี้หากกินยามากเกินไปจะมีอาการออกมาให้เห็นคือ มีน้ำนม (มีรสขม) ซึ่งมีความหมายว่า กินยามากเกินไป และเมื่อ “ยาเข้าตัว” แล้วหน้าอกก็จะไม่ยุบแล้ว

การสร้างรูปลักษณ์ภายนอกของกะเทยใหม่ด้วยยา เป็นการสร้างความมั่นใจในความเป็นหญิงของตนเพิ่มขึ้น ขณะเดียวกันก็เป็นการกระทำความรุนแรงต่อตนเอง ด้วยอำนาจของรักต่างเพศที่จัดกระทำความคิด ร่างกาย ผิวพรรณ แบบผู้ชายจะถูกปรับเปลี่ยนตามกำลังที่กะเทยจะทำได้ ซึ่งยามเด็กนั้นยังไม่มีรายได้ก็มักจะใช้ยาคุมกำเนิดเป็นส่วนมาก แต่พอเริ่มมีรายได้ก็อาจจะเปลี่ยน เช่นเปลี่ยนตัวยา เปลี่ยนจากยากินเป็นยาฉีด รูปลักษณ์รวมถึงการทำทางเป็นการแสดงออกทาง แห้งเพศภาวะ (gender display) การเพิ่มขนาดหน้าอกจึงมีความสำคัญ เพราะมองเห็นได้ แต่สำหรับอวัยวะเพศชายแล้ว กะเทยจะมีวิธีการ “แต๊บ” ซึ่งเป็นศัพท์ของสาวประเภทสอง คือเป็นการเก็บอวัยวะเพศชายไว้ให้มิดชิด ดวงฤดี อธิบายวิธีการดังนี้ “เหมือนกับว่า มันก็เป็นเหมือนผู้หญิง คือ คือเราเอาเข้าไปข้างหลังอย่างนี้ แล้วเราก็ใส่กางเกงในเข้ามา แล้วก็เหมือนหนีบเข้าไปอย่างนี้ แล้วมันก็จะอยู่อย่างนั้น มันก็เหมือนกับแต๊บ” ดวงฤดียังเสริมว่า “นี่ใส่บิกินี นี่แต๊บเป็นไงก็เลยไม่มีปัญหา ไม่ต้องใช้สก็อตเทปไปแปะข้างหลังหรอกนะ นั่นแหละเจ็บตาย” การแต๊บได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับความชำนาญด้วยนอกเหนือจากลักษณะ ของกางเกงที่ใส่ ชุดชั้นในดีเป็นแบบกว้าง รอบขา หากใครแต๊บไม่ดี ไม่เรียบ ก็อาจจะถูกล้อเลียนได้ เนื่องจากกะเทยส่วนใหญ่กินยา ดังนั้นดวงฤดีจึงบอกว่า เป็นไปได้น้อยที่จะไม่เรียบเพราะถ้ากินยาอารมณ์ทางเพศจะน้อยลงอวัยวะไม่ขยายตัวแทบจะไม่มีให้เห็น ยิ่งแต๊บก็ยิ่งเก็บไว้ได้อย่างมิดชิด ดวงฤดีเริ่มแต๊บตอนแต่งตัวเป็นหญิง และใส่กระโปรงสั้น แต่ก่อนหน้านั้นไม่ได้แต๊บเพราะไม่รู้จักแต๊บเพื่ออะไร เมื่อแต่งผู้หญิงแล้วถึงแต๊บ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าวาทกรรมรักต่างเพศที่สร้างให้เห็นว่าเพศมีเพียงสองอย่างตายตัวได้ครอบงำความคิดทำให้ผู้ที่ถูกจัดประเภทให้เป็นกะเทยวิ่งสู่การสร้างความเป็นหญิงให้กับตน

การสร้างรูปลักษณ์แบบผู้หญิงจึงเป็นเป้าหมายเพื่อสู่ความเป็นผู้หญิงโดยสมบูรณ์ซึ่งความตั้งใจนี้ก็ยังมีข้อจำกัดโดยเฉพาะในเรื่องการยอมรับ และปัจจัยในรูปตัวเงิน การใช้ยา และฮอร์โมนสำหรับหลายคนจึงเหมือนเป็นเพียงชั่วคราว จนกว่าจะถึงเวลา ไม่ใช่ว่ากะเทยทุกคนต้องเป็นไปตามขั้นตอนเช่นนี้ อีกทางเลือกหนึ่งของการสร้างรูปลักษณ์สาวประเภทสองที่มากกว่าการกินยา และฮอร์โมนคือ การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ความสวยที่ถูกสร้างผ่านมีดหมอเพื่อประกอบสร้างรูปลักษณ์ภายนอกของตนต่อไป

ข. การบงการตนผ่านปฏิบัติการจัดการรูปลักษณ์ภายนอก

การบงการตนเพื่อสร้างอัตลักษณ์อ้างอิงโดยผ่านปฏิบัติการจัดการรูปลักษณ์ที่มองเห็นจากภายนอก เป็นการปรับเปลี่ยนร่างกายโดยการปรุงแต่งตนให้สอดคล้องกับเพศภาวะความเป็นหญิงและ“ความสวยงาม” แบบผู้หญิงซึ่งก็ถูกครอบงำด้วยวาทกรรมความสวยชุดหนึ่งอยู่แล้ว นอกจากการปรุงแต่งโดยทั่วไปเช่น การแต่งหน้า ไว้ผมยาว เสียงคำพูดที่ลดความห้าวลง และภาษาพูด เช่น การเรียกชื่อกันโดยใช้คำนำหน้าแบบผู้หญิง คำว่า“อ๊” ที่ใช้เรียกกันระหว่างเพื่อนฝูงที่สนิทสนมจึงสะท้อนความเป็นหญิงดังที่ **หลิน** บอกเล่าดังนี้ “...บางคนเรียกอ๊...แล้วมีเข้าไปอ๊...เลยคือกลุ่มเดียวกันเพื่อนสนิทกันที่เป็นกะเทยด้วยกัน...มัธยมปลายแล้วคือสนิทกัน พอสนิทกันเพราะว่าเรียกอ๊...ก็จะติดอ๊เป็นกะเทย จะแบบเรียกกันแบบผู้หญิงจะแบบเรียกกันแบบ อะไอย่างนี้อ๊ๆ”

ตั้งแต่หัวจรดเท้า หน้าตา การใส่เสื้อผ้าแต่งตัว นุ่งกระโปรงหรือผ้าถุงแบบผู้หญิง การได้แสดงออก เล่นกับเพื่อน เช่น ลูกชาวบ้านก็จะเล่นลิเก หมอลำ ถ้าอยู่โรงเรียนเป็นเชียร์ลีดเดอร์ หรือ เล่นละคร หรือเมื่อโตขึ้นมีโอกาสดูโชว์ต่างๆ เช่น ต้นรำ คาบาเรต์ เข้าประกวดแข่งขันความงาม เป็นต้น เป็นการแสดงความเป็นผู้หญิงของกะเทย และเป็นโอกาสที่คิดว่าได้ปลดปล่อยตัวเองอย่างเต็มที่ทำให้มีความกล้ามากขึ้นและมีความสุข โดยเฉพาะสำหรับคนที่ต้องกดความเป็นตัวเองเอาไว้เพราะต้องทำตามบรรทัดฐานทางเพศในสังคม ดังที่ **อัญชลี** พูดถึงการเป็นเชียร์ลีดเดอร์และ **หาคาสี** ให้ความเห็นเรื่องการได้แสดงบนเวทีนั้นทำให้มีความสุขเพราะมองว่าความสมบูรณ์แบบของกะเทยเป็นเรื่องที่ยุ่งยากมาก ดังนี้

...โรงเรียนเขามีแบบว่าแข่งกีฬาอะไรอย่างนี้ใช้ไหมคะ หนูก็ขอเป็นลีดเดอร์ ... อยากแต่งตัว เหมือนกับที่เราแต่งตัวแล้วเป็นคนหนึ่งเรากล้ามากขึ้น อะไรอย่างนี้... มันมั่นใจกว่านะ หนูเป็นคนหนึ่งไปเลยนะ ไม่ใช่คนที่แบบมานั่งๆ เงียบๆ นะ แบบว่าไม่ค่อยสูงส่งกับใครอยู่คนเดียวเหมือนกับว่า คนรู้จักหนูอะไรอย่างนี้นะ คนรู้จักหนูบอกว่าเข้ามาคุยอะไรด้วยอย่างนี้นะ (อัญชลี)

...ก็มีความสุขนะ เรามีความสุขตอนที่คนมาเดินแล้วบอกสวยนะ อะไอย่างนี้รู้สึกว่ายสวย
เหอดีจังเลย อะไอย่างนี้เราถามว่า มีบางคนชอบบอกว่า จันทังผู้หญิงเถอะ แต่งผู้ชายดูไม่ขึ้น
อะไอย่างนี้ เพราะเป็นคนรูปร่างเล็กอะไอย่างนี้ แล้วแบบเวลา...ตอนก่อน...จะไผ่มยาว ยาว
กว่านั้นะ คนแบบมันเหมือนกับแบบผู้หญิงผมสั้นๆ แต่หน้าไมสวยมากนักนะ เหมือนผู้หญิง
ผมสั้นนะอะไอย่างนี้ แต่งผู้หญิงเถอะอย่าแต่งผู้ชายเลย จนแบบว่า แต่งผู้หญิง อยากรแต่ง
แต่อย่าดีกว่าไผเอนะ ลำบาก ลำบากเพราะว่าหนึ่งนะ เขาบอกว่าการเป็นกะเทยนี้มันลำบาก
อย่างไร คือมันเหมือนการต่อจิ๊กซอว์ ต้องผม ต้องนม ต้องสะโพก ต้องรองเท้าอย่างนี้ ทุกอย่าง
คืออย่างน้อยการที่จะล้าออกเดินจากบ้านนี้ การเข้าทุกเวทีทุกอย่างมันต้องดู อย่างน้อย
การแต่งกายต้องเพอเฟ็คทุกอย่าง.....(นาตาล)

การวิงวอนความเป็นผู้หญิง นอกจากน้ำเสียง การพูดและภาษาพูดตามเพศ การแต่งตัว
กริยา ท่าทาง อุดมการณ์เรื่องเพศได้แปลงสารในความคิดจากความกังวล ความกลัว ความ
เจ็บปวด ความเสี่ยงทั้งสุขภาพ ความปลอดภัยในชีวิต และความเสียตายนเงินทอง กลายเป็น
ความสุขของจิตใจ และความปลื้มปิติยินดี ที่ได้มาซึ่งความสมบูรณ์ของความเป็นตัวตนทาง
สังคมของกะเทยแบบผู้หญิง ตามถ้อยแถลงสารหลักในวาทกรรม คือ ความเป็นผู้หญิง และ
ความสวยเหมือนผู้หญิง โดยการเพิ่มเติม ตกแต่ง ตัด ส่วนหนึ่ง ส่วนใดของอวัยวะ เพื่อให้
รูปลักษณะแบบชายที่บาดเจ็บ เกะกะ น่าอาย หรือเป็นที่รังเกียจให้อันตรธานไปตามที่ต้องการ
สู่ความเป็น “สาวประเภทสอง” ซึ่งเป็นสิ่งที่ปรารถนาของหลายคน อาจจะมีการทดลองก่อน
จากเรื่องเล็กๆ เช่น ทำตา ทำจมูก จัดคาง/แก้ม บางคนเมื่อมั่นใจมากขึ้นต่อการทำ “ศัลยกรรม”
ต่อจากนั้นจึงทำหน้าอก และผ่าตัดอวัยวะเพศ ศัลยกรรมจึงเป็นวาทกรรมที่แข็งแกร่งอีกตัวหนึ่ง
ที่ช่วยครอบงำความคิดของกะเทยรวมทั้งผู้หญิงในสังคมนี้ได้ว่าสามารถทำให้สวยตามแม่แบบ
ตาม ยุคสมัยที่ต้องการได้ซึ่ง **ทวิพันธ์ ดวงฤดี และกรรณก** ได้เล่าถึงประสบการณ์ และ
ให้ความเห็นต่อการทำศัลยกรรมของตนดังนี้

ทวิพันธ์ มองว่าคนที่เป็นผู้หญิงจะทำให้สวยก็ยากอยู่แล้ว และถ้าจะทำให้ผู้ชายเป็น
ผู้หญิงนั้นยิ่งยากเป็นสิบเท่า การดูแลตัวเองต้องลงทุนมาก ดังนั้นจึงสรุปว่าถ้ากะเทยไม่มีเงิน
ก็สวยไม่ได้ ทวิพันธ์ไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิงเต็มตัว แต่ถ้าพูดถึงสวยเต็มที่แล้วก็บอกได้
ว่าตนสวยเต็มที่ตอนเรียนอาชีวศึกษาชั้นสูงตอนปลาย ที่รู้จักเพราะ “สวยจนคนเหลียวหลัง” และ
“สวยแบบผู้ชายเดินตาม” ทวิพันธ์ดูแลตนเองด้วยการกินยาคุม ฉีดยาในตอนเริ่มแรก แต่มองว่า
การสวยสมบูรณ์ของทวิพันธ์จะต้องมี “หน้าอก ผอม สวยเหมือนผู้หญิงยุคนี้ที่สวยกัน” รวมทั้ง
หน้าต้องสวย สวยอย่างไรก็ได้แต่จะต้องสวย ในขณะเดียวกัน ผมยาวก็เป็นลักษณะของผู้หญิง
สวยด้วยเพราะผมสั้นในความคิดของทวิพันธ์ไม่ใช่ผู้หญิง และไม่อ่อนโยน ดูแข็งๆ เป็นผู้ชาย
ทั้งนี้องค์ประกอบในร่างกายจำเป็นหมดไม่ว่า แขน ขา ก้น ที่สำคัญคือหน้าอก **“คุณไม่มี
หน้าอก คุณจะไม่มีผู้หญิง”** ทวิพันธ์ตัดสินใจเสริมหน้าอกโดยบอกว่า “คิดมาตั้งนานแล้ว”
เพราะว่าที่เป็นอยู่นั้นรู้สึกไม่ใช่ตัวเอง **“มันคืออะไรก็ไผ่รู้ไผ่ใช้ตัวฉันเลย คิดอย่างนี้แหละคะ**

เห็นในกระจกแล้วบาดใจ บาดใจ ทวินันท์เสียค่าใช้จ่ายในการฉีด ซิลิโคน ประมาณ 50,000 บาท ซึ่งบอกว่าอยู่ได้ทั้งชีวิตไม่ต้องเอาออก บางคนกินยาหน้าอกก็ใหญ่ขึ้นซึ่งไม่ต้องไปเสริมอีก คือ “ง่าย ๆ เหมือนกับผู้หญิงที่ไม่มี ความพอดี ก็อยากจะไปทำโน้นทำนี้ อย่างนี้สวยอย่างโน้นสวย คือว่าใครอยากจะไม่ให้ตัวเองไม่พอดีล่ะ ไม่พอดี....ทุกคนในโลกไม่มีความพอดี” ทวินันท์ได้ข้อมูลจากเพื่อนรุ่นพี่ก่อนที่จะตัดสินใจผ่าตัดที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง โดยมีการตรวจสอบร่างกายว่าพร้อมไหมเช่น เช็กเลือด ทวินันท์เล่าว่าหน้าของทวินันท์ก็เป็นแบบเดียวกัน ผ่าตัดหน้าอกนานแล้วโดยสมัยก่อนที่ใส่เข้าไปเป็นถุงน้ำเกลือ ซึ่งเมื่อก่อนนี้หาก “กลับใจ” ก็จะเอาออก แต่น้อยคนที่มานั่งกลับใจ การที่เอาออกเพราะว่าอายุมากขึ้น ทวินันท์เชื่อว่าเดี๋ยวนี้วิวัฒนาการแพทย์กว้างไกลขึ้น ดังนั้นจึงสามารถใส่ซิลิโคนได้ทั้งชีวิตไม่ต้องเอาออก ทุกวันนี้ทวินันท์มีแฟนอยู่ด้วยกันเป็นตัวแทนตนมากกว่าสามปีแล้ว ในเรื่องการผ่าตัดอวัยวะเพศทวินันท์ก็ปรึกษากับแฟนซึ่งแฟนของทวินันท์ไม่ได้ต้องการให้ผ่าแต่ทวินันท์คิดว่าจำเป็น เพราะ **“มันเป็นความสุขทางใจเรา”** และมองว่า **“..มีเหมือนกันนะจะไม่ผ่าได้อย่างไร”** ทวินันท์บอกว่าเท่าที่รู้ระยะนั้นไม่ได้ถูกเอาออกไปเพราะเขาพับเก็บเอาเพียงอั้นทะออก แต่ไม่ได้ตัดทิ้งพร้อมอธิบายว่าเหมือนกับทำตา 2 ชั้น คือทำให้มันเปลี่ยนรูปแต่เหมือนเดิม ทั้งนี้ทวินันท์เชื่อมั่นในการแพทย์มาก ส่วนความรู้สึกนั้นทวินันท์บอกว่ามีความรู้สึกเหมือนผู้หญิง แต่ว่าต้องเป็นคนที่คุณรักจึงมีความรู้สึกร่วม ซึ่งเกี่ยวกับจินตนาการด้วย **“ถ้าเราไม่มีอารมณ์ เราก็ไม่รู้สึก และจะต้องด้วยอารมณ์ร่างกายมันซับซ้อนมากเลยนะ”** ทวินันท์มองว่ารูปลักษณ์ที่น่าดูนอกจากจะสร้างความมั่นใจให้ตนเองแล้ว ยังช่วยสร้างภาพพจน์ที่ดีในสายตาของสังคม ไม่ให้ถูกดูถูกดูแคลนด้วย ดังนี้

อย่างหนูก็คือหลุดไปเลย คือทำให้เป็นสวยไปเลยมองไปเลย คือว่าคนอื่นว่าไม่ได้ ทุกคนไม่อยากจะให้คนอื่นมาประณาม... มาสบประมาทอะไรอย่างนี้ ทุกคนเป็นที่ยอมรับของสังคมไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงผู้ชาย คือไม่อยากจะให้เป็นที่ดูหมิ่นอยากจะให้เป็นที่ยอมรับไม่ว่าอาจจะมิจฉณาเกิดผิดธรรมชาติอะไรอย่างนี้ ถ้าคิดดี ๆ ถ้ามีคนสวยสักคนหนึ่งเราไม่รู้จักเขาเลย เราเห็นเขาหน้าเราจะต้องมองเขาแง่ดีไว้ก่อน

ดวงฤดี จบปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง และเป็นคนขยันมาก รู้ชีวิตดวงฤดีบอกว่าต้องปากกัดตีนถีบมาตั้งแต่เด็ก ทำงานหาเงินเองมาตั้งแต่เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยทำงานในโรงงานเช่น เข้าเล่ม เข้าปกสมุด ที่บ้านเป็นคนจิ้นครอบครัวใหญ่ ดวงฤดีอาศัยอยู่กับน้าโดยคุณแม่ฝากไว้ตั้งแต่เล็กพร้อมพี่น้องรวมสามคนเพราะต้องไปทำงานเป็นแม่บ้านหาเงินส่งลูก ๆ ที่ต่างประเทศ เมื่อเรียนจบดวงฤดีก็ได้รับเข้าทำงานกับบริษัทแห่งหนึ่งที่ตนเองไปฝึกงานด้วย โดยขณะนั้นแต่งตัวเป็นชาย และเรียกตัวเองว่าเป็น “บอย” ดวงฤดีบอกว่าตัวเองชอบเรื่องความสวยความงาม ดังนั้นเวลาว่างงานแสดงบนเวทีซึ่งมีประปราย งานพิธีกร ก็

จะแต่งหญิงซึ่งเรียกได้ว่าเป็นบางโอกาส เพื่อนร่วมงานของดวงฤดียอมรับความเป็น “เธอ” คำเรียกที่สนิทสนมกับชื่อที่ตั้งใหม่โดยใช้คำนำหน้าชื่อว่า “น้อง” นอกจากเป็นการแสดงความสนิทสนมยังบ่งบอกถึงนิสัยของการมองว่าดวงฤดีมีความเป็นหญิงอยู่ในตัว อย่างไรก็ตามเมื่อดวงฤดีมีโอกาสมีสัมพันธ์ทางเพศดวงฤดีจึงมองว่าตนเองเป็นเกย์ควีน “รู้ตัวเอง รู้ว่าเป็นเกย์ควีน เพราะเวลาที่มีเพศสัมพันธ์ตัวเองชอบเป็นฝ่ายรับมากกว่า เหมือนผู้หญิง” ชีวิตของดวงฤดีดูเหมือนจะมีความสุข แต่ดวงฤดีก็มีความคิดอย่างอื่นผุดขึ้นมา “ทำงานที่..12 ปีแล้วนี้ ความที่ตัวเองเป็นคนรักสวยรักงามด้วย ประมาณนี้เหมือนผู้หญิงแล้วไง ก็ค่อยๆ เกะกนความรู้สึกเป็นผู้หญิงมาเรื่อยๆ อะไรอย่างนี้ แต่จริงๆ ก็คือเป็นผู้หญิงนั่นแหละ แต่ไม่เปิดเผยนัก ก็เล่นเป็นชาย...” ดวงฤดีได้ข้อมูลจากคนรู้จักและแนะนำให้ไปทำมาหากินต่างประเทศ จึงเกิดความคาดหวัง อยากจะมีชีวิตที่มีรายได้ดีกว่าที่เป็นอยู่และมีอนาคต

คิดอนาคตของเราข้างหน้าว่า ถ้าเราไปอยู่ตรงโน้นนะ โอเคเรามีเพื่อนที่รู้จักก็จริงนะ ถึงจะไม่สนิทกันอยู่ เป็นเพื่อนของเพื่อนอีกที เราก็ได้ หนึ่งในได้ประสบการณ์ชีวิต ได้ภาษา เราเก่งภาษาแน่นอน ได้ประสบการณ์ชีวิต จะดีจะเลวเราต้องเผชิญชีวิตข้างหน้าเอาเอง เพราะเราตัวคนเดียว เราไม่มีปัญหา ชีวิตตัวคนเดียวไม่มีปัญหาตรงนี้ และเรื่องสำคัญคือเรื่องของรายได้ ถ้าเป็นอย่างที่เขาบอกจริงนะ ...คือทำงานเป็นนวด เป็นนวดแบบแฝง ในที่นี้หมายความว่า นวดในทำนองขายบริการทางเพศด้วยนิตหนอย ..คือชาวต่างชาติเขานิยมมาสาซาส (Massage) อยู่แล้ว แต่ มาสาซาสของชาวต่างชาติ ที่เขาบอกเรานะ เขาจะเปิดคล้ายเป็นเกสต์เฮาส์ หรือเป็นห้องพัก หรือว่าเราอยู่กับเพื่อนเราเป็นห้องพัก เราก็บอกว่าเรามีบริการนวดในห้องนี้นะ ถ้าเขาสนใจ เราก็เชิญเขามานวด ค่าบริการก็เหรียญก็คิดไป แต่ถ้ามีอะไรที่เกินเลยกว่านั้น หมายถึงถ้ามีเซ็กส์ก็ต้องอีกราคาหนึ่ง อย่างเมื่อนอกก็จะได้ราคาดี เราอยู่กับเพื่อนๆ ก็โอเคมันต้องอเมริกันแซร์อยู่แล้วเรื่องค่าใช้จ่าย มันก็จะเซฟตรงนี้ ถ้าได้ไปนะ คือที่คิดจะไปคือรายได้มันดีจริง อันที่สองได้ภาษา คือได้ความก้าวหน้าของชีวิต มันได้ความก้าวหน้าหรือเปลี่ยนชีวิตใหม่ของตัวเอง ได้เปลี่ยนงานใหม่ และชีวิตที่ไม่จำเจกว่าที่อยู่ (ที่ทำงานเก่า) 12 ปี อยู่...12 ปีนะ อยู่หน้าที่ยังงี้ก็อยู่หน้าที่อยู่อย่างนั้น งานเหมือนเดิมทำทุกอย่างเหมือนเดิม ถ้าเปลี่ยนแปลงได้ทำอะไรที่ไม่จำเจ มันก็เป็นประสบการณ์ใหม่ของชีวิต นี่คือแรงบันดาลใจ

ประกอบกับที่ทำงานมีโครงการให้ออกก่อนเกษียณอายุ ดวงฤดีคิดอยู่นานว่าจะออกไม่ออกดีแต่ในที่สุดก็ตัดสินใจเสี่ยงลาออกเพราะอีกสองวันโครงการจะปิดขณะที่กำลังรออนุมัติวีซ่าซึ่งสุดท้ายก็ไม่ได้ ชีวิตของดวงฤดีจึงมาสู่จุดผกผันกลายเป็นคนตกงาน ดวงฤดีต้องทำทุกอย่างเพื่อความอยู่รอด

ช่วงตกงานสองปีนะ ก็อาศัยว่ามีเงินก้อน ได้ประมาณแสนกว่าใช้ม๊ยะคะ แต่แล้วก็มึนบัตรเครดิตแสนกว่าบาทเหมือนกันเพราะทำบัตรเครดิตไว้เยอะมาก แต่พออาศัยเอาเงินก้อนมาบั่นใช้บัตรเครดิตบ้าง มาผ่อนบ้านมั้ง นี่พอตกงาน ไปสมัครงานจนทั่วแต่ว่าผล ไม่มีคำตอบกลับมาเลย

ว่าจะรับเรา นอกจากเราต้องกินต้องอยู่บัตรเครดิตก็ต้องใช้ ไข่มีไข่ ไหนจะค่าบ้านค่ากิน ปรากฏว่าเงินก็ร่อยหรอไปๆ จนกระทั่งไม่มีเงินเลย จะขายของเหมือนกันแต่ก็ไม่ค่อยรุ่งหรอก ขายของตามฟุตบาทสนามหลวง ขายซีดีก็ไม่ว่าง

ต่อจากนั้นบ้านที่ภูธรนาคราก็ถูกยึดเพราะไม่มีเงินผ่อน ไม่มีเงินก็ตัดสินใจขายบ้านได้เงินก้อนมาเจ็ดหมื่น ซึ่งดวงฤดีนำเงินส่วนหนึ่งไปทำศัลยกรรมหน้าอกทันที และเหลือไว้ใช้หนี้หน่อย ถึงแม้จะมีเงินเหลือน้อยและดวงฤดีก็รู้อยู่แล้วว่าน้อย แต่ด้วยความอยากเป็นผู้หญิงและเพื่องานที่ต้องใช้สรีระแบบหญิงที่ตนเองต้องการทำคือ งานแสดงโชว์คาบาเรต์ จึงอยากทำศัลยกรรม

อันนั้นมันสะสมความเป็นผู้หญิงมานาน แล้วอีกอย่างคือว่าเรา ได้มารวมงานอย่างที่เราให้ฟังว่า ได้มารวมงานแสดงโชว์บ่อยๆ มาแต่งตัวเป็นผู้หญิงแล้วมันสวยนะ แล้วก็สวย แล้วหน้าตาเราก็ใช้ได้ คิดไปอีกทีเราก็เหมือนผู้หญิงคนหนึ่งนะ แล้วเรายังไปโชว์เซ็กซี่มันมีมนมมันก็ดูอย่างหนึ่ง เมื่อเราได้โชว์คาบาเรต์ ในที่ใหญ่ ในสถานที่ใหญ่ เซ็กซี่ใหญ่ๆ พวกนี้เขาก็มีนมอยู่แล้วจริงมัย แล้วถ้าเราทำอย่างนั้นมันก็เป็นอาชีพของเราจริงปะ แต่ถ้าเราต้องโชว์ ถ้าเราเหมือนผู้หญิงจริงๆ เราก็ควรทำให้เหมือนผู้หญิงไปเลย ต้องทำไม่ใช่ไม่ทำมาแอบแฝง แล้วเรามองถึงชีวิตคู่ด้วยไง ถ้าเราในภายภาคหน้าเรามีคู่ เราก็อยากให้เราเหมือนผู้หญิง เขาก็จะได้ดูว่า เออเหมือนผู้หญิงนะ จะได้สร้างอารมณ์หลายๆ อย่างให้เขาด้วยไง

ถึงแม้จะสนใจงานโชว์และเคยมีดีกรีถึงการชนะการประกวดโชว์ก็ตาม แต่ดวงฤดีก็ไม่ไ้งานประจำได้แต่เพียงรับจ๊อบ แต่เพราะมีรอยสักที่ตัวโชว์ผิวพรรณไม่ได้จึงไม่ได้งาน นอกจากนั้นการสักมากๆ ทำให้เกิดความคลางแคลงใจจากผู้ที่จะจ้างงานว่าติดคุกมาก่อนหรือไม่ “แต่สมัครแล้วทุกอย่างมันก็ผ่านนะแต่เสียว่าอย่างเดียวกันก็คือเราเป็นคนค่อนข้างมีรอยสักเต็มตัวอยู่เยอะหน่อยหนึ่ง เรามีสักที่หลังเป็นลายดอกไม้เต็มหลัง ซึ่งทางนั้นเขาตีมาว่า รอยสักเยอะนี่มันจะไปเลอะเสื้อผ้าตอนเอาเครื่องสำอางมาลบรอยสักออก มันจะติดเสื้อผ้า เขาเลยไม่รับ เราก็เลยไม่ได้ผ่านตรงจุดนั้น” เมื่อไม่ได้งานที่ต้องการ ในที่สุดก็หันมาทำอาชีพขายบริการแถวสนามหลวงอยู่พักหนึ่งการที่มีหน้าอกแล้วจะมีโอกาสในการหารายได้ด้วย “..เราเริ่มจะมีนมจริงก็ช่วงที่เรายืดอาชีพรายบริการด้วย เพราะถ้าเรามีนมจะมีภาษีดีกว่าคนที่ไม่มีนม เพราะว่าอย่างน้อยจุดสนใจของผู้ชายส่วนใหญ่ก็ชอบที่นม แล้วเราก็คือว่า อาชีพนี้ไม่ได้คิดว่า จะเป็นอาชีพที่ยึดไปจนตาย แต่มันได้ภาษีดีกว่าคนที่ไม่มีตังนี้”

การทำศัลยกรรมหน้าอกของดวงฤดีใช้ความพยายามมาก่อนจะตัดสินใจไปผ่าก็ได้เสาะหาข้อมูลมาศึกษาบ้าง ไม่ว่าในเรื่องการกินยา ฮอร์โมน ซึ่งต้องทำประมาณสองเดือนสามเดือนก่อนที่จะไปผ่าตัด และยังสอบถามเพื่อนๆ กลุ่มกะเทยด้วยกัน ว่าไปผ่าตัดที่ไหนดี หมอคนไหนดี ซึ่งเมื่อได้รับคำแนะนำ และข้อมูล ในที่สุดก็เดินทางไปผ่าตัดเสริมหน้าอกถึงยะลา

ในการไปผ่าตัดถึงแม้มดดวงฤดีจะได้รับข่าวสารมาจากเพื่อนว่า “มันเจ็บมาก” ผ่าตัดอวัยวะเพศยังเจ็บน้อยกว่า แต่ก็ไม่กลัวเพราะตั้งใจทำแล้วและคิดว่าคนอื่นเขาก็ทำได้ แล้วเขาก็อยู่ได้จนทุกวันนี้ ตนเองก็ต้องทำได้จึงตัดความกังวลตรงนี้ไป ดวงฤดีเดินทางไปคนเดียวหลังจากติดต่อหมอเสร็จแล้วได้เบอร์โทรศัพท์มาจึงโทรไปพูดคุยเมื่อต่อรองและตกลงราคากันได้ที่ 30,000 บาทก็นัดหมายกัน ดวงฤดีเดินทางด้วยรถทัวร์จากสายใต้ตรงไปยะลา ดวงฤดีออกจากกรุงเทพฯ ตั้งแต่ 6 โมงเช้า ขึ้นรถที่สายใต้ใหม่ ถึงยะลาเกือบเที่ยง ของอีกวันหนึ่ง ระหว่างทางก็หลับๆ ตื่นๆ เพราะกลัวถูกปล้น “ก็กลัวอย่าง คือ พกเงินไปเยอะด้วย เพราะเอาเงินเพื่อไปจ่าย กลัวโจรปล้นใครๆ เขาเอาไป ความฝันสลายเลยนะคะ อุตส่าห์เก็บเงินเก็บทองมา” แต่โชคดียังไม่มีเหตุการณ์อะไร เมื่อเดินทางไปถึงก็โทรติดต่อหมอที่รับผ่าตัดให้ โดยพบกันตอนเที่ยงครึ่ง สถานที่ที่ไปผ่าตัดมีลักษณะเป็นคลินิก เหมือนอยู่ในบ้านทาว์นเฮ้าส์ เมื่อคุยกันหมอก็แนะนำ “ผ่าตัดนี้นะ เอาซิดแคไหน เอาไซส์ไหนก็บอกเขาไป แต่ถ้าซิดมากนี้ หน้าอกซิดมาก บางครั้งต้องเจาะเข้าไปลึกหน่อย แต่ว่าหมายความว่ามันก็อยู่ที่ว่านมของเราเป็นอย่างไร เพราะว่าการซิดไปมากนี้ หัวนมอยู่ริมสุดมันก็ไม่สวย แต่ถ้าเจาะให้หัวนมอยู่ตรงกลางของเต้าที่เราตกแต่งมาแล้วมันก็จะดูสวย แต่ทางนี้ก็ไม่เป็นไร เขาดูที่ว่าโอเคหรือเปล่า” ดวงฤดีไม่ต้องการอะไรมากนอกจาก “ขอให้สวยเหมือนผู้หญิง ขอให้เหมือนผู้หญิง” ที่สำคัญดวงฤดีมองว่าไม่ต้องการให้ใหญ่มากหรือเล็กเกินไป ให้พอดีๆ ให้สมกับตัว กับรูปร่างเพราะต้องการให้เหมือนผู้หญิงมากกว่าที่จะดูใส่จันแวนอร์จนล้นทะลัก ก็จะไม่เอาเพราะ มันน่าเกลียดเกินไป ตอนขึ้น “เชื่องผ่า” หมอก็ให้ยานอนหลับมากินและฉีดยาสลบด้วย พอได้ยานอนหลับมากินเม็ดสองเม็ด หมอก็ฉีดยาชาตามราวนม ในใจก็คิดว่าก็ต้องเสี่ยงถึงจุดแล้วต้องกล้า เพราะว่ามีมาถึงขั้นนี้แล้ว ดวงฤดีไม่กลัว ความกลัวไม่มีแล้ว ดวงฤดีไม่กลัวรู้สึกเหมือนตัวเองปกติ อาจจะเพราะตื่นเต้นด้วยส่วนหนึ่ง ดวงฤดีรับรู้ถึงขั้นตอนการผ่าตัด แต่มองไม่เห็นเพราะถูกปิดตา ช่วงที่หมอผ่า ดวงฤดีไม่รู้สึกว่าเจ็บ “มันไม่มีความรู้สึกว่าเจ็บเลยนะ” แต่ช่วงที่หมอควั่น เหมือนเจาะอะไรเข้าไปในหน้าอกมีความรู้สึกเหมือนมีอะไรเข้าไปแคะๆๆๆ เข้าไปจนถึงเกือบกลางอก “เขาแคะไปจนถึงกึ่งกลางเลย” ซึ่งเจ็บมาก “..ก็บอกว่าหมอเข้าไปลึกแล้วนะ เรายังบอก โอ้ยเจ็บนะ เขาก็หยุดแล้วก็มาอีกข้างหนึ่ง” การผ่าตัดใช้เวลาประมาณ 40 นาที เสร็จแล้วหมอให้พัก 10 นาที แล้วก็ให้กลับบ้านได้ หมอก็ให้ยาแก้ปวด แก่ปวด และยานอนหลับมากินอีกชุดหนึ่ง ดวงฤดีไม่ได้กลับโดยตรง พอเดินออกมาจากคลินิก ก็หาโรงแรมพักหนึ่งคืน โดยไปเช่าโรงแรมที่ตีหน้อยเช็คอินประมาณ 450 บาท ทานข้าวด้วยความรวดเร็ว แล้วก็เข้านอน ก่อนนอนก็ไม่ลืมกินยานอนหลับ

ดวงฤดีตื่นขึ้นมาประมาณ ตีสอง ตีสาม เพราะว่าปวดปัสสาวะ รู้สึกว่าตนเองลุกไม่ไหวเพราะแน่นหน้าอก เจ็บปวดๆ เหมือนกัน แต่พยายามให้ตัวเองลุกให้ขึ้น แต่มันไม่ไหว แต่ก็ต้องพยายามลุกให้ไหว ดวงฤดีพยายามตะกายตัวเองลุกให้ขึ้น “พยายามสุดๆ” ซึ่งใช้เวลานานพอสมควรกว่าจะลุกขึ้นได้ แล้วค่อยเข้าห้องน้ำ ไปชำระร่างกาย ไม่ได้เช็ดตัว เพราะทำ

ไม่ได้เนื่องจากแผลเพิ่งใหม่ ๆ ทำธุระเสร็จก็มาดูหน้าอกของตัวเองว่าเป็นอย่างไร และสังเกตเห็นที่หมอม่าว่าค่อนข้างสวยดี เพียงแต่ยังมีความสูงต่ำให้เห็น ความชัดก็ไม่ชัดมาก แต่ก็ไม่ห่างจนเกินไป “ก็เหมือนผู้หญิงก็โอเค เราตั้งใจมาเป็นจุดนี้ ก็เหมือนผู้หญิงนะ” ดวงฤดีรู้สึก ว่าหน้าอกมันนึ่มๆ แต่ก็เหมือนแน่นๆ หน้าอกอยู่เพราะยังเป็นสิ่งใหม่ที่ไม่เคยมี “เหมือนมีอะไร มาสูมอยู่ที่หน้าอก” ดวงฤดีบอกว่า “มันก็แปบปึ้นนะ มาถึงขั้นนี้แล้ว ได้แค่นี้ก็โอเค ก็สวย ก็ต้อง คอยบีบคอยนวดบ้าง” ที่ต้องบีบนวด เพราะว่าที่ใส่เข้าไปเป็นซิลิโคนเหลว ถ้าไม่บีบบ้างนานๆ ไปหากอยู่ในความเย็นมากก็จะแข็งตัว ดวงฤดีกลับเข้าไปนอนต่อตื่นมาประมาณเกือบเที่ยงก็ เช็ดเอ้าท์ออก กลับมาถึงบ้านก็มานอนชมอยู่สองวัน การกินอยู่ก็ฝากข้างบ้านดูแลซื้อข้าวให้กิน เพราะสองวันแรกลูกจากเตียงแทบจะไม่ไหว พยายามจะเข้าห้องน้ำ พยายามจะดันตัวเองให้ลุก ขึ้นมาให้ได้ ช่วงสองวันแรกดวงฤดีปวดมาก นอกจากจะลุกจะเดินก็ไม่ไหว และรู้สึกเจ็บที่รักแร้ ด้วย น้ำแทบจะไม่ได้อาบ หมอให้ยาแก้ปวด ยาแก้อักเสบมาทานอย่างละหนึ่งอาทิตย์ พอหลังจากสองวันผ่านไปก็อาการดีขึ้น เริ่มเดินเดินไปไหนมาไหนได้ พอหลังจากสองวันสาม วัน อาทิตย์หนึ่งก็เริ่มจะเป็นปกติแล้ว ดวงฤดีเคยนึกเหมือนกันว่า ถ้ามันเกิดมันเกิดมีอะไรที่ ผิดพลาดขึ้นมา “ถ้าตายก็คือตายไป”

ดวงฤดีกล่าว เมื่อตัดสินใจผ่าแล้วต้องยอมรับความจริงให้ได้ ที่บ้านไม่มีใครรู้ว่าไป ยะลา ไปผ่าตัด ลุยคนเดียว หลังผ่าตัดดวงฤดีไม่เดือดร้อนเรื่องเสื้อผ้า เพราะแต่งเป็นผู้หญิงอยู่ แล้ว แต่บอกว่าไม่ค่อยได้ใส่ชั้นใน นั้นไม่ใช่เพราะอยากโชว์ แต่เพราะว่าเป็นคนที่ไม่ค่อยอยาก เห็นชุดชั้นใน โดยบอกว่าไม่ใส่ก็ดีไม่อึดอัด และไม่ได้หมายความว่าติดนิสัยผู้ชายจึงไม่ใส่ ดวงฤดีดูแลรักษาหน้าอกโดยหมั่นบีบ นวดซึ่งปกติไม่ค่อยได้นวด แต่พอจ๊ับๆ ดวงฤดีบอกว่า มันก็นึ่มๆ เหมือนของผู้หญิง ซึ่งก็ไม่ใช่ว่าจะนึ่มเหมือนของผู้หญิงเป๊ะ แต่มันก็มีความรู้สึกว่ามัน มีเพื่อนบางคนของดวงฤดีทำมาสองปีแล้วหน้าอก “แข็งโปก แข็งอย่างกับกะลา” เพราะไม่ค่อย ได้นวดจึงต้องเลาะออก เพราะแข็งมากเหมือนมีอะไรไปยัดไว้แข็งๆ ข้างใน ก็ต้องเสียเงินใส่ใหม่ ทั้งนี้ขึ้นกับวัสดุที่ใช้ด้วย ที่ดวงฤดีใส่เป็นซิลิโคนเยลลี่ซึ่งค่อนข้างนึ่มสามารถอยู่ได้ถึง 15 ถึง 20 ปี นับจากนั้นก็สามปีมาแล้วแต่ก็ไม่มีอาการอะไรพอมิหน้าอกแล้ว ดวงฤดีบอกว่าส่วนใหญ่ ผู้ชายจะชอบมอง เพราะเป็นคนที่ตัวเล็กคล้ายผู้หญิงและชอบใส่สายเดี่ยว ไม่เชิงว่าโชว์ ไม่ใส่ ยกทรง แต่มองว่าหน้าอกดูสวย “...เขาบอกอู้ๆ ก็มีแซว” ดวงฤดีบอกว่า รู้สึกเฉยๆ บางทีก็ อมยิ้มนิดหน่อย ไม่ได้อะไรมากมาย แต่ก็รู้สึกว่าเขาสวย “....เราก็เหมือนผู้หญิง เราก็โชว์ ไปนิดหนึ่งแต่ไม่ได้ไปมาก ให้เขาดูรู้ว่าเรามีหน้าอกอะไรแบบนี้” การที่ดวงฤดีมีหน้าอกทำให้ ดวงฤดีรู้สึกว่าเป็นผู้หญิงแต่ยังไม่ถึง 100 เปอร์เซ็นต์เพราะบางคนดูรู้ว่าแค่ผ่าหน้าอก ส่วน ข้างล่างบางคนดูไม่รู้ว่าผ่าไม่ผ่า แต่ตัวดวงฤดีรู้เองว่ายังไม่ผ่าข้างล่างและต้องการที่จะผ่า ดวงฤดีให้ความเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงอวัยวะเพศว่า

จริงๆ นะ ถึงแม้เราไม่ผ่ามันก็ไม่เดือดร้อน ถึงเราผ่าก็ไม่เดือดร้อน **แต่ว่าที่เราอยากผ่า เพราะความรู้สึกของเราคืออยากเป็นผู้หญิงจริง ๆ** เพราะว่าอย่างน้อย เวลาเราไปไหน จะได้ไม่เคอะเขิน เวลามีเพศสัมพันธ์กับใครสักคนจะได้ไม่ต้องคอยปิดตัวเอง คอยจับไอ้นั้นของ ตัวเอง เราผ่าปุ๊บนี้เราก็เปิดเผยได้ไม่ต้องอายเขา ถึงแม้จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายโดยตรง หรือ กับเกย์ก็แล้วแต่ เราก็ไม่ต้องคอยปิดเราเพราะว่าความอายต่อตัวเองด้วยใจจุดหนึ่ง แล้วถ้าเราผ่า แล้วมันก็เหมือนว่าเราเป็นผู้หญิงแล้ว ไม่ต้องกลัว

กรกนก เป็นสาวประเภทสองที่ปฏิเสธงานคาบาเรต์เพราะคิดว่าไม่พอกิน กรกนก ทำมาหากินโดยการขายเสื้อผ้าและมีรายได้ดีพอสมควร หลังจากเรียนจบ ปวส. ได้ไม่นาน เก็บเงินเก็บทองได้ก็ไปทำศัลยกรรมหน้าอกที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งโดยไม่ได้ออกที่บ้าน ที่ต้องการไปทำหน้าอกส่วนหนึ่งกรกนกก็นึกว่าเพื่อนแนะนำโดยการตัดสินใจทำหน้าอกก่อน เพราะ “..แต่ข้างบนมันเห็นนะเลยเลือกทำข้างบนก่อน” กรกนกเสียเงินประมาณ 4 หมื่นบาท ใช้เวลาผ่าตัดประมาณสามชั่วโมงก็แล้วเสร็จ กรกนกรู้สึกกลัวก่อนไปผ่าตัด “กลัว กลัวจะไม่ตื่น แต่ก็ความอยากรู้มันมีเหนือความกลัวก็เลยทำคะ” กรกนกอธิบายถึงการผ่าตัดและความเจ็บปวด ที่ได้รับว่า ตัวเองรู้แต่เพียงว่าถูกผ่าตรงรักแร้ แล้วชะเข้าไป โดยขนาดของหน้าอกเมื่อถูกถาม ก็บอกว่า 400 ซีซี ตามที่เพื่อนบอกมาและเลือกซิลิโคนรุ่นใหม่ซึ่งอยู่ใต้ตลอดไป นอกจากนั้นก็ ไม่รู้อะไรมากเพราะใช้ยาสลบ ตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็เสร็จแล้ว แต่หลังจากผ่าตัดกรกนกกบอกว่า “... เจ็บ รู้สึกเจ็บ มันเจ็บปวดทรมาน ..มันเจ็บมีแต่เจ็บกับเจ็บ.. ให้ทำอีกไม่กล้าทำแล้ว มันเจ็บมาก ลูกไม่ได้นะ....” กรกนกเปรียบเทียบให้ฟังว่าความรู้สึกนี้เหมือนกับ “..เหมือนโดนใครมารุม กระที่บ คนหลายๆ คนมารุม กระที่บ ๆ ๆ ๆ นะ..” อย่างไรก็ตามที่แลกมาด้วยความเจ็บปวดของ กรกนก สิ่งที่ได้ก็คือ ความภูมิใจ “ถูกใจว่าหนึ่งแล้วมันไม่เป็นอะไร สวยถูกใจ” หลังผ่าตัดเสร็จ แรกๆ นั้นหน้าอกยังไม่เป็นทรง จะเหมือนผู้ชายมีกล้ามเนื้อหน้าอกมากกว่ายังไม่ “คล้อย” มา เนื่องจากหน้าอกจะบวมอยู่ แล้วจะค่อยๆ เป็น“หน้าอก” หลังจากนั้นสาม สัปดาห์เพราะหน้าอก จะค่อยๆ ยุบลงแล้วกลายมาเป็นทรง ค่อยๆ เป็นทรงไปเรื่อยๆ การที่มีหน้าอกทำให้กรกนก รู้สึกว่าสามารถแต่งตัวได้เต็มที่ เพราะเมื่อก่อนถึงแม้จะใส่สายเดี่ยว แต่ก็ต้องใช้ฟองน้ำหนุน หน้าอก แต่เมื่อผ่าตัดแล้วก็เลิกได้สามารถใส่เสื้อชั้นในแทนได้เลย คนรอบข้างกรกนกก็นึกว่าเห็นต่าง ๆ กัน พ่อถึงแม้เมื่อก่อนจะไม่เห็นด้วยกับการที่ลูกเป็นกะเทยและไม่ค่อยสนิท สนมแต่ภายหลังก็ดีขึ้น กับแม่ของกรกนกก็นึกว่าแสดงความห่วงใย ทั้งสองคน กลัวอันตรายจากการผ่าตัดที่จะเกิดกับลูกของตนเมื่อทราบว่าเป็นหน้าอกมา ส่วนผู้ชายบางคนก็รู้จักกันก็จะ มอง “...ก็มอง ก็แซวนะ ก็คนรู้จักกัน ก็ผู้ชายอะไรยังงี้ ก็ประมาณแบบอ้อ หือ เรียกเราใหม่เป็น มรกตมั่ง อะไรมั่ง ทัดทรงมั่ง...(หัวเราะ)” ซึ่งกรกนกก็นึกว่า “ตลกดี”

นอกจากการพำนักตนเองของกะเทยถึงความปรารถนาต่อความต้องการทำให้เป็นผู้หญิงทางสรีระผ่านศัลยกรรมต่างๆ โดยเชื่อว่าตัวตนภายในที่แท้จริงคือผู้หญิงทำให้กะเทย

ก่อร่างสร้างฝันเหล่านั้นให้เป็นจริงโดยเชื่อว่าความคิดริเริ่มมาจากตน และอำนาจชายเป็นใหญ่ที่ขานรับกับวาทกรรมรักต่างเพศด้วยแล้วยิ่งทำให้ต้องการเปลี่ยนตนเองถึงแม้ผู้ชายจะไม่พูดแต่ก็เป็นทีที่ตระหนักรู้ได้ว่าตนไม่ทัดเทียมกับผู้หญิง ดังเช่นที่หลินกล่าวว่า “เราจะคิดเอาเองก่อนว่ามีบางคนนะ ถ้าเกิดมีแฟนไประยะหนึ่งแล้วก็ต้องแบบว่าคิดนู่น คิดนี่นะ **ผู้ชายก็คิด บางทีก็ไม่พูดเราก็จะพูดเอง แต่เราจะพูด** บางคนชักบอยนะ ไปทำนมหะไปอะไรอย่างนี้ บางคนก็มีนะ บางคนบอกว่าพูดเลยนะบอกว่า คุณไปทำเกะอยู่อย่างนี้ไม่ไหวแล้ว” ทั้งนี้หลินยังสะท้อนให้เห็นว่าในความสัมพันธ์ระหว่างเพศแล้วความสัมพันธ์ในลักษณะของรักต่างเพศมีอิทธิพลต่อความคิดของกลุ่มสัมพันธ์ถึงแม้จะเป็นไบเซ็กซ์ชวลก็ตามที

หนูคิดว่านะเพราะตัวหนู เพราะว่าหนูก็บอกไม่ได้เพราะว่า อย่างไม่รู้เพราะว่าผู้ชาย เขาบอกว่าอะเขาเคยมีอะไรกับผู้หญิง เขาจะรู้ว่าเออเป็นอย่างนี้ แล้วพอมันเป็นอย่างนี้ โอเคมันก็ผู้หญิงจริง ก็คือดูเป็นผู้หญิงนะ แต่เนื่องจากมันยังไม่มีเยอะขนาดที่แบบว่าขนาดผู้หญิง... ผู้หญิงนมกับข้างล่างนะ เหมือนกับว่าเขาอยากทำนมมากกว่าข้างล่างไง หนูก็งั้น คือดูแล้วแบบ เขาไม่ซีเรียส อย่างนี้ไง เออเขาเป็นไบไง (ไบเซ็กซ์ชวล) เขาก็เลยบอก....ว่าเป็นเพราะหนู เพราะเขาชอบ หนูก็ไม่รู้ว่าเขามีแฟนเป็นกะเทยมาก่อน แต่เขาบอกเขาไม่มีใจ

กะเทยถูกทำให้เชื่อว่าการปรับเปลี่ยนร่างกายตนเองไม่ว่าจะด้วยวิธีต่างๆ ตั้งแต่ทานยา ฉีดฮอร์โมน ผ่าตัดทำศัลยกรรมอาศัยเทคโนโลยีทางการแพทย์ เป็นคำตอบสู่ความเป็นกะเทย/สาวประเภทสอง เชื่อว่าเป็นตัวตนที่แท้จริง แต่อันที่จริงแล้วกลับกลายเป็นการสร้างอัตลักษณ์ทางสังคมเพื่อให้มีตัวตนในสังคมสองเพศ ทำให้เห็นว่าอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศ มีอำนาจของการจัดกระทำความคิดกะเทยอย่างเข้มข้น ด้วยถ้อยแถลงสารในพื้นที่ทางวาทกรรมที่ทำให้เชื่อว่าเป็นผู้หญิงทั้งเพศภาวะ เพศสรีระ เพศวิถี จึงบังคับตนเองตามวาทกรรมเบียดขับ กดทับตัวตนไว้อย่างแยบยลจนถูกกลืนไปกับอัตลักษณ์ทางสังคมเสียงของตัวตนจึงอ่อนแรงไปด้วยเช่นกัน การถูกครอบงำจากอุดมการณ์เบื้องหลังสร้างความรุนแรงที่ยังรากลึกและซุกซ่อนได้ยากหากมองไม่เห็นวาทกรรมที่ได้มาเป็นเพียงอัตลักษณ์ที่อ้างอิงความเป็นหญิง เป็นอัตลักษณ์ที่ถูกสร้างมาจากวาทกรรมรักต่างเพศ ซึ่งหมายความว่าความหมายของการรู้เท่าทันที่หากเชื่อเพียงว่าการรับรู้ว่ามีอะไรให้เลือกและได้เลือกโดยตนเองแต่ไม่รู้วาทกรรมที่ให้เลือกและการเลือกได้ถูกกำหนดกำกับโดยกรอบวัฒนธรรม และเลือกจากความคิดของตัวตนที่ถูกสร้างโดยวัฒนธรรมสองเพศแล้วย่อมมีอาจถือได้ว่าหลุดพ้นออกจากกรอบความคิดที่ถูกกำหนดจากระเบียบสังคม อาจจะมีคนจำนวนน้อยที่ตระหนักถึงการครอบงำเหล่านี้บ้างขึ้น การมีเทคโนโลยีแห่งตัวตนและการเรียนรู้จากประสบการณ์ของเพื่อนกะเทยด้วยกัน ดังเช่นที่ ปิยะวรรณพูดถึงศัลยกรรมว่าไม่ใช่ความสุขที่แท้จริงของตน ดังนี้

ไม่เคยคิด...มีลงหนังสือเยอะแยะ ว่าทำแล้วไม่ประสบความสำเร็จ บางทีก็เฝ้า นั่งข้างล่าง บางทีก็ไม่มีความรู้สึกใช้มัย น้องมันไม่มีความรู้สึกอยู่แล้วล่ะ ที่ผ่าน ๆ มา แต่มันจะมีความสุขทางใจ ที่ผ่านมาได้มีอะไรที่เป็นผู้หญิงแล้วมาอยู่กับเรา เอ้อ เขียว ต้องไปเลย ทำให้ไม่ใช่ง่าย ๆ ต้องผ่า ต้องตรวจสุขภาพจิตก่อน เพื่อนเรา.. ทำหน้าอกแล้วสวยเหมือนผู้หญิงข้างล่างเค้ายังไม่ทำ บอกว่าเค้าไม่อยากจะทำแต่เรารู้ว่าเค้าอยาก ไม่ผ่า ... เดี๋ยวนี้เอกซเรย์ทำได้มีเงิน 5-6 หมื่น ทำได้แล้วแต่ทำแล้วคือทุกคนทำ....ไม่อยากจะ เอ้อ.... เอ้อ คือ ต้อง พอแก่ตัวมาแล้วฮอร์โมนมันไม่เท่ากันนะ เราต้องกินฮอร์โมนทั้งชีวิต ฮอร์โมนมันนั่นไง... แล้วอีกอย่างหนึ่งหนูนี้ คนผ่ามาแล้ว เพื่อนผ่ามาแล้ว เค้าบอกเสมอว่าอย่าผ่านะ คือ พวกนี้เสียใจว่าไม่น่าผ่าข้างล่าง ถ้าข้างบนทำได้เอาออกได้ไม่เป็นไร แต่ข้างล่างคือผ่าไปแล้ว ตื่นขึ้นมาแล้ว “ฝันร้ายไปเลยนะ” คือปกติผู้ชายเราเวลาตื่นมาจะฝันเปียกบ้าง ยังมีความรู้สึกมาก คือยังต้องการอยู่ บางครั้งก็ต้องมีนอน ๆ อยู่ตื่นเข้ามาฝันเปียก คือเมื่อคืนฝัน ฝันว่า...ชอบได้จินตนาการ คือถ้าผ่าไปแล้วตรงนี้เราจะตัดไปเลยนะ ไม่มีอารมณ์ทางนี้เลย คือคนเคย สำเร็จความใคร่ แต่ไม่...มันจะหงุดหงิดหาทางออกไม่ได้ทำได้ดี จะว่าในตัวเอง อารมณ์จะแปรปรวน... อยากเป็นผู้หญิงไง แล้วถามว่าทำเพื่ออะไร คุณผ่าตัดมา 5-6 หมื่น ทำเพื่ออะไร เพื่อผู้ชาย ให้ได้นอนกับผู้ชาย นี่นะว่ามีอันนี้เหมือนผู้หญิง เหมือนผู้หญิงเธอ ... ทำเสียสติ ทำเพื่อผู้ชาย...อยากเป็นเค้าอยากให้เป็นผู้หญิงสมบูรณ์แบบ ไม่ใช่มันก็ไม่เหมือน ผู้หญิงคือผู้หญิง ผู้ชาย คือ ผู้ชาย กะเทย คือ กะเทย มันไม่เหมือนกัน คุณต้องเข้าใจ ไม่รู้ตัวตนของตัวเอง... อะไรก็แล้วแต่ พี่มันอยู่ที่ใจ คุณจะสุขทุกข์อยู่ที่ใจไม่ต้องไปหาที่ไหนหรอก

จะเห็นได้ว่าอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศ มีอำนาจในการจัดกระทำต่อความคิดคน เป็น “กะเทย” ในการที่จะแสวงหาความสุขทางใจเพื่อให้ได้เป็นผู้หญิงสมปรารถนา และมองว่าความอดทน ความเจ็บปวด และความเสียต่าง ๆ ทั้งสุขภาพ ทรัพย์สิน อันตรายต่าง ๆ แม้กระทั่งชีวิต นั้นคุ้มค่ากับการแลกมาและยังคิดไปถึงการเผื่อแผ่แก่คนที่จะเป็นคู่ของตนด้วย จึงไม่น่าแปลกใจที่กะเทยจะภูมิใจที่ได้ไช้วีรกรรมที่ปรับเปลี่ยนของตน เพราะกว่าจะได้สิ่งนี้มาก็ลำบากยากเย็น กะเทยบางคนยังไม่มีปัจจัยไปทำสิ่งต่าง ๆ เช่น เสริมหน้าอก ก็จะใส่ฟองน้ำเอาไว้ บางครั้งก็โดนกลั่นแกล้ง เช่นเวลาไปเล่นน้ำสงกรานต์ หากโดนผู้ชายแกล้งเอาฟองน้ำไปทิ้งถึงขะกะเทยคนนั้นก็ร้องไห้เสียใจและคับแค้นใจเป็นอย่างมาก แต่ในขณะที่คนทั่วไปจะมองว่าเป็นเรื่องตลก การได้มาซึ่งอัตลักษณ์อ้างอิงแห่งหญิงมีความสำคัญกับการดำรงอยู่ของกะเทยถึงแม้ว่าตนเองจะระลึกเสมอว่า อย่างไรก็ตามไม่ใช่ผู้หญิง และจะทำศัลยกรรมแล้วก็ยัง “ไม่ใช่” เพียงแต่สวมรับความเป็น “สาวประเภทสอง” ซึ่งคำเรียกดังกล่าวนี้สร้างความสบายใจให้กับกะเทยหลายคนและรู้สึกดีกว่าคำว่ากะเทย แต่ทั้งหมดนี้ก็ยังไมอาจทำให้ตราประทับของสังคมหลุดลอกออกไปจากความคิดว่าตนผิดปกติได้ ดังประโยคที่กรรณกพุดว่า “แต่ในตัวเราเองเราก็คิดว่าตัวเราผิดปกติอยู่ดีนะ” ทั้งนี้ความคิดที่ว่าตนเองอย่างไรก็เป็นคนที่ “ไม่ใช่” ได้ถูกสะท้อนให้เห็นจากปากคำของกรรณกที่พูดถึงพี่สาวของตนกับความคิดต่อลูกชายกะเทย

...หากห้ามได้ก็อย่าให้เค้าเป็นเลย มันไม่ดีหรอกเป็นปกติดีกว่า แต่ถ้าเกิดในกรณีที่มันแก้มันไม่หาย ก็อย่าไปบังคับฝืนใจเค้านะ ตามใจเค้าดีกว่า....มันไม่ใช่ห้ามกันได้หรือห้ามกันไม่ได้ คือแต่จิตใต้สำนึกแล้วนะ แม่ทุกคนก็ไม่อยากให้ลูกผิดปกติ เค้าก็เลยจะต้องห้ามคือถ้าห้ามไม่ได้ก็คือถึงต้องปล่อยแต่จริงๆ นี่หนูว่าในความคิดของหนู หนูว่าไม่น่าห้ามนะ ก็ดีกว่าที่เค้าจะไปแอบทำแอบอะไร ถ้าเกิดเราจับเค้าได้เค้าทำอะไร เราก็รู้ดีกว่าไปทำอะไรแล้วเราไม่รู้ละ

4.2 เพศวิถีและวิถีเพศ: ชีวิตติดกรอบรักต่างเพศ

“เขามองอย่างแรกหนูพบกะเทยครั้งแรกหนูมองว่า เป็นคนที่วิปริต มั่วและใช้ชีวิตไร้สาระ ไปวันๆ หนูไม่ใช่อย่างนั้น”

เสียงสะท้อนจากความในใจของอัญชลี

คนมักจะมองกะเทยว่ามีวิถีชีวิตที่ฉีกออกไปจากแนวการดำเนินชีวิตของคนทั่วไป โดยเฉพาะในเรื่องของเพศวิถี เพศภาวะของกะเทยที่ถูกสร้างขึ้นมามาตั้งแต่เยาว์วัย แม้กระทั่งคนเป็นกะเทยเองก็ยังมีอาจติดกับดักภาพเหมารวมที่เป็นลบเหล่านั้นได้ เด็กๆ โดยเฉพาะที่กำลังจะเติบโตเป็นวัยรุ่น อาจจะยังมีวิถีเพศที่ไม่แตกต่างกับเด็กอื่นๆ เด็กผู้ชายที่แตกต่างอาจมีข้อสงสัยเกี่ยวกับตนเอง ตั้งคำถามกับตนเอง และมีการค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับตนเองมากกว่าเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงทั่วไป เพราะสิ่งเหล่านั้นเสมือนกับเป็นความลึกลับของความรู้ที่มีต่อตนเองซึ่งมีความรู้กระแสหลักที่กดทับความรู้อื่นๆ เอาไว้และเป็นความรู้ที่แพร่กระจายในสังคมซึ่งบ่อยครั้งคำตอบที่ได้เป็นเรื่องที่ไม่น่าพิศมัยสำหรับพวกเขาเช่น เป็นโรคจิต วิปริต ผิดปกติ บ้า แม้จะมีความพยายามที่จะสร้างความรู้ใหม่ และเปลี่ยนแปลงคำอธิบาย แต่กระนั้นปฏิบัติการทางสังคมที่หมุนเวียนตอกย้ำความแตกต่างเหล่านี้มีอำนาจมากกว่าความรู้ที่เขียนเอาไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเสียอีก

ภาพกะเทยไม่อาจมองแบบเหมารวมได้ ด้วยกะเทยมีหลากหลาย หากจัดโดยพฤติกรรมก็มีทั้งเรียบร้อย ถึงเรียบร้อยมาก หรือหยา แรด ถ้อย หากจัดด้วยความยาวของผมก็มีกะเทยหัวโปก จนถึงกะเทยผมยาว หากจัดด้วยสรีระมีเช่น กะเทยถิก กะเทยควาย เป็นต้น และการที่จะดำรงตนให้เป็นที่ยอมรับก็ต้องใช้ความพยายามสูงมาก ดังที่ **ปิยะวรรณ** ให้ความเห็นว่า

บางทีอย่างพวกหนูมีหลายประเภท บางครั้งกะเทย...กะเทยถ้อย บางครั้งเราเป็นกะเทยด้วยกันยังรับไม่ได้ แบ่งยังไง อย่างหนู คือมีแบบว่า เด็กสมัยนี้ พอเริ่มมัธยม ดายแล้วทำตัวจ๋า แต่งหน้าคิ้วเส้นเดียว นักเรียนหาเงินหาทองยังไม่ได้เลยแต่พวกหนูแต่งกันก็จริง แต่สมัยก่อนตอนเราเรียนมัธยมเราไม่เคยทำให้พ่อแม่หนักใจ เราเรียนหนังสือ พุดง่าย ๆ เพื่อนในกลุ่มเพื่อนที่

เกียรติยศอันดับหนึ่ง จบ... พ่อแม่เป็นคนไม่ได้ร่ำรวยแต่เรารู้จักไผ่ดี ขึ้นกับบุคคล ถึงเราจะเป็นกะเทย แต่ก็ไม่ได้ทำให้ พ่อแม่หนักใจ ทุกวันนี้เราก็สามารถเลี้ยงดูพ่อแม่เราได้ดีกว่าผู้ชายบางคน ผู้ชายอกสามศอก เราเรียนก็ตั้งใจเรียน แบบนี้ บางคนสมัยนี้แต่งตัวแรงพูดจา คือถ้อย คือพูดง่าย ๆ เกรดต่ำ ฉันทันคนละระดับอย่างหล่อน การทำตัว คำพูด การวางตัว คนบางคนไม่รู้จักกาลเทศะ อย่างหนูค่อนข้างเปิดเผย ตรง ๆ คุย ๆ ไม่ได้ปิดกัน เพียงโชคดีทำงาน เชื่อมัย เวลาเข้าที่ทำงานเจ้านายมาผู้หญิง อุตตายแล้ว... หนูไปทำอะไรมานั่งหน้าเลยนะ ที่ทำงานก็โชคดีนั่งหน้าเลยนะ อยู่โรงแรม ดูการเงิน คือถ้าไม่แน่จริงไม่เจ๋งจริง ไม่มาดูตรงนี้ ไม่สามารถ ชี้นำค่าเด็กได้ ผู้ชายเราก็อิมห์ ไม่สามารถจิกได้นะ ก็คือพนักงานโรงแรม อัยกะเทย เค้าล้อแล้ว แต่อย่างพวกหนู อย่า ๆ มาเล่นกับฉันนะ ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นเธอ พูดแล้วเค้าก็ไม่กล้ากับเรา พูดถึงนะมันอยู่ที่การวางตัวแล้วก็กว่าจะมาถึงแบบนี้ก็เหนื่อยนะ

ทั้งนี้กะเทยแต่ละคนจะเป็นอย่างไรขึ้นกับการอบรมเลี้ยงดู สำนักแห่งตน พื้นที่ในการแสดงออก ประสบการณ์ ความเป็นผู้ใหญ่ อุปนิสัยส่วนตัว เชื้อชาติ สถานะทางสังคม ฐานะทางการเงิน ความเชื่อ ความพร้อม ทักษะในการมองโลก การให้ความหมายต่อคำว่ากะเทย และอื่นๆโดยที่ทางของกะเทยในสังคมเมื่อไปผูกติดกับความเป็นหญิงซึ่งก้าวล่วงไปถึงบทบาททางเพศภาวะและเพศวิถี ทำให้มีการเลื่อนไหลเปลี่ยนแปลงในการดำเนินชีวิตของกะเทย และยังเป็นความซับซ้อนซับซ้อนเกี่ยวระหว่างอัตลักษณ์ทางสังคมและความปรารถนาแห่งตัวตนเมื่อเกี่ยวข้องกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ในเชิงเพศวิถีกะเทยเป็นอย่างไรโลกทัศน์เรื่องเพศมีความสำคัญซึ่งโลกทัศน์นี้เข้ามาครอบครองความคิดของกะเทยอย่างไร และเป็นโลกทัศน์แบบใดจะช่วยให้เข้าใจถึงวิถีเพศของกะเทยในสังคม ซึ่งจะอภิปรายในหัวข้อต่อไป ประกอบด้วยการเรียนรู้เรื่องเพศจากประสบการณ์ และอนาคตและความใฝ่ฝันของกะเทย

4.2.1 การเรียนรู้เรื่องเพศจากประสบการณ์

การเรียนรู้เรื่องเพศเป็นที่น่าสนใจเพราะการเรียนรู้เป็นส่วนสำคัญในการสร้างตัวตนทางสังคมของกะเทย และขัดเกลาความเป็นกะเทยซึ่งการเรียนรู้เรื่องเพศของเด็กวัยรุ่นกะเทยในห้องเรียนเป็นเพียงความรู้ส่วนหนึ่งเท่านั้น และอาจจะน้อยเกินไปที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับตัวเองเพราะในห้องเรียนมักจะเรียนเรื่องสรีระ และหน้าที่ของอวัยวะต่างๆ ถ้าเป็นในโรงเรียนชายก็จะเน้นสรีระของเด็กชาย “เค้าก็จะสอนและบอกว่าผู้หญิงต้องมียังไงผู้ชายต้องมียังไง แต่พอถึงเรื่องรวมๆ แล้วเค้าจะวกมาเรื่องผู้ชาย นักเรียนที่เรียนอยู่มันเป็นชายล้วนเพราะฉะนั้นเค้าจะไม่พูดถึงเรื่องของผู้หญิง พูดถึงก็นิดหน่อย (ส่วนกะเทย) ครูจะไม่ค่อยพูดถึง...” การเรียนรู้เรื่องเพศจึงมักจะมาจากนอกห้องเรียนโดยส่วนใหญ่ซึ่งจะได้จากเพื่อนๆ หรือคนที่คบรู้จักซึ่งบ่อยครั้งก็จะเป็นเด็กหรือวัยรุ่นชายที่โตกว่า รุ่นพี่กะเทยด้วยกัน การเรียนรู้จากสื่อต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ หนังสือ การ์ตูน อินเทอร์เน็ต และการเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือจากประสบการณ์ของตนเอง ซึ่งการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงนี้มีความสำคัญที่สุดเพราะ

ได้สัมผัสและรับรู้ความหมายจากสิ่งที่ปรากฏในสังคม โดยอาจจะแยกออกเป็นเรื่องต่างๆ ดังนี้ การเรียนรู้จากระเบียบความสัมพันธ์ และการเรียนรู้ถึงตำแหน่งแห่งที่ในระบบความสัมพันธ์

ก. การเรียนรู้จากระเบียบความสัมพันธ์

การมีสัมพันธ์กับกะเทยของผู้ชายในฐานะแฟนอาจจะเริ่มต้นด้วยความตะขิดตะขวงใจเมื่อกะเทยไม่ใช่ผู้หญิงตามที่คาดเดาแต่แรก การที่ผู้ชายหลายคนจะมองข้ามหรือยอมรับความสัมพันธ์ที่ไม่เป็นไปตามแบบแผนของรักต่างเพศเป็นการยากเพราะระเบียบความสัมพันธ์ในสังคมได้สร้างโลกทัศน์ให้เห็นเป็นเช่นนั้น และรู้สึกว่าจะมอง และจับจ้องตนเอง บางคนถึงจะเป็นแฟนกับกะเทยก็ไม่ยอมรับในที่สาธารณะ เช่น เวลาเดินด้วยกันจะเดินห่างๆ แม้ว่าจะสวยขึ้นนางงาม อยู่ด้วยกันแบบคู่รักแต่แนะนำคนอื่นในฐานะคนบ้านเดียวกัน ไปเที่ยวกินข้าวกับเพื่อนก็สั่งห้ามแต่งตัว ทาเล็บ อย่าพูดให้มีเสียงออกมา สะบัดมือถ้าเอามือไปจับเมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น เป็นต้น แต่เมื่ออยู่กันตามลำพังจะแสดงออกแตกต่างกันไปมาก กะเทยหลายคนถูกผู้ชายตามจีบเพราะความสวย หรือชอบใจแต่เมื่อผู้ชายรู้ว่าเป็นกะเทยก็จะแสดงออกด้วยท่าทีและวาทะที่แตกต่างออกไป กะเทยหลายคนจึงเรียนรู้ที่จะทำตัวกลมกลืนกับผู้หญิง ซึ่งจากการเรียนรู้เหล่านี้ทำให้กะเทยต้องอาศัยกรอบความสัมพันธ์ชายหญิงมาใช้เป็นแนวทาง เช่นการทำตัวให้เรียบร้อยเหมือนผู้หญิง การทำตัวเนียนกับกลุ่มผู้หญิง ตามที่หลินเล่าถึงการสานสัมพันธ์เริ่มแรกของตน ดังนี้

เวลาไปกันในกลุ่มอย่างนี้ ผู้ชายต้องมาจีบอย่างนี้คือผู้ชายเห็นผู้หญิงทั้งกลุ่มก็เห็นไปคนที่น่ารักอย่างนี้ ถึงไม่ใช่เราแต่ใครที่น่ารักก็จะจีบ เขาก็จะมาแบบแซวๆ ไซมียอะไรอย่างนี้ ผู้ชายคนนี้ก็เริ่มก่อนถ้าผู้หญิงคนไหนเขาถูกใจ เพื่อนในกลุ่มของเราคนหนึ่งก็มีไปกับผู้หญิงแล้วนี่คือไปกับผู้หญิงมันก็เป็นกะเทยนั่งเนียนๆ กับเขาแหละ เขาก็นึกว่าเป็นผู้หญิงไป แซว ไปจีบอะไรอย่างนี้ ไปจีบเลยขอเบอร์อย่างนี้ พอรู้ว่าเป็นกะเทยอึ้งเลย แต่ก็เอาต่อ ก็มีจีบต่อเขากลับ ก็คือมันเหมือนกับว่าไม่รู้เพราะอะไรนะ ...คือคุณรู้ใช่ไหมว่าเขาเป็นผัวผู้หญิงตอนแรก พอรู้ว่าเป็นกะเทยคุณรู้สึกอย่างไร เขาก็รู้สึกว่ายัย กะเทยเหวออะไรอย่างนี้ จะต้องแบ่งเป็น 2 ทางแล้ว ภูจะเอาดีไม่เอาดี ส่วนใหญ่ก็จะเอาก็คืออยากลองด้วยหนูว่า

ผู้ชายบางคนจะแสดงว่ารังเกียจกะเทยอย่างเห็นได้ชัดแต่เมื่อมีเพศสัมพันธ์อาจจะกลับตาลปัตรเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ดังประสบการณ์ของกุหลาบ และนัยนาข้างล่างนี้ หลายครั้งการสานสัมพันธ์ของกะเทยจะออกมาในรูปของการจ่ายเงินให้เพื่อซื้อความสัมพันธ์หรือใช้เงินเป็นอาวุธในการจีบผู้ชาย ทำให้ความสัมพันธ์ตั้งอยู่บนฐานของการแลกเปลี่ยนด้วยเงิน และกะเทยกลายเป็น “ตุ๋นเอทีเอ็ม” ของผู้ชายเหล่านี้เพื่อสนองความต้องการแบบบริโภคนิยมเช่น การขอมือถือ การพาไป ซุปปิ้ง เป็นต้น ซึ่งกะเทยก็ตระหนักดีและบางคนเล็กๆ ก็เสียใจกับการกระทำเช่นนี้ เพราะว่าแลกกับความรักไม่ได้ นอกจากนี้บางครั้งเครือข่ายทางฝ่ายชายยังเอาเปรียบกะเทยที่หาเงินส่งให้ผู้ชายอีกด้วย

ก็มีอยู่คนหนึ่ง...เขาไม่ชอบกะเทยเลยนะ เขาไม่ชอบ เขาบอกหน้าเขา บอกว่าหน้าเขาบ่อมากเลยกะเทยนี่นะ อย่ามาใกล้ช้อยเด้อ เขาเข้ามาหาใหม่ นี่ชักหมิ่นประมาทจนมากเกินไปแล้วนะ นึกในใจอยู่ะยังไม่ปฏิบัติการ ก็มีอยู่วันหนึ่งก็มีวันนั้นเขากินเหล้ากัน ตอนนั้นหนูชอบกินเหล้าด้วย กินด้วยกัน ก็บอกว่านี่คนไหนที่บอกไม่ชอบกะเทย นะพุดมาสิ เอาอย่างนี้นะกลางวงเลยนะอยากจะลองใหม่ละ เลยว่าอย่างนี้นะก็มองหน้า มันก็ไม่พูดอะไรนะ มันเฉยๆ แต่พอเลิกกินเหล้ากันเสร็จมันก็ขึ้นไปนอน หนูก็ตามมันไปเลย ตามไปปฏิบัติการเลยมาที่สิ...ตามขึ้นไปบอกมันเลย ลุยมันเลย มันก็ไม่พูดอะไรก็หัวเราะนะเด็กมันไม่เคยนะมันหัวเราะมันซ้ำอย่างนี้นะ ตอนนั้นมันก็เสร็จหนู แล้วตั้งแต่วันนั้นมันก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือเลยนะ ไปหาบ่อย กลับเป็นว่า หนูไม่ได้ชอบอะไรมันเลย มันกลับมาชอบหนูซะอีก มันมาอยู่กับหนูเลยนะ อ่อนกว่าเรา 10 ปีนะ...มาอยู่ด้วยกันเลย ญาติมันแอนตี้มากเลยนะ แม่มันก็แอนตี้ ที่นี้อยู่ด้วยกันประมาณ 6 เดือนนะ ก็ด่ามัน ผู้หญิงมีเยอะแยะไม่เอา ไปเอากะเทยรู้ไหมนี่กูอายุคนทั้งโรงงานแล้ว (กุหลาบ)

เขาจะแสดงออกมาว่ารังเกียจเรานะ แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่เลยนะ...แสดงภาพให้คนเห็นนะ ว่าเขาเป็นผู้ชาย อย่างสดๆ ร้อนๆ นะอย่างเมื่อคืนนะมีอีกคนหนึ่งนะ ...มันก็พี่ผมบ่อเคย มันบอกมันไม่เคยและมันไม่ชอบด้วยใจ ไอ้เราคิดไอ้เน่แน่นอนกูปักคนนี่นะ มึงไม่ชอบกูจะเอามึงนะ มันก็ถามว่า ผมว่าจะไปด้วยไหม มันว่าไปก็ไปสิแต่ มันขอเหล้าอีกแบบหนึ่ง เลยบอกเพื่อนไปสั่งมามันจะกินเท่าไร เพื่อนไปสั่งมาพอกินเหล้าเสร็จกลับหรือยังกลับก็กลับไปถึงห้อง ในห้องก็จะมีเพื่อนเราแล้วก็เพื่อนมันจะเป็นสองคู่ละ มันก็นอนคว่ำหน้าลงไม่ให้เราจับของมันเลยนะ เราก็ก่อนใจเรากำลังนับหนึ่งถึงร้อยอยู่ ถ้าถึงร้อยนี่มึงไม่เคลื่อนไหวอะไรนี่กูไปแน่นอนจริง ๆ ออกนอกห้องแน่นอนยังไม่ถึงครึ่งทางเลยสะกิดเราแล้วเริ่มมือเริ่มทำงานแล้ว หนูก็เลยบอกว่านี่ไหนบอกว่าไม่ชอบใจ บอกว่าก็เพื่อนอยู่ตั้งหลายคน อะไรอย่างนี้ ขนาดเขาบอกว่าเขาไม่เคยนะ เขาชำนานูมาก (นัยนา)

อันที่จริงเด็กกะเทยบางคนเริ่มการเรียนรู้เรื่องเพศจากเพื่อนผู้ชายเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น โอกาสที่เด็กวัยรุ่นชายได้คลุกคลีด้วยกันและความอยากรู้อยากเห็นอยากทดลองอาจจะนำไปสู่ประสบการณ์ทางเพศ ด้วยความที่ไม่เหมือนเด็กผู้ชายทั่วไปทำให้เด็กชายที่มีท่าทางดั่งตั้งจะถูกให้ความหมายว่าเป็นเด็กผู้หญิง หรืออีกนัยหนึ่งกะเทยถูกหล่อหลอมจากประสบการณ์นี้ให้เข้าใจบทบาทของตนในฐานะที่เป็นผู้หญิง การเริ่มต้นประสบการณ์ทางเพศอาจมีขึ้นได้ในสถานที่เช่น ในค่ายลูกเสือ ที่บ้าน หรือที่อื่นๆ ซึ่งดังที่ปิยะวรรณเล่าประสบการณ์ค่ายลูกเสือและหลังงานเลี้ยงรุ่น ต่อไปนี้

มีครั้งหนึ่งเราจะไปเข้าค่ายลูกเสือ.... เข้าค่ายนอนเต็นท์ เราก็ก็นอนนอน กัน 4 – 5 คน เราก็ก็นอนนอนมันก็มีความต้องการบ้างแล้ว มันมามุดเต็นท์เรา แล้วเค้าจะมีสี่คนเป็นกะเทยกรีดกรีดเลยแหละ จะมีอีกคนเป็นเกย์เค้าจะไม่ไว้ตัวเค้าจะเจี๊ยบๆ แล้ววันที่ 4 มาโดนผู้ชายลูปเนื้อลูปตัว อี (ชื่อ) ก็เอาไฟฉายส่องเปิดหนังสือเกย์อ่าน เอ้ยทำงี้สิ ทำงั้นสิ ไฟฉายเปิดไฟส่องอ่าน เราก็ก็นั่ง (ชื่อ) ไอ้ (ชื่อ) มันก็รวยที่สุดไซ้ะมันก็กูก่อนคนแรก (ชื่อ)ต้องกูดอง....(ชื่อ) คนแรก เราก็ก็นั่ง เราก็ก็นั่งไอ้ (ชื่อ) เหมือนกัน จริงๆ เราชอบอีกคนหนึ่งแต่ไอ้นั้นมันไม่ยอมมา ก็ได้

ก็บอกว่าให้เราช่วย.... เข้ามาเยอะมากนะ...จนเดินที่พั้งนั้นแหละ พอเดินที่ลั้มเราก็อี(ชื่อ)มึงออกไปทางเดินที่เดียวนี้ ออกไปเดี๋ยวนี้ อี (ชื่อ) ก็ไปทางเดินที่ให้ พวกเราสิคนก็ยังอยู่ผู้ชายอีกสิคนก็ยังอยู่เดี๋ยวก้อออกไปคนนั้นก็เข้ามาเอออย่างงั้นเลย ...เออจริง ๆ นะรุ่นไหนรุ่นไหนก็เป็นยังงี้ตรงเตรียมตัวต้องกล้า ตั้ง ม. 1 แล้ว มีอยู่ที่ตอนจบเลี้ยงรุ่น ม. 3 บ้านเพื่อน บ้านมันก็เป็นแบบบ้านยังสร้างไม่เสร็จก็เออ ไป ไป ไป ไป แล้วก็บอกให้แม่ครัวทำอาหารไปให้มัน ก็เป็นบ้านที่ยังสร้างไม่เสร็จ ปีนกันขึ้น 2 พวกมันก็กินเบียร์กินกันก็เมาเสร็จ บางคนก็เมาและกันอยู่แถวนั้น บางคนก็ยังไปกินต่ที่บ้านเพื่อนแถวนั้น เราก้ไปกัน ไปเสร็จเราก้ไปเปิดวิดีโอดู พอเปิดดูเสร็จก็เออ กลับไปพวกมันก็ไปนอนยังงี้ มันมาเจ๊าะแฉะกับเรามันมาบอก เอ... เราเคยดูหนังเอ็กซ์ เราก้บอกแล้วยังไง ก็พั้งมันนะแล้วเราก้บอกเออแล้วมันทำไงต่อวะ...แล้วมันก็มา.....เราไม่เคยทำอะไรกะใครตอนนั้นเรา ม. 3 มันก็มาจูบเจิบอะไรยังงี้...ก็บอกนี่เธอทำไมทำยังงี้แหละเหมือนในหนังเอ็กซ์เลย ว่างี้ พอมันทำมันก็ไม่ได้ทำจน.... เราก้บอกว่าไม่เอา (ชื่อ) เราไม่อยากยุ่งกับมึง ภูนอนดีกว่าแล้วเราก้นอนพอนอนเสร็จอีกคนหนึ่งก็มาอีก ไอ้ (ชื่อ) มันมา.... แล้วยังมาบอก เอ ทำยังงั้นซิ ทำยังงี้ซิ...เราบอกฉันไม่ทำ จะบ้าเลยตอนนั้นฉันไม่เคยทำ แล้วเราไม่รู้ด้วยว่าทำยังงี้เพราะเราไม่เคยดูหนังเอ็กซ์หลังจากนั้นมามันก็ไม่ว่าอะไร

ในระบบความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่นัยของครอบครัวคือการมีลูก และผู้หญิงจะถูกสอนให้รักนวลสงวนตัวเพราะการมีท้องเป็นเรื่องที่ถูกให้ความสำคัญและเป็นเครื่องตัดสินความไม่บริสุทธิ์และความดีงามของผู้หญิง กะเทยตกอยู่ในกติกาสังคมเช่นนี้ในส่วนของความเป็นครอบครัวสมบูรณ์คือ พ่อ-แม่-ลูก แต่ในส่วนของ การถูกตัดสินโดยสังคมในเรื่องความบริสุทธิ์อาจจะไม่รุนแรงเท่ากับผู้หญิงเพราะมีลูกไม่ได้ ดังนั้นกะเทยจึงสามารถตัดสินใจได้อิสระมากกว่า เพราะตระหนักรู้ในเรื่องนี้จึงไม่ค่อยกลัวการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายเมื่อเทียบกับผู้หญิง และกล้าที่จะแสดงความปรารถนาของตนอย่างค่อนข้างเปิดเผย ในขณะที่เดียวกันผู้ชายก็ตระหนักถึงเรื่องดังกล่าวด้วยเช่นกันจึงนำประเด็นนี้มาใช้ประโยชน์ในการมีสัมพันธ์กับกะเทยและยังใช้สร้างเงื่อนไขในการมีสัมพันธ์หรือละทิ้ง/ตัดความสัมพันธ์กับกะเทย ดังนั้นกะเทยหลายคนจึงตัดสินใจมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยความรวดเร็ว จึงทำให้ดูเหมือนจะกลายเป็นวัฒนธรรมของสาวประเภทสองไป ดังที่ทวิณห์เล่าประสบการณ์ข้างล่างนี้

ตอนแรกด้วยความที่เป็นเพื่อนก่อนเขาอยู่ชั้น 5 เราอยู่ชั้น 6 ไปโทรศัพท์ของเขาก็ได้รู้จักกับเขาแต่ก่อนเขาเป็นเขาไม่ใช่สเป็กหนูนะคะ เราโอเคเขามาจีบเราไม่ใช่สเป็กเรา เพื่อนก็ยุให้ผู้ชายมาเลี้ยงมีที่ไหนอะไรอย่างนี้ ไม่ได้แซว แต่ถามว่าไปไหนไปไหนทุก ๆ วัน ก็ก็รู้จักผู้ชายคนนี้ก็ดีเหมือนกัน ก็ให้ไปติดโทรศัพท์ให้หน่อยซิ มีโทรศัพท์เขาก็ขอเบอร์เราจากเพื่อนคือว่าเพื่อนเราให้ไปทำไม่คือว่าเรารู้จักกันมาเรื่อย ๆ จะไปกินข้าวด้วยกันก็เริ่มตอนนั้นเขามาเปิดประตูให้หน่อย ซิคคล้าย ๆ กับว่า...ของอย่างนี้เราก้อยากจะลองอยู่แล้ว เออไม่เป็นไรไปนอนด้วยก็ไม่มีไรอยู่แล้ว ก็ตั้งแต่นั้นมาก็เริ่มเป็นแฟนเพราะว่าอย่างเราก้ไม่ต้องแต่งงาน ใครที่ทำตัวเป็นผู้หญิงนะอยู่กันไปแต่งงานและมีอะไรกันก่อนอย่างนี้ไม่ใช่วัฒนธรรมของสาวแบบเรากะเทยแบบเราใช้ไหมคะ ...เข้าใจไหมคะ ใครจะจริงใจจริงจังกับเราคุณจะไปบอกเขาเลยอะไรเลยมันไม่ได้

หลายครั้งความสัมพันธ์ที่ถูกสร้างขึ้นโดยเฉพาะที่มาจากการรู้จักกันยังไม่ดีพอก็ทำให้ความสัมพันธ์ไม่ยั่งยืนเหมือนกับการไปเที่ยวของผู้ชาย การเริ่มสานความสัมพันธ์นี้อาจเริ่มตั้งแต่ การยืมชักชวน การชวนไปห้องพัก การชักชวนหลังเวทีโชว์ การจิกผู้ชายตามโรงหนัง หรือตอบสนองการขอมิเพศสัมพันธ์จากผู้ชายอย่างไม่อ้อมค้อม แต่หลายครั้งก็เพราะผู้ชายมาจีบโดยเข้าใจว่าเป็นผู้หญิง หรือเหมือนผู้หญิงตามบทบาทที่คาดหวังเอาไว้ เป็นต้น

นอกจากจัดระเบียบการดำเนินชีวิตทางเพศในกรอบชายหญิงแล้วอำนาจรักต่างเพศยังแทรกแซงเข้าไปในจิตใต้สำนึก ที่แสดงออกมาความฝัน และจินตนาการทางเพศ ซึ่งบางคนถึงกับฝันร้ายเมื่อเห็นสรีระเพศชายของตนในความฝัน ถึงแม้การผ่าตัดแปลงเพศจะทำให้กะเทยหลายคนรู้สึกดีกับตนเอง แต่ในเชิงเพศสัมพันธ์แล้วอาจจะไม่ใช่อย่างที่คิดเสมอไป เพราะขึ้นกับคู่สัมพันธ์ของตนด้วยซึ่งกรอบความคิดในเชิงเพศวิถีแบบชอบธรรมยังฝังลึกเหนียวแน่นปิยะวรรณเล่าถึงคำพูดที่ได้ยิน “มันยังงี้ไม่รู้ มันไม่ใช่ ไม่เหมือนนะ มันไม่เหมือน คือมันหน้าแตกนะ คือทำมาแล้วแต่ผู้ชายปฏิเสธนะ มันยังงี้ไม่รู้ มันยังงี้ไม่รู้ พอเถอะ เลิกเถอะ” ซึ่งบางคนให้ข้อคิดว่า “ถึงข้างล่างไม่ได้ผ่ายังให้ความสุขมากกว่า” อย่างไรก็ตามการมีความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์มิใช่จะเป็นเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ (sexual act) เพียงอย่างเดียวแต่มันประกอบด้วยสิ่งอื่นอีกที่มากกว่าเพียงสิ่งที่เรียกว่าพฤติกรรมเท่านั้น อัญชลียืนยันดังนี้ “ตอนแรกๆ ที่มีอะไรครั้งแรกนะเขาบอกแปลกๆ นะ... เขาบอกว่าแปลกๆ แต่ว่าเขาบอกว่าเขาชอบ และเขาหยุดมันไม่ได้นะ... เขาไม่ได้บอกว่าเขาชอบแบบนั้น แต่เขาบอกว่าเขาชอบหนูนะ... ทำให้หนูรู้สึกว่ามันใจในตัวเองนะคะ... มันก็คือว่าไม่ใช่เรื่องของเช็กช้อยอย่างเดียวใช่ไหมคะ แต่ว่า มันมีความสำคัญอย่างอื่นมากกว่านั้นที่รู้สึกวาโอเคกับมันนะ” แต่ในขณะที่กะเทยเด็ก (บัลวี่) เล่าว่ามีเพศสัมพันธ์กับแฟนโดย “ธรรมชาติ” และ “เป็นไปเอง” ซึ่งทำให้เกิดคำถามกับคำว่าธรรมชาติ ว่าแท้ที่จริงแล้วธรรมชาติของใคร ของอะไร ใครเป็นคนให้ความหมายกับความเป็นธรรมชาติของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในเชิงเพศวิถี และ แท้ที่จริงธรรมชาติภายใต้วาทกรรมรักต่างเพศเป็นธรรมชาติ และครอบคลุมความหมายของคำว่าธรรมชาติจริงแล้วหรือ?

กระบวนการเรียนรู้ของคนรุ่นใหม่ในเรื่องเพศและความสัมพันธ์ทางเพศซึ่งการเรียนรู้ส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ได้หล่อหลอมกะเทยและคนในสังคมให้อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของระเบียบความสัมพันธ์ทางเพศแบบรักต่างเพศอย่างที่เป็นมากกลายเป็นความคุ้นเคยและการเป็นธรรมชาติในสังคมที่ทุกคนยอมรับ ทำให้กะเทยดำรงอยู่ในฐานะทางสังคมที่ถูกจัดลำดับและให้ความหมายซึ่งมีผลต่อความสัมพันธ์และการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพศของกะเทยอีกแบบหนึ่งซึ่งถูกสร้างโดยสังคม

ข. การเรียนรู้ถึงตำแหน่งแห่งที่ในระบบความสัมพันธ์

...เออ อย่างบางทีเขาทิ้งเราแล้วไปอยู่กับผู้หญิงจริงๆ เราก็ต้องยอมรับความจริงเพราะมันเป็นธรรมชาติของเค้าว่าเค้าต้องคู่กัน อันนี้ เออยอมรับนะว่าเราคงไปสู้ผู้หญิงเค้าไม่ได้หรอก เพราะเกิดมาคู่กัน (ปิยะวรรณ)

เมื่อคนถูกให้ชื่อว่าเป็นกะเทยและดำรงอยู่ด้วยการอ้างอิงอัตลักษณ์ของผู้หญิงนั้นหมายความว่ากะเทยโดยนัยยอมรับความเป็นรองที่จัดไว้ในระบบความหมายของสังคมอย่างไม่รู้สึกรู้สีก ตัวร่างกายของกะเทยภายใต้วาทกรรมรักต่างเพศเป็นรูปสัญลักษณ์ที่แสดงถึงอำนาจการจัดกระทำทางความคิด กะเทยถูกจัดกระทำในเรื่องเพศ ทั้งเพศสรีระ เพศภาวะและเพศวิถีให้เป็นไปตามอำนาจของวาทกรรม ทั้งนี้การเป็นกะเทยเป็นเพียงรากฐานของการถูกกระทำโดยสังคม แต่สิ่งที่มากกว่านั้นคือการอาศัยระเบียบสังคมที่กำกับกะเทยนี้จัดตำแหน่งกะเทยในระบบความสัมพันธ์ระหว่างเพศซึ่งยังมีผลต่อการเอารัดเอาเปรียบกะเทยจากช่องทางที่สังคมเปิดให้

ถึงแม้ผู้ชายจะมีความสัมพันธ์กับกะเทย คบกันในฐานะแฟนและอยู่ด้วยกันก็ตามที่ แต่ก็มักเป็นความสัมพันธ์ที่ชุกชอน ไม่เท่าเทียมกัน และชั่วคราว กะเทยมักถูกมองเห็นเป็น “ป้ายรถเมล์” ที่ผู้ชายคอยแวะเวียนมาหา ในขณะที่ผู้ชายเหล่านั้นก็มีแฟนหรือภรรยาเป็นผู้หญิงเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้ว กะเทยหลายคนมักจะยินยอมด้วยระเบียบความสัมพันธ์ได้ทำให้กะเทยเชื่อว่าการปฏิบัติเช่นนี้ต้องยอมรับได้เพราะความสัมพันธ์ที่ถูกต้องคือความสัมพันธ์แบบชาย-หญิง ด้วยความรู้ผ่านกลไกทางสังคมที่หล่อหลอมครอบงำความคิด ดังที่ทวินันท์ได้คำตอบจากผู้ชายและเชื่อว่าตัวเลือกของความสัมพันธ์ระหว่างเพศย่อมต้องเป็นแบบรักต่างเพศเท่านั้นถึงจะอยู่รอด ทั้งนี้มีนัยของความเหนือกว่าของผู้หญิงแฝงอยู่ในระบบความสัมพันธ์เช่นนั้นด้วยและโดยเปรียบเทียบกับผู้หญิงกะเทยจึงถูกจัดอยู่ในสถานะที่ด้อยกว่าในระบบนี้ จากคำพูดของทวินันท์ที่โทษตัวเองว่าไม่ฉลาดที่คิดไม่ได้และเล่าถึงประสบการณ์ของตนสะท้อนให้เห็นวิธีคิดเช่นนี้ “ก็ไม่ชอบแบบเรา ใช่และไปเจอต่างที่กัน แนนอนตัวเลือกที่ดีกว่าสำหรับเขาที่จะต้องเลือก เราจะต้องมีมาก จะต้องเลือกคนอื่นมากกว่า คนนี้ดีกว่าเรา (เป็นผู้หญิง) เขาจะต้องเลือก”

กะเทยยังถูกทำให้เชื่อว่าความสัมพันธ์กับผู้ชายนั้นไม่ยั่งยืนเพราะผู้ชายมีหน้าที่ทางสังคมที่ต้องทำ เห็นได้จากคำพูดของกุหลาบต่อไปนี้ “เพราะผู้ชายเขาต้องทำหน้าที่ของผู้ชายนะ เขาต้องไปมีลูกมีเมียนะ ...ที่ผ่านมามทุกคนบอกว่าถึงเวลาแล้วเขาก็ไปนะ...” ซึ่งมีความเชื่อว่าในระบบความสัมพันธ์ระหว่างเพศในสังคมนี้ที่สุดแล้วผู้ชายก็ต้องไปเพื่อไปมี “ครอบครัว” จึงทำให้กะเทยบางคนต้องเผื่อเลือกหรือคบผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกัน เพราะเป็นการ

เผื่อใจไว้จะได้ไม่เสียใจโดยเฉพาะคนที่ม่ประสบการณ์มาพอสมควร ดังที่นัยนาเล่าประสบการณ์ของตนข้างล่างนี้ นอกจากนี้บางครั้งยังมีการเกทับ/แข่งขันกันว่าวันนี้ได้อยู่กับผู้ชายกี่คน โดยการถามไถ่กันที่เรียกกันในหมู่กะเทยว่าคืนนี้ได้กัน “กี่ไม้”

เราเก็บเอาไว้พอแฟนกลับมาเมื่อคืนไปกับใครมา (เขา)ก็ถามว่า ก็เพื่อนคุณคงบอกคุณแล้วนี่ มันบอกว่าอย่าไปคิดอะไรมากเลยคุณ ผมก็ซุ่มๆ ไว้อย่างนั้นแหละ ซ่อมหาคู่ซ่อมแทนเรานะ มันก็คงไปมีอะไรกับเขาแหละ เราก็ไม่ค่อยเสียใจเท่าไร เพราะว่าเราก็ไม่ได้มีเขาคนเดียวในช่วงนั้นนะเหมือนพี่ (ชื่อ) ว่าจะมีสเปร์ (spare) หลายๆ คนที่แถวหมู่บ้านนั้นนะในตำบลนั้นมี 11 หมู่ นะ หนูจะมีไว้หมู่บ้านละ 1 นะ จริงๆ แต่คนในหมู่บ้านเดียวกันไม่กิน มันมองหน้ากันไม่ติดนะเห็นกันทุกวันนะ อีพวกนั้นนานๆ เข้าไปเห็นมันครั้งหนึ่งนะ อาทิตย์หนึ่งเห็นมันครั้งหนึ่งสนุกดี

กะเทยบางคนก็ถูกผู้ชายหลอกว่าไม่มีลูกมีเมียจนไปพบเข้าและถูกขอให้เลิก หรือบางคนก็ทนไม่ไหวกับความเห็นแก่ตัวของผู้ชายที่ตนเองคบด้วยเพราะมีผู้หญิง หรืออยากมีสัมพันธ์กับผู้หญิงเพราะมองว่าเป็นสิ่งปกติที่ต้องปฏิบัติ เช่นกรณีที่แฟนอยากลองมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงจึงทะเลาะกัน “...เขาอยากจะมีผู้หญิงอะไรอย่างนี้แต่เราไม่ยอมนะ แต่เราเขาบอกถ้ามีผู้หญิงก็มีไปแต่เราขอมีคนใหม่เขาก็ไม่ยอม” ทำให้เห็นว่าด้วยระบบความคิดและระเบียบหลักทางเพศได้ทำให้มีคนฉกฉวยโอกาสจากความเป็นกะเทยในอันที่จะต้องให้การยอมรับหรืออดทนกับความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียม ถึงแม้ว่าบางคนจะปฏิเสธได้แต่ในที่สุดกะเทยมักเชื่อว่าสุดท้ายตนต้องอยู่โดดเดี่ยวเพราะความแตกต่างจากคนในสังคมทั่วไป

จึงเห็นได้ว่าตำแหน่งแห่งที่ของกะเทยในสังคมนั้นถูกจัดวางไว้โดยระเบียบสังคมรักต่างเพศที่ครอบไว้ด้วยระบบชายเป็นใหญ่ ทางเลือกของกะเทยจึงตกอยู่ภายใต้กรอบของระเบียบสังคมและทำให้ตีความหมายของบทบาทกะเทยไปตามนั้น ดังนั้นความอิสระและทางเลือกที่จะดำรงชีวิตในเรื่องเพศที่เคยคิดว่ามีนั้น แท้ที่จริงแล้วมนุษย์ไม่มีทางเลือกให้เดินมากนักในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศในสังคมเช่นนี้ สำหรับกะเทยนอกจากที่จะถูกทำให้เชื่อว่าตนเองไม่ทัดเทียมคนอื่น ๆ แล้ว ในเรื่องของเพศซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวในชีวิตประจำวันก็ไม่มีอิสระ หากการมองว่ากะเทยอาจมีผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกันถือเป็นความอิสระก็คงจะไม่ได้เพราะอันที่จริงกะเทยถูกพันธนาการโดยโซ่ตรวนของความคิดที่ทำให้เชื่อว่าการกระทำเช่นนั้นอาจทำให้พบกับความสุขในชีวิต

4.2.2 ความใฝ่ฝันและอนาคต

“ผู้หญิงคือผู้หญิง ผู้ชาย คือผู้ชาย กะเทยคือกะเทย มันไม่เหมือนกัน”

ปิยะวรรณและความเห็นเกี่ยวกับตนเอง

การเป็นสาวประเภทสองเป็นเรื่องที่ลำบากยากเย็น สำหรับคนทั่วไปเพียงการที่จะเป็นคนดีของสังคมก็ต้องกำกับตนให้อยู่ในระเบียบบรรทัดฐานที่รับได้แล้ว การถูกตีตราในทางลบ เป็นอื่น และเข้าพวกไม่ได้ ทำให้ยังต้องใช้ความอดทนและพยายามในการสร้างความเป็นตัวตนทางสังคม และอัตลักษณ์ทางเพศที่ไปได้กับบรรทัดฐานที่ถูกสร้างจากวาทกรรม ถึงแม้หลายคนจะเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้ได้สร้างความสุข สมดังปรารถนาแต่ความสุขเหล่านั้นก็ไม่ได้สะท้อนเสียงและความต้องการในส่วนลึกที่ต้องการเป็นตามแบบฉบับของตนเองแต่กลับเชื่อในตัวตนที่ถูกสร้างว่าเป็นความจริง พื้นที่ทางสังคมไม่ได้เปิดให้กะเทยแต่เป็นเพียงภาพลวงตาที่จำลองความสัมพันธ์หญิง-ชาย อาจจะมีบ้างในบางพื้นที่เล็กที่กะเทยมีความเคลื่อนไหวทางเพศวิถีในการกระทำทางเพศ เช่น ไม่เดินตามเส้นทางการมีเพศสัมพันธ์แบบชายหญิงทั่วไปกะเทยบางคนนิยมเป็นฝ่ายรุกหรือที่เรียกว่า “สาวเสียบ” แทนที่จะฝ่ายรับตามบทบาทที่อ้างอิงเพศวิถีแบบหญิงที่กะเทยต้องเลียนแบบเพราะความเป็นตนเองไม่ได้ถูกยอมรับจริงๆ แม้ว่าจะแสดงออกอย่างอิสระแต่ก็ไม่ได้เป็นอิสระ ซึ่งเห็นได้จากคำตอบของณหทัยต่อข้อคำถามของทางเลือกในชีวิตซึ่งยังวนเวียนอยู่ในกรอบความสัมพันธ์ของวาทกรรม และมองไม่เห็นทางเลือกอื่น ดังนี้

ถ้าเลือกได้อยากเป็นผู้ชายแท้มากกว่า ถ้าเลือกได้ไงคะ แต่ถามว่าตอนนี้ยอมรับตัวเองได้ไหม ยอมรับตัวเองได้เต็มที่ร้อยเปอร์เซ็นต์นะ แต่ถ้าให้เลือกได้ ขอเป็นผู้ชายแท้ดีกว่า...เลือกได้ตั้งแต่เกิด เหนอ อยากเป็นผู้หญิง เลือกได้ตั้งแต่ดำเนินชีวิตที่เป็นผู้ชาย เลือกจุดเปลี่ยนนะค่ะว่าเราจะเป็นที่จีหรือเราจะเป็นผู้ชายอย่างนี้ให้เลือกเป็นผู้ชายไปเลย ถ้าเกิดฝันยอมรับว่าตัวเองฝันกินฮอโมนอย่างนั้นนะค่ะ แต่เป็นความฝันที่เราารู้สึกว่า ก็เพื่อความสุขของเรามันเลยไม่ค่อยฝันมากอย่างนั้นนะค่ะ บางคนอาจจะมองแบบว่าไม่เหนื่อยเหรอ ต้องมานั่งกินฮอโมนอย่างนั้นะพยายามฝันธรรมชาติตัวเองแต่ว่าเป็นความสุขเรา เราก็ไม่รู้สึกว่าจะเหนื่อยนะ

เสียงที่มาจากตัวตนของอัตลักษณ์อ้างอิงสะท้อนความขัดแย้งในตนแม้กระทั่งการเลือกที่จะเป็น ที่สะท้อนออกมาในคำพูดของณหทัยข้างต้นทำให้เห็นว่าในความคิดเพศมีเพียงสองเท่านั้นและการเป็นกะเทยถึงแม้จะต้องฝืนตน แต่ก็มีความสุข ไม่มีใครอยากแตกต่างแต่มันเป็นธรรมชาติของเขา/เธอ การที่กะเทยต้องก่อร่างสร้างตัวแบบ “จิ๊กซอว์” และเห็นว่าสิ่งนั้นเป็นไปเพราะ “ความสุข” ที่ได้ทำเพราะเชื่อว่าตนเองจริงๆ แล้วคือผู้หญิง เสียงและตัวตนที่แท้จริงจึงถูกกดทับไว้ แต่อย่างไรเสียการเลือกเป็นใครก็ยังอยู่ในวงจำกัด ผู้ชาย หรือ

ผู้หญิง แล้วกะเทยจะเป็นกะเทยมิได้หรือ? ดังคำพูดของปิยะวรรณข้างต้นที่ย้ำเตือนให้เราคิด และสะท้อนให้เห็นว่าในโลกนี้มีเพศมากกว่านั้น

อุดมการณ์รักต่างเพศที่เป็นแม่บทของความสัมพันธ์ระหว่างเพศได้ถูกสะท้อนออกมา ในความเฝื่อนและการวาดอนาคตของกะเทย ความเฝื่อนในวิถีชีวิตที่สะท้อนให้เห็นถึงเพศวิถี ซึ่งทำให้เข้าใจว่าการครอบงำของอุดมการณ์นั้นฝังลึกซึ่งอนาคตที่จะถูกสร้างขึ้นอาจจะทำให้ ความจริงแม่บทยังถูกตอกย้ำและดำรงอยู่ หากไม่สามารถปลดปล่อยความคิดอิสระตาม ความปรารถนาที่ถูกเบียดขับแต่ดำเนินชีวิตตามที่สังคมคาดหวังและขีดเส้นทางเดินไว้ให้ดังที่ นัยนาพูดถึงตนเองดังนี้

ตอนนั้นเราแค่อยากเล่นเรื่องเด็กๆ นะเราอยากเป็นผู้หญิง เราอยากมีครอบครัว เราอยากเป็น แม่บ้านกลับมาก็ถอดถุงเท้าให้สามี เก็บเสื้อผ้าไปซัก ทำกับข้าวไว้รอตอนเช้าก็รีดผ้าไว้ จะถาม คุณพรุ่นนี้ใส่เสื้ออะไร เขาจะบอกใส่เสื้อเชิ้ตสีกรมท่าไป จะจัดเป็นชุดไว้ให้เขาเองเขาก็ต้องขัดมัน อย่างเรียบร้อยนะ กลับบ้านมาสามีเลิกงานมากก็นั่งนวดให้เล่นกันประมาณนี้ มันจะมีความสุข มากๆ เลยช่วงนั้นโลกในโลกละมีเราสองคนก็พอแล้วไม่ต้องการใครแล้วจริงๆ

ความเฝื่อนของกะเทยในเรื่องชีวิตคู่ สะท้อนออกมาในบทบาทชายหญิง ทำให้เห็นว่า ภายใต้ความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศที่ครอบงำโดยชายเป็นใหญ่ กะเทยขอเพียงได้แทนที่ ผู้หญิงอย่างเสมอภาค กล่าวคือเสมอภาคทัดเทียมกับผู้หญิงแต่ไม่ได้หมายความว่าเท่าเทียมกับ ผู้ชาย ในเว็บหนึ่งของความคิดกะเทยบางคนก็อาจจะมีความเป็นตัวตนมากพอที่จะยืนหยัด ต่อสู้กับอำนาจของสังคมจนกระทั่งในบางเรื่อง แต่คำถามคืออำนาจที่จัดกระทำต่อตนเองนั้น รุนแรงจนกลายเป็นความคิดของกะเทยเอง - คิดเองทำเอง ซึ่งได้สร้างกรอบกำกับในตัวเองของ กะเทย การลวงล้าพื้นที่ของรักต่างเพศจึงเป็นไปได้ยาก แม้แต่ในอนาคตก็อาจคาดหวังกับสิ่ง ที่ตนคิดว่าเป็นไปไม่ได้ ทั้งๆ ที่อนาคตนั้นมนุษย์มิใช่หรือเป็นผู้สร้าง? ดังที่อัญชลีพูดถึงอนาคต ของครอบครัวตนว่า

อยากจะมีลูกนะคะ คือแบบว่าหนูก็เริ่มรักเขาแล้วแต่ว่า หนูอยากมีลูกนะคะ เลี้ยงดูใกล้ชิดๆ คอย ดูแลนะ และถ้าเป็นไปได้หนูอยากมีเองนะเพราะไม่มีแม่ใจเท่าไรการรับลูกบุญธรรมมาเพราะเด็ก นะคะคือตัวเขาจะอาจจะรับได้แต่ตัวหนูหนูไม่รู้หนูอยู่ในสถานะไหนนะ

อนาคตของกะเทยรุ่นต่อๆ ไปจะเปลี่ยนแปลงได้อย่างไรขึ้นกับความรู้ที่มีเกี่ยวกับ ตนเอง ทั้งหมดที่เป็นความจริงของความเป็นกะเทย หรืออีกนัยหนึ่งตัวตนที่ถูกกระทำที่สร้าง จากเครือข่ายการปฏิบัติการของวาทกรรม เกิดความเห็นพ้องของความหมายว่ากะเทยนั้นเป็น อย่างไร ทำอย่างไรได้บ้างและทำอะไรไม่ได้บ้าง ภายใต้กรอบกำกับหรือบรรทัดฐานของ วาทกรรมรักต่างเพศ ซึ่งเมื่อเกิดมีการเปรียบเทียบกับผู้หญิง แม้ว่าการตัดสินใจมีสัมพันธ์ทาง

เพศของกะเทยอาจจะไม่ต้องตัดสินใจนานตามบทบาททางเพศภาวะแบบผู้หญิงกลายเป็นสิ่งที่เรียกว่า “วัฒนธรรมกะเทย” จนทำให้เป็น อัตลักษณ์ทางเพศ การมีลูกไม่ได้ในบางมุมมอง อาจจะเป็นจุดดีของกะเทย แต่ในสังคมรักต่างเพศ สิ่งนี้กลายเป็นจุดอ่อนด้อย และขณะเดียวกันก็ถูกใช้เป็น “ปมเชื่อง” ในการปฏิเสธและตัดสัมพันธ์กับกะเทยเพราะผู้ชายต้องไปทำหน้าที่ “ลูกผู้ชาย” ตาม “ธรรมชาติ” ในบทบาทและพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ถูกกำหนดเพื่อสร้าง “ผู้สืบสกุล” ในระบบความสัมพันธ์ที่เพศและความสัมพันธ์ทางเพศที่ชอบธรรมตกอยู่ภายใต้การครอบงำของวาทกรรมรักต่างเพศและชายเป็นใหญ่ และสิ่งนี้ได้ถูกใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่จะคิดเอารัดเอาเปรียบทางเพศเชิงเพศวิถีต่อกะเทย

บทที่ 5

ภัยจากประสบการณ์ที่เกินกว่าการลวนลามทางเพศ

ความจริงทางสังคมเกี่ยวกับวิถีกะเทยที่ถูกสร้างขึ้นให้ภาพของความจริงที่เสมือนเป็นความจริงแท้ และสากล ได้ส่งผลกระทบต่อกะเทยโดยตรง คำว่ากะเทยให้ความหมายที่มีนัยของความไม่สมบูรณ์โดยการนำมาเปรียบเทียบกับชายและหญิง ยิ่งไปกว่านั้นยังมีนัยของคนที่ฝ่าฝืนความสัมพันธ์ทางเพศเชิงประเพณี เป็นมายาคติของสังคมที่ยึดเหนี่ยวของความเป็นกะเทย เช่นนี้ให้แก่คนที่มีความไม่ตรงกับสรีระและต้องการเป็นผู้หญิง นอกจากกะเทยจะถูกจับจ้องจัดระเบียบ และยังจัดการตนเองตามอุดมการณ์ทางเพศที่แพร่กระจาย ผ่านความสัมพันธ์ในสังคมทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ความรู้เกี่ยวกับตนเองของกะเทยถูกละลายสับเปลี่ยนเอาความรู้ที่ตั้งบนพื้นฐานของข้อตรงข้ามมาเป็นเกณฑ์ กะเทยจึงเป็นอื่นไป ทั้งๆ ที่ความเป็นหญิงหรือชายนั้นมิได้ตายตัวเป็นเนื้อเดียว แต่หลากหลายสลับไหลไปได้ จึงไม่ยุติธรรมในการที่จะกำหนดความหมายเหมารวมแก่สิ่งใด หรืออธิบายสิ่งต่างๆ และเหตุการณ์ต่างๆ บนพื้นฐานของความตายตัวเชิงทฤษฎี

อัตลักษณ์สมมุติทางเพศของกะเทย (Assumed sexual identity) ที่หลอมรวมในประสบการณ์เชิงเพศวิถีซึ่งปะทะกับเหตุการณ์ที่ละเมิดศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของเขา/เธอ เผยออกมาในรูปของคำให้การจากประสบการณ์ไร้นิยามที่ร่วมกันประสานเสียงเล่าเรื่องต่อไปนี้ ซึ่งเป็นความรู้จากประสบการณ์ของกะเทยที่เลือกสรร และนำมาประมวลให้ได้มาซึ่งความหมายของ “การลวนลามทางเพศ” กะเทยโดยจะต้องตีความจากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเนื่องจากยังไม่มีนิยามและความหมายตรงที่เข้าใจกันได้ทั่วไป เพราะความจริงในสังคมสองเพศมีความหมายจำกัดไม่ครอบคลุม การนำเสนอจะแบ่งเป็นสองส่วน คือส่วนแรก ปากคำจากประสบการณ์ และส่วนที่สองนัยของบรรทัดฐานรักต่างเพศกับการตัดสินความหมายจากประสบการณ์

5.1 คำให้การจากประสบการณ์ไร้นิยาม

เรื่องราวจากประสบการณ์ต่อไปนี้ จะสะท้อนให้เห็นความจริงจากการกระทำปรากฏการณ์ และความคิดของผู้คนที่ไม่เป็นไปตามความจริงแม้บทที่ได้วางรากฐานความเชื่อและสร้างโลกทัศน์ของมนุษย์จนทำให้เห็นว่าสิ่งเหล่านั้นไม่มีจริงและไม่เป็นจริง โดยการเล่าเรื่องราวจากคนที่ถูกระทำ เป็นเสียงจากประสบการณ์ที่หลากหลายจาก “เหตุการณ์” ที่ถูกมองว่าไม่ใช่ “เหตุการณ์” ที่เคยเกิดขึ้นและจะเกิดขึ้นในอีกหลาย ๆ แห่งกับคนอื่น ๆ ซึ่งอาจจะต่างวัยหลากหลายพื้นฐานไม่ว่าจะเป็นการศึกษา การเลี้ยงดู ต่างเวลา และสถานที่ และหนักเบาต่างกัน แต่สิ่งนั้นอาจมีความหมายหรือถูกให้ความหมายเป็นอย่างอื่น ปากคำจากประสบการณ์ชีวิตของณห์ชัย อัญชลี ดวงฤดี หลิน นัยนา กรกนก ริต้า ที่ร่วมกันถ่ายทอดต่อไปจะเป็นพื้นฐานของ

การนำสู่การสร้างเปลี่ยนแปลงจากสิ่งที่ไม่มีชื่อ ไม่อยู่ในความคิด มาสู่ความเป็นจริง นอกเหนือจากความคิดและความจริงแบบรักต่างเพศที่เป็นอุดมการณ์หลักในสังคมนี้ โดยแต่ละคน ตกอยู่ในตำแหน่งทางวาทกรรมและมีอัตลักษณ์หลัก (Dominant identity) ในแต่ละเหตุการณ์ของ บริบทหรือพื้นที่ทางวาทกรรมแตกต่างกันไป และทำให้ผู้เล่าตีความเหตุการณ์ต่างๆ กัน ซึ่งเรื่องเล่า และปากคำจากประสบการณ์ทั้งหมดนี้มีระดับความรุนแรงและมีรูปแบบแตกต่างกัน ตั้งแต่ การกระทำด้วยวาจา ทำทาง การประทุษร้าย บังคับ และข่มขืนโดยบุคคลต่างๆ ดังนี้

5.1.1 จาบจ้วงด้วยวาจา: ปากคำของณห์ท้าวด้วยเกียรติของกะเทย

“...เป็นอะไรที่แบบว่า ชั่ว มั่ว เลวอะไรอย่างนี้นะคะ พี่ผู้หญิงด้วยนะ”

ณห์ท้าวสะท้อนความคิดของพี่สาวร่วมอุทร

คำว่าเกียรติมีความหมายสำหรับมนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะยากดี มี จน ทุกคนมีเกียรติและ ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ด้วยกันทั้งสิ้น คนเป็นกะเทยนั้นดูเหมือนว่าเกียรติของความเป็นคนจะ ถูกมองข้าม เมื่อถูกตราหน้าว่าเป็นกะเทยและสารภาพต่อสังคมถึงความเป็นกะเทย การปฏิบัติต่อ กะเทยนั้นกลายเป็นการไม่กลั่นกรอง หยาบกระด้าง โดยเฉพาะในเรื่องเพศวิถีเชิงประเวณี กะเทย กลายเป็นชนอีกชั้นหนึ่ง การปฏิบัติดังกล่าวได้สะท้อนวิถีคิดของผู้กระทำซึ่งมาจากความคิดแบบท ของสังคมต่อผู้ที่เป็นกะเทยดังที่ภาพของพี่สาวณห์ท้าวได้ไว้ข้างต้น เป็นการดูถูกเหยียดหยาม มากกว่าความต้องการจะสร้างหรือสานสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ และนอกจากนั้นได้ชี้ว่าการที่มนุษย์ จะให้เกียรติซึ่งกันนั้นก็เป็นการศึกษาอาจไม่ได้เป็นส่วนเดียวที่จะทำให้คนรู้จักมองคนด้วยกันแบบ เท่าเทียม ความรู้สึกของณห์ท้าวในเรื่องต่อไปนี้จะช่วยให้เข้าใจคำว่าเกียรติจากเสียงของเธอเอง

ณห์ท้าวโดยเพศสรีระคือ ลูกชายคนแรก และลูกคนที่สองของครอบครัวคนจีนที่มี การศึกษา ที่บ้านอยากได้ลูกชายมากและตั้งความหวังว่าคนที่สองจะต้องเป็นผู้ชาย “โอเคได้ ผู้ชาย จริง แม่ก็เลยไม่ตั้งท้องอีก” พ่อณห์ท้าวคาดหวังจากณห์ท้าวให้เป็นเหมือนกับ “เด็กผู้ชาย” ลูกคนจีน ทัวไป แต่ณห์ท้าวบอกว่าตนเองเป็นสาวประเภทสอง เป็นทีจี¹ ยามเป็นเด็กณห์ท้าวจะเหมือนผู้ชาย ที่เรียบร้อยมากจนถึงกับได้รับคำชมจากผู้ใหญ่ พ่อชอบชวนณห์ท้าวไปทำกิจกรรมแบบลูกผู้ชาย

¹ คำว่า ทีจี (TG) มาจาก Transgender หรือ คนข้ามเพศ ซึ่งหมายถึงคนที่มีการ แสดงออกทางเพศภาวะที่ไม่เป็นไปตามเพศสรีระของตน มีทั้งผู้ชายเป็นผู้หญิง (MtF- Male to Female) และผู้หญิงเป็นผู้ชาย (FtM- Female to Male) แต่ในความหมายของกะเทยที่มี การศึกษาบางคนจะเลือกใช้คำว่า ทีจี แทนคำว่าสาวประเภทสอง กะเทยหรือผู้ชายที่มีลักษณะ ความเป็นผู้หญิง (ดูเพิ่มเติมใน Code, Loraine. ed. (2003). Encyclopedia of Feminist Theories: Routledge)

เล่นกีฬาต่างๆ เช่น เตะบอล แต่ณทัยไม่ชอบเล่นกีฬา กิจกรรมเดียวที่ณทัยทำได้คือตกปลา แต่ก็ไม่บ่อยนัก ณทัยก็เหมือนเด็กกะเทยคนอื่นๆ ที่ไม่รู้จักคำว่า ตืด กะเทย คืออะไรเพราะเมื่อก่อนเด็กผู้ชายกับผู้หญิงจะเล่นด้วยกัน จะไม่เห็นแตกต่าง ณทัยตระหนักถึงความแตกต่างเมื่อโตแล้ว โดยเมื่อขึ้นชั้นมัธยมต้นจะเริ่มถูกแฉวจนถึงมัธยมปลายก็ยังเป็นอยู่ ณทัยบอกว่าไม่ชอบผู้ชายมากๆ จะเห็นได้ชัดโดยณทัยจะไปอยู่กลุ่มผู้หญิง ที่ไม่ชอบผู้ชายสมัยที่เรียนเนื่องจากเหตุผลที่ว่า “ผู้ชายสกปรก เล่นรุนแรง หยาบคาย” และจะหลีกเลี่ยงอยู่กับผู้ชาย ณทัยบอกว่ามีความรู้สึกกับผู้หญิงว่าไม่แตกต่างเหมือนเป็นพวกเดียวกัน “ความรู้สึกเราเป็นพวกเดียวกันเข้ากันได้มากกว่าสนิทใจมากกว่าที่จะคบเพื่อนผู้ชาย” อันที่จริงแล้วณทัยไม่ชอบเล่นกับเด็กผู้ชายตั้งแต่อนุบาล อยากอยู่กับเด็กผู้หญิงมากกว่าโดยบอกว่าเป็น “นิสัย” ที่ตนไม่ชอบใช้ความรุนแรง เมื่อเด็กๆ ณทัยบอกว่าไม่ได้คิดอะไรมากมายแต่พอโตขึ้นมาแล้วเริ่มคิด “เราอยากเป็นผู้หญิงนะ ทำอย่างไรเราถึงจะเป็นผู้หญิง ให้มากที่สุด” โดยตอนแรกๆ ณทัยต้องการแค่ขอแสดงออกถึงความเป็นตัวเอง แต่พอต่อมาก็เริ่มคิดว่าตนเองไม่ได้ต้องการแค่นั้น แต่ต้องการเป็นผู้หญิงและอยากเป็นผู้หญิง

ตอนเด็กๆ ณทัยไม่มีปัญหาเรื่องการใช้ชีวิตประจำวันในโรงเรียนเท่าไรนัก ยกเว้นปัญหาที่คนทั่วไปอาจจะมองไม่เห็นเป็นปัญหาคือเรื่องห้องน้ำ มีห้องน้ำผู้ชาย ห้องน้ำผู้หญิงแต่ไม่มีห้องน้ำกะเทยหรืออื่นๆ ณทัยเข้าห้องน้ำผู้ชายเพราะยังดูเป็นผู้ชายอยู่ แต่เมื่อยิ่งโตขึ้น “ห้องน้ำ” ก็เป็นปัญหาถึงขั้นทะเลาะกับอาจารย์ “อาจารย์เขาก็ว่าทำไมคุณเข้าห้องน้ำผู้หญิง อะไรอย่างนี้ ก็บอกห้องน้ำผู้ชายเราโดนแกล้ง เราแบบรู้สึกไม่สบายใจเพราะมันไม่ใช่พื้นที่ที่เราจะเข้าไปทำธุระส่วนตัวของเรา เข้าห้องน้ำผู้หญิงสบายใจกว่า” ณทัยรู้สึกว่าปลอดภัยเมื่อเข้าห้องน้ำผู้หญิง โดยบอกว่าเวลาเข้าห้องน้ำผู้ชายจะรู้สึกว่าถูกมองจากผู้ชายด้วยสายตาที่ตั้งคำถามว่า “ทำไมเข้าห้องน้ำนี่นะ?” พร้อมบอกว่า ณทัยเข้าห้องน้ำผิด อันที่จริงทั้งห้องน้ำผู้หญิงผู้ชายก็สกปรกเหมือนกันแต่ณทัยไม่ชอบ “รู้สึกไม่ชอบห้องน้ำผู้ชายเป็นอะไรที่สกปรก โอเคห้องน้ำผู้หญิงอาจจะสกปรกแต่...กว่าอะไรอย่างนี้นะ” ณทัยจะไม่ค่อยโดนแกล้ง ถ้าโดนก็จะนั่งซึ่ง “เขาก็เลิกแกล้งไปเอง” การแกล้งก็คือการล้อเลียนว่าเป็น “ตืด” ซึ่งถ้าไม่ใช่กลุ่มเพื่อนแล้วมาแฉว ณทัยจะไม่ชอบเลย และมองว่า “ทำไมเราเป็นคนเหมือนกัน”

ณทัยไม่ชอบเล่นกีฬาได้แต่นั่งดูเพื่อน กิจกรรมหลักที่โรงเรียนของณทัยคือกีฬาสี่ โดยจะ สวมบทบาทคือแต่งเป็นผู้หญิง เดินพาเหรด ถือบาย เต็นโซว์ ซึ่งณทัยก็มีความสุขที่ได้แต่งตัวสวยๆ ถึงแม้จะเป็นชุดไทยซึ่งณทัยบอกว่าแถมเหมือนแบบที่คุณแม่ใส่ตอนแต่งงานก็ตาม ณทัยแอบใส่กระโปรงแมมาตั้งแต่เมื่อเรียนอยู่ชั้นประถม 1 ประถม 2 แล้วเพราะชอบมาก แต่ไม่ได้เต็มยศแบบที่เดินพาเหรดใส่วิก แต่งหน้า ความเย้ายวนของกระโปรงทำให้อดใจไม่ไหว “...กระโปรงนี้แบบย้วยระบายมากใส่แล้วรู้สึกโล่งอะไรอย่างนี้นะ บานนะคะ เวลาเราหมุนมันจะพริ้วมากเลย.... รู้สึกว่าใส่แล้วสวยต๊อยอย่างนี้นะคะ ”

อาภัพปฏิกิริยาของณททัยนั้นตอนแรกเพียงต้องการที่จะแสดงออกถึง “ความเป็นตัวเอง” แต่ต่อมาก็เริ่มไม่ใช่แล้วต้องเป็นผู้หญิง ความเป็นตัวเองนั้น ณททัยหมายถึง ไม่อยากเก็บ “...เป็นตุ๊ดเป็นเกย์อย่างนี้ทำไมต้องอัพเกรดตัวเองอย่างนี้นะคะ ทั้งที่เราก็ก็นแสดงความเป็นตัวเรา ได้ เราไม่ได้ทำให้ใครเสียหายหรือเดือดร้อน อะไรอย่างนี้นะคะ หนูก็เลยแบบว่าโอเคเปิดตัวว่าฉันเป็นที่จี้แบบนี้แหละ...” โดยในการเปลี่ยนแปลงมีกลุ่มเพื่อนที่มีวิถีชีวิตแบบเดียวกันเป็นผู้สนับสนุน “...เป็นการเปลี่ยน มันเรียกว่าเป็น การเปลี่ยนแปลงเป็นระดับดีกว่า ม.ต้นและก็จะแบบว่า แค่เรียบร้อยตุงตุงธรรมดา แต่พอม.ปลายปั๊บ เราก็ก็นแอสซอสซอรี (Accessory) ผู้หญิง อะไรอย่างนี้นะคะ ของกุกก็ก็จะมากขึ้นอย่างนี้นะคะ จะมีการทาแป้งแต่งหน้านะคะ...ชอบเองคะ พวกพวกกุญแจ ที่ห้อยมือถือกระเป๋าต้องมีถุงลั่นอะไรอย่างนี้นะ น่ารัก ใช้ กระเป๋าจะต้องเป็น กระเป๋าถืออย่างนี้นะคะ” แต่ตอนอยู่โรงเรียนก็ยังคงเป็นกางเกงนักเรียน ทรงผมนักเรียนซึ่งณททัยบอกว่าน่ากลัว “ตอนนั้นเหรออ ถ้ามองไปในอดีตกลัวตัวเองมากนะ คือมองไปปั๊บแบบผมก็สั้นหน้าอกก็ไม่มี แบบว่าทำตัวแบบว่านะเป็นผู้หญิงอะไรอย่างนี้คือตลกตัวเองนะคะมองไปในอดีต แต่พอตอนนี้ ตลกมาก ๆ ใจแล้วหนูเรียน รด. มาด้วยใจจะไว้ผมยาวไม่ได้ ใจจะไว้ผมสั้น” ณททัยอยากไว้ผมยาวมากและคิดว่าผู้หญิงจะต้องมีผม ผมยาวจะทำให้เสริมบุคลิกและวันหนึ่งอาจจะทำให้ดูสวยได้ ที่ต้องไว้ผมสั้นเพราะณททัยถูกแม่บังคับให้เรียนรด. โดยแม่บอกว่าถ้าณททัยเป็นแบบนี้แล้ว “...ไปติดทหารจะยิ่งแย่กว่ามียี้”

ณททัยก็เหมือนกะเทยอีกหลาย ๆ คนที่ต้องการเป็นผู้หญิง การกินยาจึงเป็นทางเลือกที่ทำให้ณททัยไม่ต้องแปลงเพศ เมื่อกินยาครั้งแรก ๆ เป็นช่วงมัธยมปลายซึ่งพอทานไปแล้วจะรู้สึกเวียนหัวอาเจียนสองสามวันจึงหาย ที่เป็นเช่นนี้เธอบอกว่าฮอโมนมันต้านกันที่บ้านสังเกตความเปลี่ยนแปลงของณททัย ณททัยบอกว่าแม่จะอยู่ข้างตนถึงแม้จะไม่ชอบส่วนที่สาวจะอยู่ฝ่ายเดียวกับพ่อคือไม่ชอบ ณททัยคิดว่าพี่สาวรักตนแต่ไม่แสดงออก และสำหรับการเป็นแบบตนพี่สาวไม่ชอบรับไม่ได้และถามว่าเป็นเอ็มเอสเอ็ม/ชายรักชาย/เกย์ (MSM) ไม่ได้หรือ ทำไมต้องเป็นจี้ด้วยเพราะถ้าเป็นเอ็มเอสเอ็มคือ ยังปิดตัวเองยังมองดูเป็นผู้ชาย ทั้งนี้ณททัยบอกว่าพี่สาวคิดว่าคนอื่นจะ “มอง” น้องจึงไม่ชอบให้แสดงออก ณททัยรู้ว่าแม่รักตนมาก เพราะเป็นลูกชายและยังบอกกับตนด้วยว่าลำเอียงรักณททัยมากกว่าพี่สาว อย่างไรก็ตามก็ดีสำหรับลูกตนเอง ณททัยบอกว่าแม่รับได้ที่เป็นอย่างนี้แต่ถ้าเป็นลูกคนอื่นยังปิดกั้นอยู่

ย้อนกลับไปเรื่องการ “รักษา” ณททัยที่บ้านเริ่มคุยกัน “จริงจัง” เรื่องของณททัยเมื่อตอนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยแม่เป็นคนชวนไปคุยกับหมอและก็ไปทั้งครอบครัว “กำลังเปลี่ยนแปลงนะคือเขาจะเจอแป้งพี่ฟ หอโมนอะไรอย่างนี้ของเราเนะ เขาว่าอยากไปพบหมอใหม่ ก็ได้เราไม่มีปัญหาอยู่แล้ว คุยกับหมอก็น่าดีสิ พาเราไปที่จิตเวช หมอแผนกเด็กหมอเยาวชนอะไรอย่างนี้นะคะ” ซึ่งหมอก็นัดระดับความเป็นเธอของ ณททัยและเธออยู่ระดับ 8 “เขาบอกตั้งแต่ 0 ถึง 10 เขาบอกว่า 0 คือผู้ชาย และ 10 คือผู้หญิง เราบอกเรา 8 เขาบอกเกิน 5”

หมอถาม หนุ่ยว่าต้องการเปิดเผยตัวเองไหม หรือต้องการเก็บไว้ ซึ่งหนุ่ย “ก็เฉยๆ” โดยมองว่าที่บ้านรับได้ ต่อจากนั้นหมอก็เชิญพ่อกับแม่ไปปรึกษาหารือ

...เขาก็ให้ยอมรับนะ ว่ามันก็เกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้นแล้วเขาก็บอกไม่โทษฝ่ายไหนเป็นฝ่ายผิดหรอกคะ ในการที่เกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น เพราะมันเป็นแบบว่าส่วน เขาเรียกว่าอะไรนะ เป็นสิทธิส่วนบุคคลที่จะเลือกเป็นอะไรอย่างนี้นะคะ เขาก็ให้ยอมรับ พ่อก็ถามขึ้นมาว่าไม่เคยคิดจะชอบผู้หญิงเหรอ เราก็บอกไม่เคยแม้แต่จะคิดอะไรอย่างนี้ พ่อเดินออกจากห้องเพราะเขาตั้งความหวังว่าลูกชายจะต้องมีบุตรอย่างนี้นะสิบลูกสองลูกอย่างนี้ และเขามีลูกชายคนเดียวด้วย

กลับมาจากการปรึกษากับหมอ พ่อของหนุ่ยเครียดยิ่งกว่าเดิม หนุ่ยมองว่าพ่อไม่ค่อยเปิดใจให้กับตนเอง ถึงแม้ว่าพ่อจะเป็นผู้ชายที่อบอุ่น เป็นคนรักครอบครัวแต่ไม่ค่อยชอบเล่นกับลูก เวลาคุยกันก็จะคุยเพียงเรื่องสัพเพเหระถามไถ่ทั่วไปเท่านั้น ที่บ้านพยายามบอกให้หนุ่ยปรับตัว พ่อคุยกับหมอว่าจะ “รักษา” ได้ไหมซึ่งหมอก็บอกว่าขึ้นอยู่กับเด็กว่าอยากเปลี่ยนหรือไม่ ตอนนั้นหนุ่ยไม่อยากจะทำให้พ่อแม่เสียใจก็ทำตาม โดยบอกว่าจะลองปรับตัว ซึ่งที่บ้านอยากให้อยู่ระดับ 5 คือไม่แสดงออก “...ผู้หญิงจ๋าพวกเราโอเคเดียวเราทำให้” หนุ่ยต้องพูด “ครับ” ใส่เสื้อตัวใหญ่ ใส่กางเกงแต่งตัวเหมือนผู้ชายซึ่งไม่ใช่บุคลิกของตน ถ้าให้เลือกเองหนุ่ยจะเลือกเสื้อเข้ารูปและกางเกงมากกว่า ถ้าไปโรงเรียนกางเกงก็จะสั้นกว่าคนอื่นและการแต่งตัวแบบนี้ครูจะไม่ชอบ นอกจากนั้นหนุ่ยยังรู้สึกว่าถูกต่อต้านจากครู

ก็มีครูบางคนที่เขาแค้นตีมาก ๆ กับกลุ่มพวกนี้ก็มีนะ ที่ครูไม่ชอบก็จะมาว่านะ เธอแสดงออกมาเกินไปทำไมไม่เรียบร้อยอย่างนี้นะคะ ซึ่งหนูว่าเอ้าการแสดงออกของเราผิดหรืออย่างนี้ แต่โอเค กลุ่มอย่างนี้นั้นก็จะกรีดกรีดอยู่แล้วนะคะ ใช่ถ้าคุณไม่เห็นกะเทยเด็ก ขอเรียกว่ากะเทยเด็กแล้วกันก็จะรู้ว่า กรีดกรีดแสดงออกมาอย่างนี้นะคะ หนูว่าหนูเรียบร้อยสุด

แต่ในที่สุดแล้วหนุ่ยก็ไม่สามารถทนได้อีกต่อไป และรู้สึกอึดอัดมากเพราะถูกควบคุมตลอดเวลา ไม่ให้ไปไหน มาไหนกับเพื่อนในกลุ่มพวกเดียวกัน หนุ่ยจึงคุยกับที่บ้านว่าเปลี่ยนไม่ได้แล้ว “ไม่เปลี่ยนแปลงตัวเองนะเป็นตัวของตัวเองนะคะพูดไปเลย”

หนุ่ยสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ภาคใต้ได้ เวลาเดินทางไปหรือกลับเจ้าหน้าที่ดูบัตรประชาชนแล้วมักจะมองหน้า และบอกให้ตัวบุคคลที่จ้องตัวที่จะขึ้นเครื่องมาขึ้นบัตรเอง หนุ่ยต้องคอยชี้แจงว่าคือตนเอง ที่มหาวิทยาลัยด้วยความที่เป็น “นาย” เด็กปีหนึ่งก็นอนหอพักชาย หนุ่ยบอกว่ามีการพบรุ่นพี่รุ่นน้อง “...เจอรุ่นพี่ที่คอยเข้ามาบอกว่า ใครเป็นกะเทยอย่างนี้ออกมา” หนุ่ยยกมืออยู่คนเดียวทั้งที่ในหอมีกะเทยอีกมากแต่ไม่กล้าเปิดตัวกัน หนุ่ยออกมาแนะนำชื่อแนะนำตัว รุ่นพี่ก็รับทราบว่าเป็น “เป็น” เวลาที่มีกิจกรรมจะมี “มุมนีโอเฟ่น”

รุ่นพี่กะเทย 3 ชั้นปี กับน้องปี 1 มารวมตัวกันและนำตัวเองให้รู้จักกัน จุดประสงค์ก็เพื่อสร้างความรู้จักและเพื่อไม่ให้ “น้องแรง” หมายความว่าแต่งตัวเปรี้ยวไม่เรียบร้อย เพราะปี 1 มหาวิทยาลัยมีกฎว่าต้องแต่งผู้ชายต้องผูกเนคไทตลอดอยู่ปี 1 และเขาบอก “เธอไม่มีสิทธิ์จะใส่กระโปรงนะ ปี 1 นะ เธอห้ามแต่งหน้านะ คือบังคับเราทุกอย่างเราอยู่ปี 1 อย่างนี้แหละ เขาก็กตเวหา” หนตัยบอกว่าไม่รู้สึกขัดแย้งเพราะเขาเป็นรุ่นพี่เขามีสิทธิ์บังคับ แต่หนตัยรู้สึกว่าการไม่แต่งบังคับกันมากมายอย่างนี้ ซึ่งบางอย่างก็ไร้สาระเช่น กินน้ำห้ามกินหลอดยาวให้กินหลอดสั้น หนตัยสงสัยเหมือนกันว่าทำอย่างนี้เพื่ออะไรซึ่งเขาก็อธิบายไม่ได้ นอกจากบอกว่า “ก็ฉันสั่งเธอ” จากใจจริงถ้าเขาไม่มาบอกอย่างนี้ หนตัยจะใส่กระโปรงไปเลย “นี่มาบังคับนี่ทนมาตั้งปีหนึ่ง” หนตัยเห็นว่าการใส่กระโปรงไม่ได้เสียหายอะไร พอขึ้นปี 2 หนตัยใส่กระโปรงไปโดยแต่งตัวให้เป็นผู้หญิงถูกต้องตามกฎหมายของมหาวิทยาลัย “ไม่ใช่ใส่สั้นจ๋าอย่างนี้นะคะ” หนตัยนัดกับเพื่อนใส่กระโปรงมาด้วยกันสองคน “เพราะว่าเราไม่ได้เสียหายอะไรนี่คะ แล้วใส่ก็ได้ดูน่าเกลียดหรือทุเรศอะไร อย่างนี้เราดูไม่แตกต่างกับผู้หญิงเลยไม่มีปัญหาอะไร ก็จะไม่โดนมอง” มองว่าเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง รุ่นพี่บอกว่าหนตัย “...เขาบอกว่าไม่เห็นเคยมีใครใส่” เคยมีกะเทยใส่มาก่อนแต่เขาออกไปแล้วเพราะถูกกดดันและรุ่นพี่ว่า “.. คุณทำไมถึงใส่กระโปรง ไม่รู้หรือว่าเพศคุณเป็นเพศอะไร” หนตัยก็ถูกว่า แต่ด้วยความที่หนตัยไม่ชอบ และสนิทกับรุ่นพี่เลยโดนน้อย และบอกว่ารุ่นพี่เข้าใจ

โดยทั่วไปเวลาแต่งหญิงแล้วไปตลาด ไปไหน ๆ หนตัยก็ไม่ค่อยมีปัญหาเพียงแต่โดนจ้องมอง แต่ที่หนตัยหนักใจตอนช่วงปีแรก ๆ ของการเรียนคือ ในรายวิชาที่มีกิจกรรมออกค่าย “...เราจะมีปัญหามากเพราะมุสลิมนะเวลาออกค่ายนะ มันออกค่ายบ่อยเวลานอนอย่างนี้ละ ผู้หญิง ห้ามนอนรวมกับผู้ชาย และเขามองว่าเราเป็นผู้ชายนะ และหนูก็ไปนอนกับผู้ชาย ทั้งที่รูปร่างเราเป็นอย่างนี้ หนูรู้สึก เฟล (fail) มาก ว่าทำไมเขาแบ่งแยกเราอย่างนี้ละ หนูรู้สึกแย่มากหนอร้องไห้เลยนะ” หนตัยก็ต้องไปนอนกับผู้ชายซึ่งหนตัยถูกมองว่าแปลก หนตัยบอกว่าตนเองจะมีถุงนอนส่วนตัวก็จะนอนแยกจากเขาออกมา เวลาออกค่ายปกติก็จะนอนในอาคารโรงเรียน หรือ ห้องประชุม ถ้าต้องไปนอนที่บ้านของชาวบ้าน ก็จะแยกผู้หญิงออกไป บ้านหลังหนึ่งจะนอนประมาณ 2 ถึง 3 คน ส่วนหนตัยก็ต้องนอนกับผู้ชายซึ่งถึงแม้จะจับเป็นกลุ่มและยังมีเพื่อนแต่หนตัยก็รู้สึกแย่ “เราอยากนอนกับผู้หญิงมากกว่านะ อย่างนี้เราทำธุระส่วนตัวอย่างนี้ละ ไม่รู้ทำไมชอบอย่างนี้ใช้เวลาทำเข้าห้องน้ำอะไรอย่างนี้ละ ก็ไม่ชอบเรื่องนี้มาก ๆ ที่เขาแบ่ง” ห้องน้ำตอนเข้าค่ายจะมีห้องน้ำชาย – ห้องน้ำหญิง หนตัยก็เข้าห้องน้ำหญิง ถ้ามีใครนั่งตรงนั้นหนตัยก็ไม่สนใจ รูปลักษณ์หนตัยไม่เหมือนผู้ชายเพราะไผ่มยาว เวลาไปนอนเพื่อนก็จะมองแปลก ๆ หนตัยคิดว่า เขาคิดแต่เขาไม่กล้าพูดออกมา “...เขาจะมองว่าเราแปลกคะ เขาจะมองแบบว่าอะไรนี่ อย่างนี้ ผู้หญิงอย่างนี้นะ” หนตัยบอกว่า

ตอนเป็นรุ่นน้อง รุ่นพี่มุสลิมเขาจะบังคับ พอขึ้นปี 4 เป็นรุ่นพี่ หนทัยจะไม่สนใจแล้ว “ฉันใหญ่
นะ ใครบังคับไม่ได้” จึงเอาตัวรอดไปได้

หนทัยมีแฟนคนแรกที่คิดว่าหนทัยเป็นผู้หญิง ซึ่งหนทัยถามว่าทำไมถึงอยากคบ
ด้วยซึ่งคำตอบคือตนไม่เหมือนใคร โดยบอกว่าเขาไม่เคยเห็นกะเทยที่ไหนที่เรียบร้อยเหมือน
ผู้หญิงซึ่งหนทัยก็รู้สึกดีมากที่เขาบอกว่าตนเองไม่แตกต่าง หนทัยบอกว่าด้วยความที่เขาเป็น
ผู้ชาย เขาจึงกลัวเพื่อนล้อการคบกันจึงไม่ได้เปิดเผย และเพื่อนคนอื่นก็ไม่รู้เพราะว่าเป็นกลุ่ม
เดียวกันไปไหนก็ไปด้วยกัน ถ้าไปสองคนเพื่อนก็มองไม่แปลกเพราะเป็นเพื่อนกัน
ความสัมพันธ์ปกติก็เป็นการพูดคุยแต่ไม่มีอะไรกันเพราะ หนทัยคิดว่าตนเองเด็กมากในเรื่อง
เพศสัมพันธ์และยังไม่พร้อม อย่างมากที่สุดการแสดงออกก็มีเพียงการจูบกัน หรือหอมแก้ม
“ที่เราารู้สึกดีเพราะเขาให้เกียรติเรานะคะ เขาทำเหมือนเราเป็นผู้หญิงนะ อะไอย่างนี้ฉันนี่เป็น
คนที่รู้สึกดีที่สุดในที่ที่เคยคบมา” ตอนหลังแฟนก็ห่างหายกันไปเพราะหนทัยไปเรียน
ต่างจังหวัด ต่อมาเขาบอกเลิกโดยพูดกับหนทัยว่า “...เป็นเพื่อนแล้วกันนะ เราก็อเค...
รู้สึกเฟลมากเลยคะ รู้สึกว่าแค่เราไกลกันหรือเราไม่มีเวลาให้คุณอย่างนี้ตอนนั้น ... รู้สึกแย่มาก
อยากกลับบ้านไม่อยากเรียนเลย อย่างนี้ต้องบอกว่าโดนบอกเลิกด้วย...” ต่อมาที่มหาวิทยาลัย
หนทัยก็มีแฟนใหม่แต่ต่างศาสนา หนทัยมองว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องปกติ คบกันก็ต้อง
มีเพศสัมพันธ์กัน หนทัยคิดว่าเป็นความใจกว้างและแสดงความจริงใจ “...เราคบกันมาถึง
ระดับนี้มันเป็นการ นอกจากให้จิตใจในการคบกันแล้ว ดูแลเอาใจใส่กัน เพศสัมพันธ์ก็เป็น
ทางออกหนึ่งที่แสดงออกได้อย่างนี้นะคะ ว่าเรารักเขาอย่างนี้นะ” แฟนหนทัยคนนี้เคยมีแฟน
เป็นผู้หญิงมาก่อน และบอกหนทัยว่า “แตกต่าง” ในด้านเพศสัมพันธ์ มันไม่เหมือนกัน ซึ่งทำ
ให้หนทัยคิดและถามตนเองว่า “จริงหรือ” และอยากแปลงเพศ “...ก็อยากแปลงอยู่แล้วนะคะ
แต่มันเป็นอะไรที่เสริมมาอีกนะคะ เหมือนบวกความต้องการที่อยากจะ แปลงเพศอีก เขาบอก
ว่าไม่เหมือนนะคะ อย่างนี้คะ ถามว่าเขาโอเคไหม เขาโอเคเพราะหนูเป็นคน ยิ่งคำถามว่าไม่
เหมือนหรือ” อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ของทั้งสองนั้น เป็นแบบ “คุยกันสองคน” แฟน หนทัยมี
ข้อจำกัดที่สำคัญคือเรื่องศาสนา หนทัยก็คุยกับแฟนเพราะอยากรู้ว่าข้างหน้าความสัมพันธ์ของ
ตนจะเป็นอย่างไร

คุยกันแต่หนูไม่ได้จริงจังกับที่หนูคุย หนูอยากฟังความคิดเขามากกว่าที่เราคุยว่าอย่างไร
ก็ไปไม่รอด หนูมองแล้วนะ แต่ด้วยความที่เรายากคบอยากมีแฟนในชีวิตมหาวิทยาลัย อย่างนี้
เห็นเพื่อน ๆ เขามีกันเราไม่มีไม่ได้เราก็คบอย่างนี้นะคะ เราก็มักถามแบบว่าต้องการความคิดเห็น
จากเขามากกว่า เขาบอกว่าถ้าคบกันจริง ๆ นะ เขาคงตัดเรื่องประเด็นของลูกออกไปนะอะไรอย่าง
นี้นะ แต่ที่บ้านเขาบอกว่ามีปัญหาชั่วชีวิตจะคบกันนะ อาจจะต้องมาอยู่กรุงเทพ ด้วยกันนะอาจจะ
ไม่ได้อยู่ที่ไหน

ในใจลึกๆ คบกับใครคนหนึ่งก็กลัวว่าที่บ้านเขาต้องรับไม่ได้ และถ้าคบกันยืดยาวในความเป็นจริงเขาคงทำไม่ได้เพราะข้อจำกัดทางวัฒนธรรมซึ่ง “เขาต้องแต่งงานด้วย” ถึงแม้ว่าเขาดูเหมือนจะรับการเป็นแฟนกับคนหนึ่งได้แต่คนนั้นก็คิดว่าคงคบได้ไม่นานเพราะคิดว่า “...คงไม่มีผู้ชายที่ใครรักเราจริงอะไรอย่างนี้ เป็นความคิดลึกๆ เลยนะ ผลสุดท้ายก็ต้องอยู่กับตัวเอง...” สุดท้ายคบกับแฟนก็เลิกกัน

ทุกวันนี้ คนหนึ่งเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากกว่าเดิม มีการมีงานทำและเมื่อมีแฟนก็คิดว่าพร้อมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ คนหนึ่งบอกว่าตนเองมีความสัมพันธ์แบบสอดใส่โดยตนเองเป็นฝ่ายรับ “จะให้รักไม่ไหวนะคะ” สำหรับตนเองคนหนึ่งที่ตั้งใจว่าหากจะมีเพศสัมพันธ์ก็จะมีกับคนที่ เป็นแฟนของตนเท่านั้น และต้องให้ยืนยันก่อนคบกันว่าคบกันในสถานะไหนถึงจะมีความสัมพันธ์กันลึกซึ้ง

คนหนึ่งบอกว่าตนเองเป็นคนที่เรียกว่าเซ็นซิทีฟ “...อ่อนไหวกับความรู้สึกนะคะ เวลาที่มาระทอบอย่างนั้นนะคะ รู้สึกเร็วนะคะ” สิ่งที่คนหนึ่งไม่ชอบที่สุดที่พบเจอคือการที่ผู้ชายไม่ให้เกียรติตน “... อะไรที่ไม่ชอบมากคือการให้เกียรติของผู้ชายคะ บางทีเขาเห็นเราเป็นอย่างนี้ใช้ไหม บางทีตอนแรกเขามองเราเป็นผู้หญิง บ๊อบ แต่พอเขารู้ว่า เราเป็นทีจ้อย่างนี้เขาก็กลับไม่ให้เกียรติเราเลยนะ เคยเจอนะคะ” ตอนเรียนมหาวิทยาลัยปี 2 คนหนึ่งเริ่มเป็นผู้หญิงแล้ว คนหนึ่งแต่งหญิงไปเรียน คนหนึ่งมองคนหนึ่ง แปลกๆ แต่คนหนึ่งก็อาศัย “ความกลมกลืน” เป็นผู้หญิงเลยอยู่ไปได้ คนหนึ่งจะไม่ไว้ตัวแสดงออกว่าเรา “เป็น” จะเฉยๆ หนึ่งๆ ซึ่งคนจะสงสัยว่าผู้หญิงหรือกะเทย “เขาจะถามว่า ผู้หญิงหรือกะเทย ทำไม่เธอ กะเทยทำไมเรียบร้อยจัง เขาจะตั้งคำถาม” คนหนึ่งบอกว่าจะถูกถามมากกว่าเป็นผู้หญิงหรือกะเทยตอนที่เรียนอยู่ คำถาม? มีทั้งในที่มหาวิทยาลัยต่างคณะ และนอกมหาวิทยาลัย อาจารย์ที่มหาวิทยาลัยยังเข้าใจผิดคิดว่า คนหนึ่งเป็นผู้หญิง

อาจารย์ยังถามเลย ตอนแรกหนูใส่ชุดนักศึกษาชายไปเรียนแล้วโดนไล่ออกจากห้องสอบ บอกว่าเธอไม่รู้กฎมารยาทของนักศึกษาชายหรือว่าทำไมใส่ ชุดนักศึกษาชายเข้ามา เราก็งง เราก็แต่งตัวเรียบร้อยใส่ไท (เน็คไท) นะคะไว้สอบนะ รองเท้าหนัง เป็นอาจารย์คะ...ซึ่งเคียวเรื่องเครื่องแบบมากอะไรอย่างนั้นะ เขาบอกเธอไม่รู้มารยาทหรือ เออตอนนั้นไว้ผมยาวมีหน้าอกแล้วนะ เราก็อะไรวะ โทษนะคะไม่ใช่ผู้หญิงคะ เป็นผู้ชาย อาจารย์อึ้งไปเลยแล้วห้องสอบ รวม 200 คน สอบตอนที่อยู่ปี 2 สอบกับเด็กปี 1 เห็นเราก็โอเคปรึกษากับอาจารย์ที่คณะเขาบอกว่าเธอก็ดูไม่แตกต่างนะใส่กระโปรงมาเถอะ ใส่กางเกงมาเลยมันน่าเกลียด อาจารย์บอกว่าเธอ แล้วอาจารย์ก็เดินไปเลยนะ อาจารย์หน้าแตก เพื่อนอยู่ข้างๆ ขำ หัวเราะฮามากนะ

วันหนึ่งคนหนึ่งไปเที่ยวบาร์ และพบนักศึกษาชายซึ่งเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันแต่นอกคณะก็คุยกันซึ่งคนหนึ่งบอกว่า “เขาจะไม่รู้จักเรา” ผู้ชายคนนั้นเข้ามาจีบคนหนึ่ง “...แต่พอ

เราบอกว่าเราเป็นที่จีนะ เขาบอกว่าเธอนึกว่าเป็นผู้หญิง อะไรอย่างนี้ **งั้นคืนนี้ไปนอนด้วยกันอย่างนี้** คือเขาไม่ให้เกียรติ เราเลยพอเขาเห็นเราเป็นที่จี๊ปั๊ เขาบอกเราง่าย เราว่าอะไรอย่างนี้นะคะ เขาชอบมองที่จี๊ว่า ม้ว ชั่วเลอะอะไรอย่างนี้นะ หนูก็บอกไม่ไปอย่างนี้นะคะ รู้สึกแย่มากคะแล้วเจออย่างนี้เยอะมากคะ คือตอนแรกให้เกียรติเราคุยดี ชื่ออะไรครับ แต่พอบอกเป็นกะเทยนะ เขาบอกว่าเอ้ากะเทยเธออะไรอย่างนี้นะ” เมื่อณทัตพบกับเหตุการณ์แบบนี้ ณทัตจะบอกว่า “ไม่คะ” และไม่ตอบโต้ ซึ่งณทัตยังตั้งข้อสังเกตว่า คนพูดเมื่อพูดไปแล้วก็ได้มีความรู้สึกผิดอันใด “...สำหรับผู้ชายสำหรับคนที่พูด เธอคะ หนูว่าเขาไม่รู้สึกหรอก ในผู้ชายที่คบผู้หญิงอาจจะหวังฟันหวังอะไรอย่างนี้นะคะ แต่พอเขารู้ว่าเราเป็นที่จี๊ปั๊ เขาก็ว่าเราง่ายนะ เขาเลยกล่าพูดอะไรตรงๆ ออกไปแต่ถ้าเป็นผู้หญิงคงสงวนท่าทีแต่คงจุดประสงค์เดียวกันคือพาไปนอนอย่างนี้นะคะ”

อายุของณทัตถึงจะยังไม่มากแต่ก็พบกับการเลือกปฏิบัติและการดูหมิ่นมาพอสมควร ณทัตจำได้ว่าเมื่อเรียนจบก็ไปสมัครงานพร้อมเพื่อนผู้หญิงอีกสองคนซึ่งเรียนที่เดียวกัน ปรากฏว่าเพื่อนผู้หญิงถูกเรียกก่อน แต่สำหรับณทัตเขาบอกว่าต้องให้เจ้านายพิจารณาอีกครั้ง โดยโทรมาสัมภาษณ์เพิ่มเติมและให้มาทดสอบ ซึ่งการทดสอบเป็นการทดสอบเชิงจิตวิทยา ณทัตสงสัยว่า “**เฮ้เราเป็นโรคจิตหรือ**” ที่ถูกทดสอบเช่นนี้ เพราะคำถามจะถามในลักษณะของการควบคุมอารมณ์ การควบคุมเหตุการณ์ แต่จนแล้วจนรอด ณทัตก็ไม่ได้รับแจ้งผล อย่างไรก็ตาม ณทัตคิดว่าสาวประเภทสองไม่ได้มีทางเลือกในการทำงานที่จำกัด เช่นต้องเป็นแต่ช่างเสริมสวย คาบาเรต์โชว์ ขึ้นอยู่กับการแสวงหาให้กับตัวเองมากกว่า โดยตั้งข้อสังเกตว่าข้อจำกัดส่วนหนึ่งก็มาจากการมีการศึกษาน้อยและ การปิดกั้นตัวเองซึ่งสาวประเภทสองจะต้องเปิดโอกาสให้กับตัวเอง

พวกนี้เขาจำกัดตัวเองมากกว่า แบบว่าพอเป็นอย่างฉันทันปั๊ เขาจะมองว่าไปโน่นสังคมก็ไม่รับ ไปนี่สังคมก็ไม่รับ... จะทำอะไรที่ฉันทันทำได้เลยดีกว่า อาชีพที่พอมีพวก มีพรรคพวกฉันทันอะไรอย่างนี้จะมีอาชีพนางโชว์อะไรอย่างนี้นะคะ ชอบเปิดร้านเช่าชุดอะไรอย่างนี้แต่งหน้า เมคอัพอาร์ตติส ช่างทำผมอะไรอย่างนี้ซึ่งเป็นอาชีพที่ที่จี๊ส่วนใหญ่จะทำ แต่หนูว่ามันมีอาชีพอะไรหลากหลายมากกว่านั้น

ณทัตบอกว่าไม่ชอบสงกรานต์เลย แต่ก็ไปเล่นกับเพื่อนๆ เวลาไปเล่นน้ำ สงกรานต์จะพยายาม “**แอ๊บตัวเอง**” ว่าเป็นผู้หญิง คืออยู่เฉยๆ ไม่จريتจกั้นมาก ไม่อย่างนั้นจะโดนผู้ชายแกล้ง จับหน้าอกบ้างอะไรบ้าง ณทัตใส่กางเกงยีนส์เอี๊ดเล่น อย่างไรก็ตามณทัตก็บอกว่ก็มีกลุ่มกะเทยที่คอยจับผู้ชาย คอยหาเศษหาเลยตอนสงกรานต์กับผู้ชายเหมือนกันซึ่งณทัตไม่ชอบเพราะ “**มันทำให้รู้สึกที่เราดูแย่อยู่มากแล้ว กลุ่มพวกเราดูแย่อยู่มากแล้ว คุณยังทำตัวอย่างนี้** นะมัน

ยิ่งดู ลดค่าตัวเองนะ หนูรู้ว่าทำไมผู้ชายถึงไม่ให้เกียรติที่จี เพราะว่ามันจียากทำตัวของพวกเขาเองด้วย”

ในการรับรู้ความหมายและนัยเบื้องหลังของปากคำที่ให้อัตตวิเสศตนเองว่าเป็นการตีความประสบการณ์ของผู้พูดที่พูดจากตำแหน่งแห่งที่ทางวาทกรรมหนึ่งๆ ของตน ซึ่ง ๓ เหตุการณ์และบริบททางวาทกรรมแล้วสังคมกำหนดตัวผู้พูด/ณห์ยเป็นเด็กชาย นักศึกษาชาย แต่ผู้พูดมองตนเองว่าเป็นผู้หญิง และอ้างอิงอัตลักษณ์ของผู้หญิงเป็นแนวทางปฏิบัติตนและดำรงชีวิตประจำวัน เห็นได้จาก การทำตัวเรียบร้อย ไม่ชอบความรุนแรง แต่งตัวสมหญิงและถูกระเบียบของความเป็นผู้หญิงดี เช่นนั่งกระโปรงนักศึกษาต้องไม่สั้น ไม่แต่งตัวไปเวลาเล่นน้ำสงกรานต์ การนั่งเงียบเมื่อถูกล้อเลียน ทำตัวกลมกลืนกับผู้หญิง ซึ่งทำให้เห็นว่า ถ้อยแถลงสารของวาทกรรมหลักนั้นคือการเป็นผู้หญิงต้องเรียบร้อยและวางตัวดี และในการมีเพศสัมพันธ์ก็เป็นแบบผู้หญิงดังที่ผู้สนทนากล่าวว่า “จะให้รักไม่ไหวนะคะ” และเมื่อมีเพศสัมพันธ์จะรู้สึกไม่ดีหากคู่ของตนมองว่าการปฏิบัติตนนั้นไม่เหมือนกับการที่ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงและต้องการไปแปลงเพศให้เหมือนผู้หญิง ซึ่งทั้งหมดนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้พูดถูกจัดกระทำภายใต้วาทกรรมรักต่างเพศทำให้เชื่อว่าตัวตนที่แท้จริงของตนเป็นผู้หญิง ภายใต้ถ้อยแถลงสารหลัก “ผู้หญิงดี-เรียบร้อย” จึงต้องสงวนท่าที ดังนั้นเมื่อผู้ชายที่ต้องการเข้ามาสร้างสานสัมพันธ์และมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยมาในลักษณะที่ เกือบ หยาบ ดิบ หรือไม่วางตัวให้ดีพอจะถูกต่อต้านตอบโต้หรือปฏิเสธเพราะไม่สามารถตอบสนองการสร้างความสัมพันธ์บนอัตลักษณ์อ้างอิงของผู้พูดได้โดยเฉพาะในบทบาทเชิงเพศภาวะ ทั้งนี้ยังขึ้นกับลักษณะความสัมพันธ์ด้วยว่าสนิทสนมเพียงใด ซึ่งตรงนี้เองทำให้เห็นว่าผู้ชายที่เข้ามาในลักษณะนี้ก็ยังมองกะเทยว่าไม่ใช่ผู้หญิงเมื่อณห์ยถูกตีตราว่า “กะเทย” ความเป็นมนุษย์ในสายตาของผู้กระทำก็ถูกลดทอนไปทันที อย่างไรก็ตามในกรณีที่แฟนของผู้พูดมีความใกล้ชิด และทำให้ผู้พูดตระหนักว่าตนเป็นผู้หญิงและปฏิบัติกับตนอย่างผู้ชายจะพึงปฏิบัติก็จะทำให้การตีความของผู้สนทนาแตกต่างออกไปโดยมองว่าเป็นเรื่องของความรักซึ่งหากแฟนมีเจตนาไม่ดีโอกาสที่ผู้พูดจะไม่สามารถตัดสินว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นการเอาเปรียบทางเพศเชิงเพศประเพณีได้เพราะถูกครอบงำทางความคิดไปแล้ว ทั้งนี้จะเห็นว่า ๓ ตำแหน่งทางวาทกรรมของกะเทย กะเทยมีหลากหลาย ทั้งเป็นผู้ชายถ้าเรื่องเพศสรีระมาสัมพันธ์เป็นถ้อยแถลงสารหลัก และเป็นผู้หญิงเมื่อเพศภาวะและเพศวิถีเป็นถ้อยแถลงสารหลักในความสัมพันธ์

ภายใต้บทสนทนาจึงปรากฏเสียงของผู้พูดให้เห็นมากกว่าหนึ่ง จากข้างต้นเสียงที่เป็นเหมือนอัตลักษณ์ทางสังคม คือเสียงของสาวประเภทสองที่ผู้พูดมองว่าเป็นตัวตนที่แท้จริง แต่อันที่จริงแล้วตัวตนที่แท้จริงของผู้พูดเคยแปลงเสียงเมื่อครั้งที่ผู้พูดเป็นเด็กซึ่งแรกๆ บอกว่าต้องการแสดงออกถึงความเป็นตัวเอง ซึ่งความคิดที่สะท้อนออกมาในช่วงสั้นๆ นั้นทำให้ตระหนักว่าตัวตนแท้จริงที่กำลังจะถูกกลบฝังได้แปลงเสียงเอือกหนึ่งออกมาแต่ไม่มีพื้นที่ และด้วยการจ้องมองทางสังคมตามกติกาของบ้าน ครอบครัว โรงเรียน และบรรทัดฐานทางเพศ

ในสังคมได้จัดกระทำความคิดของผู้พูดให้สยบต่อทางเลือกแห่งความเป็นเพศ ทำให้ต่อมาผู้พูดเริ่มคิดว่าไม่ใช่ ต้องเป็นผู้หญิง ซึ่งนำสู่การปรับแต่งตนเองให้เห็นไปแบบผู้หญิงในโอกาสต่อมา การแกลังกะเทยก็สามารถนับได้ว่าเป็นการควบคุมทางสังคมให้เป็นไปตามบรรทัดฐานทางเพศได้อีกทางหนึ่งเพราะในบางพื้นที่รหัสของความเป็นเพศถูกใส่ไว้อย่างชัดเจน เช่นระบบห้องน้ำซึ่งสัมพันธ์โดยตรงกับอวัยวะ การแซว หรือการรังแกอื่นๆ เท่ากับเป็นการขีดเส้นกันความแปลกให้ออกไปจากพื้นที่นั้น ขณะเดียวกันก็ผลักดันให้กะเทยใช้ชีวิตอ้างอิงกับความเป็นผู้หญิงมากขึ้น

ด้วยที่ผู้พูดมีสถานะเป็นชนชั้นกลาง ที่มีฐานะพอสมควร และมีการศึกษา นอกจากนี้ผู้พูดมองว่าบุคคลที่มีความสำคัญหรือคนที่ตนเองแคร์ (Significant others) ได้แก่คนในครอบครัว คือ พ่อ แม่ พี่สาว เท่านั้น ซึ่งไม่เหมือนกะเทยอีกหลายๆ คน จึงมีความเชื่อมั่นในตนเองพอสมควร และเห็นว่ากะเทยสามารถมีทางเลือกโดยเฉพาะการทำงานได้หลากหลาย คนที่ไม่มีทางเลือกคือคนที่มีการศึกษาน้อย หรือ ปิดกั้นตนเอง ซึ่งการปิดกั้นตัวเองนี้คือการบงการตนเองจากการที่ถูกจัดประเภทว่าเป็นกะเทย ดังนั้นกะเทยจะรู้สึกราวกับอยู่ในคุกกวแหวนที่มองไม่เห็นซี่กรง แต่เพราะความแตกต่างจะเกิดความอึดอัด ไม่สบายใจ และบางคนก็รู้สึกปลอดภัย ถูกตั้งคำถามตลอดเวลาถึงจะแม้จะไม่ใช้คำพูด แต่เพียงแค่อายาก็มีความหมายไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน การ “แอบชะนี” ไม่ว่าจะเป็นการพยายามทำตัวให้เรียบร้อย การแต่งผู้หญิง การทำตัวแบบผู้หญิง แม้กระทั่งบทบาทในกิจกรรมทางเพศ และอื่นๆ เป็นการทำตัวให้กลมกลืนและปกป้องตนเองตามความคิดของตนเพราะจะทำให้อยู่ได้ในสังคมสองเพศอย่างไม่แปลกแยก ทางเลือกหนึ่งซึ่งคิดว่าทำได้ดีจึงหันไปอยู่ในที่ซึ่งมีผู้คนแบบเดียวกัน หรือวงการเดียวกัน สำหรับผู้พูดสามารถดูแลตนเองได้ดีพอสมควรไม่ตกเป็นเหยื่อของการเอาเปรียบเชิงเพศประเวณีอย่างง่าย ๆ แต่อย่างไรก็ตามผู้พูดก็ยังตกอยู่ในอำนาจของการบงการตนเองตามบรรทัดฐานวาทกรรม ซึ่งสามารถเห็นถึงอำนาจการควบคุมบงการนี้ได้จากความสับสนขัดแย้งที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะเวลาที่มีเพศสัมพันธ์เพราะการมีเพศสัมพันธ์เป็นไปแบบตนเองนั้นไม่เป็นไปตามแบบแผนของการมีเพศสัมพันธ์ อันชอบธรรม และถูกตั้งข้อสังเกตจากคู่ความสัมพันธ์ และยังเชื่อด้วยว่าเส้นทางชีวิตตนเองสุดท้ายก็คงไม่มีใครเพราะเป็นกะเทยเป็นการสยบยอมกับการถูกจัดเป็นคน ณ ชายขอบของระบบความสัมพันธ์ระหว่างเพศ

ผู้ที่คอยช่วยเหลือให้ปฏิบัติการและขยายขอบเขตการเป็นสาวประเภทสองโดยการจัดการร่างกายแบบผู้ชายให้เป็นไปตามบรรทัดฐานทางสังคม ผู้ที่มีความสำคัญแต่ไม่ถูกพูดถึงชัดเจนว่ามีความสำคัญคือเพื่อน ๆ และรุ่นพี่ ที่จะคอยให้คำปรึกษาตลอดเวลาโดยเฉพาะในเรื่องการจัดการร่างกายและเพศสภาวะ การวางตน ซึ่งหากคนเหล่านี้ยังตกอยู่ภายใต้อุดมการณ์รักต่างเพศและบางคนอาจจะสับสนด้วยอุดมการณ์ทุนนิยมและบริโภคนิยมในการแนะนำหรือการสร้างสรรคกะเทยของสังคม ซึ่งต้องมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นจำนวนมาก เพื่อสร้างความสวยงามผู้หญิงแล้ว วงจรชีวิตกะเทยก็คงเป็นไปอย่างที่เคยเป็นมา คือไม่มีพื้นที่สำหรับความเป็นตัวเอง

แม้จะพยายามที่จะเป็นตัวเองก็ไม่ได้รับการยอมรับ พื้นที่เดียวที่เหลืออยู่คือพื้นที่ของความเป็นผู้หญิง กะเทยจึงวิ่งเข้าสู่มาตรฐานความเป็นหญิงทางสังคมทั้งด้านบทบาทอาชีพ

5.1.2 ความอึดอัดจากการโชว์ การจูโจม และตามล่า: ปากคำของณห์ชัย

นัยนา และหลิน

การเข้า “ค่าย” ของเด็กๆ และวัยรุ่นโดยทั่วไปจะเป็นเรื่องของความสนุกสนาน มีอิสระและมีความสุข แต่ในขณะที่เด็กๆ ที่ถูกตีตราว่าเป็นกะเทยไม่ได้เห็นเรื่องนี้เป็นเรื่องสนุก ทุกคนเพราะตระหนักว่าความแตกต่างของตนอาจนำความไม่สบายใจและภัยมาสู่ตน โดยเฉพาะในพื้นที่ที่ตัดสินแบ่งแยกคนโดยใช้เพศสรีระเป็นเกณฑ์หลักเพียงอย่างเดียว เป็นช่องทาง หรือเป็นการเปิดโอกาส ที่จะทำให้มีความคลาดเคลื่อนในการดูแลโดยเฉพาะเด็ก และเยาวชนและป้องกันไม่ให้เกิดการเอาเปรียบทางเพศเชิงเพศวิถีได้ยาก เพราะในพื้นที่เหล่านั้นมีความตายตัวในมุมมองเรื่องเพศซึ่งความหลากหลายเรื่องเพศอาจจะเป็นเรื่องที่ตระหนักถึงได้ยาก มีเรื่องราวต่างๆ ในค่ายที่ข้างนอกไม่รับรู้ ความกลัวถูกรังแก แกล้ง ทำร้าย และติดโรค เป็นความอึดอัด ความกลัวเล็กๆ ของเด็กที่เป็นกะเทย ณห์ชัย หลิน และนัยนา จะร่วมกันขยายความถึงสิ่งเหล่านี้จากประสบการณ์จากการเข้า “ค่าย” ต่างวาระของแต่ละคน

ประสบการณ์ของกะเทยภายใต้เขตแดนแห่งความเป็นชายที่ตัดสินโดยเพศสรีระและอำนาจของสถาบันซึ่งโอกาสในการใช้อำนาจเกินขอบเขตมีความเป็นไปได้ การที่กะเทยเข้าไปอยู่ในพื้นที่ลักษณะของสถาบันทางวินัยจำลองซึ่งจัดตำแหน่งของกะเทยในวาทกรรมชุดหนึ่งหากไม่มีความไว (sensitivity) ต่อความหลากหลายทางเพศแล้ว การเอาเปรียบทางเพศวิถีเชิงประเวณีต่อเด็กและเยาวชนที่ถูกจัดประเภทให้เป็นกะเทยจะเกิดขึ้นได้ง่าย ดังประสบการณ์ต่อไปนี้

ก. ความอึดอัดจากการโชว์นอกรอบ: ปากคำจากณห์ชัย และหลิน

...รู้สึกแย่มาก แต่เคยคิดนะค่ะที่เป็นกะเทย เริ่มรู้ว่า...ปัญหาที่กังวลคือการเป็นทหารอย่างนี้ รู้สึกว่าเราเป็นทหารหรือเพราะอะไรอย่างนี้ จนเราต้องเป็นรต.รู้สึกแบบ...แต่ก็ดีที่มีเพื่อนเรียนค่ะ เพื่อนไม่ทิ้งเราเขาก็เรียน

ข้างต้นนี้เป็นความรู้สึกของณห์ชัยที่เผยออกมาเมื่อพูดถึงการที่ต้องเป็นนักศึกษาวิชาทหารหรือที่เรียกกันทั่วไปว่า เรียน รด. ณห์ชัยเรียน รด. 3 ปี ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึง ปีที่ 6 และวันที่ถือเป็นเรื่องสำคัญของการจบหลักสูตรคือการเข้าค่ายตอนสุดท้ายปี 3 เข้าค่าย 5 วัน ณห์ชัยถามตัวเองว่า เรียนผ่านมาได้อย่างไร ณห์ชัยบอกว่า “...คือวันหนึ่งทรมานมาก เพราะเราไม่ชอบเลยค่ะ”

วันเข้าค่าย ก่อนเข้าค่ายณห์ชัยเตรียมข้าวของเครื่องใช้ ชุด รด. 3 ชุด เสื้อ รด. เสื้อชั้นในรด.4-5 ตัว ถูๆ ทำอีก 3-4 คู่ ซึ่งณห์ชัยนำเสื้อไป “เยอะมาก” เพราะรู้ว่าต้องเปื้อนและ

เหม็น กลุ่มนักเรียนที่เข้าค่ายนั้นถูกแบ่งออกเป็นสองกองพัน ซึ่งจะมีพวกเด็ก “เทคนิค/เทคโน” และก๊นหทัยมีคนเดียวจากโรงเรียนตัวเอง “โรงเรียนหนูอยู่อีกกองพันหนึ่ง และหนูหลุดไป.. ว้าย...ยังไม่มีใครเปิดเผยตัวเองว่าเป็นที่จี นอกจากหนู และก๊นเพื่อนที่โรงเรียนเพราะหนูหลุดไปคนเดียวในกลุ่ม คือว่า คือนั่นมีค่ะ เขาไม่เปิดเผย...” ก๊นหทัยรู้สึกว่เด็กนักเรียนเหล่านี้ “น่ากลัวมาก” แต่โซคยังมีเพื่อนผู้ชายติดเข้าไปด้วยอีกหนึ่งคนจึงสามารถไปนอนกับเพื่อนได้ เพราะในการจัดกลุ่มเป็นกลุ่มย่อยสามารถจัดกันเองได้ ก๊นหทัยบอกว่า “..โซ โซคดีไป” ดังนั้นเวลานอนซึ่งต้องกางเต็นท์นอน ก๊นหทัยก็ได้นอนกับเพื่อนผู้ชายจากห้องเรียนเดียวกัน “ก็ไม่มีปัญหาอะไร” ก๊นหทัยคิดเปรียบเทียบตนเองกับพวกเด็กผู้หญิงที่มาเรียนรด.

“...รู้สึกแย่มาก ๆ ..ทำไมต้องอยู่อย่างนี้ ก็มีรด.ผู้หญิงนะค่ะ แต่เขาไม่ได้เข้าค่าย...นะ แยกค่าย มีความรู้สึกตั้งคำถามว่า ผู้หญิงจะอยู่ดี ๆ ก็โอเคแล้วค่ะ ผู้หญิงอยากเป็นทหาร หาเรื่องลำบากใส่ตัวทำไม เราก็มองว่าหาเรื่อง ก็เป็นผู้หญิงก็ได้อยู่แล้วหาเรื่องเป็น รด.ทำไม แต่มันก็เป็นความเศร้าส่วนตัวของเขาจะค่ะ หาเรื่องทำไมอย่างนี้ ทั้งที่ รด. ผู้หญิง ผู้ชายจะค่ะ แปรต่างกันนะค่ะเวลาลงโทษนะ ผู้หญิงจะโดนเบามาก ยิ่งกว่าเรียกว่าอยู่บ้านก็ได้ไม่ต้องมาหอรอก คือเขาให้ กลิ้ง กลิ้ง กลิ้งกับพื้นเขาเข้ามาอย่างนี้ เอาละวะ ถ้าคุณมาเรียนแล้วไม่เหมือนกันแล้วคุณอ้างว่า คุณเป็นผู้หญิงนะ คุณไม่ต้องมาหอรอกอะไรอย่างนี้ คือนั่นไม่เสมอภาคกันไง ทั้งที่เราทั้งอ้างได้ว่าเป็นผู้หญิงอะไรอย่างนี้ แต่ถ้าเราจะอ้างอะไรอย่างนี้ ...ถ้าเราจะอ้าง”

ตอนนั้น ก๊นหทัยกินฮอริโมนและมีหน้าอกแล้ว จึงอาศัยใส่เสื้อที่ตัวค่อนข้างหนาไม่ให้เห็นถึงจะร้อนมากแต่ก็กันแดดได้ดี ที่ค่ายมีคำสั่งว่าห้ามอาบน้ำ “...เขาบอกถ้าทนไม่ได้ก็ออกจากค่ายไป” แต่ก๊นหทัยทนไม่ได้ “...หนีนะ หนีไปอาบน้ำ หนูอาบทุกวันเลย” โดยตื่นขึ้นมาอาบตอนตี 3 ก๊นหทัยบอกว่า “...เหม็นเน่ามากและหนูทนไม่ได้ หนูต้องไปอาบ เน้าแบบสกปรกแบบยี้ะไรอย่างนี้” ก๊นหทัยจะนัดกับเพื่อนไว้แล้วไปแอบอาบโดยนุ่งกระโจมอกเดินไปอาบน้ำ ซึ่งถ้าถูกจับได้ก็จะถูกลงโทษ “...หนูก็บอกว่าหนูไม่ทน เขาบอกว่ากะเทยเหรออ” ก๊นหทัยรู้สึกอึดอัดมากในค่ายและขณะเดียวกันก็รู้สึกว่ถูกเด็กเทคนิคเหล่านั้นคอยมองอยู่และแซว “... มองอะไรอย่างนี้ ..บ้างใจ เขาก็แซว ๆ เขาจีบอะไรอย่างนี้นะค่ะ” และก็มี “...ก็ชวนไปนอนด้วยอย่างนี้”

บุกอ้อม ที่ค่ายมีร้านขายของอยู่ ค่ะวันหนึ่งก๊นหทัยเดินไปซื้อของแต่ปรากฏว่ “ถูกอ้อม” “อ้อมไปเลยละ หนูก็ตกใจเพราะตอนกลางคืนอยู่ เดิน เดินมาซื้อของเพราะมันจะมีร้านขายของอยู่โซโซไหมคะ เดิน คือโดนปั๊มนั่นก็ ใคร ใคร ใครอย่างนี้ค่ะ...ว้าย ใครอ้อมขึ้นอย่างนี้... ใคร ใคร ใคร ปล่อยนะ และเขาก็ปล่อยนะ ... โหน่ากลัวนะคิดดูดิ น่ากลัวไหม” อาจจะเป็นด้วยการร้องโววายว้ายทำให้คนที่มาอ้อมปล่อยก๊นหทัยลง นอกจากการอ้อมแล้ว ต่อมาก๊นหทัยยังพบกับ

การบุกออกอาจเข้ามาในเต็นท์ “แล้วเอาคืนนี้ไม่ได้เหรออย่างนี้ มีแบบ มีคืนหนึ่งมีผู้ชาย “บุก” เข้ามาในเต็นท์เลยล่ะ แล้วจู่ จู่ หอมแก้มเราก็ตกใจ เรานอนอยู่ที่นี่ ก็บอกนี่เราง่วงนอนมากแล้วมันเหนื่อย หนูไม่มีอารมณ์คิดถึงเรื่องผู้ชายสิ ฉันบอก ฉันเหนื่อย เราบอก..ออกไป ...” ณหทัย “งงมาก” กับการกระทำเช่นนี้ ตอนนั้นเพื่อนร่วมโรงเรียนก็อยู่ในเต็นท์นอนตรงข้ามกันด้วยแต่อนหทัยก็ยังสงสัยอยู่ว่าถ้าเกิดเอาตัวรอดไม่ได้แล้วจะเป็นอย่างไร “..แล้วเธอจะมาช่วยฉันหรืออะไร อย่างนี้” จบเรื่องณหทัยก็ไม่บอกครูเพราะเขาก็อมออกไป

ก่อนที่จะมาเข้าค่ายก็ได้รับคำเตือนจากรุ่นพี่มาบ้าง ณหทัยบอกว่า “...เออเรารู้ว่าก็มีรุ่นพี่เขาเล่าให้ฟัง เขาบอกว่าจะมีอะไรในค่ายมันง่ายมากเลย อะไรอย่างนี้ เพราะว่าผู้ชายมันก็อยากมีอยู่แล้ว ถ้าหนูอยากได้หนูก็ไปเอา หนูไม่ค่อยจะอะไรอย่างนี้” ณหทัยบอกว่าตัวเองไม่สนใจที่จะมาหาผู้ชายและบอกว่าป้องกันตัวเองดีก็เลยโอเคหน่อย

โชว์หน่อย แต่ไม่ใช่เพียงนักเรียนที่ณหทัยต้องต่อกรด้วย ณหทัยถูกครูฝึกเรียกให้ “ไปนวด” “ครูฝึกยังเรียกหรือน้อง...มานวดให้หน่อยล่ะ ในเต็นท์อย่างนี้ล่ะ นวด นวด ..ง่วงนอนแล้วล่ะ แล้วหนูก็ออกไป” ณหทัยบอกว่า “ถ้าเราไม่ยุ่งกับเขา ไม่เล่นด้วยก็ไม่เกิดอะไรหรอกค่ะ” ณหทัยไม่รู้เหมือนกันว่าถ้าถูกเรียกให้ไปนวดแล้วไม่ไปจะเกิดอะไรขึ้นหรือไม่ บางครั้งทานข้าวแล้วณหทัยจะถูกเรียกให้มาแสดงโชว์ “...ออกมาแสดงโชว์ให้หน่อย ออกมาร้องเพลงให้ฟังอะไรอย่างนี้นะคะ” ตอนนั้นณหทัยจำได้ว่ามีคนที่เป็นแบบณหทัยราว 10 คน เขาจะเรียกออกมา “...เขาบอก 10 นางฟ้าออกมาเลยอย่างนี้ คือ ทิจีเพื่อนเขารู้...ออกมาซิ..ตั้งเพื่อนออกมาด้วยกันแล้วก็จะโดนอะไรอย่างนี้” เมื่อต้องมายืนโชว์ ณหทัยตั้งคำถามกับตัวเอง “รู้สึกว่ามันเป็นตัวอะไร เธอทำไมต้องมาแสดงให้คนดูอย่างนี้นะคะ” ณหทัยจำใจร้องเพลง เต้นบ้าง บอๆ ให้ดู ณหทัยมองว่ามันไม่แฟร์แต่ “... เพราะรุ่นพี่เขาเตรียมใจกันแล้วว่าต้องโดนอะไรอย่างนี้ล่ะ” ณหทัยบอกว่าเรื่องการแสดงไม่มีปัญหาอยู่แล้วถ้า “มีใจอยากแสดง” แต่ตอนนั้นมันเหมือนถูกบังคับ “เรายังไม่พร้อมอะไรอย่างนี้ล่ะ รู้สึกว่าโดนบังคับแต่เราต้องทำอย่างนี้ ถ้าไม่ทำเราต้องโดนลงโทษนะค่ะ” การที่ต้องฝืนใจทำเช่นนี้ณหทัยบอกว่าก็เพราะต้องเอาตัวรอด “ก็โดนลงโทษ หนูไม่ทำหนูต้องโดนแน่ อะไรนี้ หนูก็เอาตัวรอด..” กิจกรรมวันสุดท้ายของค่ายณหทัยก็จัดแสดงโชว์เลย “...เขาอยากดูโชว์ชุดเราก็จัดให้ค่ะ เอาชุดกันไป” อันที่จริงโชว์นี้ไม่ใช่เพิ่งมาคิดแต่เป็นสิ่งที่รู้มาก่อนล่วงหน้าแล้วว่าต้องทำตาม “คำขอ” และได้จัดเตรียมชุดมาแล้ว “...เตรียมโชว์วันสุดท้าย เรารู้ว่ายังไงต้องมีโชว์อยู่แล้ว...วางแผนมาก่อนแล้วล่ะ ว่าต้องมีแน่ เพราะครูฝึกทุกรุ่นต้องมีรีเคส..อยากให้เห็นมาแสดง... เขาก็จะบอกว่า ลูกสาว...นี่เตรียมการแสดงชุดหนึ่งรอบกองไฟ ก็จบแค่นั้น ...บอกพวกหนูเลยล่ะ” ซึ่งก็รับปาก “...จะบอกก็โอเค โอเคได้อย่างนี้ไม่มีปัญหาเรื่องการแสดงโชว์ให้ได้” การโชว์นั้นจะแต่งหญิงแล้วเต้นแบบธรรมดา ณหทัยบอกว่าคนที่นั่งดูก็มีปฏิกิริยาตอบรับ “..โอ้โฮ ฮือฮามาก ๆ เลย เห็นแล้วดี ดีขึ้นมาอย่างนี้เลยล่ะ” พอลง

เวลาที่ไปก็ไปนั่ง หนทัยก็เจอ “..กับอก.. ว่าใจอย่างนี้ เออ ขวนไปนั่ง ไปนอนอะหนูกับอก.. ขนาดนั้นคะ ความรู้สึก..ผู้ชาย พอเขา..ไม่เกียงเลยจริง ๆ”

หนทัยบอกว่าที่ค่ายลูกเสือไม่หนักเท่านี้ “...เจอแบบนี้ไม่ค่อยเจอนะคะ ค่ายลูกเสือ เพราะลูกเสือมันยังไม่หนักเท่านี้ รด.มันหนักกว่านี้ ค่ายลูกเสือก็จะมีแต่อาจารย์ในโรงเรียนอย่างนี้...” คำถามถึงจรรยาบรรณผุดขึ้นมาในสมองของหนทัยอย่างช่วยไม่ได้ เมื่อต้องพบเหตุการณ์เช่นนี้ หนทัยบอกว่าสิ่งเหล่านี้สังคมไม่รับรู้่ว่าพวกตนต้องประสบกับอะไรบ้าง “ไม่รับรู้ละ ไม่รับรู้ละคะว่า ว่าจริง ๆ เจออะไรบ้างในรด.อะไรอย่างนี้นะคะ ก็ไม่มีใครเขาออกตัว ประเด็นอย่างนี้เราไม่ได้ บางทีการละเมิดทางเพศนะ ที่จีเป็นคนยอมใช้คะ” หนทัยบอกอีกด้วยว่าการยินยอมเป็น “เหตุส่วนตัว” ของแต่ละคน “เขาก็ไปเรียน รด.มันต้องมีอยู่แล้วคะ เรื่องเพศสัมพันธ์ ก็มี ... ก็มันต้องมีแน่ แต่มันก็ขึ้นอยู่กับตัวเราว่าจะเซฟตัวเราได้แค่ไหนอะไรอย่างนี้คะ” ซึ่งหนทัยบอกว่าไม่มีข้อห้ามและถ้าอยากจะทำก็ทำก็ไม่ต้องแก้ที่ “ครูฝึก” “...ให้รู้จักวางตัวกับเราให้มากกว่านี้คะ ให้เกียรติพวกเราให้มากกว่านี้ ไม่ทำอย่างพวกเราเป็นตัวอย่างอะไรอย่างนี้”

เหตุการณ์โดยเฉพาะ “การโพรนอกรอบ” ที่ไม่ได้ตั้งใจจัดมา ทำให้หนทัยรู้สึกอาย “เหมือนเป็นตัวอะไร” หนทัยแถมท้ายด้วยว่าตนถูกถ่ายรูปถ่ายแต่งเป็นผู้หญิงไปเก็บไว้ “...อืม มีคะ มี มี เอารูปถ่ายไปเก็บไว้ น่ารักไหม น่ารักนะ แต่เขาเป็นครูฝึก ในสถานะตอนนั้นที่เราอยู่ เรากียอมให้เขาไงคะ เพราะเขาเป็นผู้บังคับบัญชา แล้วนี่รด.ครูที่โรงเรียนเรานะก็จะไม่มีเข้าไปยุ่ง จะเป็นแบบว่าเขาเต็มที เขามีอำนาจใหญ่อย่างนี้”

สำหรับหลินถึงแม้จะต่างกาลต่างวาระกับหนทัยแต่หลินก็พบเหตุการณ์คล้ายคลึงกัน ในค่ายฝึกซึ่งสองวันแรกก็ยังไม่มียอะไร ใครเขาทำอะไรหลินก็ทำเพียงแต่ก็ยังห่วงสวกล้วนหน้า พังและตบแป้งแผ่นเป็นระยะๆ ถึงแม้การกระโดดหมอบจะทำให้ตนเองเจ็บ “หน้าอก” แต่ก็ทนได้และอาศัยเอาส่วนอื่นของร่างกายลงรับแรงกระแทกเพราะจะได้จบๆ ไปและถึงแม้ตัวเองจะไม่ “ถือ” เหมือนเพื่อนบางคนแต่บางที่เขาให้ทำอะไรก็ทำเร็วกว่าผู้ชายจนได้รับการออกปากว่า “อึดยังทำได้” จากครูก็มี ถึงแม้จะตะหงิดใจถึงคำที่ใช้เรียกแต่อย่างน้อยก็ถือได้ว่าเป็นคำชม

ฟังกี้เกิลโซว์ คินวันแรกมีกิจกรรมทำนองปฐมนิเทศทั่วไป แต่พอวันที่สองก็มีกิจกรรม แต่ไม่มีการพูด งานที่จัดดูตระการตาเหมือนงานวัด แถมมีโปรเจ็คเตอร์ใหญ่ๆ ไว้ฉายด้วยซึ่งหลินมองว่า “..ดี ๆ พร้อม” หลินและนักเรียนคนอื่นๆ ก็นั่งล้อมรอบเวทีรอฟังว่ามีกิจกรรมอะไรสักพักหนึ่งพิธีกรผู้หญิงดูเหมือนจะเป็นครูพยาบาลก็พูดๆ ไป และแล้วเนื้อหาส่วนหนึ่งที่หลินจำได้เป็นทำนองที่ว่า ขอรบกวนหน่อยนะคะใครเป็น “ฟังกี้เกิล” คนที่เป็นสาวสวยในนี้ขอให้ออกมา ทันใดนั้นทุกสายตาก็มองตรงไปที่หลิน “เจ้อออกไปซิ” คำว่า ฟังกี้เกิล ทำให้หลินสะดุดใจและจำได้แม่น นึกในใจว่า “กูโดนอีกแล้วหรือ” พร้อมทั้งตั้งคำถามโดยอัตโนมัติขึ้นมาทันทีว่า มีวากกะเทยในนี้ด้วยหรือ หลินมองว่าในมหาวิทยาลัยอาจจะไม่แปลกแต่เป็นค่ายชายล้วน

อย่างไรได้ในเมื่อถูกจ้องอย่างนั้น “ก็ออกไป” หลินเดินแหวกคนอื่น ๆ เดินออกไปคนแรก “ก็แหวกทางให้ฉันเดินสวยๆ” คนก็ตบมือกันเพราะเขาก็รู้ว่าหลิน “เป็น” หลินบอกวาก็โอเค ก็ไม่ได้คิดอะไร หลินไปยืนเฉยๆ ต่อหน้าผู้คนอยู่สักพัก แต่พิธีกรรมถามต่อว่า “อะไรมาตั้งเยื่อมี แค่นี้เองหรือ” ไม่มีใครออกมาอีก...สักพักก็วิ่งกันออกมาอีกสองคนหลิน ตั้งข้อสังเกตว่า “ผู้ชาย..แมนมาก” พอมีโอกาสหลินก็ไปข้างหลังเวทีหลินถามพิธีกรว่า “ครูคะหนูออกมาอย่างนี้ แล้ว ครูฝึกเขาจะไม่ตำหนุหรือ” คำตอบที่ได้คือออกมาจะดีแล้วเพราะถ้าไม่ออกพรงนี้จะถูกเรียกไปคุยกับหัวหน้า หลินได้แต่ถามตัวเองว่าจริงหรือ อ้อ!หนูทำอย่างนี้ถูกหรือคะ และคิดว่า ไข่เขาต้องการจะรู้ ซึ่งยืนยันสิ่งที่หลินเคยได้ยินมาว่า ต้องเปิดถ้าไม่เปิดอย่าให้เขารู้เลย หลิน บอกว่าอย่างตัวเองปิดไม่ได้อยู่แล้ว

เปิดตัวแล้วอย่างไร? ไปทำอะไร? หลินบอกว่าเขามีชุดผู้หญิงกระโปรงบานๆ แบบ “คาเฟ่” เต็มที่ เตรียมไว้ให้ใส่ เรียกได้ว่าลงทุน แล้วให้หลินเต้น ฮูลา ฮูล่า หลินเต้นแรงๆ แบบนี้ ไม่เป็นแต่ก็เต้นๆ ไป ส่วนอีกสองคนกลายเป็นเต้นกัน “ฟรีเลย” ยังไม่ทันไรโชคดีมากฝนตก งานวัดนั้นเลยจำเป็นต้องเลิกโดยปริยาย เหตุการณ์นี้หลินรู้สึกไม่ค่อยดี “มันอายนะ มีแต่ครูฝึก” หลินไม่เคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มาก่อน และบอกว่าถ้ามีเพื่อนต้องเล่าให้ฟังแล้ว

ข. ความอึดอัดจากการถูกขอ...ให้หน่อย: ปากคำของหยินนา

หยินนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์เรื่องในค่ายของตนว่า ตอนสมัยเรียนอยู่มัธยม สามตนไปเข้าค่ายลูกเสือ พอตกกลางคืนเมื่อเข้าค่ายผู้ชายจะแกล้งตน การแกล้งนั้นไม่ใช่เรื่องที่ เด็กแกล้งกันเล่นทั่วไปแต่ “...เรานะมันจะเอาเจ๊ยาวมาแหยที่ตูดเราเล่นนะเราเกลียดมากเลยนะ เราร้องให้เลยนะ ร้องให้ ยังกีย้อนหลังไปนะ ทำไมมึงไม่ทำกับกูตอนนี้นะตอนนั้นยังไม่รู้ เรื่องนะ ขนาดผู้ชายบอกว่าให้อมให้หน่อยอย่างนี้นะยังทำไม่เป็นเลยตอนนั้นอมคืออะไร คือ อมไว้เฉยๆ นี่นะเราไม่มีอะไรไม่มีเทคนิคนะ อะไรเลยนะ” หยินนาวิ่งไปหาอาจารย์อาจารย์ก็ดู ขึ้นมา “บอกวານี้พวกเธอทำไมทำกับเขาอย่างนี้เขาเป็นเพื่อนเรานะ” แล้วครูก็จะอบรมไปสักพัก

แต่ว่าเส้นทางในการเรียน รด. ของหยินนานั้นเป็นอีกแบบ หยินนาเล่าต่อไปว่ามีอยู่ครั้ง หนึ่งตนไปเรียน รด. ซึ่งจะมีพวกครูฝึกอยู่ในค่าย 14 วัน เขาจะเรียกบรรดากะเทยทั้งหลายไป นางนั้น นางนี้ไป หยินนาเล่าว่าลักษณะห้องตอนนั้นจะมีเป็นล็อก เป็นห้องที่พักของครูฝึกโดยเขา จะให้เข้าไปห้องละคน ๆ เขาจะเรียกไปเลย หยินนาบอกว่าถ้าไม่ไปตนก็กลัวเพราะอยู่ปีหนึ่งก็ กลัวมาก ๆ ที่กลุ่มมี 3 คนไปห้องพักครูฝึก ครูฝึกก็นอนให้หวดหยินนาบอกว่าพอให้หวดแล้วก็ จะมีอารมณ์ทางเพศ “...ผู้ชายนั้นก็บอกว่าไม๊กให้ครูหน่อยสิ” แล้วพอคืนแรกผ่านไปเรียบร้อย แล้ว รุ่งเช้ามาเพื่อนก็รู้ว่าตนไปกับครูฝึก “มันก็จะวันนี้คงไม่มีแรงวังนะ ทั้งๆ ที่จริงเราไม่ได้ไป ทำอะไรกับครูฝึกนะเราแค่ไปหวดเฉยๆ นะ มันคงคิดว่าเราจะไอนั้นครูฝึกแล้วนะ” ทั้งนี้ตอนที่ เขามาบอกหยินนาและเพื่อนให้ “ไม๊ก” ไม่มีใครทำให้ หยินนาบอกว่าถ้าไม่ยอมคงทำอะไรหยินนา

ไม่ได้ แต่นี่คือนัยนา นัยนาพูดถึงตนเองต่อไปว่าตนเป็นคนไม่ยอมในเรื่องเช่นนี้ “...ขนาดแฟนที่คบกัน 7 ปีเนี่ยเขายังไม่เคยจับอวัยวะเพศหนูเลย เขาเคยจะจับแต่ไม่ให้เขาจับนะ” ซึ่งนัยนาบอกว่าอาจจะเป็นเพราะนิสัยของตน “ไม่ค่อยชอบเพราะว่านิสัยพวกกะเทยนะ ไม่รู้คนอื่นจะเป็นเหมือนกันหรือเปล่านั้นไม่ชอบให้ใครมาชี้ว่าต้อง มึงต้องทำไฉนนี้จะต้องทำไฉนนี้ต้องทำอย่างนี้นะไม่ชอบอย่างนี้นะ คือเราอยากทำเราทำนะอยู่บ้านเราก็กะเหมือนกัน วันนี้ฉันชี้เกียจชักผ้า ฉันไม่ชักใครจะทำไม ฉันก็บ้านฉันใช่ไหม แล้วที่บ้านจะมีตุ๋นทอดเหรียญนะ แม่เขาจะบอกว่ามึงทำไมไม่ชักเองนะเสื้อผ้าแค่นี้ ชี้เกียจ เขาพูดแค่นั้นเราไม่ค่อยนั่นกันเรื่องนี้เท่าไร”

ค. ความอึดอัดจากการถูกตามล่า: ปากคำของหลิน

“...แล้วมันก็โทรมาให้เลย มีเยอะนี่มันเก็บไว้อยะ...” อะไร? ทำไม? หลินต้องไปเรียนไกลบ้านเมื่อเข้าเรียนอุดมศึกษาปีแรกเลยเลิกเรียนวิชาทหารไปพักหนึ่ง แต่เมื่อย้ายมหาวิทยาลัยก็ตัดสินใจไปเรียนให้จบหลักสูตรเพราะมีเซ่นนั่นก็ต้องไปเกณฑ์ทหารอีก ถึงแม้จะไม่อยากตัดผมที่ดูดีสำหรับไว้จนยาวเพื่อให้เป็นผู้หญิงแต่อาจเป็นเพราะต้องตัดใจตัดผมจึงทำให้ฝันร้าย ในใจลึกลึกของหลิน และเพื่อนกะเทยอีกหลายคนมีความไม่มั่นใจ เมื่อเพื่อนรู้ว่าหลินจะไปเข้าค่ายแน่นอนก็โทรมา และเสนอให้พก “ถุงยาง” ที่ตนเองสะสมเอาไว้มาเผื่อแม่ให้เพื่อน

เวลาในการฝึกในค่ายผ่านไปหลินก็ถูกนิทาบ้าง แชวบ้าง ที่ไม่ชอบใจคือการที่วัยรุ่นบางคนเข้ามาเข้าค่ายฝึกพยายาม “แกล้ง” ตน เช่น เวลาเข้าคิวทานอาหารจะถูกอวัยวะเพศมาชนข้างหลัง ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะบอกเพื่อนผู้ชายที่นอนเตียงเดียวกันให้ช่วยเหลือและกันให้หรือบางทีก็ถูกจับกันก็จะป้องกันตัวด้วยการด่า หรือตบตีคนที่ทำ เป็นการเอาตัวรอด

วันสุดท้ายของการไปเข้าค่ายชายล้วนของหลินกำลังจะสิ้นสุดลงหลังจากเหนื่อยมาหลายวันเหมือนคนอื่น ๆ ตกกลางคืนก็แยกย้ายไปนอนที่เตียงของตนเองที่กางอยู่ในบริเวณใกล้ ๆ กัน วันนี้ดูเหมือนจะไม่มีอะไรทำ ประมาณ 4 – 5 ทุ่ม หลังจากหลินไปอาบน้ำก็กลับไปที่เตียง ขณะกำลังแต่งหน้า ทาครีม จะเข้านอน ก็มีเสียงดังลอดเข้าเตียงมา “หนีห่าว...” หลินรู้ทันทีว่าเป็นเสียงเรียกหาตนเพราะมีคนรู้ว่าตนพูดภาษาจีนได้ หลินคิด ตายแล้ว งง ทำอย่างไร “มันเดินรอบเตียงเลยละ หนูก็เงิบ ทำตัวเงิบ ๆ เลยละ” เพื่อนผู้ชายของหลินที่นอนในเตียงเดียวกันก็บอกหลินให้อยู่เฉย ๆ นิ่ง ๆ ไว้ อย่ากระโดดกระดากให้รู้ เดี่ยวมันจะเข้ามา ถ้าเขาจะมาทำอะไรหลินเพื่อนคนนี้บอกว่าจะช่วย แต่บอกว่าถ้ามันมาหลายคนผมจะปล่อยให้เข้าเลยนะ!??? หลินบอกว่ามันมากันเป็นฝูง และคิดว่าคงไปเรียกกันมา 4 – 5 คน มันควานหาหลิน “เฮ้ยอยู่เฉยอยู่เตียงไหนวะ อยู่ไหนนะมึง...” หลินกลัว คิดว่า อะไรงี้หนักหนาหยา นี่ อยากมาขนาดนั้นเลย ตามมาจะมา... หลินรู้สึก “แย่มาก” หลินบอกว่า “ทำเหมือนกับเป็นตัวอะไรหรือเปล่าแบบนี้ไง เราไม่ใช่คนอะไรแบบนั้น เราไม่ใช่มา... แบบบ้าหรือ ฉันก็รักศักดิ์ศรีของฉันเหมือนกันนะ ไม่ใช่มาซี้ๆ ฉันให้แบบนั้นบ้าหรือ ฉันไม่ใช่คนอย่างนั้นซักหน่อย” ลักพักเมื่อกลุ่มพวกนั้นหาหลินไม่พบก็ผละไป และเปรียบเทียบเหตุการณ์ว่าจะมาทำแบบ “พรหมพิราม”

กันเลยหรือ หลินรอดตัวจากเหตุการณ์ใน “คืนหมาหอน” มาได้อย่างอภินิหาร ขวัญแขวน คิ่นที่ หลินได้ยินมาว่าคิ่นนี้แหละที่ปกติคนจะได้กัน หลินได้ยินคนบอกว่ากะเทย “ได้กิน” ก่อนหลินไป อาบน้ำซึ่งหลินก็แก้ทูทานว่าเธอเพราะไม่สนใจ เหตุการณ์ล้อมกรอบรอบเดินที่ที่หลินหลุดมาได้ทำให้หลินไม่ต้องจำใจใช้ถุงยางที่ต้องแอบพกพาและซุกซ่อนไว้อย่างมิดชิด ถุงยางที่เพื่อน เสนอให้ติดตัวไว้หากเกิดอะไรขึ้นเพราะกลัวว่าหากเกิดอะไรขึ้นเรื่องโรคเป็นสิ่งที่น่ากลัวและต้อง คิดถึงมากที่สุด กลับจากค่ายเพื่อนๆ ถามหลินว่าได้กินไม้?

ค่ายกิจกรรมเด็กและเยาวชนต่าง ๆ เป็นพื้นที่จัดแบ่งเพศตามสรีระอย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าโดยทั่วไปจะตระหนักว่ามีเด็กหรือเยาวชนที่มีความแตกต่างจากบรรทัดฐานและอาจจะ มีความยืดหยุ่นในการจัดการดูแลซึ่งก็ขึ้นกับความคิดของผู้ดูแล ด้วยวิธีคิดในเรื่องเพศและการ จัดการคนหมุ่มาบนพื้นฐานของความสะดวกและประหยัดทำให้การจัดการลักษณะนี้ยังคงเป็น ความเหมาะสม กะเทยเป็นลูกเสือ นักศึกษาวิชาทหาร (ชาย) ลูกค่าย และทำตามกฎระเบียบ ของค่าย ไม่ว่าจะเป็นระเบียบแบบ การทำกิจกรรม การฝึก การกิน การนอน อยู่ภายใต้ระเบียบ วินัยของค่ายทั้งสิ้น กะเทยที่ค่ายบอบทาบทจึงเป็นไปตามเพศสรีระ แต่ด้วยความเป็นกะเทยการ แอบชายให้สมกับการเป็นลูกค่าย เช่น นับเสียงดังฟังชัด อาจจะทำให้ได้ง่ายแต่ในพื้นที่แห่งความ เป็นชายการที่กะเทยจะแอบผู้ชายโดยไม่เป็นที่สังเกตเห็นเป็นไปได้ยาก เห็นได้จากไม่ว่าจะเป็น การห้วงสวय ความกระตุงกระตุง การหนีไปอาบน้ำ เป็นต้น ในพื้นที่แห่งความเป็นเพศในระบบ ที่ถูกจัดสรรว่ามีเพียงสอง กะเทยจึงเป็นผู้หญิงในหมู่ผู้ชาย โอกาสที่จะเกิดการมีสัมพันธ์ ทางเพศในความคิดของคนทั่วไปที่อยู่ในกรอบวิธีคิดของอุดมการณ์รักต่างเพศ ความสัมพันธ์ ทางเพศ ระหว่างชายกับชายจึงไม่มี (หากดูที่เพศสรีระอย่างเดียว) ดังนั้นการหาประโยชน์จาก กะเทยในเรื่องเพศประเวณี และเอารัดเอาเปรียบเชิงเพศวิถีในค่ายต่างๆ จึงถูกมองหรือรับรู้ ว่าไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ นอกจากนี้ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันในสถานะของครู- นักเรียน เด็กมักจะตกอยู่ในสถานะของบุคคลภายใต้อำนาจ ในลักษณะของความสัมพันธ์เชิง อำนาจเช่นนี้ อาจเปิดโอกาสในการใช้อำนาจเกินขอบเขตเพื่อจุดประสงค์อื่นของผู้ดูแลบางคน นอกเหนือจากการฝึกวินัย ขณะเดียวกันสำหรับเด็กและเยาวชนเพศชายที่มาอยู่รวมกันก็อาจ มิได้มีการกีดกันห้ามปรามการมีเพศสัมพันธ์อย่างชัดเจนในมุมมองจากเรื่องเพศที่เป็นทางการ โอกาสที่การมีเพศสัมพันธ์จะเกิดขึ้นได้ก็มีเช่นกันดังที่หลินพูดถึง คืนหมาหอนซึ่งเป็นที่ยอมรับกัน ทั่วไป

การสันทนากการต่างๆ ที่ทำในนามของความตั้งใจดีเพื่อความสนุกสนานบันเทิงโดยไม่ คิดอะไรมาก เห็นเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ตระหนักถึงความหลากหลายเรื่องเพศ สร้างความหมาย ให้การกระทำกับกะเทยดูเป็นเรื่องเบา ๆ โดยไม่นึกและนึกไม่ถึงว่าผู้ที่ถูกชี้ตัวจะมีความรู้สึก เช่นใด ต้องออกมาโชว์จะรู้สึกอึดอัดอย่างไร และจะนำปัญหามาสู่ผู้ถูกเรียกอย่างไร โดยอาจ ตีความหมายว่าเป็นความชอบและสนุกสนานนั้นต้องมีการทบทวน ซึ่งเรื่องความหลากหลาย เช่นนี้เป็นเรื่องที่ซับซ้อนและละเอียดอ่อน ตามที่สะท้อนออกมาดังที่ทั้ง ณหทัย และหลินได้พูด

ถึงความรู้สึกของตน นอกจากนี้ การชี้ตัวแม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อย ในความคิดของคนพูดและอาจเห็นว่าเป็นการพูด คิด และการมองด้วยความเอ็นดู น่ารัก หรือเห็นเป็นสีสัน เป็นเรื่องสนุกสนานเช่น เรียกอืดๆ หรือที่หนักกว่านั้น การเรียกออกมาแสดงตัวบนเวทีและเดินโชว์ โดยสัมพันธ์กับแล้วกะเทยในยามนั้นจึงถูกสร้างให้มีความหมายเป็นผู้หญิงในหมู่ผู้ชาย เห็นได้จากชุดคาเฟ่ที่จัดเตรียมมาให้ใส่โชว์ เป็นนักเต้น (บทบาทผู้หญิง) ซึ่งนอกจากเป็นการสร้างความหมายให้เป็นหญิงแล้วยังเป็นการชี้กำหนด คัดแยกประเภทคนแทนที่จะทำให้คนสามารถอยู่รวมกันท่ามกลางความแตกต่างกลับแปรเปลี่ยนเป็นการจัดประเภท คัดแยกความแตกต่างให้โดดเด่นออกมาโดยไม่ตระหนักว่าการกระทำเช่นนั้นยิ่งทำให้คนที่ถูกเรียกตกอยู่ภายใต้การจ้องมองของครอบครัวยังอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้และสร้างการเห็นพ้องความหมายในวาทกรรมของทั้งผู้ชี้ ผู้ดู และผู้แสดงและคนที่ถูกชี้ตัวต้องยอมรับความเป็นหญิง และแสดงบทบาทตามที่สังคมส่วนนั้นกำหนดให้ตามที่หลินอุทานว่า “กูโดนอีกแล้วหรือ” ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นการตัดสินว่าใครถูกหรือผิดแต่ต้องการชี้ให้เห็นว่าระบบวิธีคิดของสังคมได้สร้างและหล่อหลอมการปฏิบัติของคนในสังคมส่วนนั้น ทั้งกะเทย ผู้ดูแล ต่างก็ถูกสร้างภายใต้กรอบวัฒนธรรมที่สร้างตัวตนทางสังคมของเขา/เธอ แต่ด้วยพื้นที่ของวาทกรรมนั้นเป็นพื้นที่ที่กำกับโดยเพศสรีระอย่างตายตัว ดังนั้นการมองไม่เห็นว่ามีหลากหลายที่ถูกกลบทับภายใต้พื้นที่นั้น จึงมิได้มีจัดกรอบกติกาแนวทางการปฏิบัติที่ตอบสนองต่อความหลากหลายอย่างเหมาะสมเพียงพอ

5.1.3 การบังคับ ข่มขืน: ปากคำของดวงฤดี อัญชลี และกรรณก

เมื่อเป็นกะเทยคนมักจะมองไม่เห็นว่าการถูกทำร้ายทางเพศจะเกิดขึ้นกับเธอ/เขาได้ ด้วยภาพตัวแทนทางสังคมและอัตลักษณ์ทางเพศที่คนเชื่อว่ากะเทยเป็นเช่นนั้นเช่นนี้ จึงทำให้แทนที่จะมองว่ากะเทยนั้นตกเป็นผู้ถูกกระทำได้ แต่มักกลับกลายเป็นว่าคนเป็นกะเทยกระทำการเช่นนั้นเสียเอง เรื่องราวจากปากคำต่อไปนี้จะให้ภาพความจริงที่คนทั่วไปมักไม่คิดถึงว่ากลุ่มคนต่างๆ ได้กระทำต่อกะเทยเช่นไรบ้าง

ก. การบังคับข่มขืนเราโดยรุ่นพี่

การเรียนรู้เรื่องเพศสำหรับเด็กวัยรุ่นหากไม่มีขอบเขตและเกินเลยไปสู่ความหมายของการทำร้าย หรือเป็นการบังคับให้ทำในสิ่งที่ไม่ถูกไม่ควร เรื่องราวที่ดวงฤดีประสบนั้นเกินเลยขีดขั้นของความสมควรในบทบาทของผู้พูดและความสัมพันธ์ระหว่างเพศในแต่ละบริบทซึ่งเป็นการกระทำความรุนแรงต่อคนด้วยกัน และที่สำคัญการเรียกร้องสิทธิหรือความยุติธรรมสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้ไม่ได้รับการดูแลอย่างจริงจัง ดังปากคำของดวงฤดีที่ถูกบังคับข่มขืนโดยรุ่นพี่

ดวงฤดีเมื่ออายุ 12 ปีเล่าว่าชีวิตของตนเมื่ออยู่ในโรงเรียนชายล้วนไม่มีเรื่องเพศที่เกินเลย จะมีแต่ “ปาร์ตี้สาว” เฮฮา หรือการหนีเที่ยวบ้านเพื่อน เที่ยวเทค โดยดวงฤดีมักจะอยู่กับเพื่อนที่ดู “แฉ่วๆ” เหมือนกันที่รวมกลุ่มกันได้เพราะรู้ว่าเป็นพวกเดียวกันโดยบอกว่า “เหมือนผีเห็นผี” ส่วนผู้ชายก็อยู่ส่วนผู้ชาย ดวงฤดีเล่าถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาในชีวิตกับ “เสียตัวครั้งแรก

แรก” ของตนกับวัยรุ่นชาย (กลุ่มวัยรุ่นผู้ชาย!) ว่าในครั้งนั้นตนรู้จักมักคุ้นกับเพื่อนๆ รุ่นพี่ผู้ชาย แถวบ้านอายุประมาณ 17 – 18 ปี โดยดวงฤดีบอกว่าตนชอบไปเล่นกับพวกรุ่นพี่ๆ เหล่านี้ ซึ่งตามประสาเด็กวัยรุ่นก็มีจะแอบมีหนังสือไปมาดูกัน ดวงฤดีซึ่งในตอนนั้นยังแต่งเป็นชาย ก็ตามไปกับเขาด้วยโดยไม่คิดว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น แต่ในที่สุดก็มีเรื่องเกิดขึ้นจนได้ “ก็เราชอบไปเล่นกับพวกเค้าแหละ ชอบแหย่พวกพี่ๆ ผู้ชายหยิ่งๆ ไซ้ๆ เค้าเห็นเราตุงตุง เห็นอะไรมันหนังสือโป๊ๆ ขวนเราไปดู เราก็มองดูไซ้ๆตามเค้าไปดู ไม่คิดว่าเขาจะ...ซังเราไว้ในบ้านอย่างงี้”

ข้อหาเพียงพรากผู้เยาว์ ดวงฤดีถูกกลุ่มเด็กชายเพื่อนๆ รุ่นพี่เหล่านั้นจับขังไว้ในบ้านตั้งแต่ หกโมงเย็นถึงเจ็ดโมงเช้า ที่บ้านตามหาดวงฤดีทั้งคืน ดวงฤดีถูก “รุมโทรม” โดยเด็กวัยรุ่น 3-4 คน ซึ่ง ดวงฤดีเองตอนแรกไม่คิดว่าการคลุกคลีนั้นจะเลยเถิด ถึงแม้แรกๆ ดูเหมือนจะชินชอบอยู่บ้าง “ส่วนหนึ่งก็ชินชอบ แต่ส่วนหนึ่งก็ไม่คิดว่าเค้าจะทำรุนแรงขนาดนี้ไง ชอบเล่นแบบเปลือยๆ จับๆ คลำๆ แต่ไม่นึกว่าจะมีถึงเพศสัมพันธ์ไง เราแค่อยากเล่นจับ อยากดูอะไรทำนอง...ไม่คิดว่าจะเกิน... ไม่คิดว่าจะเลยเถิด” เมื่อเป็นเช่นนั้นดวงฤดีก็ไม่ชอบใจแล้ว แต่ไม่สามารถขัดขืนเพราะสู้ไม่ได้ “มันขัดขืนไม่ได้เนอะมันหลายคน มันรุมเรานี้สู้อะไรไม่ได้อยู่แล้ว เพราะเราตัวเล็กด้วย”

รุ่งเช้ามากลุ่มผู้ชายก็ปล่อยดวงฤดีกลับบ้าน ดวงฤดีกลับบ้านมาก็สลับสไลโดยบอกว่าตนเองไม่มีสิทธิจะร้องไห้ และจะเอาเวลาที่ไหนมาร้องเพราะตัวเองพลีจนหลับไป ดวงฤดีบอกว่ารู้สึกอับอายและเสียใจมากแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ และไม่กล้าบอกที่บ้านแต่สุดท้ายที่บ้านก็รู้เรื่องและไปแจ้งความ “...เราไม่กล้าไปปรึกษาบอกพูดหยิ่งๆ แต่ว่าไอ้กลุ่มวัยรุ่น ...นั่น มันก็เมาท์แตกไปเมาท์...ได้พินิจแจ้ง อะไรทำนองนี้แหละ...เรื่องเข้าหูหน้าสาวเข้า หน้าสาวไม่ยอมไปแจ้งความเอาตำรวจจับเรียงคิวเอา 4 – 5 คนขึ้นโรงพักเสียค่าปรับอะไรกัน ...ก็ต้องรักษาตัวอยู่ประมาณ 2 วันเพราะตัวเองโทรมและก็อึกเสบ ครั้งแรกในชีวิตนี้” ญาติพี่น้องของดวงฤดีเจ็บแค้นแทนในเรื่องนี้ แต่ข้อหาที่แจ้งตามที่ดวงฤดีจำได้คือพรากผู้เยาว์ กักขังหญิงเหี่ยว ดวงฤดีมองว่าเรื่องที่เกิดขึ้นมันนานมาแล้วและเมื่อเรื่องถึงโรงพัก เรื่องถึงศาลเพียงเท่านี้ก็โอเค เพราะญาติพี่น้องของกลุ่มเด็กผู้ชายที่มา “รุมทำร้าย” ก็ต้องช่วยลูกหลานตัวเอง วัยรุ่นกลุ่มนั้นเสียค่าปรับคนละ 5 พันบาท นอกจากนี้ยังมีการถือดอกไม้รูปเทียนมาขอขมา หลังจากนั้น ดวงฤดีก็ไม่คุยกับกลุ่มวัยรุ่นชายเหล่านั้นอีกเลย ดวงฤดีเห็นว่าการที่วัยรุ่นเหล่านั้นกระทำกับตนเพราะด้วยความ คึกคะนอง และดูเหมือนจะเป็นความผิดของดวงฤดีด้วยข้อหาที่ว่าไม่เหมือนผู้ชาย “เค้าหาว่าเราตุงตุงยังงี้”

การคลุกคลีกับเด็กชาย (เชิงสรีระ) ด้วยกันดูจะเป็นเรื่องธรรมดาไม่มีปัญหา ไม่เหมือนที่คนมักมองว่าถ้าเป็นผู้หญิงกับผู้ชายมักมีปัญหาทุกครั้งไป ในกลุ่มเด็กชายนั้นมีความหลากหลายทั้งเด็กชายที่มีลักษณะที่บึกบึน อ่อนแอ ตุงตุง และอื่นๆ อีกทั้งประสบการณ์ในเรื่องเพศก็แตกต่างกัน เด็กชายที่โตกว่าในฐานะที่เป็นพี่สามารถชักนำหรือแนะนำ เด็กชายเล็กกว่า

ในเรื่องต่างๆ การดูหนังสือไปของกลุ่มเด็กชายเป็นเรื่องที่ห้ามปรามได้ยากเพราะมีอยู่
กลาดเกลื่อนและด้วยวัยที่อยากรู้ เด็กและเยาวชนเมื่ออยู่ในวัยรุ่นหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะอยากรู้
อยากเห็นและทดลอง ดังจะเห็นได้จากประสบการณ์เรื่องเพศของเด็กในค่ายลูกเสือ หรือเวลาไป
คลุกคลีที่บ้านเพื่อนด้วยกัน คำว่า “รุ่นพี่” แฝงความไว้วางใจด้วยส่วนหนึ่ง ในขณะที่ผู้พูดไป
คลุกคลีกับเพื่อนรุ่นพี่ผู้ชายจึงไม่คิดว่าจะมีการกระทำชำเราเกิดขึ้นกับตน เด็กที่ดูอ่อนแอกว่า
หรือดุดังดัง ถูกหยอกล้อในเรื่องเพศและเพลิดเพลินไปด้วย แต่ความเพลิดเพลินและความ
พึงพอใจมีขีดขั้นที่ไม่ต้องการให้เลยเถิดโดยเฉพาะการใช้กำลังบังคับ รมุทรม รมุทำร้าย ใน
เหตุการณ์ถูกจัดให้เป็นผู้ที่ด้อยกว่าและมีเพศภาวะที่แตกต่าง ผู้พูดจึงกลายเป็นผู้ผิด ผิดเพราะ
ดุดังดัง ประกอบกับภาพความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมเป็นรุ่นพี่/รุ่นน้อง และดุดังดังแทนที่
จะบิบบินจึงกลายเป็นผู้ถูกกระทำในพื้นที่ของความสัมพันธ์ คำถามคือเหตุใดกลุ่มเยาวชนชาย
ถึงกระทำการเช่นนั้นโดยไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจ คิดอย่างนั้นได้อย่างไร และอะไรทำให้รุ่นพี่ชาย
เหล่านั้นกระทำเช่นนั้น

เนื่องจากในระบบความคิดของสังคมไม่มีความชัดเจนว่าการชำเรากะเทยเป็น
ความผิดเพราะกะเทยไม่มีตัวตนพื้นที่ทางความคิด และในนิยามความหมายของการข่มขืน
เพราะความคิดทั่วไปของการข่มขืนเป็นเรื่องที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิง ซึ่งถ้าเป็นเด็กผู้หญิงถูก
กระทำจะเป็นความผิดที่ชัดเจนที่กฎหมายเอาผิดได้ ทั้งนี้หากเชื่อมโยงกับปากคำของอัญชลีที่
กล่าวในตอนต่อไป ถึงการไม่ตระหนักรู้ว่ามีเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในสังคมเพราะความรู้ของ
เรามีไม่พอและไม่ครอบคลุมความหลากหลาย ที่จะให้แนวทางแก่เด็ก อีกทั้งความไร้อำนาจใน
ฐานะที่เป็นเด็ก ผู้พูดจึงไม่กล้าเล่าเรื่องให้ที่บ้านฟัง นอกจากเป็นการละเมิดสิทธิทางเพศอย่าง
เห็นได้ชัดแล้ว ขณะเดียวกันสังคมในขณะนั้นก็ยังมองไม่เห็นความสำคัญและมองเรื่องเช่นนี้เป็น
ประเด็นทางสังคม เห็นได้จากการตีความเป็นบทลงโทษซึ่งยังไม่ครอบคลุมหรือไม่มีภาษาเรียก
ที่สะท้อนการถูกกระทำนี้ เพราะระเบียบสังคมวัฒนธรรมไม่มีความหมายรองรับการข่มขืนเด็ก
กะเทย การเคารพสิทธิจึงเป็นคำถามใหญ่ที่เชื่อมโยงกับการปฏิบัติและอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่
ที่ทำให้ผู้ชายสามารถละเมิดสิทธิในร่างกายของผู้อื่น โดยไม่รู้สึกละเมิด หรือรู้สึกสำนึกได้ต่อเมื่อ
กลัวผลของความผิด บ่อยครั้งที่พิธีกรรมการขอขมาและจ่ายค่าเสียหายถูกเชื่อว่าจะทำให้ความ
ทรงจำเรื่องความทุกข์ของคนสามารถปิดเป่าและยกโทษให้ได้ผ่านการทำพิธีกรรมและแลกได้
ด้วยเงิน และทุกอย่างก็จบลง ซึ่งในความจริงแล้ว สิ่งเหล่านี้แลกกันได้จริง ๆ หรือ การยังยั้งชั่ง
ใจ การกำหนดตนเองมิให้ละเมิดสิทธิของมนุษย์คนอื่นในสังคมเพียงเพราะประโยชน์ของความ
สนุกสนานทางเพศของตนที่ไม่สนุกสนานสำหรับผู้อื่นนั้นเป็นสิ่งสำคัญ การจะให้ผู้กระทำเข้าใจ
หรือตระหนักว่าสิ่งที่กระทำนั้นไม่ถูกต้องหรือไม่นั้นเป็นสิ่งที่ต้องเปลี่ยนแปลงตั้งแต่โครงสร้างวิธี
คิด และการสร้างตัวตนของมนุษย์ และปฏิบัติการของวาทกรรมผ่านสถาบันทางสังคม

ข. การบังคับข่มขืนโดยแฟนและเพื่อนแฟน: ปากคำของอัญชลี

กะเทยเด็กที่ถูกจัดตำแหน่งทางวาทกรรมฐานะ “แฟน” เป็นประสบการณ์ต่อไปที่จะชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของถ้อยแถลงสารหลักที่สร้างความคิดให้กับเขา/เธอ นำไปสู่การได้โอกาสในการข่มขืนซ้ำเรากะเทยเด็กวัยรุ่นที่ยังมีบุคลิกเป็นเด็กชาย

เพื่อนในความหมายทั่วไปคือคนที่สนิทสนมคุ้นเคย ชอบพอรักใคร่กัน ซึ่งนัยของความ เป็นเพื่อนจะครอบคลุมถึงความไว้วางใจ การพึ่งพาอาศัย การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และที่สำคัญการไม่ทำร้ายกัน การที่เด็กกะเทยคลุกคลีกับเพื่อนผู้ชายไม่ใช่เรื่องแปลก บางครั้ง ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนก็พัฒนาขึ้นมาเป็นความชอบพอหรืออาจเป็นสิ่งที่ดูเหมือนว่าเป็นความรัก บนฐานของความไว้วางใจของความเป็นเพื่อนความสัมพันธ์ในเรื่องความรับผิดชอบก็ ยิ่งน่าจะมีตามมาด้วย ดังนั้นด้วยความคิดเช่นนี้จึงเป็นความเชื่อของอัญชลีที่มีต่อเพื่อน จนไม่คิดว่าคนเป็นเพื่อนจะไม่มี ความรับผิดชอบและทำร้ายกันได้โดยไม่รู้สึกว่สิ่งที่กระทำลงไปเป็นการ ทำร้ายจิตใจและร่างกายของคนคนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนมนุษย์กับตนเพียงเพราะเธอ/เขาเป็นกะเทย ให้คนที่เคยเป็นเพื่อนเป็นที่ซักซ้อมความโลมในจิตใจของตนและพวกพ้อง เรื่องต่อไปนี้จะชี้ให้เห็นความผิดพลาดในการคาดเดาและตีความคำว่าเพื่อน ซึ่งทำให้อัญชลีไม่สามารถ ยินยอมรับความเป็นเพื่อนได้อีกต่อไป

ความสนิทสนมแบบเพื่อนของเด็กวัยรุ่นที่เป็นกะเทยและคลุกคลีดีโงมอยู่กับเพื่อนผู้ชาย บ่อยครั้งที่ความสัมพันธ์ดูเสมือนว่าจะนำไปสู่สถานะของการเป็น “แฟน”? กับเด็กผู้ชาย แต่สัมพันธ์เหล่านั้นมักไม่ยั่งยืนและหลายครั้งแอบแฝงไปด้วยเล่ห์กลที่มากับความไม่ยับยั้งชั่งใจ ในการกระทำ และความคิดเบื่องลึขของผู้กระทำและความคิดต่อตนเองของผู้ถูกระทำ อัญชลีเล่าถึงประสบการณ์ชีวิตส่วนหนึ่งที่ตนในฐานะเด็กกะเทยที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเคยประสบมา

อัญชลีอยู่กับปู ยา ในช่วงวัยเด็ก ปู่ของอัญชลีเคยเป็นทหารและเจ้าระเบียบ อัญชลี รู้สึกว่าปูไม่ค่อยรักเธอ และชอบตีเธอโดยไม่มีเหตุผล ในขณะที่คุณย่าก็จะเจี๊ยบๆ ไม่ค่อยมี บทบาทอะไรมาก ปู่ไม่ชอบกะเทยและพยายามฝึกหัดให้อัญชลีเป็นผู้ชายเต็มตัว ที่บ้านรับรู้ว่ อัญชลีเป็นเด็กผู้ชาย อัญชลีเป็นคนไม่ค่อยพูด หนึ่งๆ เจี๊ยบๆ ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร ชอบอยู่คนเดียว ชอบอ่านหนังสือ มีลักษณะเป็น “เด็กเรียน” “หนูเป็นเด็กเรียนมากกว่าด้วยซ้ำไปนะคะ” อัญชลีชอบคลุกคลีกับผู้หญิงมากและชอบมีของกระจุกกระจิกใช้เป็นประจำ และชอบใส่แว่นตามี สีสนั่น เช่น สีแดง สีชมพู คนรู้จักทั่วโรงเรียน แต่ขณะเดียวกันหากมีโอกาสเป็นตัวของตัวเองก็จะ ทำเช่น การสมัครเป็นเชียร์ลีดเดอร์ ที่ได้แต่งตัวและแสดงความเป็นตัวตนเต็มที่ แต่ที่บ้านก็ไม่ มีใครล่วงรู้ อัญชลีเคยถูกล้อเลียนว่าเป็น “ตุ๊ด” ตอนเรียน มัธยมต้น ซึ่งอัญชลีโกรธมากและ ปฏิเสธ อัญชลีมี “แฟน” ครั้งแรกตอน มัธยม 3 ซึ่งแรก ๆ ก็คบกันเป็นเพื่อน ต่อมาก็รับรู้กัน ใน บรรดาเพื่อน ๆ ว่าเป็นแฟนเพราะถูกล้อและผู้ชายก็มีได้ปฏิเสธ อัญชลีรู้สึกดีที่มีคนมาคอยดูแล ความชอบพอในวัยเด็กนี้อัญชลีบอกว่า “อย่างมากแค่กินข้าวด้วย ไปส่งอย่างนั้นะคะ” การคบกัน

เป็นเพียงช่วงที่อัญชลีอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 4 และเลิกกันไปเพราะมี “เหตุการณ์” ที่เกิดขึ้นกับอัญชลี ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่อย่างไรเสียอัญชลี “ไม่มีวันลืม” และทำให้อัญชลีเกลียด “เขา” ไปเลย

อัญชลีเล่าว่าช่วงนั้นเป็นช่วงที่สอบเข้ามัธยมศึกษาปีที่ 4 แล้ว ความสนิทสนมของเขากับอัญชลีมีมากขึ้นจนถึงขั้นขอมีเพศสัมพันธ์ โดยเริ่มจากการเข้ามากอดมาหอม อัญชลีรู้สึกกลัว “กลัวนะ ก๊วหนูนะ อะไร อยู่ดีๆ มาอย่างนี้ และหนูมีความคิดว่า หนูจะติดไว้ว่าผู้ชายนะ อะไรอย่างนี้ คือแบบหนูอย่างไหนคะหนูพูดไม่ออก ตัวหนูแข็งไปหมดนะ แต่ว่าหนูทำอะไรไม่ได้จะหนีออกไปก็ไม่ได้ จะพูดอะไรก็ได้ไม่ได้คะ” ซึ่งผู้ชายก็ “ขอมีอะไรข้างหลัง” อัญชลีบอกถึงความรู้สึกที่ไม่ชอบ แต่เมื่อมีอะไรกันแล้วเขาก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกดีเลย “เขาเหรอะ เขาก็อย่างไระละ เหมือนกับว่าเขาเหมือนเขาได้แล้วนะ เขาก็ไม่สนใจอย่างนี้นะ” ในใจของอัญชลีคิดว่า การที่เขาสนิทกับอัญชลีก็ด้วยเพียงต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศแค่นั้นหรือ จบเพียงแค่นี้หรือ หลังจากเหตุการณ์แรกๆ อัญชลีก็จะอยู่ห่างๆ ไป แต่เรื่องไม่จบเพียงเท่านั้นเพราะเขาไปเล่าให้เพื่อนๆ ฟัง ที่รู้จักเพราะเพื่อนเขามาพูดกับอัญชลีว่า “...นี่ เจ็บไหมละไอ้(ชื่อ)นะ” ซึ่งอัญชลีก็ไม่เข้าใจว่าเพื่อนของเขาพูดอย่างนี้ทำไม ไม่เข้าใจว่าเขานำเรื่องเช่นนี้ไปพูดต่อทำไมและรู้สึกไม่ดีกับเรื่องนี้ อัญชลีรู้สึกอายและเสียใจมาก ร้องไห้ “เป็นวรรคเป็นเวร” และไม่กล้าบอกใคร แต่ก็ต้องกลักรื้อฟื้นเอาไว้และเสแสร้งต่อหน้าคนอื่นๆ ทำเป็นไม่สนใจ ปฏิกริยาตอบโต้ของอัญชลีคือไม่พูดกับเขา แต่ที่อัญชลีบอกว่าย้ายไปภูวนั้นคือ หลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่สุดเขาก็มาขอโทษ และชวนไปบ้านซึ่งอยู่ในที่พักของทางราชการ (ครอบครัวผู้ชายเป็นคนในครอบครัวแบบ) อัญชลีคิดเพียงว่าเป็นการมาตีหนังสือที่บ้านตามปกติ แต่อย่างไรเสียอัญชลีก็ระวังตัวมากขึ้น “.. หนูก็โง่ไปอีก และหนูก็ว่าที่นี้ขึ้นห้องจะไม่ขึ้นไปแล้วนะจะอยู่ข้างล่างอย่างนี้นะ พ่อแม่เขาไม่อยู่ใช้ไหมคะ หนูก็พอรู้จักกับพ่อแม่เขาบ้างนะ พ่อแม่เขาไม่อยู่พาเพื่อนมา พวกกลุ่มที่เขาพูดกันนะคะ ก็เขาไม่บอกนะคะ หนูก็คิดว่าก็แค่มาตีหนังสือ เขาชวนเพื่อนมาปกติอะไรอย่างนี้ไม่คิดว่ามันจะเกิดเรื่องอีก” ที่อัญชลีไปกับเขาตามคำชวนเพราะคิดว่าเขาเป็นคนรับผิดชอบหากมีอะไรเกิดขึ้นโดยไม่ได้คิดว่าจะมีคนอื่นๆ รออยู่อีก “หนูมองว่าเขาหนูคิดว่าเขาเป็นคนทำแล้วรับผิดชอบคิดว่าคงไม่มีถ้ามันเกิดก็เกิดแค่นี้ไม่ใช่เขาพาเพื่อนมานะ”

“อย่าเรียกว่าเพื่อน” น้ำเสียงเข้มหลุดออกจากปากอัญชลีเมื่อเล่าว่า “ถูกรุมโทรม” โดยกลุ่มเด็กนักเรียนชายที่มีสถานะเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนสะท้อนความคับแค้นใจที่ถูกกระทำ แทนที่จะเป็นการตีหนังสือเรียนแต่กลับกลายเป็น “คือคราวนี้หนูไม่ใช่หนูกลัวจนเกรงอะไรนะคะ ทั้งตัวอย่างนี้ หนูก็ตะโกนขึ้นหมดแหละ แล้วที่นี้เขาตูดตองนะคะ” อัญชลีดิ้นรนต่อสู้แต่เมื่อโดนต่อๆ ที่ต้องทำให้อัญชลีหมดแรงที่จะต่อสู้อีกต่อไป... อัญชลีไม่เข้าใจสาเหตุที่เขาทำเพื่ออะไร พอจบจากตรงนั้นเขาก็ส่งอัญชลีกลับบ้าน “แค่นั้น”

หลังจากนั้นเพื่อนในห้องก็รู้ว่าเป็น “แฟน” กันโดยฝ่ายชายได้แสดงท่าทีให้เห็นชัดแต่ อัญชลีรับไม่ได้กับสิ่งที่เกิดขึ้น “เขาก็ก๊มาแบบว่า กระหนุงกระหนิงมากขึ้น หนูรับไม่ได้นะ หนูไม่พูดกับเขา หนูก็หนีนะ หนีอย่างเดียว หนูไม่เล่าให้ใครฟัง เขาก็รู้แค่แบบว่าจากคนหนึ่งปากต่อปาก มาแต่เขาไม่รู้เขารู้ว่าหนูกับเขามีอะไรกันแล้วแต่เขาไม่รู้~~ว่า~~ว่าหนูโดนอย่างนี้” เด็กผู้ชายไม่เคยถาม แต่อัญชลีเชื่อว่าเขาคงรู้ว่าไม่ชอบ อัญชลีไม่กล้าบอกที่บ้านเพราะคิดว่าคงรับไม่ได้และคิดว่าที่บ้าน คงคิดไม่ถึงด้วยซ้ำว่าตนเองเป็นกะเทย อัญชลีเดินตาลอยๆ และไม่พูดกับใคร ครูในโรงเรียนก็ไม่ได้สนใจหรือสังเกตเห็นความผิดปกติอะไรโดยอัญชลีบอกว่า “เขาให้งานเด็กและเขาทำงานของตัวเอง ไปนะ” เหตุการณ์นี้ทำให้อัญชลีรู้สึก “เกลียดผู้ชาย” ไปเลย และตั้งคำถามว่า “ทำไมผู้ชายทำไมต้องทำนิสัยอะไรอย่าง...” ซึ่งทับถมต่อยอดจากที่ประสบมาจากการเลี้ยงดูของปู่ที่เข้มงวดแบบชายด้วย ในที่สุดอัญชลีทนเก็บความทุกข์เอาไว้คนเดียวไม่ได้แล้ว จึงตัดสินใจเล่าให้แม่ซึ่งไม่ค่อยได้อยู่ด้วยกันฟัง

ตอนแรกแม่ก็ตกใจ “มีเรื่องแบบนี่เกิดขึ้นด้วยหรือ?” “ตอนนั้นก็เล่าให้แม่ฟังแม่เขาก็ อึ้งนะคะ จริงหรือ ใครหรือ มิใช่ว่าโกหกอย่างนี้หรือเปล่า เขาก็จะ ...คือเขาถามไปถามมา เขาคงเข้าใจนะ...หนูคงจะไม่มาพูดล้อเล่นอย่างนี้แน่ะ เขาเลยย้ายโรงเรียนให้นะคะ” หลังจากรับฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วแม่ก็สอนอัญชลีว่าอะไรที่มันผ่านไปแล้วอย่าไปคิด คิดพรงี้ดีกว่า

แม่ย้ายโรงเรียนให้อัญชลีกลางคันไปอยู่โรงเรียนใหม่ เมื่อย้ายโรงเรียนแล้วอัญชลีก็วางตัวใหม่เพราะคิดว่าที่โรงเรียนเก่า ตนเองทำตัวเด่นเกินไปจึงเกิดเรื่องเช่นนั้น “....ที่นั่นหนูก็ทำตัวไม่ให้เด่นมากต้องบอกว่าไม่ค่อยมีใครรู้จักหนูใช้ชีวิตธรรมดา” คำว่าเด่นของอัญชลีก็คือ การที่ตนชอบของอะไรที่ไม่เหมือนคนอื่น ถึงแม้จะแต่งเครื่องแบบนักเรียนและใช้กระเป๋า ตามระเบียบ แต่ก็เพิ่มกระจุกระจิกของฝากที่แม่ซื้อมาให้จากการเดินทางไปต่างๆ ซึ่งทำให้คนถามไถ่ว่าเอามาจากไหน อัญชลีโทษตัวเองกับเรื่องที่เกิดขึ้น “ช่วงนั้นนะ โทษตัวเองไว้ก่อนไม่โทษคนอื่น ทั้งๆ ที่แบบว่าผิดอะไรอย่างนี้.....” และมองว่าเป็นกรรมของตนที่เกิดมาเป็นเช่นนี้ “กรรมที่เป็นแบบนี้นะ” อัญชลีไม่ยอมให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น แต่อัญชลีบอกว่าถ้ามองอีกมุมหนึ่งมันเกิดขึ้นแล้วได้สร้างแง่คิดให้กับตนว่ามันเป็นเรื่องของกรรมมากกว่า อัญชลีเล่าว่าได้ความรู้มาจากการอ่านชาดก “..หนูจะขลุกอยู่กับหนังสือแล้วหนูจะชอบอ่านพวกอย่างไหนคะ พวกนิทาน แล้ววันหนึ่งหนูไปเจอพวกชาดกหนูอ่านพวกนั้น ...หนูเกิดมาหนูใช้กรรมใช้ใหม่คะ หนูมองว่าตรงนั้นเป็นจุดหนึ่ง มันอาจจะเห็นว่าถ้าเล็กๆ แค่นั้น ต่อไปเราอาจจะต้องเจออะไรที่แย่ยิ่งกว่านั้นอีก” ในขณะที่เดียวกันอัญชลีก็ไม่กล้าพูด กล้าเล่าเรื่อง เพราะไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นในสังคม “...คืออย่างไรละ คือในช่วงนั้นหนูไม่แน่ใจว่าเรื่องแบบนี้มันเคยมีจากคนอื่นหรือเปล่าหนูก็ไม่กล้าพูด....”

ณ วันนี้อัญชลีกลับมาย้อนคิดแล้วมองว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นการสนองความต้องการของผู้ชายเหล่านั้นไม่ใช่ความรักอะไร “หนูคิดว่ามันเป็น ไปๆ มาๆ หนูคิดว่าไม่ใช่แล้ว หนูรู้สึก

ว่าเขามาสนองตัวเองแล้ว เขาสนองเพื่อนด้วยอย่างนั้นะคะ” ที่สุดแล้วหากถามอัญชลีว่าทุกวันนี้ ลืมได้ไหมเรื่องนี้ คำตอบที่ชัดเจนคือ “ลืมไม่ได้ นะคะ” ทำอย่างไรก็ “ไม่ลืมคะ”

ถึงแม้อัญชลีจะต้องการเป็นผู้หญิงและมีเพศภาวะเป็นผู้หญิง แต่ก็ถูกสอนให้เป็น ลูกผู้ชาย และมีเพศภาวะแบบผู้ชาย คลุกคลีอยู่กับเด็กผู้ชาย การที่เพื่อนมาจีบผู้พูดเป็นแฟน แบบเด็ก ๆ แต่แสดงออกให้รับรู้ด้วยท่าทางและการปฏิบัติทำให้ผู้พูดรู้สึกดีเช่น การกินข้าวด้วยกันสองคน หรือ การคอยดูแลเอาใจใส่ ซึ่งในกรณีนี้ทำให้ผู้พูดสามารถเชื่อมโยงการปฏิบัตินี้ กับอัตลักษณ์อ้างอิงซึ่งเพศวิถีถูกตั้งให้โดดเด่นกว่าเพศสรีระทำให้คิดว่าตนเป็นผู้หญิงและ คล้อยตาม ถึงแม้ผู้พูดจะกลัวและไม่ชอบการมีเพศสัมพันธ์ตามคำขอของฝ่ายชาย แต่ในฐานะ ตำแหน่งในพื้นที่ทางวาทกรรม อัตลักษณ์ของเธอคือเป็นแฟน (นัยของความเป็นแฟนคือ เป็นผู้หญิง) ดังนั้นคนที่ เป็นแฟนกันจึงสามารถมีเพศสัมพันธ์กันได้ เห็นได้จากคำพูดที่ผู้พูด กล่าวถึงการที่ไปกับแฟนครั้งที่สองซึ่งบอกว่า “ถ้ามันเกิดก็เกิด” สะท้อนให้เห็นว่าผู้พูดคิดว่าการ มีเพศสัมพันธ์กันของคนเป็นแฟนเป็นเรื่องธรรมดายอมรับได้ ดังนั้นการมีเพศสัมพันธ์กับแฟน ในครั้งแรก จึงไม่ถูกตีความว่าเป็นการฉ้อฉล แต่ตะขิดตะขวงใจกับลักษณะของการมี เพศสัมพันธ์ที่ไม่เป็นไปตามแบบแผนของการมีเพศสัมพันธ์แบบรักต่างเพศ แต่ก็มีใจที่เคลงใจ ต่อพฤติกรรมของแฟน และเพื่อนของแฟนที่นำเรื่องราวการมีเพศสัมพันธ์ไปโพยโฆษณา ในฐานะแฟน การงอนง้อขอโทษของผู้ชาย ทำให้ผู้พูดยังคงให้ความไว้วางใจกับผู้ชายต่อไปอีกและการให้ความ ไว้วางใจอีกประการหนึ่งก็เกิดจากการที่ผู้พูดพอจะรู้จักกับครอบครัวผู้ชายจึงวางใจและ คิดว่าปลอดภัย

อย่างไรก็ดีการกระทำในหนที่สองของแฟน และเพื่อนของแฟนต่อผู้พูดนั้น ถูกตีความ ได้ทันทีว่าเป็นการล่อลวงไปรวมกระทำชำเราซึ่งทำให้ผู้พูดเข้าใจได้ว่าความสัมพันธ์และสถานะ ทางวาทกรรมที่ถูกหล่อหลอมมาด้วยคำพูด การกระทำ ท่าทีต่าง ๆ รวมทั้งใช้ความรุนแรงทาง ร่างกายโดยตรงต่อผู้พูดนั้นไม่ใช่ความจริง ในที่สุดภายหลังผู้พูดถึงตระหนักได้ว่าการกระทำ เยี่ยงนั้นเป็นเพียงการสนองความต้องการของผู้ชาย และเพื่อน ๆ ของผู้ชายเท่านั้นเมื่อย้อนคิด คำนึงถึงเหตุการณ์เมื่อเล่าเรื่องราว

ประเด็นสืบเนื่องสองเรื่องคือ หนึ่งการตั้งคำถามของแม่ว่ามีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นจริงหรือ และการไม่กล้าพูด กับการโทษตนเองของผู้พูด สะท้อนความเชื่อเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ แบบตายตัวที่ฝังอยู่ในระบบสังคมที่เป็นบรรทัดฐานทั่วไปในเรื่องเพศว่าการกระทำชำเรา นั้น เกิดขึ้นได้แต่เป็นเรื่องราวระหว่างชายกับหญิงโดยผู้ชายเป็นฝ่ายกระทำ ในขณะที่เพศสรีระของผู้พูด ยังดูเป็นผู้ชายจึงเกิดคำถามขึ้นโดยอัตโนมัติ อย่างไรก็ตามเนื่องจากผู้พูดมีสถานะเป็นลูก ดังนั้นถึง จะต้องซุกซนโผล่โผล่ให้ได้ความแต่ด้วยความที่เป็นแม่และความสัมพันธ์ของแม่กับลูกย่อมที่จะทำ ให้เชื่อลูกได้และช่วยหาทางแก้ปัญหา แต่ถ้าหากผู้พูดไม่มีผู้ปกครองหรือพูดให้กับบุคคลที่สามที่ยัง ตกอยู่ในกรอบทางความคิดแบบรักต่างเพศพึง การรับฟังผู้พูดจะเกิดขึ้นหรือไม่ หรือ ถ้าฟังจะเข้าใจหรือไม่ จะดำเนินการอย่างไรหรือไม่ และการดำเนินการนั้นเหมาะสมหรือไม่

อย่างไร และคำพูดของผู้พูดจะถูกยอมรับเชื่อถือหรือไม่ นอกจากนี้การที่ผู้พูดลังเลและไม่กล้าเล่าเรื่อง นอกจากจะเป็นเรื่องของความเชื่อถือทั้งของเรื่องราวและตัวผู้พูดแล้ว ยังเกี่ยวข้องกับ การรับรู้ประสบการณ์เช่นนี้ของผู้ถูกกระทำโดยสังคม เพราะประสบการณ์เหล่านี้อาจจะถูก เปลี่ยนหรือเบี่ยงเบนประเด็นเป็นเรื่องเล่าตลกโปกฮาทำให้เห็นว่าเรื่องเหล่านี้ไม่เป็นจริง หรือไม่ มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในฐานะเรื่องจริงจึง ทำให้เด็กไม่เคยรู้เรื่องเหล่านี้และไม่กล้าเล่า โดยไม่มีที่ปรึกษาแนะนำประกอบกับความเป็นเด็กกะเทย (ที่ปิดบังตนกับที่บ้าน) และขาด ประสบการณ์ยิ่งทำให้มีความกลัวที่จะเล่าเรื่องมากขึ้นเพราะเท่ากับต้องเปิดเผยความลับและ คับข้องใจ สองเรื่องในเวลาเดียวกัน

ประเด็นที่สองการโทษตัวเองของเด็กโดยคิดว่าตนเองทำตัวเด่นเกินไป และเชื่อว่าเป็น เรื่องของกรรมที่เกิดมาเป็นกะเทย ทำให้ผู้พูดคิดว่าจะต้องปิดตนเองในโอกาสต่อมาเมื่อย้าย โรงเรียน และต้องมีความอดทนกับสังคม ซึ่งให้เห็นการกดทับตนเองของผู้พูดโดยผ่านความรู้ ความเชื่อที่ถูกตีความจากคำสอนทางศาสนา ซึ่งสนับสนุนการจัดระเบียบความคิดของผู้พูดให้อยู่ในกรอบของบรรทัดฐานรักต่างเพศที่กดกะเทยให้เป็นพลเมืองชั้นสองในระบบความสัมพันธ์ ระหว่างเพศอย่างไม่รู้ตัว

กรณีนี้นอกจากจะทำให้เห็นว่าด้วยสถานะที่เป็นเด็กกะเทย การจัดประเภทของสังคม ได้กดกะเทยให้เป็นชนชายขอบที่ไม่มีเสียง ขณะเดียวกันหลบลี้มุมของพื้นที่ทางสังคมที่จัดให้ กะเทยอยู่ได้มอบอำนาจให้วิธีคิดแบบชายเป็นใหญ่ได้ปฏิบัติการทางอำนาจของมัน กะเทย กลายเป็นหนูทดลองทางเพศ/ของเล่นของบรรดาเด็กผู้ชาย ที่ไม่ได้มองเห็นว่ากะเทยเป็นคนที่มีความรู้สึกและเป็นมนุษย์ กลบเกลื่อนหลอกลวงเพื่อให้ได้ตามที่ตนเองต้องการและก็ไม่ได้ถูก ลงโทษเอาผิดแต่อย่างใด แม้กระทั่งการลงโทษทางสังคมไม่มีใครรับรู้ ทำแล้วก็ผ่านไป ซึ่งเมื่อ เป็นเช่นนี้ผู้กระทำก็ไม่ได้เรียนรู้ว่าการกระทำเหล่านั้นไม่ถูกต้อง และไม่มีสิทธิที่จะกระทำได้ออย่างนั้น คำถามคือเมื่อทำผิดแล้วรอดไปได้จะมีการกระทำเช่นนั้น หรือได้ใจ ทำอีกหรือ อาจจะ ทำเช่นนี้กับกะเทย ผู้หญิง หรือคนอื่น ๆ ที่อ่อนแอกว่า หรือถูกครอบงำให้หลงเชื่อ หากเด็กวัยรุ่น เหล่านี้สำนึกไม่ได้ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ก็มีคำถามต่อไปว่าจะเป็นอย่างไรมากกว่าเด็กที่ไม่ได้ถูกคุ้มครอง การแก้ปัญหาโดยการ หนี ย้าย ไม่ได้เป็นการแก้ปัญหาที่แท้จริงแต่ในการ ลุกขึ้นสู้หากสังคมไม่มีพื้นที่ให้สู้ ก็อาจจะเจ็บตัวพองๆ กันหรือมากกว่าผู้กระทำก็ได้ ดังนั้นการ เปิดพื้นที่ความรู้โดยตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้มีความจำเป็นแทนที่จะปล่อยให้เกิดขึ้นแล้ว ซ้ำเล่าโดยไม่การศึกษาทั้งผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความถูกต้องที่มนุษย์ จะพึงกระทำต่อกัน

ค. การบังคับข่มขืนโดยลูกค้า: ปากคำของดวงฤดี “โสเภณีจำเป็น”

หลังจากเรียนจบดวงฤดีก็ทำงาน แต่ชีวิตของดวงฤดีมีความผันผวน เปลี่ยนแปลงจากที่ดีที่สุดถึงตกต่ำที่สุด เรียกได้ว่าเป็นศูนย์จนถึงขั้นต้องขายตัวด้วยที่ไม่มีเงิน เพราะตัดสินใจวางแผนอนาคตผิดพลาดไป และต้องหาเงินใช้หนี้ โชคไม่เข้าข้างดวงฤดีทำงาน

อะไรก็ไม่ประสบความสำเร็จอยู่ช่วงหนึ่งหลังที่ตัดสินใจลาออกจากงานประจำที่ทำอยู่เพื่อจะไปทำงานต่างประเทศแต่ก็ไม่ได้ไป เมื่อมองไม่มีเห็นหนทางอื่นใด ดวงฤดีจึงตัดสินใจหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องด้วยการเป็นโสเภณีชั่วคราว ในช่วงนั้นดวงฤดีก็พบกับเหตุการณ์ที่เลวร้ายอีกครั้งในชีวิตขณะที่ดวงฤดีไป "หากิน" แถวสนามหลวง

ดวงฤดีตอนนั้นมีรูปลักษณ์เหมือนผู้หญิงเพราะกินยาคุมแต่ยังไม่มีหน้าอก ด้วยความที่เป็นคนร่างเล็กและขาเรียวแบบผู้หญิง แต่งหน้าแต่งตาจึงดูสวย ตอนนั้นดวงฤดีไม่มีบ้านอยู่ ต้องอาศัยคนอื่น ไม่มีใครรู้ว่าดวงฤดีหาเงินด้วยวิธีนี้ ที่สนามหลวงดวงฤดีไปยืนอยู่ใต้ต้นมะขาม โดยสวมใส่เสื้อผ้าสายเดี่ยว แบบผู้หญิง นุ่งกระโปรงสั้นๆ ใส่รองเท้าส้นสูง แต่งหน้าเป็นผู้หญิง พอไปยืนอยู่ก็จะถามคนที่ดูท่าทางจะมีแนวโน้มเป็นลูกค้าว่าต้องการไปเที่ยวมั๊ย ดวงฤดีคิดราคาสามร้อยกว่าบาทซึ่งบอกกับลูกค้าว่าต่อรองกันได้ ทั้งนี้ที่ทำอย่างนี้ได้ก็อาศัยดูๆ จากคนอื่นๆ ที่มาทำแบบเดียวกัน "ก็เห็นเค้า ก็เห็นๆ อยู่ ทั้งรุ่นน้อง รุ่นพี่ก็เห็น"

ในความรู้สึกลึก ๆ ของดวงฤดีนั้นบอกว่าต้องฝืนใจ "อ้อ..คือมันต้องฝืนนะ จะว่าตัวเองต้องฝืนความรู้สึกแบบว่าตัวเองต้องไปนอน..เรา..ไม่..เราไม่ได้ชื่นชอบ บางทีเจอคนที่มันดูสกปรกก็มี แต่ต้อง..แต่มันก็เพื่อเงินก็ยอม...สมมุติว่า...แกล้ง ๆ ทำไปนะ แต่ถ้าเจอคนหน้าตาดีถูกใจอะไรเงี้ยก็คือเราก็แฮปปี้..ก็เจอคนไม่ถูกใจ บางทีเจอประเภทแบบหลอก...พาไปพันฟรี" ลูกค้ามีทั้งขับรถเก๋งมา เดินมา ขับมอเตอร์ไซด์มา มีทุกรูปแบบ แม้แต่คนในเครื่องแบบซึ่งมีทั้งคนดีและไม่ดี

วันหนึ่งดวงฤดีเกิดเป็นที่ถูกใจของลูกค้าในเครื่องแบบ จึงถูกลูกค้าชักชวนให้ไปด้วยกัน ดวงฤดีโอเคแต่ต่อรองราคา ในตอนต้นดวงฤดีต้องการไปโรงแรม ลูกค้าไม่ยอมแต่พาไปที่อื่นแทน ดวงฤดีนั่งรถสามล้อไปกับลูกค้า พอมาถึงสถานที่นั้นดวงฤดีก็ตกใจเพราะนั่งรถมาถึงที่แล้วไม่รู้จะอย่างไร และลูกค้าบอกว่าต้องไปเข้าไปในกรมฯ พอเข้าไปปรากฏว่าไปพบพวกอีก 3 - 4 คนคอยอยู่ "เจอ...เลวๆ ก็มีคิดจะรุมโทรมเลยหละ...เจอรุมโทรมไม่ว่าจะแถมเอาเงินเราอีก" พวกที่คอยอยู่รอเรียงคิวดวงฤดี "...แต่ว่ามัน ก็ ก็ บอกว่าทีละคนก่อน แล้วก็ทำให้คนแรกเสร็จ ช่วงที่เรา...อีก 2 - 3 คนมาคว่ำกระเป๋าค่ะแต่เค้าไม่เจอมือถือก็เอารอ นะ ถ้าเจอเราเสร็จ" ดวงฤดีบอกว่าพวกนั้นปล่อยตัวออกมาเมื่อเสร็จกิจแต่ทำดวงฤดีโทรมซึ่งดวงฤดีเล่าถึงความรู้สึกของตนเองว่า

"ทำไม่ได้ เราตกกะโหลกเลยใจเราชดชืนเค้าก็ไม่ได้มันอยู่ในถ้าเสื้อนี่ ชดชืนไปเราก็เจ็บตัวเปล่าจริงมั๊ย เราคงต้องหมดแต่ว่าเราคงไม่ต้องมีที่บริสุทธิ์ที่ต้องมาหวังเหิงตัวเองจริงมั๊ย เอาชีวิตไว้ก่อน...แต่ว่าแค่นั้นคือแค่นั้น...แต่ทำไม่ได้เราก็ต้องยอมรับสภาพความเป็นจริงว่าเราต้องยอมให้เค้าทุกอย่างคืออย่างน้อยเค้าก็ไม่ได้มาล่อลวงเราไป เรามาหาเงินยังมาเอาเงินเราอีกนะมี 200 กว่าบาท เอาหมดเหลือ 20 บาทติดตัว...เลวมากๆ...ยังดีคั่นมือถือไม่เจอ คงเอามือถือไปขายด้วย"

ชีวิตสะบักสะบอมของดวงฤดีก็ยังคงพบกับพวกเด็กวัยรุ่นนั่งมาในรถเก๋งมารับไป ซึ่งตอนแรกดวงฤดีคิดว่ามีคนเดียวแต่ที่ไหนได้มีอยู่ข้างหลังอีก 3 - 4 คน ยังดีที่มีอะไรกันไม่กี่ คนแต่ที่ร้ายคือวัยรุ่นพวกนี้พาดวงฤดีไปปล่อยทิ้งที่นครปฐม ซึ่งดวงฤดีบอกว่า “ก็ยี้ว่าเจอคนไม่ดีไง” ดวงฤดีทบทวนความคิดตนเองว่าชายตัวก็ต้องระวังถ้าเจอตำรวจถูกจับปรับ 500 บาท ข้อหาค่าประกัน ยื่นข่าแข็งหาประกันตั้งแต่ 5 หุ่มาถึง 6 โมงเช้า บางทีก็มี บางทีก็ไม่ได้ ต้องมาวิ่งหนีหิวซุกหิวซุน บางทีก็ตากฝนตากลม ฝนตกต้องไปยืนตามแถวป้ายรถเมล์ ชีวิตลำบาก ในที่สุดก็คิดว่าลองมองหางานดีกว่าอย่างน้อยรายได้วันละ 200 บาท ดวงฤดีบอกกับตัวเองว่า ถ้ามันไม่ได้จริงๆ จะกลับไปทำงานนี้ คงมีทางเดียว แต่คิดว่าไม่อยากกลับไปถ้าไม่มีทางเลือกจริงๆ เท่านั้น และก็คิดว่าตัวเองมีปริญญาน่าจะทำได้..หางานดีๆ แต่ว่าตงานจะหางานใหม่ลำบาก สุดท้ายก็ได้งานถึงจะได้ไม่มากแต่นี้ก็เป็นการกลับมาลืมตาอ้าปากได้ใหม่อีกครั้งของดวงฤดี ทุกวันนี้ดวงฤดีมีงานทำและยังหาโอกาสช่วยเหลือคนอื่นและไม่ได้กลับไปเป็นโสเภณีชั่วคราวแล้ว

ด้วยอัตลักษณ์ของโสเภณีของดวงฤดีเมื่อตกยากต้องขายร่างกายแลกเงินเลี้ยงปากท้อง รายได้จึงสำคัญกับผู้พูดมากผู้พูดจึงอยู่ในฐานะที่จะต้องรอดैन้อยมากยกเว้นถ้าเหลือทน ผู้พูดต้องหลบหลีกการทำงานที่ต้องฝืนความรู้สึกเกือบตลอดเวลา จริงๆ เหตุการณ์จากความทรงจำนี้ต่างไปจากเหตุการณ์แรกเพราะผู้พูดตระหนักถึงความไร้อำนาจในพื้นที่ปิดที่ถูกล้อมลงเข้าไป จากคำพูดที่ว่า “เราขัดขึ้นเค้าก็ไม่ได้มันอยู่ในถ้ำเสือ นี่ ถ้าขัดขึ้นไปเราก็จีบตัวเปล่า” และด้วยตำแหน่งของวาทกรรมความเป็นโสเภณี การมีเพศสัมพันธ์ที่ต้องจำยอมกับผู้ชายหลายคนจึงกลายเป็นสิ่งที่โสเภณีต้องทำได้ ดังที่ผู้พูดบอกว่า “เราคงไม่ต้องมีที่บริสุทธิ์ที่ต้องมาหวงเหิงตัวเอง...” ทั้งนี้ผู้พูดยังมองว่าตนสมยอมไปเองในตอนแรกจึงต้องรักษาชีวิตตัวเองไว้ก่อน ดังนั้นการที่หลุดรอดพ้นออกมาจากถ้ำเสือในความคิดของผู้พูดจึงเป็นเป้าหมายสำคัญ ถึงแม้จะถูกปล้นเงินจำนวนน้อยนิดที่มีไปด้วยก็ตาม ดังนั้นในตำแหน่งวาทกรรมของผู้พูดที่เป็นโสเภณี คำประเวณีอย่างผิดกฎหมาย เป็นกะเทย และถูกพาไปรุมโทรม การสมยอมคงไม่ใช่คำถาม เพราะชัดเจนว่าเป็นการล่อลวง คำถามคือถ้าไปแจ้งความจะเป็นอย่างไรเพราะในสถานะของผู้พูดไม่มีแม้กระทั่งอำนาจในการจะนำเสนอเรื่องราวสู่สาธารณะเพื่อขอความเป็นธรรม

ง. การบังคับข่มขืนโดยเพื่อนของเพื่อน: ปากคำของกรรณก

ความรุนแรงทางเพศที่เกิดขึ้นกับกะเทยได้ถูกตอกย้ำให้เห็นในประสบการณ์ต่อไปนี้ ที่เราเคยแต่มองเห็นกันว่าเกิดกับผู้หญิง แต่มิใช่เป็นเช่นนั้น ดังปากคำของกรรณก “เดี๋ยวนี้ไม่ใช่ผู้หญิงจะโดนนะ อย่างพวกหนูโดนก็มี” กรรณกบอกว่าบางทีเวลาไปเที่ยวเคยโดนจับกันก็หนีไปด่าลอยๆ ด่ากราดไปเรื่อยเพราะตัวเองเป็นคนปากไวอยู่แล้วพอโดนจับก็หนีไปทันที ทั้งๆ ที่เมื่อประสบเหตุการณ์เช่นนี้ยังไม่ได้ “ทำนม” ด้วยเข้าไปพอนำมาแล้วก็โดน “จับนม...บีบนม” ก็อาศัยการด่าเป็นการต่อสู้ พอตอนทำศัลยกรรมหน้าออกมาแล้วก็โดนอีก บางคนเวลาถูกด่าก็ไม่อายและยังมีหน้ามาพูดกับกรรณกว่า “ของปลอม” “ไม่เห็นอายเลย

จับแค่นี้จะสึกเหวของปลอมไม่ใช่ของจริง” ซึ่งกรรณก็ย้อนกลับไปว่า “...มึงว่าของปลอมแล้วมึงมาจับทำไมล่ะ” พอพูดเช่นนั้นคำตอบที่ได้คือความเจ็บและการเลิกต่อปากต่อคำ กรรณก็รู้สึกไม่ชอบแต่ก็คิดให้สบายใจว่า “ทำบุญทำทาน” เพราะ “ไม่รู้จะทำอย่างไรนะ” ซึ่งที่กรรณก็พูดเช่นนั้นเพราะเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่กรรณก็พบเจอมาก่อนและรับไม่ได้มันต่างกันลิบลับ

กรรณก็เล่าเรื่องราวที่ตนประสบในการ “ไปเป็นเพื่อน” กับเพื่อนของตน ซึ่งนิสัยของการไปเป็นเพื่อนก็เป็นไปเพื่อกิจการของเพื่อนเป็นหลักเท่านั้น แต่ตนเองไม่ได้มีเป้าหมายอะไรและก็ไม่ได้สนใจรายละเอียดของธุระนั้น แต่การไปเป็นเพื่อนของกรรณก็กลับจะสร้างปัญหาให้กับตนจากคนที่ไม่รู้จักมักคุ้นเลย และมองคนเป็นกะเทยด้วยความคิดเหมารวมพร้อมให้ความหมายบางอย่างที่ละเมิดความเป็นคนของเขา/เธอ ดังนี้ “หนูเคยเจอนะ ที่แบบว่าเหมือนจะลงแขก...คะ หนูก็เคยเจอนะ...ในซอย...ก็พอดีหลายปีแล้วคะ ช่วงนั้นยังไม่ได้ทำนมด้วย ไม่ต่ำกว่า 5 ปี” กรรณซึ่งขณะนี้อายุ 29 ปีย้อนระลึกถึงความทรงจำที่ไม่น่าพิสมัย กรรณก็พูดถึงตัวเองตอนนั้นว่า ตอนนั้นแต่งตัวเป็นผู้หญิง ใส่เสื้อสายเดี่ยวแบบไปเที่ยว โดยวันนั้นกรรณก็ไปกับเพื่อนอีกสองคนซึ่งไปหาเพื่อนชายที่ออฟาร์ทเมนต์ สถานที่แห่งนี้อยู่ในซอยลึกพอสมควร ซึ่งกรรณก็บอกว่า น่ากลัว พอไปถึงก็พบเพื่อนของเพื่อนอยู่ที่ออฟาร์ทเมนต์ เพื่อนของกรรณก็แยกไปกับเพื่อนที่ตนเองไปหาขึ้นไปข้างบน กรรณก็เลยทำอะไรเพราะคนที่กรรณก็พบก็ไม่ใช่คนที่กรรณก็ชอบ พอเค้าให้กรรณก็นั่งรอในห้องและชวนคุย แต่ท่าทางการสนทนาไม่ค่อยจะดี “เค้าก็เลยบอกว่าให้หนูนั่งรอตรงนี้นั่งคุย หนูก็เลยรอ ก็คุยๆ เค้าก็คือเหมือนแบบจะทำอะไรเรายังงี้” กรรณก็ไม่ได้รู้สึกชอบคนเหล่านั้น ที่กรรณก็ว่าทำไมดีเพราะเค้าไม่คุยแต่ “เค้าก็ไม่พูดเลย เค้าก็เหมือนแบบเข้ามานั่งเค้าก็แบบว่าจับ..แบบว่าไม่ยอมบ้างเธอ...” กรรณก็เลยพูดอย่างไร?

ว่าแล้วก็รู้ทั้ง แล้วก็มีเสียงคนมาเคาะประตู พอเปิดเข้ามากรรณก็เห็นว่าไม่ใช่คนเดียวแล้ว แต่เป็นผู้ชายผิวคล้ำอีกจำนวนหนึ่ง “...พอเปิดเข้ามา...พอเปิดเข้ามา...พอหนูเห็นไม่ใช่คนเดียวแล้ว มันประมาณ 4-5 คนหนูก็เลยทำยังไง พอเสร็จตรงนี้เข้ามาถึง คนนั้นก็เย่อจับแขนจับขา ถอดเสื้อเราอะไรยังงี้” กรรณก็คิดว่าอู๊ตายแล้ว ทำไมชีวิตต้องมาเจอกับกลุ่มนี้ พวกอย่างนี้ ทำไมต้องมาเจออย่างนี้ พอ กรรณก็คิดได้จึงมีข้อเสนอกับพวกนั้นว่า “เอาขังไว้แล้วกันพี่ พี่อย่ารู้ทั้งกันดีกว่า ถ้าอยากเกิดจะมีความสุขก็ต้องสุขด้วยกันทั้งคู่ ถ้าพี่ทำอย่างนี้มันจะมีความสุขหรือ พี่ก็ได้แค่เสร็จแต่ไม่สนุกหรอก ถ้าพี่อยากสนุกต้องที่ละนิดที่ละหน่อยต้องค่อยเป็นค่อยไป ไม่ใช่ต้องมารุมทั้งกันเหมือนอีแร้งกิน อะไรก็ไม่ว่า” เมื่อกรรณก็บอกเช่นนั้น พวกนั้นก็ยอม

อันที่จริงแล้วเหตุการณ์นี้ก็ไม่ใช่ว่าพูดกันได้ง่ายๆ เพราะก่อนที่กรรณก็จะต้องรอได้วิ่งหนีเข้าห้องน้ำก่อน ที่ห้องน้ำมีหน้าต่างซึ่งกรรณก็ชะโงกลงไปเห็นยามจึงพยายามตะโกนเรียกแต่ไม่มีใครสนใจ กรรณก็บอกว่า “เค้าเป็นขาใหญ่ในตึกหรืออะไรไม่รู้” กรรณก็เลยจะทำอย่างไรในขณะที่หน้าประตูห้องน้ำชายกำหนดเหล่านั้นข่มขู่ กรรณก็ว่า จะฟังห้องน้ำ จะขัด จะซ่อมซึ่งกรรณก็บอกว่าหลายอย่างมาก “..ฟังแน่ๆ มันบึ้งๆ แน่ หนูว่าฟัง หนูเลยตัดสินใจ

หยุดก่อน ออกไปคุยอะไรก่อน ออกไปมันก็จับหนูลือก” กรรณกบอกว่าตั้งห้าหกคนมาจับแขนจับขาเพื่อไม่ให้มันหลุดได้ “แล้วอะไรก็แบบว่า ลวนลามกันได้เต็มที่..มันก็ทั้งจับ ทั้งจูบ จับนม ดูนม บีบนม...” ช่วงที่มีเสียงดังเพื่อนของกรรณกก็ลงมามี ซึ่งพวกนั้นคิดว่าเป็น “เพื่อนมัน” ก็เลยเปิดประตูแต่กลายเป็นเพื่อนของกรรณก เพื่อนกรรณกก็เข้าไปช่วยกันพูด “..เฮ้ยอย่าทำอย่างนี้เลย ยังไงซะก็คือแบบว่าอย่ารุนแรง อาจจะเข้ามาคนหรือสองคนก็ได้และค่อยๆ เข้ามาดีกว่ารุมทั้งกันอย่างนี้คือคุณไม่กระดากอายกันบ้างหรือ ไซ้มะ คุณรุมทำกันยังงี้ ฉันมีแต่คนเดียวแต่คุณมีตั้งหกคนแล้วคุณจะมาทำที่เดียวพร้อมกันได้หรือ” หลังจากที่กรรณกต่อรองก็ไม่ได้หมายความว่า จะเลิกทำอาทิปกริยา“หื่น”เหล่านั้นเพียงแต่ “ไม่เลิกก็คือปล่อย ก็คือโอเค ก็คือถ้าเรายอมเค้าก็จะไม่รุนแรง”

กรรณกอาศัยจังหวะที่พวกชายกลุ่มนั้นเผลอวังหนี “...มันเผลอหนูก็หยิบเสื้อ แล้วหนูก็วิ่งออกไป หนูวิ่งไปเคาะห้องนั้นห้องนี้ มันก็ไม่มีใครเปิดเลย เพราะหนูก็เสียงดัง!” ไม่มีใครเปิด ไม่มีใครช่วย กรรณกตัดสินใจวิ่งลงบันไดออกไปเลย กลุ่มชายเหล่านั้นมันก็วิ่งตาม แต่ด้วยที่ “มันแก้ผ้าอยู่แล้วไง ก็ไม่กล้าจะออกมาไกล” สภาพของกรรณกตอนนั้นดีกว่าพวกมันเพราะกรรณกไม่ได้ถอดกางเกงเพียงแต่ถอดชิบ กรรณกวิ่งไปด้วยก็ใส่เสื้อไปด้วย ส่วนนกทรงหยิบไม่ทัน ใส่เสื้อได้ก็วิ่งออกมาเลยส่วนพวกนั้นใส่กางเกงใน กรรณกบอกว่า “กลัว กลัวมันจับได้ กลัวสารพัด อู้ยกลัว... ครั้งเดียวในชีวิตหนู”

ชายเหล่านี้กรรณกบอกว่าอายุราวี่สิบกว่าๆ และชอบที่วานั้นเป็นชอบหลังวิทยาลัยแห่งหนึ่งซึ่งบัดนี้มีสถานะใหม่แล้วและชายเหล่านั้นก็เป็นนักศึกษา กรรณกย้ำว่า “ไอ้จับๆ ถือว่าทำบุญทำทาน ยังงี้มันแบบว่าบังคับเกินไปนะ แต่ถ้าเกิดเป็นแบบว่าเราหนีออกมาไม่ได้ แล้วเราไม่ยอมก็ต้องโดนแบบเหมือนที่เค้าโดน ผู้หญิงโดนบ้าง ฆ่าบ้าง ทบตีบ้าง คงต้องโดนอย่างนี้แน่ๆ ก็ไม่ต่างกัน” จากเหตุการณ์นี้ทำให้กรรณกจะไปไหนกับใครต้องมีการคุยกันก่อน ครั้งนี้กรรณกไปเพราะเพื่อนและก็ไม่ได้รู้อะไรเพราะเพื่อนเขาคุยกันแต่กรรณกไม่ได้สนใจ ต่อไปถ้าผู้ชายที่มากกว่าหนึ่งกรรณกจะไม่เอาไม่ไปด้วย “แต่ถ้าเราหนึ่งเค้าสามก็จะไม่เอา” เพื่อนไปก็ไปมันจะต้องเสมอกัน “ให้เพื่อนไปสามเราไปสามผู้ชายไปสามก็คือถึงจะโอเค” กรรณกไม่รู้ว่าจะเรียกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ว่าอย่างไร ได้แต่พูดกันในหมู่เพื่อนๆ ว่า “ก็คือจะไม่เรียกเหตุการณ์ก็คือจะเรียกเจาะจงว่า อีพวกนรกส่งมาเกิด พวกเดนนรก เเดนตายอะไรทั้งหลายแหละ”

“ของปลอมไม่ใช่ของจริง” วลีที่พยายามสร้างความจริงและเบี่ยงเบนความสำคัญต่อการละเมิดสิทธิในร่างกายของผู้พูด เป็นการทำให้ไม่รู้ไม่ชี้ให้ดูเหมือนการกระทำนั้นไร้แก่นสารหรือความหมายอะไร แต่อันที่จริงแล้วมีความสำคัญมากเพราะเท่ากับเป็นการเบี่ยงเบนประเด็นความหมาย และความสำคัญของเรื่องให้กลายเป็นเรื่องเล็กน้อย พร้อมทั้งผูกโยงความหมายของกะเทยกับผู้หญิงในฐานะที่ไม่ใช่ของจริงแต่เป็นผู้ชายเพื่อสร้างความชอบธรรมในการกระทำของตน โดยความหมายได้ถูกตีกรอบให้อยู่ในความหมายของสองเพศ และจากนั้นนี้กะเทยไม่ใช่ผู้หญิงกะเทยจึงไม่รู้ว่ามีสิทธิที่จะมาหวงตัวและปกป้องสิทธิของตนเห็นได้จากที่ผู้พูดใช้คำว่า

ไม่รู้จะทำอย่างไร และทำบุญทำทาน ซึ่งทำให้ต้องแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าผ่านการปกป้องตนเองโดยการดำ เป็นต้น

ความหมายของกะเทยโดยนัยของคนกลุ่มที่รุมทำร้ายผู้พูด เห็นได้ว่ามีภาพเหมารวมตัวแทนของกะเทยในความคิดว่าไฝแต่เรื่องเพศ มั่ว ดังที่ผู้ชายที่แทบไม่รู้จักกันเห็นเป็นกะเทยก็เข้ามาพูดอย่างไม่มีความอาย “...ไม่ยากบ้างเธอ” ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น เป็นไปได้มากกว่าการที่เพื่อนของผู้พูดจะไปหาเพื่อนซึ่งรู้จักกับนักศึกษากลุ่มนี้รับรู้อล่วงหน้าว่าจะมีกะเทยมาหาที่ที่พิกแต่ก็ไม่จำเป็นที่ต้องคิดว่าความสัมพันธ์ทุกอย่างของมนุษย์จะต้องจบลงที่การมีเพศสัมพันธ์ ที่น่าสนใจกลุ่มผู้กระทำเป็นถึงนักศึกษาจึงทำให้เห็นว่าการศึกษาไม่ได้ทำให้คนให้เป็นคนดีได้เสมอไปเพราะแม้กระทั่งการตระหนักถึงสิทธิของมนุษย์ด้วยกันยังไม่ได้เลย ประสบการณ์ของผู้พูดทำให้เห็นว่าการรุมทำร้ายกะเทยทางเพศซึ่งถึงแม้กะเทยจะยังไม่แปลงเพศ ไม่ได้เสริมหน้าอกนั้นเป็นไปได้ ฐานะในวาทกรรมกะเทยถูกให้ความหมายของความเป็นผู้หญิงทางเพศวิถีเชิงประเพณี การใส่สายเดี่ยว ใส่เสื้อชั้นใน (แม้ไม่มีหน้าอกแบบผู้หญิง) สร้างความหมายที่สัมพันธ์กันในบริบท ความหมายที่ถูกสร้างขึ้นจึงพ้องกัน และด้วยภาพความคิดต่อกะเทยที่มีอยู่จึงทำให้ผู้พูดตกอยู่ในสถานะที่เป็นผู้ถูกกระทำ ดังนั้นแม้ว่ากะเทยที่สรีระภายนอกยังเป็นผู้ชายแต่ก็สามารถถูกจัดให้เป็นเพศที่รองรับกำหนดของผู้ชายได้เช่นกัน อีกประเด็นที่น่าสนใจคือการขอความช่วยเหลือจากคนรอบข้างไม่ว่าจะเป็นยาม หรือผู้ที่พิกในตึกเดียวกัน การตะโกน เสียงดัง ทบประตูล่ะ จะไม่ได้ยินหรือ ชี้ให้เห็นถึงความไม่ใส่ใจ ธุระไม่ใช่กลัว หรือเพิกเฉยแล้งน้ำใจต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน หรือมองเห็นกะเทยเป็นอะไรเพราะความจริงของคนทั่วไปกะเทยไม่ใช่ผู้หญิง ดังนั้นเมื่อกะเทยถูกกระทำจึงดูเหมือนเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องและจริงจัง การเจรจาต่อรองของเพื่อนก็ยังเป็นที่น่าเคลงใจว่าเพื่อนตีความเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไรแทนที่จะห้ามปรามให้เลิกกลับเพียงต่อรองอย่าทำรุนแรงหรือเพราะความเป็นกะเทย แม้กระทั่งคนเป็นกะเทยเองก็คิดว่าการกระทำเช่นนี้เป็นกะเทยต้องรับได้ทั้งๆ ที่มิใช่เป็นความปรารถนาของผู้พูด และเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ทั้งนี้หากผู้พูดไม่สามารถช่วยเหลือตนเองหนีออกมาได้ จะไม่ถูกทำร้ายจิตใจ และร่างกายไปมากกว่านี้หรือ

สุดท้ายการเกิดขึ้นของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้พูด ไม่สบายใจ อึดอัด ไม่มีความสุข และรู้สึกวุ่นวายคับแคบ เหล่านี้ไม่มีภาษาเรียกหรือนิยามที่สะท้อนให้เข้าใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในความหมายของผู้พูดเพราะนิยามความหมายของสิ่งที่เคยเกิดขึ้น เช่นการลวนลามทางเพศเป็นนิยามที่สร้างขึ้นภายใต้กรอบอุดมการณ์ของสองเพศดังนั้นหากใช้นิยามนี้เรียกขานการเกิดขึ้นของเหตุการณ์ต่อกะเทยจึงจะไม่สะท้อนภาพความจริงที่มาจากประสบการณ์

5.1.4 มายาภาพของวาทกรรม การสยบยอม ความขัดแย้ง ชะตากรรม

บนความรุนแรง: ปากคำของริต้า

ประสบการณ์เรื่องสุดท้ายมาจากกะเทยชื่อนาภาอโศกาน ที่ชีวิตต้องพบกับเหตุการณ์มากมายจึงจำเป็นต้องให้เห็นถึงพื้นเพ และชีวิตที่ถูกสร้างในพื้นที่ของวาทกรรมต่างๆ

รวมทั้งความขัดแย้งของตัวตน ความเลือนไหลของตัวตนทางสังคมที่เกิดขึ้นภายใต้บริบทของวาทกรรมและถ้อยแถลงสารหลักที่กำหนดความหมายของอัตลักษณ์ หรือตำแหน่งทางวาทกรรมของริต้า ชีวิตของริต้าอาจกล่าวได้ว่าสัมผัสมาทั้งสวรรค์และนรก ไม่มีอะไรแน่นอนแต่ริต้ายังคงเป็นริต้ากะเทยจากท้องทุ่ง

เมื่อพูดว่า “นรก” คำนี้สะท้อนความเลวร้ายและเป็นพื้นที่แห่งความชั่วร้ายที่คนไม่ต้องการเยี่ยมกรายเข้าไป แต่ชีวิตของริต้าต้องพบกับความเลวร้ายนั้นอย่างไม่คาดคิด และไม่คิดในโลกมนุษย์นี้จะมีมนุษย์คนใดจะสามารถทำอย่างนี้กับคนอื่นได้ สิ่งนั้นสร้างรอยประทับไว้ในชีวิตของริต้าแม้จะอยากลืมก็ลืมไม่ได้ ริต้าต้องอยู่กับความทรงจำนั้นตลอดชีวิต ปากคำของริต่านำสู่เรื่องราวที่เราไม่เคยรับรู้มาก่อนและเสนอภาพอัตลักษณ์ที่หลากหลายของมนุษย์ในพื้นที่ของวาทกรรมที่ต่างกันไป

...หนูเจอมาเยอะตั้งแต่เล็กแต่น้อย อายุ 13-14 ออกจากโรงเรียนมาหนูก็โดน บ้านเป็นสองคนสามคน .. ก็มันมีมามาช่วงหนึ่งนะ ก็ประมาณ สามคน จากคนที่แรกที่มาทำกับเรานะ จะชอบคล้ายๆ กับว่ามันเป็นรักแรกของเรา ..รู้สึกแอบปี้ที่ได้อยู่กับเค้า เค้าบอกให้เราทำอะไร ให้อย่างไร เราก็ทำให้หมดเพราะเราชอบเค้า แต่คนที่สองเราไม่ได้ชอบ แต่เค้านี้ตามกันใจ มาหา... ผู้ชายได้คนนั้นว่าเค้าก็เลยมารุมโทรมกันอย่างนี้..เวลาจะกลับจากตลาด ช่วงตอนเย็นวิ่ง อย่างเราอยู่บ้านคนเดียวปิด...ไปเลยไม่ลงไปไหน... มาทำกับเราอย่างนี้กระทำให้เราไปเลย แต่ว่ามันทำไมไม่ได้เพราะไม่มีกฎหมายที่ไหนคุ้มครอง ผู้ชายตั้งแต่เล็กจนแก่.. เราไม่ชอบนะคะ แต่ว่าเราลืกกี้ไม่ได้ แต่คือว่าในใจคือว่าทำให้เสร็จไปเลย แต่ว่าคนที่สาม ยิ่งร้ายนะ เป็นพี่ชายของคนหนึ่งทุกวันนี้ก็ไม่ค่อยคุยกัน เวลาให้ทำอะไร พี่ข้างๆ บ้า ไปทำที่ไหนลับๆ ตาคณ แบบว่าจิกกดคอเขาไว้ มึงอย่าไปพูดอะไรยังงี้ ไม่งั้นฆ่าทิ้ง ..แต่ก่อนก็ยังโอเค โดนคนที่หนึ่งเราจะอายมาก กล้าๆกลัวๆ แต่หลังๆ เจอคนที่หนึ่งแล้วเจอคนที่สอง มาทำอย่างนี้เราก็กะแค้นแล้ว ก็คือว่าคนบ้านนั้น คล้ายกับว่าก็สุดท้ายแล้วก็รู้ว่าสามคน เวลาเดียวกันมั่วกับเค้า ถ้าช่วงนั้นเอดส์ระบาดเราก็คง แจ็คพอตไปแล้ว

กะเทยรากหญ้า

ชีวิตช่วงเมื่อเกือบถึงสามสิบห้าของริต้ากะเทยรูปร่างเล็กผอมเกร็ง ณ วันนีดูเหมือนจะสงบสุขขึ้นเมื่อเทียบกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตซึ่งก็แทบไม่น่าเชื่อว่าคนอายุเพียงเท่านั้นจะพบกับอะไรมามากมาย ริต้าเป็นคนอีสานและเป็นลูกชายคนสุดท้อง ที่บ้านเป็นชานาเต็มขั้นแต่ตนเองไม่เคยทำนาเลยมีแต่พี่ชายและพี่สาวช่วยกันทำ พ่อขายที่นาส่งลูกๆ เรียนซึ่งพี่น้องรวมถึงริต้ามี่ทั้งหมด 7 คนแต่ริต้าไม่ได้เรียนซึ่งทุกวันนี้ริต้ายังมีคำถามค้างคาใจอยู่ในใจว่าทำไมและมองว่าความไม่เท่าเทียมนั้นเริ่มมาจากที่บ้านก่อนแล้ว “ก็จากเมื่อก่อน 50 ไร่และมาแบ่งขายบ้างพี่ชายเรียน พี่ๆ เขาจะได้เรียนหมดแต่ทำไมหนูคนสุดท้องไม่มีเรียน ถ้าเราจะบอกว่าสังคมเลือกปฏิบัติเราต้องเริ่มต้นจากครอบครัวก่อน ครอบครัวของเราก็คคล้าย ๆ กับเลือกปฏิบัตินะ” ริต้าอยากเรียนหนังสือและจะรู้สึกอายทุกครั้งทีเพื่อนขี่รถมอเตอร์ไซด์ผ่าน

หน้าบ้านโดยจะทำท่าเหมือนกับว่ากำลังจะหยิบหมวกมาปิดหน้าและลงไปซ่อนอยู่ข้างล่าง เพราะกลัวเขาจะหัวเราะเยาะ ทั้งหมู่บ้านรिताบอกว่ามีตนคนเดียวที่ไม่ได้เรียน (รिताจบ ป. 6 แต่ไม่ได้เรียนต่อ) ริตาเคยถามพ่อเหมือนกันซึ่งพอบอกว่าไม่รู้จะเรียนไปทำไมคนสุดท้ายหมดมาเยอะแล้ว แล้วริตาก็ไปเลี้ยงควาย ริตาเรียกตัวเองว่า “กะเทยรากหญ้า”

ตอนเด็กๆ ริตายังไม่รู้เรื่องอะไรและก็ไม่รู้ว่าการที่ตนไม่ได้เรียนนั้นเกี่ยวข้องกับความเป็น “ตัวเอง” หรือเปล่าแต่ก็บอกว่าพอเริ่มโตมาจะรู้จากปากพ่อปากแม่ และตระหนักว่าพ่อและแม่มีความกังวลกับตนและไม่อยากให้ตนเป็นกะเทยแต่ก็ห้ามไม่ได้ พ่อส่งริตาบวชเณรเพราะไม่ต้องการให้เป็นกะเทย ริตาบวชอยู่พักหนึ่งแต่ไม่ได้อยากอยู่ในจีวร ในที่สุดก็ได้สึกสนใจและตรงดิ่งมากรุงเทพมหานครเมืองที่ฝัน

ไม่รู้มีอะไรเกิดมาอย่างไร ราวๆ 15 - 16 ตั้งแต่ตรงนั้น คือว่ามีอย่างหนึ่งที่กูจะไม่ให้มันเป็นตุ๊ดได้ คือพ่อเขาวานะ เอาไปบวชคือว่า คนเราเลือกที่จะเกิดแบบนี้ไม่มีใครรู้ดีเท่าตัวเราก้ไปบวชได้หนึ่งพรรษาเป็นเณร ก็ไปเจอเณรอีกคนหนึ่งที่เป็นเณรเหมือนกันก็เลยบอกว่าพาแหกกฏบอกว่าไม่รู้จะมาบวชทำไมเราไปทำงานที่กรุงเทพ พ่อแก ไม่ชอบไม่เป็นไร แม่แกไม่ชอบไม่เป็นไร ไปเถอะฉันจะพาไป ก็มากับเขา

สาวเสิร์ฟในเมืองกรุง

เข้ามาในกรุงชีวิตลุ่มๆ ดอนๆ ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งจึงไม่ได้ติดต่อทางบ้าน จนช่วงอายุ 18 -19 ก็ได้งานล้างจานที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งบริเวณใกล้ตลาดของคนเมืองที่พลุกพล่าน ริตาเล่าว่าตนเองรู้สึกว่าการไปสมัครงานจะถูกมองตั้งแต่หัวจรดเท้าเหมือนกับเป็นการประเมินโดยนายจ้างที่เป็นคนจีน แต่แรกริตาก็ขอสมัครเป็นคนเสิร์ฟเนื่องจากเคยทำงานเช่นนี้มาก่อนจึงคิดว่าทำได้ ริตาบอกว่านายจ้างที่สุดคือเจ้าของร้านบอกว่า “เดินหน้าเกลียดเป็นกะเทยด้วย... ถ้าเป็นกะเทยต้องไปล้างจานล้างภาชนะ” ริตาพูดไม่ออกแต่จำต้องทำงานและคิดว่าตนเองทำได้ อันที่จริงในตอนแรกแม่ครัวใหญ่สงสารจะให้รिताเข้าครัวทำงานในครัวแต่สุดท้ายก็ไม่ได้ ต้องทำงานล้างจานแทน โดยงานมีสองกะ ถ้าเข้าตอนเช้าก็จะเลิกเที่ยง-บ่ายโมงแล้วก็ไปพัก และเข้าอีกที่ประมาณ 6 โมงเย็น ริตาทนทำมาจนเกือบครบเดือนโดยค่าจ้างเดือนละ 1,800 บาท พี่ชายมาพบรिताขณะล้างหม้อต้มยาอยู่พอมารู้เข้าก็บอกให้ออกดีกว่าจะหางานให้ทำ ตอนนั้นอีกสองวันก็จะสิ้นเดือนรिताจึงไปบอกกับเจ้าของร้านว่าจะขอลาออก แต่เจ้าของร้านโกรธและบอกว่า “... จะออกหรือ ไม่เป็นไร ไม่ต้องรอสิ้นเดือน ออกวันนี้แหละ...” จากค่าจ้างที่ตกลงกันเจ้าของร้านจ่ายเพียง 300 บาททำให้รिताงง ด้วยความที่ยังเด็กอยู่ก็ยอมรับเงินนั้นมา แต่ก็คิดในใจว่า ทำไมไม่ยุติธรรมนะ สามร้อย...รिताไม่ประทับใจเลยกับเจ้าของร้านและก่อนออกมาจึงบอกให้จ่ายเงินค่าขนมของพี่สาวเจ้าของร้านที่นำของเงินผ่อนต่างๆ มาขาย “ก็ยังมาบอกว่าก่อนจะไปจ่ายค่าขนมหวาน สิบบาทยี่สิบบาท ยังนึกในใจว่า ...จนน้ำใจจริง ๆ” ริตา

มาทำงานอยู่กรุงเทพฯ สามปีไม่ได้กลับบ้าน พ่อก็เสียชีวิต พี่สาวก็เสียชีวิตแต่ตนไม่รู้เพราะไม่มีที่อยู่ให้ติดต่อ ทำงานโดนไล่ออกบ้างอะไรบ้าง มีอยู่ครั้งหนึ่งไปทำงานซึ่งเค้าบอกว่าต้องทำได้ทุกอย่างเขาให้ริต้าแบกผ้าขึ้นบันได ริต้าบอกว่าเค้าไม่ได้กีดกันทางเพศ แต่บอกผู้หญิงให้ล้างผ้า ผู้ชายให้แป็คของ แล้วให้กะเทยแบกผ้า ค่าแบกพันเจ็ดริต้าทำได้สามวัน “คิดดูก็น่าสงสารตัวเอง ทำไมฉันเกิดมาเป็นแบบนี้ทำไมคนถึงชอบ...” ในที่สุดริต้าก็ได้งานเป็นคนเสริฟที่คาเฟ่ซึ่งงานนี้อยู่ได้นาน งานเสริฟของริต้าเริ่มจากบาร์เบียร์ก่อนโดยมีเพื่อนมาชวน ในบรรดาพนักงานด้วยกันเองพนักงานชายก็จะไม่ชอบทำงานเสริฟ “...เค้าจะยังงี้ เค้าจะยกแบบว่าพวกกะเทย ไปทำด้วยกันอย่างงี้ ผู้ชายไม่ไปทำ” เป็นคนเสริฟถึงแม้รายได้จะไม่มากนักแต่ก็มีรายได้เสริมเป็นค่าทิปมาจากแขกที่มาเที่ยวส่วนหนึ่งซึ่งก็มากพอสมควร “...เราได้คินหนึ่ง พันหนึ่ง พันสองอะไรอย่างนี้ แต่ก่อนเราได้คินหนึ่งประมาณ พันหนึ่ง พันห้าก็ยังได้ พันหนึ่ง พันห้าสองพัน อย่างไม่ได้ ก็ห้าร้อย แปดร้อย” งานนี้ไม่มีวันหยุด

ชีวิตเมียฝรั่ง

ริต้าแต่งงานอีกเพื่อนของเพื่อนทำงานที่บาร์ย่านสีลมพาริต้าไปพบกับผู้ชายคนหนึ่งซึ่งรู้จักกันมาก่อนโดยบอกว่า “จะพาไปหางานทำ” ตอนนั้นริต้าไม่รู้ว่าเป็นงานอะไร ริต้าคิดเพียงว่าดีกว่าไม่มีงานทำชายคนนั้นเป็นคนต่างชาติชาวยุโรป ริต้าคิดว่าเขาเป็นคนดีเพราะเขาเลี้ยงข้าวริต้ากับเพื่อน จากนั้นเขาก็พาไปเที่ยวที่ห้องพักเขา เพื่อนบอกกับริต้าว่า “เขาชอบ” และให้ริต้า “อยู่กับเขาเลยคินนี้” ริต้าตอบตกลงทันทีเพราะไม่รู้จะกลับไปทำอะไรอยู่ที่ห้องคนเดียว แล้วเพื่อนริต้าก็กลับไป คินนี้ริต้ามีอะไรกับเขา ริต้าไม่รู้ว่าเขากับเพื่อนพูดอะไรกันเพราะไม่รู้ภาษาอังกฤษและฟังไม่รู้เรื่อง ริต้าก็ไม่เข้าใจว่าเขามาชอบตนเองได้อย่างไร ริต้าบอกถึงลักษณะของตัวเองตอนนั้น “...ธรรมดาบ้านนอกมากเลยนะ เราก็ก็นั่ง ฝรั่งชอบเราได้อย่างไร เพราะว่าเด็กบาร์แต่ละคนไปหาเขาเยอะ แบบว่า เสื้อผ้าแฟชั่นเทรนด์ทั้งนั้นเลยแหละ แต่เรามี เสื้อยืดกางเกงยีนส์ธรรมดา...”

รุ่งขึ้นตอนเช้าก่อนริต้าออกจากห้องไป เขาส่งเงินให้ริต้า 2,000 บาท พร้อมกับพูดเป็นภาษาไทยนิดหน่อยว่า “ผมให้ค่ารถคุณ” ริต้ามองหน้าเขาซึ่งริต้าถูกตั้งคำถามว่า “ไม่รับเงินค่าตัวหรือ” และเขายังพูดอีกว่า “หรือคุณจะให้ผมฟรีๆ” พร้อมทั้งให้เบอร์โทรศัพท์ไว้โดยบอกว่าเย็นนี้ให้มาหาอีก เพื่อนริต้ามาบอกกับริต้าว่าเขาอยากใหริต้าอยู่กับเขาเลย ตอนนั้นริต้าคิดว่าคงจะดีเพราะไม่มีงานทำ ดีกว่าอดตาย หลังจากวันนั้นริต้าก็ย้ายมาอยู่กับเขาที่อพาร์ทเมนต์ย่านธุรกิจกลางใจเมืองโดยอยู่กันแบบ “ผิวเมียทั่วไป” กลางวันริต้าอยู่ห้องเขาออกไปทำงาน ริต้ามีความสุขมาก ไม่คิดว่าตนเองลำบากมาตลอดจะมีคนมาอุปถัมภ์เลี้ยงดูเพื่อน ๆ ริต้าพากันอิจฉาริต้ากันใหญ่ พี่สาวริต้าที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ แวะมาตลาดขายส่งเสื้อผ้าดีใจมากจนบางครั้งไม่อยากจะทำงาน อยากจะมากอยู่กับริต้า แต่ริต้ารู้ว่าแฟนริต้าไม่ชอบ “ชะนี”? เขาเป็นเกย์

มืออยู่อย่างหนึ่งที่ริต้าไม่ชอบในตัวเขาคือ ตี๋มจัด สิบบุหรี่ปัด เที้ยวเก้งเกือบจะทุกคืน ตั้งแต่ริต้าย้ายไปอยู่กับเขา จะพาไปเที้ยวเกือบทุกคืน และยิ่งไปกว่านั้น เขาเสพแม้กระทั่ง ยาบ้า ริต้าเคยถามเขาว่าทำไมถึงรู้จักยาบ้าและสูบทำไม เขาว่าเด็กที่เขาอพามาจากบาร์เอา มาให้ลอง เมื่อลองแล้วรู้สึกดีไม่เหนื่อยและมีแรงออกไปเที้ยวข้างนอกทุกคืน ริต้ามองว่าเขา เป็นฝรั่งที่ฟุ่มเฟือยมากแต่ก็ใจกว้างกับ “เด็ก ๆ” ที่มาหาเขา เขาเคยบอกกับริต้าว่า “เด็กพวก นั้นไม่มีอะไรก็แค่มาขอเงินแล้วก็ไป เขาบอกริต้าว่าริต้าเป็นแฟนของเขาอย่าเอาตัวไป เปรียบเทียบกับเด็ก ๆ พวกนั้น” จนริต้าไม่คิดและพยายามเข้าใจเขาเพราะมันเป็นความสุขของเขาด้วย

“โปลิโอ” เป็นปมด้อยในตัวของริต้า แฟนของริต้าต่อมาเดินทางกลับไปเยี่ยมบ้านเขา บอกว่าจะกลับไปหาเงินมาผ่าตัดขาของริต้า ริตารอเขาอยู่กรุงเทพฯ ริต้าเป็นโปลิโอครึ่งท่อน ล่างข้างขวา สิ่งนี้ริต้าคิดว่าเป็นปมด้อย ริต้าซาบซึ้งใจมากที่เขาทำเพื่อริต้า ริต้าเคยถามเขา ครั้งหนึ่งว่าไม่อายหรือที่มีแฟนเป็นคนพิการ เขาบอกว่าอย่ามองแต่จุดด้อยของตัวเอง บางครั้ง คนอื่นอาจจะด้อยกว่าริต้าอีก ทำให้ริต้ามีกำลังใจและรักเขามากขึ้น ก่อนจากไปเขาเปิดบัญชี ธนาคารแห่งหนึ่งให้พร้อมทั้งเงินจำนวน 6 หมื่นบาท เขาโทรหาริต้าทุกวัน

อยู่ที่กรุงเทพฯ ปกติริต้าไม่ค่อยจะมีเพื่อนมากนักจึงอยู่คนเดียว หรือไปหาพี่สาวที่ย่าน ขายส่งที่ไม่ไกลนัก บางครั้งก็ค้างกับพี่สาว ต่อมาช่วงหลังริต้ามีโอกาสรู้จักกับพวก “ผู้หญิง” ทำงานนวดแผนไทย เมื่อมีเพื่อนริต้าเริ่มรู้จักเที้ยว เล่นไฟ ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย ภายใน 1 เดือน เงินจำนวน 6 หมื่นบาทหมดในพริบตา ริต้ากลัวว่าเขาจะรู้ว่าริต้าติดการพนันเมื่อกลับมา ปลายปีนั้นเขากลับมาพร้อมกับเงินจำนวนหนึ่งมารักษาขาของริต้า และถามว่าถ้าริต้าไปรักษา ขาที่โรงพยาบาลแล้วอยากทำอะไรต่อ ริต้าตอบแบบไม่คิดว่าอยากเรียนภาษาเพราะพูดไม่ได้ อ่านไม่ได้ เขาตอบตกลงและให้ริต้าไปสมัครเรียน ริต้าเข้าผ่าตัดที่โรงพยาบาลชั้นดีแห่งหนึ่ง หลังจากผ่าตัดริต้าก็กลับมาพักฟื้นที่ห้องพัก ตลอดเวลาที่ริต้าเข้าเฝือกที่ขา ริต้าไม่เคยมีเซ็กซ์ กันแฟนซึ่งเขาบอกกับริต้าว่ากลัวริต้าจะเจ็บ ริต้าคิดว่าธรรมชาติคนรักกันถึงริต้าจะไม่สบายก็ อยากให้เขามาดูแลเอาใจใส่เหมือนคนอื่นทั่วไป แต่ตรงกันข้ามเขากลับออกไปเที้ยวข้างนอกทุก คืน บางคืนก็ไม่กลับมาเลย มันทำให้ริต้าเริ่มคิดว่าเขาไม่แคร์หรือรักริต้าเลย จากที่เคย มีความสุขก็เริ่มทะเลาะกันทุกวัน เขายังคงมีพฤติกรรมเหมือนเดิม บางครั้งพาเด็กมาตี๋ม มาเสพยาที่ห้องตอนที่ริต้าอยู่ด้วย

ตอนเข้าเฝือกขา ริต้าเริ่มมีความรู้สึกที่ตัวเองไม่มีความสุขแล้วเหมือนเป็นตัวตกต้อง ใช้ไม่คุ้มกัน ครั้งหนึ่งไปพี่ยาเข้าเฝือกเดินไปกับฝรั่ง เด็กแถวพี่ยาเห็นแล้วหัวเราะ พูดว่าคน พิการมากับฝรั่ง เลยถามความรู้สึกของแฟนว่า “...รู้สึกอย่างไรคุณมากับฉัน ต่อไปคุณไม่ต้อง เอาฉันออกไปก็ได้นะ คุณออกไปเที้ยวเถอะ..” ความรู้สึกเก่าๆ เริ่มกลับเข้ามาในหัวของริต้าว่า ตนเองมาจากพื้นๆ อันที่จริงตอนที่ริต่านอนอยู่โรงพยาบาลก็เริ่มรู้สึกอะไรบางอย่าง มันเริ่มมี การเปลี่ยนแปลง แฟนของริต้าบอกพี่สาวของริต้าที่จะไปเฝ้าให้กลับบ้านไปพร้อมจ่ายค่ารถ

ให้ และบอกว่าผมจะเฝ้าคุณเอง ซึ่งริต้าก็ดีใจที่เขามีแกจิตแกใจมาเฝ้าคนที่นอนไม่สบายอยู่ แต่ความดีใจนั้นอยู่ได้ไม่นาน

... ตื่นขึ้นมานะความเจ็บปวด แบบเขาดิยาขามันหมดนะปวดขาขึ้นมาผ่าตัดปวดมากเลยนะ แทะจะตายตรงนั้นแหละ และตื่นขึ้นมาแล้วสามิเราไปไหน ถ้ามพยาบาล พยาบาลบอกว่าออกไปข้างนอกแล้ว คือว่าไปเที่ยว เราคือรับรู้มาตลอด ตอนนี่เรารู้ว่ารับอย่างเดียว คือว่าไม่ทำอะไรแล้ว เขายุงกับเราไม่ได้ เพราะว่าเราเจ็บปวดนะเขาเคยพูดกับเราว่า พอออกมาจากโรงพยาบาล เขาบอกว่า ตอนนี้อาการคุณยังไม่ดีขึ้นอาจจะอีกนาน คุณคงไม่ว่านะถ้าผมจะออกไปข้างนอกนิดๆ หน่อยๆ เขาก็พูดตรงๆ นะ ชอบตรงนี้ฝรั่งนะ คุณคงไม่ว่านะถ้าผมจะไปมีอะไรนิดๆ หน่อยๆ แต่ผมไม่พามาเข้าห้องเราหรอก ตรงนี้มันเป็นที่ของคุณส่วนของคุณ โอเค อยากขอบคุณที่ให้เกียรติฉัน เขาก็ไปนะ แต่หลังๆ มาชักจะหนักนะ ขาเอาเฝือกออกหมดแล้วนะ ยังใช้ไม้ค้ำยัน เอาไปทิ้งฉันไว้ที่พัทยา ความรู้สึกนี้มันรันทดมากทั้งให้อยู่ตอนกลางคืนคนเดียวนะ ฝนก็ตกฉันก็กลัวนะ และเจ็บปวดแผลก็ปวด พยายามเดินแล้ว ไม้ค้ำยันมันจะดังนะคนข้างล่างเขาก็ขึ้นมาเลยมีแต่ผู้ชายวัยรุ่นนะ มาเคาะพอดีเขาเห็นเราพิการเขาก็เลยไม่เอา ตอนแรกเขาโทรมาบอกว่าจะนอนอย่างนี้ เราก็ปกติเราจะนั่งไม่ลุกไปไหนนอนบนเตียงแล้วสามิเสิร์ฟน้ำ อะไรทุกอย่างพอออกไปเที่ยวแล้วไม่กลับมาเลยคืนนั้นนะ นี่แหละครั้งแรก....

ครั้งหนึ่งเป็นวันวาเลนไทน์เขาพาริต้าไปเที่ยวภูเก็ต ก็เหมือนคนอื่นๆ ริต้าหวังที่จะได้อยู่กันตามลำพังตามประสาคนรักแต่มันไม่เป็นอย่างนั้น เขาก็ไปเที่ยวทุกคืนเหมือนอยู่กรุงเทพฯ ทั้งให้อยู่ที่ห้องคนเดียว และยังมีเฝือกอยู่ที่ขา เขากลับไม่สนใจไปเที่ยวเลย จนถึงตอนเช้าค่อยกลับมาที่โรงแรม เขาพูดกับริต้าว่าอย่าคิดมากเขาไม่มีอะไรกับใคร ก็แค่ไปเที่ยวเฉยๆ พุดจบแล้วก็เดินเข้าห้องน้ำเสพยาต่อ จนริต้ามาคิดว่าถ้าคิดจะอยู่กับเขาเราต้องเข้าใจเขา อะไรที่เขาชอบเราไม่ควรว่าเขา หลังจากนั้นริต้าจึงได้ลองเสพยากับเขา ความรู้สึกตอนนั้นริต้าบอกว่าเหมือนมีความสุข เขากับริต้าเสพยากันทุกวันตลอดเวลาที่อยู่ภูเก็ต วันๆ หนึ่งไม่มีอะไรนอกจากเสพยาแล้วมีเซ็กซ์ ริต้าคิดว่า "คงจะไปได้" เพราะตอนนี้ทั้งสองคนทำอะไรเหมือนๆ กัน ชอบอะไรที่เหมือนกัน ชีวิตไม่มีอะไร "เขาเสพยาฉันก็ต้องเสพ" เพื่อที่ว่าจะได้ไม่ทะเลาะกัน หลังจากกลับจากภูเก็ต สิ่งที่ริต้าคิดว่า "เราน่าจะไปได้" มันกลับไม่ใช่เช่นนั้น เพราะมีเด็กโทรมาหาเขาที่ห้องบอยซ์ขึ้น พอริต้าถามเขากลับบอกไม่มีอะไร แค่เด็กที่ทำงานตามบาร์ที่เขาไปเที่ยว หลังๆ มาริต้าบอกว่าเขาจะไปกับเพื่อนและไม่ชวนริต้าซึ่งริต้าก็ถามว่าเมื่อคืนไปไหนมา เพราะริต้าเห็นว่าเขาไม่ให้เกียรติริต้าเขาไปเที่ยวบ่อยเกินไป "...เขาบอกว่า..ไปวันศุกร์กับเสาร์ เพราะว่าวันอื่นผมทำงาน วันอาทิตย์ผมจะหยุดอยู่กับคุณ จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส นี่ผมไปทำงานแต่วันอาทิตย์ผมอยู่กับคุณทั้งวันทั้งคืนแต่ว่าศุกร์ เสาร์ผมจะออกไปข้างนอก"

หลังจากผ่าตัดประมาณเกือบสามเดือนริต้าเข้าโรงพยาบาลอีกรอบเพื่อเอาเฝือกที่ขาออก ริต้ารู้สึกว่าเขาดีขึ้น แต่จิตใจกลับแย่ลง ริต้าเริ่มติดยาไม่ไปเรียน ไม่สนใจโลกภายนอก เก็บตัว

อยู่ในห้องไม่ทำอะไร จนเขาเริ่มจะเบื่อหน่ายในตัวริต้าและเริ่มจะพูดกับริต้าทุกวันว่า ถ้าเกิดวันหนึ่งเขาไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้วริต้ายังทำตัวแบบนี้ ไม่เก็บเงินทอง ไม่เรียนหนังสือ แล้วริต้าจะอยู่อย่างไร ตอนนั้นริต้าคิดว่าเขาอาจเสพยามากจึงพูดออกมาแบบนั้น

ความขัดแย้งในความคิดเกี่ยวกับเขามาถึงจุดที่ทนไม่ได้ ริต้าเคยคิดว่าอยากจะออกมา...ไม่ไหวแล้วบางครั้ง หนัก ๆ เข้าเขาจะพาเด็กผู้ชายไปไว้ในห้อง ครั้งละ 3 - 4 คน เดินกันมั่ว ทั้งบุหรี ปลิวว่อนอยู่นั้น ออกจากห้องนี้ เข้าห้องโน้น ห้องนั้น ริต้าบอกว่า ฉันไม่อยู่กับคุณแล้วนะ แต่ก่อนสนุกดีมีความสุขดี แต่ตอนนี้คุณก็ไม่เหมือนเดิม คุณว่าฉันไม่เหมือนเดิมคุณก็แะ ริต้าเคยถามเขาว่าคุณรักฉันไหมซึ่งริต้าจะถูกเขาเปรียบเทียบให้ฟังว่า ตอนเจอคุณใหม่ๆ ชอบนี่ชอบแปดกดี และบอกว่าคุณไม่สังเกตหรือวันที่ผมออกไปทำงานแล้วเบรคมาพัก ผมเคยไปนั่งเบรคในห้องอาหารผมก็ตรงดิ่งมาหาคุณ แต่หลังๆ มาคุณเริ่มเรื่องมากไม่ในซ์เหมือนเดิมไม่เหมือนเมื่อก่อนคุณเปลี่ยนไปมาก หงุดหงิดง่ายซึ่งริต้าบอกว่าอาจจะเป็นเพราะเฝือกที่ขาด้วย และเขาก็ไปเมืองนอกนานไปสอง สามครั้ง ทีละสองเดือนกลับ สี่เดือนกลับ บางทีห้า เดือน หักเงินไว้ให้แสนเดียวจ่าย ค่าห้องไว้ต่างหาก ค่าอาหารต่างหาก ค่าจ้างสำหรับจ้างแม่บ้านมาทำความสะอาดต่างหากมีเดือนหนึ่งที่ริต้าเอาค่าอาหารค่าทุกอย่างมาฮั้วเล่นไฟอย่างเดียว ซื้อมั้บอย่างเดียวเงินแสนกว่า ริต้าบอกว่าเวลาไปพักขาไปเขาจะออฟเด็ก หลังๆ จะเริ่มมีพฤติกรรมอย่างนี้ พฤติกรรมที่ไม่ควรจะเป็นริต้าบอกว่าถ้าคนที่ยังไม่เคยก็อย่าไปทำ ริต้าคิดอย่างเดียวว่า มึงออฟได้ฉันก็ออฟได้ แต่ของฉันจะดีหน่อยคือจะเอาเงินแถมให้และออฟ ฉันจะเอาเงินแถมที่ให้ฉันนี่ไปออฟผู้ชายมาในเมื่อ “แกทำกับฉันได้ฉันก็ทำกับแกได้” เพราะเขาเคยบอกว่าเขาเที่ยวได้แต่คุณอย่าไปเที่ยวเลย เขาเคยออฟเด็กมาให้ริต้าแต่ว่าเวลาจะมีเซ็กส์กันริต้าบอกว่าใครจะไป แก่ผ้าโทงๆ เด็กนะ! ริต้าบอกว่าฉันไม่เอาแล้ววัฒนธรรมไทย มันด่ากัน เขาบอกริต้าว่าจะอายุทำไมอยู่กันสองคน ริต้าบอกว่าเราเห็นกันเรารักกันเราอยู่ด้วยกัน เราอยู่แค่สอง แต่มีบุคคลที่สาม ที่สี่เข้ามา มันผิดแปลก แล้วแก่ผ้าล่อนจ้อน ริต้ามาคิดอย่างเดียวว่า เขาจะถามริต้าก่อนว่าอยากเปลี่ยนไหม โดยจะไปเอาเด็กมา บางทีริต้าบอกว่าเขาพาริต้าไปเพื่อเอาใจเขาริต้าก็ต้องจีบผู้ชาย

...เราไม่เคยแบบว่าไปสีกับผู้ชายเพื่อเอาใจเขาเราก็ตองสี ที่บางครั้งสีมาเป็นกะเทยเหมือนกัน แหละ เด็กบาร์นะ ซึ่มาแล้วบอกว่าคุณชอบคนไหน คนไหนก็ได้ บอกไม่ได้คุณต้องเลือก เบอ์นั้น 35 มาเรามาถึงเพื่อนกะเทยมันบอกว่านี่เธออย่าทำอะไรฉันนะ ต่างคนต่างอยู่แล้วกัน เธอก็ไปทำกับสามีฉันแล้วกัน เพราะว่าไหน เขาจะได้ไม่ผิดปกติ ฉันไม่ยากออฟมาหรือ ถ้าผู้ชายจริงก็ไม่ค่อยมีหรอกนะ ทำงานบาร์นะ อย่างมากบีกหน่อยอย่างพวกเพาะกายนะ ก็โหดเกินไปเราก็กไม่ชอบแบบนั้นนะ จริงๆแล้วเราอยากให้สามีของเราอยู่กับเราทำอย่างที่มีภรรยาด้วยกัน ไม่อยากให้นอกลู่ นอกทาง เราถือว่าคล้ายๆ กับว่าเขาทำอย่างไรกับเรา เราทำกับเขาแบบเดียวกันกับเขา

อีกเดือนต่อมาริต้ากลับไปเยี่ยมบ้านที่อีสาน แฟนของริต้าไม่เคยโทรมาหาเลยทำให้ริต้าเริ่มรู้ตัวเองว่าเขาคงจะไปมีเด็กใหม่มาแทนที่ริต้าและคิดว่าคงไปกันไม่ได้แน่ๆ ริต้ากลับมากรุงเทพฯ และพบกับเขาเพื่อจะได้จากกันด้วยดี เขาไม่รับฟังอะไร มีการทะเลาะกันรุนแรงจนถึงขั้นลงไม้ลงมือต่างคนต่างเจ็บปวดพอๆ กัน หลังจากนั้นริต้าก็เก็บเสื้อผ้ากลับมาอยู่กับพี่สาวที่ย่านขายส่งเหมือนเดิมทั้งที่ไม่มีเงินติดตัวมาแม้แต่สักบาทเดียว “...เราหนีจากเขาก่อน” ครั้งสุดท้ายที่ริต้าไป ริต้าขนกระเป๋ามาทำเหมือนนางเอกหนังไทยซึ่งที่จริงมันน่าจะเป็นนางเอกฝรั่งมากกว่าเพราะพวกนาฬิกา:เทคฮอยเออร์ที่เขาซื้อมาจากฮ่องกงมาให้ริต้าก็ถอดทิ้งไว้ให้เขา ริต้าบอกตัวเองว่า “ฉันถึงเข้าใจว่าฉันไปอยู่กับเขาแต่ตัว สุดท้ายฉันก็กลับมามือเปล่า” ริต้าไม่เคยโทษใคร ไม่มีใครทำริต้าต่างหากที่ทำตัวเอง และก็ไม่ใช่โชคชะตา ในเวลาสองปีกว่าที่อยู่ด้วย “..เขาดีกับเรามาก” ริต้าเชื่อว่าคนเราถ้ามีความขยันก็จะไม่อดตาย ริต้าจึงหางานทำแถวที่พี่สาวอยู่ ตอนนี้ริต้าหางานง่ายขึ้นเพราะริต้าพูดภาษาอังกฤษได้ ถึงแม้จะไม่คล่องแต่ก็พอจะรู้เรื่อง

ริต้ามองว่าจุดเปลี่ยนของชีวิตริต้าคือได้มาเจอแฟนคนนี้ ซึ่งจุดเปลี่ยนนี้รวมถึงการฆ่าตัวตายที่ริต้าบอกว่าเพื่อเรียกร้องความสนใจ ตั้งแต่นั้นมาริต้าก็ไม่เคยใช้ “ไฮเตอร์” อีกเลย เพราะจำตอนควั่นอกปากและความทรมานของมันได้อย่างดี

...ก็มาเริ่มแบบทุกอย่างเปลี่ยนไปคือมีฝรั่งคนนี้แหละที่ทำให้ชีวิตทั้งชีวิตเปลี่ยน ฆ่าตัวตายเพราะฝรั่งคนนี้นะนะ เคยกินยาฆ่าตัวตายมาแล้วแต่เขาช่วยไว้ทันนะ เขาเอาเข้าโรงพยาบาลทันกินแอสซีนี และกินไฮเตอร์ มันทรมานมากเลยนะ กินไฮเตอร์แล้วตื่นทุรนทุราย เพื่อนที่โรงเรียน..ไปเจอใจ เขาว่าทะเลาะกันตอนกลางคืน เขาบอกว่าคุณไปเรียน คุณกลับมาคุณอยู่ห้องใต้ใหม่ เราอยากไปกับเพื่อนใช่ไหม เราไปเรียนอยู่ที่ตอนแรกจะไปโรงเรียน..นะ แต่เขาไม่ได้เราไม่มีเกรดเฉลี่ยเราไม่มีอะไร เพราะว่าเราแค่จบป. 6 นะ เพื่อนในโรงเรียน... ยังพูดเลยนะในห้องเขาคุยกันเรียนมาจะปริญญาแล้วคุณจบอะไรมา ป. 6 บอกเข้ามาได้อย่างไร ไปๆ มาๆ เพื่อนเลยบอกว่าใช่เส้น เมื่อก่อนที่เราใช่เส้นนะ ไม่ใช่ฉันไปสอบผ่านมาแล้ว จาก..คนว่าแล้วคนไทยเขาจะไม่ยอม ไม่ยอมเพราะอะไร เพราะเราไม่มีวุฒิ ม. 3 ปกติเขารับม. 3 ใช่ไหมละ เขาบอกว่าสอบเอาผ่านก็ไม่ผ่าน ก็ไม่เป็นไรนะ สอบผ่าน โชคดีที่ว่าเราได้เบสิคจากฝรั่งนะ นิดๆ หน่อยๆ เราอยู่ด้วยกันมา 70 ชั่วโมงไม่กี่วินาที นะกามั่วเลยแหละ ภาษาอังกฤษทั้งนั้นแหละมีแต่คนทำงานระดับปริญญาโทนะจะไปนอก คือว่ามาเรียนเอานะ โรงเรียน...เขาจะให้ตัวเครื่องบินขึ้นนะ แล้วจัดที่พักให้ด้วยหาที่เรียนให้เบ็ดเสร็จ แต่ว่าเขาประสานกับทางสหรัฐไง ถ้าใครจะไปเราก็ได้อภินันทนาการจากสามีคนนี้นะแหละที่โรงเรียน.. ก็ไปเรียนคอมก็มีแต่ไม่เป็นนะ ทุกอย่างนะไปกับการเล่นแบบฟุ้งเฟ้อ

ถ้าให้กลับมาอยู่แบบสามีภรรยาริต้าบอกว่าคงไม่ต้องการ แต่ถ้าเพื่อนที่ดี พี่ที่ดี หรือพ่อที่ดีคงอีกเรื่องหนึ่งหรืออะไรสักอย่างที่ไม่ใช่สามีภรรยาเพราะว่ามันคงเป็นไปไม่ได้เนื่องจากว่าผู้ชายคนนี้นะชอบเปลี่ยนเด็กไปเรื่อย ริต้าบอกว่าไม่ใช่ว่าเขาจะเป็นคนไม่ดีเขาเป็นคน

ดีเด็กทุกคนมาอยู่กับเขาใครชอบอะไรใครอยากได้อะไรเขาให้หมด ริต้าบอกว่าก่อนหน้านี้เขาเคยให้คนอื่นมาก่อน รู้ว่าเขามี เคยมี ไม่เป็นนะเพราะว่าเขาเจอเราครั้งแรกเขาบอก พอคุยกันรู้เรื่องนิดหน่อยเขาบอกเขาไม่เคยมีใครเป็นคำพูดคล้ายๆ ผู้ชายไทย พี่ยังไม่มีเมียคือว่าไม่เคยอะไรมาก่อน

สุโลกสี่ชมพูความฟุ้งเฟ้อของไฮโซ

เราจะไป... ทุกวันนะแบบไฮโซ จะมีพี่อีกนะชอย...เป็นเมียฝรั่งจากต่างประเทศ ... เขาจะจัดวันเกิดหมา ตอนแรกพาไปวันเกิดเราก็นึกว่าวันเกิดอะไร เกิดหมาพูดได้ล่ะราคาตัวละ 4 - 5 แสนเขาซื้อ ตอนนั้นเขาเวอร์นะ บอกแฟนอยากได้หมามาเลี้ยงนะ ชอบหมานะ คือว่ากระแสนิยมก็ต้องทำอัพเกรดตัวเองเธอเลี้ยงอีกตัวน่า ทั้งที่ไม่อยากจะจับนะเลยนะ แฟนบอกว่าน่าเลี้ยงฉันก็เธอเลี้ยงสิดาลิ่ง อะไรอย่างนี้นะจริงๆ แล้วมันผิดเลยนะ เพราะว่าอะไรรู้ไหมติดตามกระแสนะ และก็เราอยู่ในวัตถุนิยมต้องบอกว่าเสื้อตัวไหนนะออกเมื่อไรจากไหนแต่ก่อนยังเอ็มโพเรียมยังออกไซ้ใหม่ แต่พักหลังมามีสยามพารากอน มาอยู่ตั้งแต่สยามพารากอนยังไม่สร้างนะ เอรಾವัน เวลด์ เทรดยังไม่เป็นเซ็นทรัลเวลด์ หรือว่าตรงนี้เราไปตีแตกมาแล้วมีเงินไปอย่างนี้ ไม่มีเงินคือ 4 - 5 หมื่นนะ ซื้อเลยวันนั้นกระเป๋าลุ่ยสับเล็ก ๆ นะไม่รู้ซื้อมาทำไมนะ

“...เขาให้เงินใช้ทุกเดือน คิดดูนะหนูจากคนที่ไม่เคยมีอะไรนะ พอเรามีแล้วนะกลายเป็นแบบว่าลืมหืมตัวใช้เงินเดือนหนึ่ง 6 หมื่น 7 หมื่น แสนก็มีคือว่ากูจะทำแบบคือว่า เสื้อผ้า 199 ไม่ใส่ไปใส่ของแบรด์เนมนะ กุซซึนะ...” ริต้าบอกว่าช่วงที่เป็นเมียฝรั่งก็อยากทำงานและก็เคยคิดจะเปิดร้านนาฬิกาที่ศูนย์การค้า แต่สามีทักท้วงว่ามันจะเวิร์คหรือ และเสนอให้เปลี่ยนอย่างอื่น ตอนหลังริต้าบอกว่าตัวเองปฏิเสธการเรียน “...เรียนนั่นเรียนนี้ไฉนก็ไมเอาไฉนก็ไม่เอาละ..” และสุดท้ายคือพอแฟนไม่อยู่กลับมาถึงบ้านก็เล่นไฟ เล่นกับหมอนวดข้างห้องซึ่งเป็นเมียเช่าฝรั่งทั้งนั้น เล่นกันทั้งวันทั้งคืน พอรู้เวลาบ่ายสามแฟนกลับมาก็รีบไปซื้อเคเอฟซีมาให้วิ่งเข้าไปนั่ง ไปทำเป็นปิดกวาดห้องแล้วก็ทำท่านอนทำเป็นเหนื่อยจนความจริงปรากฏ “... มารยาอยู่แบบนี้นะ จนเขาจับได้ละ..” ริต้าบอกว่าตนเองคงมีจุดหรือปมด้อยตอนเด็กๆ ที่อยากได้แล้วไม่ได้ จนกระทั่งเคยถามแม่ว่าหนูเป็นลูกแม่หรือเปล่า?

...จุตมี...ตอนเด็กๆ ฉันไม่ได้อะไรฉันอายุฉันต้องไปเอาของพี่ชาย พี่สาวที่ขาดแล้วขาดอีก พี่ชาย มีกะจิตกะใจทิ้งมาให้ฉัน คล้ายๆ กตตันนะ ฉันอยากได้กางเกงยีนส์ตัวหนึ่งแม่ฉันเอาไม่ทูปตีฉันแทบจะเป็นจะตายนะ นั่นแหละคือว่าเขาแต่เด็กเราเคยเจออย่างไง ฟิดแบคที่ว่าโดขึ้นฉันมีงานมีฐานะฉันได้เงินฉันก็จะซื้อนะ บ้าเรอความสุขที่ฉันขาดหายไปตอนนั้น มีเสื้อผ้าสวย คิดดูตอนนั้น เสื้อผ้าดำแล้วดำอีก ปะหน้าปะหลังแต่พี่ชาย...ปีใหม่มาพี่ชายได้ตัวใหม่ะ เป็นน้องคนเล็กก็ต้องเซ็งลี้้อจากพี่ชายมานะ พี่สาวน้อยเสื้อ ปกติแล้วเราเคยคิดในใจว่าลูกคนสุดท้ายท้องที่เหลือน่าจะเป็นคุณหนูแต่ทำไมฉันต่าง

ที่โรงเรียนสอนภาษาริต้าบอกว่ามีแต่ลูกคนรวยมาเรียน ตนเองก็เริ่มมีความพึงพอใจ แต่ก็ยังไม่มาก “.. คล้าย ๆ กับว่าเรามาจากกลุ่มพื้น ๆ นะเราพยายามอัปเดตตัวเองขึ้นมาอยู่จุดหนึ่งนะ” เช่นการมีมือถือซึ่งเมื่อก่อนชั้นตอนไม่ยากและแพงต้องมีเอกสารสำเนาทะเบียนบ้านไปซื้อจะต้องให้สามีขึ้นเครื่องบินจากที่ดอนเมืองไปจองให้ ดอนเมืองไปลงอุบลราชธานีไปกลับ ริต้าบอกว่ามาเอาของสำเนาแค่นี้คิดน้อยก็ขึ้นเครื่องกลับ ออกจากเครื่องที่อุบลฯ นั่งลิμουซีน หรือรถไปเลย “เก้” ชาวบ้านเขาก็ให้กันล้อกันใหญ่ซึ่งพอมาคิดย้อนหลังน่าจะเก็บเงินค่าเครื่องบินค่าต่างๆ เอาไว้มากกว่า ริต้าบอกว่าเดินทางไปภูเก็ตบ่อยจนเกลียด เชียงใหม่ พักยากก็ไม่อยากจะไปเหยียบเลยริต้าบอกว่าตนไปเข้าอยู่กับลูกคุณหนูแล้ว พวกรางวัลที่เคยทำก็มองว่าต่ำต่ำ เป็นไม่ได้อยู่ในวงการบาร์มาก่อน แต่ที่ฟลุคได้สามีฝรั่งเพราะเพื่อนทำงานบาร์ ตอนนั้นริต้ารู้สึกว่าเป็นโลกเป็นสีชมพูมากทุกอย่างลงตัว คอนโดก็ดูเอาไว้แล้วแถวย่านธุรกิจและยังตกลงกับแฟนว่าบ้านเป็นชื่อของตนเพราะฝรั่งไม่สามารถซื้ออะไรในเมืองไทยได้นอกจากเช่า บรรดาเพื่อน ๆ ที่เป็นกะเทยด้วยกันพอรู้ข่าวก็มานอนกันกินกันอยู่ห้อง นอกจากนั้นโรงแรมต่าง ๆ ริต้าไปพักมาหมดช่วงนั้น

..คิดดูนะดุสิตนะโรงแรมไม่ได้ขึ้นโรงแรมเดียวเท่านั้นแหละ เสียค่าหัวแพงโอเรียลเต็ลนะ เพนนีซูลานี่โอเค แชนการ์ลี โอเค เซอร์ราตันโอเคอันนี้และที่โรงแรมอะไรนะเกรส สุขุมวิท แอมบาสเดอร์ เอเซีย ดุสิต โอเคเวิร์คนอนมาหมดแล้วนะคือว่าฉันจะอัปเป็นเมียฝรั่งหน่อย ดาลิ่งฉันอยากไปตรงนี้ ไปทานข้าวตรงนี้พอทานข้าวเต็มไวนั้นไม่กินนะน้ำเปล่ากินไวนั้น จงไปเซอรัดันไม่เคยเจอไวนั้นแบบคล้ายๆ แบบคนเราจากพื้นๆ ก็รู้พื้น คนเราจะดูได้จากนิสัยนะ การรับประทาน การแสดง กิริยา ท่าทาง ถ้าคนผู้ดีจริงๆ เขาจะอัปมาเลยสตีปในนั้นแต่ถ้าคนที่แบบว่าถ้ามันจะมาเลยนะ ถ้ามองว่าคุณจะทานอะไร ไปเซอรัดันลดยกระทางจำได้ 5 พฤศจิกายนหรืออะไรนี้... นี่แหละไปเซอรัดันลดยกระทาง ล่องเรือเจ้าพระยาครูสนะ ล่องเรือกินไวนั้นแบบว่าเมามาย ไม่ได้สติ ฝรั่งเขาก็อายนะเขาก็ให้เพื่อนเขาที่เป็นฝรั่งด้วยกัน ผู้หญิง ผู้ชาย พยุงขึ้นรถไฟไม่ได้คือว่าเข้าโรงแรมที่นั่นแหละกินที่นั่นนอนข้างบนนะ คินละ 4-5 พัน วิโอฟินอนไปเถอะ ทั้งที่ไม่รู้ฝรั่งคนนั้นเขาคิดอย่างไรกับเรานะ เราโอเคบอกว่าอยากไปนี่ เขาก็โอเค ดาลิ่งไปนะ คิดดูนะ

ช่วงที่เรียนอยู่ริต้ากลับมีความคิดเชิงธุรกิจของ “ความสัมพันธ์” ขึ้นมาในขณะที่เรียนและพบคนต่างชาติมากขึ้น อันที่จริงริต้าได้ความคิดเช่นนี้มาจากเขา ซึ่งริต้าจำได้เสมอ “เชิร์ช ไทม์ มั่นนี้” ริต้าบอกว่าพูดง่าย ๆ แล้วความหมายของมันคือ เขาอยู่กับริต้าเพื่อเชิร์ช จ่ายเงินให้ไม่มีอะไร

...เรา (เรียน) แค่ 3/4 นะอาจารย์ที่แบบแคนาดามา สหรัฐมา เราก็ก้าวไปแล้ว ภูเริ่มจากคนนี้จะจับคนนั้นนะ คิดแบบธุรกิจเข้ามาแล้วนะ เริ่มจากเด็กบ้านนอกธรรมดา มาทำงานโรงงานหลังจากนั้นแล้วนะเริ่มแต่งงานแล้วมาอัปเดตตัวเองขึ้นมา ด้วยสัมพันธ์ภาพจากกลายเป็นคนไม่รู้อะไร ไม่รู้

จะทำอะไรนะ ใช้ของนอก น้ำหอมพวกแซนแนล ปราด้า กระเป๋าเสื้อผ้าใช้พวกนี้หมด ทุกวันนี้หลังๆ ก่อนที่เลิกกับเขาและกินยาตายนี้เรากลับไปอยู่บ้านนะว่าจะฆ่าตัวตายอีกครั้ง ทำตัวเหมือนจมน้ำลงนะ คล้ายๆ กับเศรษฐกิจไทย คนไหนที่รวยแล้วก็จนไม่ลง แต่ทุกวันนี้คิดอย่างเดียวคือว่าสังขารไม่ใช่สิ่งเที่ยงแท้ เราคิดอย่างเดียวว่าเราจำคนที่เรารักมากที่สุดก็คือว่า จากเคยคิดว่าช่วงลมหายใจสุดท้าย ก่อนตายขอให้เจอหน้าเขาสักครั้ง จะเอ่ยคำว่าขอโทษแด่นั้นแหละ

ริต้ามองว่าเขาให้ชีวิตใหม่กับริต้า คือพาไปทำขาที่โรงพยาบาลชั้นเลิศ เวลาเห็นรอยเย็บที่ขา ริต้าจะคิดถึงเขา ยังเก็บรูปเอาไว้ที่ห้องเพราะบางครั้งเข้าบ้านความรู้สึกดีๆ กับผู้ชายคนนี้ คนละเชื้อชาติ คนละศาสนาและก็เพราะคำว่าเขารักเรา ตอนแรกริต้าก็คิดว่าเขาเล่นๆ ริต้าจำคำเขาได้ว่า “...มันขึ้นอยู่กับตัวคุณว่าทุกสิ่งทุกอย่างคุณจะเรียนจบได้มหา'ลัยผมจะส่งเสียไปเรื่อยๆ ก็ต่อเมื่อขึ้นอยู่กับตัวคุณนะ” ริต้าก็เชื่อว่าขึ้นอยู่กับตัวริต้าจริงๆ ริต้าทำตัวเองริต้าบอกว่าฉันมาแต่ตัว ฉันก็จะไปแต่ตัว ริต้าคิดว่าริต้าปีกกกล้าขาแข็งแล้ว ริต้าบอกว่ายังจำคำพูดของแฟนได้เมื่อเจอกันอีกครั้งหนึ่งซึ่งเขาพูดว่า “...คุณทำผมก่อนนะ คุณไปจากผมก่อนนะ ผมไม่ได้ไล่คุณไป...” ริต้าบอกว่าเป็นคำพูดที่เจ็บปวดที่สุด และคำพูดแบบนี้บางครั้งทำให้ริต้าเมื่อคิดถึงมันก็ร้องไห้ไปสามวันสามคืน

ก่อนจะมาถึงวันนี้

ชีวิตของริต้าเคยพบเจอชายที่มาวุ่นวายในชีวิตตั้งแต่อายุ 13/14 - 15 ปี เป็นคนในละแวกบ้านเดียวกันและเมื่อระลึกย้อนกลับไปที่ริต้าคิดว่าตนถูกเอาเปรียบจากผู้ชายเหล่านี้

คิดว่าเค้าเอาเปรียบเรานะ ทำให้เราเป็นแบบนี้ชีวิตเราก็คงไม่เป็นแบบนี้เค้ามาทำให้เรามีความรู้สึกบางอย่างเกิดขึ้นมา และเราก็ไขว่คว้าไปเรื่อยๆ ถ้าเราแบบว่ามันถูกครรถลงคลองธรรมใช้มีย ถ้าเค้า เรารู้ว่าเราเป็นตุ๊ด แต่คือว่าคำว่าตุ๊ด กับคนอยู่บ้านนอกนะ ถ้ายังไม่มีใครมาทำเหมือนเป็นกลัว เหมือนผู้หญิงทั่วไปนี่นะ เราก็จะได้แบบว่าระมัดระวังตัวได้ แต่ถ้าคือว่าในเมื่อมันเป็นไปแล้ว เราก็เคยผ่านอะไรมาแล้ว ความกล้าความด้นเกิดขึ้นมาได้ทันที ก็มันเจอมาแล้วเหมือน พวกผู้หญิงเค้าพูดนั่นแหละนะ เจอผู้ชายคนไหนก็อยากรู้ว่า ผู้ชายเท่าไร จะเด็ดไหม...

อะไรทำให้ริต้าพูดเช่นนั้น ริต้าพบคนที่ถูกใจครั้งแรกอายุราว 13 ปี ผู้ชายคนนั้นอายุ 17 ที่ริต้าชอบเขาเพราะคำพูด เวลาเขาพูดจាកับริต้าทำให้ริต้ารู้สึกว่าเขาเป็นผู้หญิง “คล้ายๆ กับว่าเราเป็นผู้หญิง...” เขาทำกับริต้าเหมือนเป็นคนแรกของเขาและกำชับว่า “... ทำยังงี้กับพี่แล้วก็... อย่างนี้แล้วอย่าไปทำกับคนอื่น” ริต้ามานึกถึงตอนนี้แล้วก็เหมือนกับนิยายน้ำเน่า ด้วยที่เป็นเด็กยังไม่ค่อยรู้ประสีประสาริดากก็ได้แต่พยักหน้าอย่างเดียว เวลาผู้ชายคนนั้นมาหา ริต้าจะรู้พอถึงเวลาริต้าจะลงจากบ้านไปหาเขา เขาจะมาหาแทบทุกคืน ซึ่งเมื่อถึงเวลาที่ริต้าแต่งเป็นผู้หญิงคอยรอรับ ราวกับนางซิน (ซินเดอเรลล่า) แปลงโฉมยามก่อนเที่ยงคืน ริต้าย้อนคิดถึงเรื่องในอดีตเกือบยี่สิบปีมาแล้ว

ว่า...ว่าแต่เรานุง (ผัวตุง) ได้เฉพาะตอนกลางคืนนะ บางครั้งถ้าถูกจับได้ คล้าย ๆ กับเวลา
เรามีจำกัดมากตอนที่ถือว่าแบบว่าผู้ชายจะมาหา เราก็ทำปึงทาแป้ง เราคิดว่าเราแบบว่าเราเป็น
ผู้หญิง อย่างเค้าจะบอกว่ามารอฟีเวลานั้นเวลานั้นะ คอกควายอะไรยังงี้ แล้วจะมารับจะพาลง
กลางทุ่งมั่งเพราะว่าบ้านอยู่ข้างทุ่ง พอเสร็จสมภารมภ์หมายแล้วก็จะมาพาหนูกลับบ้าน

เวลาวางก็เหมือนกัน ตอนกลางวันพ่อแม่ไม่อยู่บ้านก็จะมาหาพาเข้าห้องน้ำ หรือที่
ไหนก็ได้ที่ลับ ๆ ตาคณ เสร็จแล้วก็จะกลับไปแต่ขณะเดียวกันริต้าก็รู้ว่าพอกลับไปเขาก็จะไปจับ
สาว ริต้ารู้สึกเจ็บกับเรื่องนี้และบอกว่า “เราก็คิดเหมือนกันนะ เออยังงั้นทำไมเวลาเราได้ก็บอก
ว่าอย่าไปยุ่งกับคนนั้นคนนี้...” ริต้า บอกว่าเค้าคือคนแรกที่ล้อชิปไปโดยข้างล่างเพราะริต้า
หลงเชื่อ คำหวาน คำปลอบโยน ซึ่งริต้ามองว่าไม่ได้รุนแรง จะรุนแรงก็เมื่อเขามีอารมณ์เท่านั้น
แต่ทำไมได้ลงไม้ลงมือ ริต้าย้ำว่า “ชอบแต่ก่อนรัก” ริต้าไม่กล้าบอกพ่อแม่เพราะเขาย้ำหนักย้ำหนา
“ไม่กล้าเพราะเค้าก็บอกว่านี้น่ารักนะ อย่างงั้นอย่างงี้ คนแรกเค้าจะพูดอย่างงี้แหละ อย่าไปพูดให้
ใครฟังนะ เรื่องของเราแล้วก็อย่าเอาพูด บางทีก็จะมาหาบ้านแล้วบ้านเราคนละหมู่กัน ที่พี่มาหา
แล้วก็อย่าเอาไปพูดให้พ่อแม่ฟัง อย่าเอาไปเล่าให้ใครฟัง”

คนมาต่อแถมกับริต้าสามคนในเวลาไล่เลี่ยกัน ความรู้สึกริต้ากับผู้ชายคนแรกดูเหมือน
เป็นความรักแต่ที่เหลือกก็ต่างกันไป “...ก็มันมีมาในช่วงหนึ่งนะ ก็ประมาณ สามคน จากคนที่แรก
ที่มาทำกับเรานะ จะชอบ คล้าย ๆ กับว่ามันเป็นรักแรกของเรา...รู้สึกแอบปี๊ที่ได้อยู่กับเค้า เค้า
บอกให้เราทำอย่างไร ให้อย่างไร เราก็กทำให้หมดเพราะเราชอบเค้า แต่พอตอนหลังคนนี้ก็ห่าง ๆ
ไป ซึ่งมารู้ทีหลังว่าไปมีเมีย “แต่คนที่สองเราไม่ได้ชอบ แต่เค้านี้ตามกันไ มหา...ผู้ชายได้คนนี้
นะว่าเค้าก็เลยมารุมโทรมกันอย่างนี้” ผู้ชายคนแรกกับคนที่สามเป็นพี่น้องกัน ทั้งสามคนแะ
เวียนมาหาต่างวาระด้วยหลากหลายลีลาตั้งแต่หลอกล่อให้เคลิ้มด้วยคำพูด แม้จนกระทั่งจุด
กระชากลากถูไปกระทำชำเรา คนที่สองที่มาอยู่กับริต้าทำให้ริต้ากลัว เวลาริต้าจะกลับจากตลาด
ช่วงตอนเย็นจะวิ่งกลับ เวลาอยู่บ้านคนเดียวจะปิดหน้าต่างและไม่ลงไปในไหน คนที่สองริต้าบอก
ว่าจะชอบโชว์อวัยวะเพศ “...แบบว่าเวลาลับตาคณจะควักออกมาให้ดูเลยนะ” ริต้าสะท้อน
ความรู้สึกว่า “เราไม่ชอบนะคะ แต่ว่าเราหลักก็ไม่ได้ แต่คือว่าในใจคือว่าทำให้เสร็จไปเลย” แต่
ส่วนหนึ่งที่ริต้าบอกว่าต้องเป็นไปอย่างนั้นอาจเพราะไม่มีใคร และตอนนั้นคิดว่าเคยเสียมาแล้ว
สักครั้งจะเป็นไรไป อีกอย่างก็เพราะอาจจะใกล้ชิดเพราะเจอบ่อยตอนไปเลี้ยงควายและคิดถึง
คนแรก ริต้าบอกว่าคนที่สามยิ่งร้ายเป็นพี่ชายของคนหนึ่ง ริต้าคิดจะเอาชนะโดยมองว่าถ้า
ไม่ได้น้องเราก็ก้อาพื่อเพราะได้ยินว่าคนแรกไปมีเมีย อย่างไรก็ตามริต้าก็ยังมีเมตตาให้แก่
พี่น้องคู่นี้โดยบอกว่าสงสารเลยไม่บอกพ่อแม่เขา โดยคนที่สามเวลามา จะมาส่งเสียงเรียกริต้า
และพาไปนอนตามทุ่งนา ตามป่า แล้วก็พากลับ ริต้าบอกว่าเวลาให้ทำอะไร ข้าง ๆ ป่าก็พาลง

ไปที่ลับๆ ตาคณ “...แบบว่าจิกกอดคอเขาไว้ มึงอย่าไปพูดอะไรยังงี้ ไม่งั้นฆ่าทิ้ง” ซึ่งริต้าก็กลัวมาก

เหตุการณ์เป็นไปเช่นนี้จนคนเริ่มจะสังเกต โดยเฉพาะริต้าบอกว่าคนที่สองนี้ทำ “ประเจิดประเจ้อ” หมายความว่านี่จะมาอีกมา คิดจะมีเพศสัมพันธ์ก็แอบพาลงทุ่งไป คนก็พูดกันว่า “...มีหน้ากว่ามันไม่ไปจีบสาว ไม่กินเหล้า ไม่ดมกาว มีของแถมแล้วกะ...” มีของแถมหมายความว่ามีคน “บ๊อบ” ให้ เรื่องจึงฉาวโฉ่ที่สุด ริต้าบอกว่าที่พวกนี้ทำอย่างนี้ได้เพราะไม่มีกฎหมายคุ้มครองตน “...มาทำกับเราอย่างนี้กระทำให้เราไปเลย แต่ว่ามันทำไม ไม่ได้เพราะไม่มีกฎหมายที่ไหนคุ้มครอง ผู้ชายตั้งแต่เล็กจนแก่”

วันนี้ริต้าอยู่ที่บ้านแต่พวกเขาคงกลัวริต้าเพราะแรงขึ้นเก่งขึ้น แต่ตอนนั้นริต้ากลัว ริต้าก็เฉยๆ ทุกวันนี้ก็ไม่ค่อยคุยกัน ริต้าบอกว่าเมียผู้ชายเกลียดริต้าแทบตาย ซึ่งริต้าไม่รู้จะทำไม ทั้ง ๆ ที่มันไม่ยุติธรรม ริต้าบอกว่ามีคนข้าง ๆ บ้านเอาไปพูดบอกว่าริต้าเคยมีอะไรกับสามีของเธอ “...อีนี่เคยเป็นเมียเก่าผัวมึง” พอผู้หญิงรู้ก็ไปถามสามี สามีก็ปฏิเสธจึงมาถามริต้าซึ่งริต้าบอกว่า “...เธอจะมาคิดอะไร ฉันเป็นกะเทย” ผู้หญิงไม่ยอมเชื่อเลยต้องมานั่งอธิบาย “ก็ลักษณะของผัวเธอ...” และมันตรงประเด็นเลยพูดไม่ออก ทุกวันนี้ริต้าบอกว่าเขายังอายอยู่ ซึ่งริต้าบอกว่า “สมน้ำหน้ามัน” ส่วนคนแรกที่ริต้าชอบริต้าบอกยังพบกันและไม่เคยพูดถึงเรื่องเก่า การพูดก็เป็นลักษณะคนบ้านเดียวกัน ริต้ามองว่า “...เค้ายังสุภาพบุรุษอยู่” เขาไม่พูดถึงเรื่องที่เคยมีอะไรกัน จริง ๆ ริต้าอยากให้พูดและเวลานั่งคุยก็พยายามโน้มหน้ากลับไปว่าเมื่อก่อนอายเป็นอย่างไร แต่เขาบอกว่า “โ้ยยอายลืมหืมแล้ว” ริต้าบอกว่าจะลืมหืมได้อย่างไร “หนูยังไม่ลืมหืมเลยนะ”

2 คืนกับ 1 วัน: หายนะแห่งชีวิต

ตั้งแต่วันที่ริต้าออกจากบ้านฝรั่งมา ริต้าก็คือคนขายเสื้อผ้าไม่ใช่เมียฝรั่งอย่างที่เพื่อน ๆ พูดอีกต่อไป เรื่องราวที่เปลี่ยนชีวิตของริต้าไปอย่างไม่สามารถหวนคืนกลับมาได้อีกเกิดขึ้นเมื่อริต้าได้มารู้จักเพื่อนกะเทยที่ขายผ้าอยู่แถว ๆ นั้นเหมือนกัน ดูทั่วไปเขาขายผ้าเหมือนกับริต้า เงินเดือนก็ไม่มากกว่าริต้า แต่ริต้าสงสัยว่าทำไมดูเขามีเงินใช้จ่ายมากกว่าเงินเดือนที่เขาได้รับ เวลาผ่านไป...ริต้าก็สนิทกับเพื่อนคนนี้มากขึ้น เมื่อสนิทกันเพื่อนกะเทยของริต้าก็บอกกับริต้าว่า ทุกวันนี้อาศัยเพียงเงินเดือนขายเสื้อผ้าคงไม่พอกิน ต้องทำ “อย่างอื่น” ด้วยถึงจะอยู่ได้ อะไรคืออย่างอื่นที่ว่ำนั่น จากนั้นริต้าก็ทำเหมือนเพื่อน คือ วึ่ง “ของ” รับจ้าง ซึ่ง “ของ” ที่ว่ำนี่ก็คือ ยาบ้า

หน้าร้อนปีนั้นริต้ากับเพื่อนกะเทยอีกคน ไปแถวคลองเตยเพื่อรับยาไปส่งแถวย่านธุรกิจบันเทิงกลางใจเมือง ตอนขากลับก็พากันมาขึ้นรถแท็กซี่ รถออกวิ่งได้สักพักมีรถตำรวจจำนวนหนึ่ง ตามประกบริต้ากับเพื่อน สุดท้ายริต้าก็ถูกจับแต่เพื่อนโดนปล่อยเพราะไม่มีของกลางในมือ ริต้าถูกจับวันศุกร์ ติดกับเสาร์ – อาทิตย์ เลยต้องฝากขังไว้ที่ สถานีตำรวจ 2 คืน

กับอีก 1 วัน ที่เคยได้ยินมาก่อนว่าอยู่ในคุกกะเทยเหมือนนางฟ้า ริต้าไม่ได้ถูกคิดสักนิดว่ามันน่าขยาดกลัวแต่อย่างใด คนบอกว่า “มึงเข้าไปก็รู้”

ยังไม่เคยรู้มาก่อน และอย่างมากเพื่อนที่เป็นกะเทย เขาเคยพูดให้ฟังไง เขาเล่นไฟเราคิดว่ามันคงจะไม่หนักเพราะเขาเล่นไฟไซ้ไหม เราคิดว่าคงไม่หนักเขาบอกว่า อยู่สน.นะสบายเธอ อย่างกะเทยบางคนมาพูดนะ ถึงคุกใหญ่ มันพูดถึงสน. สบายเราเหมือนนางฟ้านี้แหละเธอ เราก็อึดไม่สวย อย่างฉันคงจะเป็นนางฟ้านะ คอยกับเขาไปอย่างไรก็ไม่เป็นไร 4 - 5 วันก็ออกแล้วนะ

ริต้าคิดว่าวันแรกที่ริต้าผ่านเข้ามาในคุกเล็กเหตุการณ์ 2 คืนกับอีก 1 วันคงจะผ่านไปมาแล้วผ่านไป แต่มันไม่เป็นอย่างนั้น หลังจากชักรประวัติเรียบร้อยก็เข้ามาอยู่แดน 3 รอกการจำแนกไปอยู่ตามแดนต่าง ๆ แล้วแต่คดีของแต่ละคน การจำแนกแจกแจงนั้นทำโดยการสอบถามเมื่อเข้าไปในคุกพอเดินเข้าไปจะถูกถามว่า “ใครเป็นกะเทย” เป็นการจำแนกคน โดยพวก “นาย” (สัสดีหรือผู้คุม) จะให้หัวหน้ามาถาม นักโทษชั้นดี (สวะตามคำพูดของริต้า) เพราะรู้กันว่าต้องส่งส่วยอะไร แต่ผิดกับที่รู้มาแต่ดันริต้าบอกว่ามันคือ **นรคนเป็น** ดีๆ นี่เอง ริต้าเล่าเหตุการณ์ที่ริต้าอยากจะลืม คืนแรกของนรคนบนดินห้อง 1 แดน 3 ว่า กะเทยอยู่แดนสามแล้วจำแนกมาเรอกาม 1-2 คืน ถ้าคนไหนหน้าตาดี ริต้าบอกว่าจะถูกส่งเข้าไปในแดนกะเทยเป็นอาทิตย์

เป็นแบบว่าเป็นอะไรที่ในชีวิตจำตลอดชีวิต และก็ไม่เคยลืมวินาทีตรงนั้นนะเราไม่คิดว่า เราเกิดมาเป็นเพศแบบนี้แล้วเราโดนต้องก้าวไปอยู่ในนั้นนะ...พอเข้าไปส่งเราก็ตัดไปจำแนกห้องแดนจำแนกแดน 3 เข้าไปทุกคนต้องเข้าไปอยู่แดนนั้นแดนจำแนก นักโทษ ถ้ากะเทยเขาจะกักไว้นานหน่อยนะ กักไว้เพื่อมาเรอในแดนนั้นให้มันหมดก่อนพูดแบบหยาบๆ นี่แหละนะ คือว่าคืนนี้ คืนแรกนะหนูนอนห้อง .. หนูจำได้ 35 คนคะคือว่าคืนนั้นไม่ได้นอนหรอก คนนี้ก็ลากไป เจ็กลากไปไทยลากมาจะเป็นห้องกรงไง นายเขาจะส่งเราต่อเมื่อบ่ายสามระฆังเป๊งๆ เขาเขี่ยยอดห้องนี้เท่าไรขึ้นไปแต่ถ้าขึ้นไปสมมุติว่าเรา เขาเขี่ยยอดเราเราไปตกห้องสองนะแต่คนห้อง 1 เขารู้แล้วว่าเรามาอย่างพวกเรามา 5 คนนะห้อง 1 นี่มันจะวิ่งมา หัวหน้า ไอ้...ใหญ่มันจะมาเลยมาลากตอนเราเข้าไปห้องเราเลย มาล็อก นายก็รู้ มันพวกนาย คือสัสดีมันรู้ทุกอย่างเห็นเป็นใจกัน แต่มันไม่ทำ เพราะว่ามันได้เงินจากพวกนี้นะ พวกตัวขงเบ้งมันเข้าไปอยู่ในคุกนานๆ แล้ว หัวมันจะแพรวพราวเลยหัวเป็นธุรกิจ เลยนะ หลังจากที่เจอแบบนร 35 คน ...เราอาจจะครั้งนั้นแหละที่ลืมไม่ลงเลยนะบวมมากเลย คือว่าหนูยืนนะพูดตรง ๆ นะ ขาสั้นไปหมดน้ำของผู้ชายไหลออกมาไม่ขาดเลย เพียงแต่ว่าอะไรที่ทนได้และคืนสุดท้ายนะ ที่เรามันรู้ว่าเราเจ็บขนาดไหน มันก็ดีที่จะทำให้ได้ ไอ้คนนั้นไม่ได้กอดคอยืน ไอ้คนหนึ่งออก ไอ้คนหนึ่งเข้าอยู่อย่างนั้นแหละ ไอ้ที่คนที่ไม่ทำเราก็มีสงสารเราก็มักพูดไม่ได้เพราะว่าเข้าไปพร้อมกัน ไอ้ตัวเล็ก ๆ ก็ได้แต่มองเรา รู้ว่าเขาสงสารแต่มันทำไม่ได้ ถ้าลุกขึ้นมาก็กั๊กห้องสงสารพี่ใหญ่สังขยา ตักกันตายนักโทษตักกันตายหาว่าเป็นไข้ตาย บิดเบือนความจริงตายคุณนะเลวที่สุด

นรามีจริง ริต้าถูกผู้ชาย 35 คน ในห้อง 1 ที่ไม่เคยลืมเลือน รุมข่มขืนริต้าจนครบทุกคน ครั้งเดียวไม่พอยังวนเวียนทำอย่างนั้นทั้งคืน คืนนั้นทั้งคืนริต้านอนไม่หลับกลัวไปหมดเจ็บเจียนตาย ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจ ริต้าคิดว่าคงไม่มีมนุษย์ทั้งหญิงชายหรือกะเทยที่อยากจะถูกระทำอย่างนั้น อมนุษย์พวกนั้นไม่รู้คำว่าสงสารเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ในคุกคำว่าพี่น้องเพื่อนคงจะหายาก เพราะแต่ละคนที่เข้าอยู่ใน ณ ที่นี้ สังคมเขาไม่เคยตราหน้าว่าคนดีนักโทษรายใหม่ต้องตื่นแต่ตอนเช้า เสร็จแล้วเข้าแถวนับจำนวน จากนั้นค่อยทานข้าว หลังจากนั้นริต้าบอกว่าไอ้พวกคนแก่มันจะมาเลือกเอาตัวไปทำงานให้มันเหมือนวัวควาย หรือสัตว์เดรัจฉาน “ฉันต้องทรมานกับพวกเดนมมนุษย์ในคุกที่สถานีตำรวจ สิ่งที่ไม่เคยคิดและไม่เคยทำฉันได้ยืนแต่คนอื่นพูดกัน แต่ไม่คิดว่าจะโดนกับตัวเองในครั้งนี้ **ใช้บางครั้งคนอื่นอาจจะคิดว่าเป็นเรื่องธรรมดาไปกับกะเทย เพราะเขาคิดว่ากะเทยต้องเหมือนกันหมด แต่ 2 คืนกับ 1 วัน...**” ตอนเข้าไปที่ฝากขัง เข้าไปคนเดียวเจอกับกะเทยที่อื่น กะเทยก็จะมานั่งคุยกันวันนี้หล่อนโดนก็ไม่ว่า เข้ามาเมื่อวานโดนก็ไม่ว่า

อันที่จริงริต้าอาจจะไม่ต้องเข้าคุกก็ได้ถ้าตอนถูกจับไปโรงพักแล้วจ่ายเงิน ที่บ้านริต้าไม่รู้ว่าจะถูกจับแต่เพื่อนไปบอกพี่สาว พี่สาวถามว่าจะให้ทำยังไง ทำไม่ถึงเป็นขนาดนี้ เลยเอาโทรศัพท์ไปจำหน่ายเพื่อจะเอาริต้าออก แต่ตำรวจบอกว่ารอให้ถึงวันจันทร์ อาทิตย์ฝากขัง วันจันทร์มาถึงบอก 5,000-10,000-15,000 พี่สาวบอกมีผู้หญิงโทรมาเอาเงิน 10,000 ก็ได้ให้ติดต่อก...แต่ให้มาติดต่อเองจะดำเนินเรื่องให้ พี่สาวบอกขอดูก่อน ริต้าบอกว่าเราอย่าไปเสียเลยเพราะรายได้เราก็ไม่มี พี่น้องเราก็กินงาน สู้ไว้นะในเมื่อชะตากรรมฟ้าลิขิตแล้วตั้งแต่นั้นก็ส่งขึ้นศาล ยังไม่ได้ตัดสินไต่สวน ฝากขัง

ริต้ามองว่าตนถูกจับเพราะชะล่าใจและความจมไม่ลง ริต้าเคยเสพยาแล้วไปเที่ยวกับเพื่อน แต่ตรวจปัสสาวะแล้วไม่มีสีเพราะมีวิธี ทำให้ออดเหมือนปาฏิหาริย์ ที่พักที่ริต้าอยู่เป็นห้องเช่าเล็กๆ แคบๆ ห้องละพันกว่าบาท ห้องน้ำรวมเท่านั้น ไม่เหมือนกับที่เคยอยู่กับฝรั่ง ริต้าขายยา ก็เพราะเงินเวลาอยู่บ้านเช่าริต้าก็กลัวถูกจับเหมือนกัน ตอนอยู่ในห้องจะคอยเช็คโดยมองดูเงาสะท้อนที่พื้นปูน ถ้าเป็นร่องเท้าผิดปกติ หรือไม่ส่งเสียงมาก่อนก็จะไม่เปิด มีบทเรียนเพราะเคยโดนเจ้าหน้าที่หมายความว่าถูกจับเอาเงินไปหมด

เช้าวันจันทร์ตำรวจส่งผู้ต้องหาทั้งหมดไปที่ศาลอาญาแห่งหนึ่ง ริต้าบอกว่าคดีของริต้าคือฝากขังเพื่อไต่สวนและสืบเสาะต่อไปอีก 6 เดือน หลังจากนั้นริต้าก็ได้มาอยู่ที่หรือคุกใหญ่ตามที่ริต้าเรียก ริต้า บอกว่าพวกที่เป็นกะเทยจะมีหัวใจคมไปอีกทีหนึ่ง เพื่อที่จะเอาไปให้พวกสว่อีกพวกคอยเลือกเอาไปทำงานให้มัน ริต้าบอกว่าในคุกมีช่องเหมือนข้างนอกแต่ข้างนอกมันอาจจะอยู่ในที่มืดสนิทหรือที่ไม่มีใครเห็น แต่ข้างในคุกอยู่ข้างกำแพง ราวตากผ้า ห้องน้ำที่ไม่มีอะไรกันเลย

ริต้าได้ย้ายมาอยู่แดนพยาบาลที่จะมีเฉพาะกะเทยกับคนแก่ ๆ อยู่ ความรู้สึกตอนนั้นริต้า บอกว่าดีขึ้นมาน้อยหนึ่งที่จะได้ไม่ต้องนอนผวากลัว ริต้าเล่าต่อไปว่าเพื่อนกะเทยคนหนึ่ง

ออกมาจากศาลเด็กเยาวชนเพราะอายุเกินเขาส่งไปในทะเบียนแดน “พยาบาล” ซึ่งจะเป็นที่เขา
เอากะเทยไปไว้ แทนที่จะตรงไปยังแดนพยาบาลปรากฏว่าไปตกอยู่แดน “ซามูไร” แดน 5
(พวกสีกลาย) “...มันแบบว่ามีเก้งกุกก็เก้งมึงก็เก้ง คนเก้งคือว่าได้เป็นเมีย มันซื้อตัวไปเลย” เมื่อ
พวกนี้รู้ข่าวว่ามีเด็กคนมาใหม่ อายุเท่าไร หน้าตาอย่างไร ก็จะมีเหมือนกับสั่งอาหาร
สั่งพิซซ่า กว่าจะได้ตัวคืนมาแดนพยาบาล ประมาณ 2- 3 วัน ซึ่งก็จะ “โดนเยอะเหมือนกัน”
ที่แดนพยาบาลนี้รู้ตัวแล้วว่าจะมีหลายอย่างถ้าพวกที่แดน 5 จะมาแดนพยาบาลจะบอกว่าไปหาหมอ
การไปหาพยาบาลของนักโทษก็เท่ากับมาเที่ยว “...พวกเรานี้แหละเป็นอีตัว...มันจะเช็คจำนวน
ของพวกมัน มา 10 คนอย่างนี้กลับไปมันก็ให้ 1 2 3 นักโทษ นช (นักโทษชาย) นั้น นช นี้ออกมา
ก็ไล่กันมาถึงนะ พอเข้าผู้คุมมาแล้ว หัวหน้านั้นก็เป็นคน ...คุณจะทำอะไรกันก็ได้ ...แต่สุดท้าย นี่
มีอาชีพขายบริการ....”

อยู่ในคุกต้องทำสารพัด ต้องลงไปรื้อห้องส้วมกับกะเทยมีนมผมยาว ริด้าขอให้
นึกถึงสภาพ “จะลงหรือให้ถีบ” โดยริด้าบอกว่าเขาจะให้กะเทยทำงานเหล่านั้น ส่วนผู้ชาย
คุมกะเทยอีกที ถ้ากะเทยสวยาอาจจะหลีกเลียงได้โดย “น้องต้องยอมพี่” นอกจากนั้นกะเทยยัง
ถูกตอกย้ำการเป็นกะเทย ริด้าบอกว่าเห็นพี่คนหนึ่งทำผิดหน้าตาสวย โดนยาและ กลิ้งไป
ทำเหมือนเป็นสัตว์เหมือนไล่หมูไล่หมา แต่ไม่มีใครกล้าหือ ริด้าย้ำว่ากะเทยทุกคนเข้าไปในจุด
นั้นไม่มีใครชอบ อยู่ข้างนอกอาจจะหาผู้ชาย ผู้ชายมากก็จริง เจอบ่อยๆ ถ้ากะเทยไม่ได้ปลุกฝั่ง
ความเป็นกะเทยโดยสันดาน เจอแบบนั้นไปเป็นผู้ชายดีกว่า เป็นเกย์คิงหรืออะไร แต่ริด้าเป็น
กะเทย ถ้าให้เข้าไปอยู่ตรงนั้นขอตายดีกว่า ริด้าบอกว่าอยู่ในคุกไม่มีสิทธิเรียกร้องอะไรเพราะ
คุณคือนักโทษ ริด้าไม่รู้ว่าจะตนเองทนได้อย่างไร

ตอนนั้นหนูคิดหนีไปเกือบว่าไปแล้วละ ไปหมายถึงบ้า ว่าหนูมีพี่กะเทยอีกคนเขาพี่ทนต์ได้เขา
จะเอาไปอยู่ด้วย เขามีบ้านเล็กบ้านใหญ่จะมีพ่อบ้านแม่บ้านหมายถึงลูกบ้านอะไรอย่างนี้ คือว่า
ญาติแกมาเยี่ยมแกจะต้องมาขอรายงานฉันนะ จะเอาอะไรไปขายในเศษกระดาดให้ และเธอไปคุย
กับญาติมีปลากะปอง 1 ลังและมาฆ่า 1 ลัง เอามาถือว่าทำกินกันทั้งบ้าน คนที่มีใครมาเยี่ยมก็ทำ
แบบเดียวกัน ชักผ้าก็ชักผ้า คนที่เขาชักคือพ่อบ้านแม่บ้าน คนที่เป็นใหญ่ที่สุดก็อย่างนั้นไม่มี
ประชาธิปไตยไม่พอใจก็ชกหน้ากัน ใช้อันแกงก็อยู่ได้ ก็มี 2 อย่าง ทำให้ไปแล้วกลับออกมาเป็น
คนดีได้เป็นผู้ที่ช่วยเหลือสังคมได้ และอีกในเข้าไปแล้วกลับออกมาร้ายกว่าเดิมอีก กลับไปคุกเข้า
แล้วเข้าอีกกูรู้แล้วว่ากฎกติกาการขังมันเป็นอย่างไร กูรู้กูไม่มีอะไร ชักมันนะกะเทยมันมาทำ
เราแล้วนะเมื่อเช้านี้มึงรู้ไหมว่าเมื่อคืนใครเป็นผัวมึง

ปลายปีนั้นศาลตัดสินยกฟ้องปล่อยปรับ และควบคุมความประพฤติเป็นเวลา 1 ปี
เวลา 20.00 น. ริด้าได้เดินออกจากนรกเสียที! รู้สึกดีใจมาก “...หนูออกมา...เดินอย่างไร
ก็เดินอย่างนี้...ถอยหลังออกเลย ก็เดินแบบนี้ก็กลัวจะต้องมีเคล็ดลับกลั้วกลับเข้ามาใหม่ เดิน

ถอยหลังออกมาและก็...คือว่าเดินออกมาคือว่าเดินออกมาไม่ย่ำหันหลังเดินออกมาเลย”
ริต้าสัญญากับตัวเองว่าจะไม่กลับมาที่คุกอีกตลอดชีวิต

เคยเที่ยวผู้หญิงไหม ?

พี่สาวพาริต้าไปหาหมอที่โรงพยาบาล เพราะอาการของริต้าหนักกว่าเดิม หมอเจาะเลือดไปตรวจ จากนั้นเขาก็ถามริต้าว่าเคยเที่ยว “อย่างว่า” ไหม? ริต้า “ง” กับไอ้ที่อย่างว่ามันอย่างไรน หมอเขายิ้มแล้วตอบว่า ก็เคยเที่ยวผู้หญิงไหม ริต้าตอบว่า**ไม่ได้ชอบผู้หญิง** ทำไมหมอถึงถามอย่างนั้น สรุปแล้วริต้ากังกับคำถามของหมอ จนกระทั่งหมอมหาญาติของริต้าจึงถามหมอไปว่า มีอะไรผิดปกติเกี่ยวกับตัวฉันหรือ หมอไม่ตอบ ได้แต่มองหน้า 2-3 ที จนริต้าถามอีกรอบ หมอมองหน้าแล้วถอนหายใจ ริต้าจึงถามอีกว่า หมอช่วยบอกมาเถอะผมรับได้ หมอยิ้มแล้วบอกกับริต้าว่าเลือดของคุณผิดปกติ ริต้าถามว่าผิดปกติยังไง แล้วก็ตอบแบบที่ริต้าอึ้งจนพูดไม่ออกว่า “คุณมีเลือดบก” สั้นๆ แต่ได้ใจความ จากนั้นริต้าไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นมา รู้สึกตัวอีกทีมีสายน้ำเกลือและอะไรต่อมิอะไรรอบๆ ตัวริต้า

ที่หมอมถามอย่างนั้นเพราะริต้าโดยรูปลักษณะไม่เหมือนผู้หญิง ไม่มีหน้าอก ไม่มีก้น พูดกับหมอก็ใช้คำแทนตัวว่า “ผม” เพราะริต้าไม่ทำศัลยกรรมไม่แปลงเพศและไม่ได้ทำหน้าอกถึงแม้มีเงินริต้าก็ไม่เคยคิดจะแปลงเพศ ริต้าบอกว่า “พลาสติกนะมันก็คงสู้ไม่ได้หรอก” ริต้าคิดว่าการเป็นอย่างนี้ริต้าแฮปปี้มีความสุข “ฉันเป็นแบบนี้ฉันก็ไม่ได้เป็นอะไร ไม่ได้มีสิ่งอะไรมาทักกันฉัน ฉันคือว่าความเป็นผู้หญิงของฉันไม่ได้เลือนหาย ฉันจะหน้าอกแบนคือว่ามันมีความสุขอยู่ข้างในคือใจฉัน”

ปีกว่า ๆ ที่ริต้าออกมาจากคุกและทำงานรับจ้างไปวันๆ นิดๆ หน่อยๆ เช่นขายเสื้อผ้าตามฟุตบาท พักอยู่กับเพื่อน กลางวันลุกไม่ขึ้น อ้วนไปสองเม็ดเพื่อพุงอาการซึ่งก็ไม่ว่าเป็นอะไร อยู่ไม่เป็นหลักเป็นแหล่ง อาการบางอย่างที่เริ่มเกิดขึ้นกับริต้าทำให้ริต้าไม่สบายบ่อยๆ ต้องหยุดงานเป็นอาทิตย์ เวลาไปหาหมอหมอบอกว่า เป็นไข้หวัดธรรมดา ฉีดยาแล้วนอนพักผ่อนก็คงหาย บ่อยเข้าอาการของริต้ายิ่งแย่ลง

ตกใจช่วงปลายปี เข้าห้องน้ำอาบน้ำผมร่วง บ่าย 2-3 หนาวสั่น ขอเค้ากลับก่อน ค่าจ้างวันละ 150 บาท มาถึง 4-5 โมงเย็น อาการแปลกหายไป อาการกินข้าวไม่ได้ หมอฉีดยาให้บอกเป็นไข้ให้พักผ่อน ช่วงหลังแยลง หอบ เริ่มท้องเสียบ่อย เลยตัดสินใจไปหาพี่สาวที่อนุสาวรีย์ เจอเยอะห้องข้างๆ ...ตอนหลังพี่เขยจับได้เลยเล่าให้พี่สาวฟัง คาคัน ไม่มีใครสวมถุงยาง

อาการของริต้าคือทานข้าวไม่ได้ ท้องเสียบ่อยขึ้น ผมร่วง ช่วงสงกรานต์อาการริต้าเริ่มทรุดหนักกว่าเดิม หลังจากนั้นจึงกลับบ้านที่อีสานอีกครั้งเพื่อพักผ่อน เพื่ออาการจะดีขึ้นสักพักอาการดังกล่าวก็นหายไป ริต้ากลับไปทำงานที่เดิมจนเพื่อนร่วมงานเริ่มสงสัยในอาการ เพราะผมร่วงทุกวัน พี่สาวเห็นอาการแล้วคิดว่าคงไม่รอดแน่ๆ พี่สาวจึงบอกว่า “จะตายให้ไป

ตายที่บ้าน” และได้พากลับมาอยู่บ้านที่อีสาน ริด้าเดินทางมาถึงบ้านก็จับไข้ แต่ที่บ้านนอกบอก
ว่าผีเข้า พอไปหาหมอและทราบความจริงที่มาแห่งอาการต่าง ๆ แล้วริด้าก็ต้องนอนรักษาตัวอยู่
ที่โรงพยาบาล 1 เดือนเต็มๆ ที่บ้านคิดว่าริด้าคงจะเสียชีวิตแน่เพราะริด้าบอกว่าเขาเตรียมฆ่า
หมูกันแล้ว จากวันนั้น เอชไอวีหรือคนทั่วไปเรียกว่าเชื้อเอดส์ คือสิ่งที่อยู่ร่วมกันกับริด้า ริด้า
ต้องทนอยู่คนเดียวในบ้านไม่กล้าไปไหน ไม่พบใคร ไม่มีเพื่อนเป็นเวลา 2 ปี กลัวไปทุก
อย่าง แต่มีสิ่งเดียวที่ริด้าไม่กลัวคือ ความตาย เพราะริด้าคิดว่าความตายเท่านั้นที่จะทำให้ริด้า
จะหลุดพ้นจากทุกสิ่งทุกอย่างได้ จนกระทั่งทุกวันนี้ริด้าไม่เคยคิดโทษใคร หรืออาจจะเป็น
พรหมลิขิตให้มาเป็นแบบนี้ เมื่อก่อนริด้าคิดว่าอาจจะมียาชีวิตอยู่ได้ไม่นาน แต่ก็...

รู้เรียบร้อยแล้ว ไม่มีเพื่อน ไม่มีเป็นวัณโรค ที่บ้านทานข้าวแยกภาชนะ นอนใต้ถุนบ้านกางมุ้งให้
คนผ่านไปมาก็ไม่กล้ามาดู เจ็บตามกระดูกขา ขาหลัง คิดว่าไม่มีทางรอด กินยาวัณโรค ไม่รู้
ฉีดยาอะไร หมอ/สาธารณสุขที่ไปดูบอกคนว่าอย่าพูด... รู้ทั้งบ้านเลย ตั้งแต่วันนั้นอาการดีขึ้น ไม่มี
เพื่อนไม่มีอะไรอยู่ไปทำไม บอกแม่จะไปหาพี่สาว

ริด้าไปที่วัดแห่งหนึ่งเพื่อหาที่พึ่งพิง แต่ที่นั่นถึงแม้พระจะเปิดรับแต่จะผ่านด่านเข้าไป
ริด้าบอกมันยากเพราะต้องมีเงิน “...เค้ามาถามเรา จะมาถามทำไมไม่มีบุญชีย้อนหลังหกเดือนมีย
เงินฝากนะ เราไม่มีอะไรแล้วตอนนั้น” ริด้าบอกว่าตนจากคนรากหญ้า คนทั่วไปที่ไม่มีความรู้เข้า
ไปถึงจึงรู้ว่ามียาอะไรซับซ้อนมาก คือปลาเล็กกินปลาใหญ่ ปลาใหญ่กินปลาเล็ก “หลังจากถามเรา
แล้ว... ไม่มีมาถามสุขภาพเธอเป็นอย่างไร อะไรอย่างนี้ เค้าจะถามชื่อยา.... ??? คิดดูคนมัน
เป็นลักษณะนี้แล้วเอาเงินที่ไหน ค่ารักษาแค่ข้าวมีกินไปวันๆ” บางคนบอกให้-tierรออยู่ด้าน
หน้าวัด แต่ริด้าว่ามันน่าสมเพชจนเกินไปริด้าจึงผละจากมา ริด้าทราบว่ามีบ้านพักฟรีแห่งหนึ่ง
จึงตัดสินใจไป

...มีคนดูให้บ้านอยู่ฟรีคนที่แข็งแรงก็ไปทำงาน คนที่ไม่แข็งแรงก็พัก พวกคุณนายเค้าจะ
เข้าไปบริจาคของให้นิด ๆ หน่อย ๆ ไม่ได้อยู่แต่ที่พักชั่วคราวก็ไม่ได้อยู่เพราะว่า.... ไม่ผลดี คน
ดูแลเค้าพูดดีเค้าบอกว่าตอนนี้เธอแข็งแรงก็ไปทำงาน เจอแดงหลายแดง เป็นตุ่มมั่ง เป็นกะเทย
สร้างตราหน้าทางงานยากอยู่แล้ว ติดโรคติดเชื้ออะไรบางอย่างในตัวหนูอีก แล้วหน้าไหนงานไหน
จ้างคนเป็นตุ๊ด เป็นอะไรที่ยาก...มาก...

ริด้าบอกกับตนเองว่า ตายที่ไหนก็แล้วแต่ จะไม่ให้ที่บ้านเดือดร้อน ไม่ไปหาพี่ เพื่อน
ริด้าโดดเดี่ยว ล้างจานก็เอา ทำเพื่อปากเพื่อท้อง แลกข้าวเจ้าร้านข้าวต้มกิน ...แต่วันนี้ริด้าเชื่อว่า
ริด้าอยู่ได้ด้วยตัวเอง ริด้าบอกว่าหมอดูแลบ้านฝรั่งเคยทักว่าเธอจะอายุยืนแต่จะอยู่กับโรคภัย
ตลอดชีวิต ริด้าปรารถนากับตนเองว่าจะอยู่อย่างมีคุณค่า จะจดจำสิ่งที่ดี ๆ ตลอดไป “แม้จะอยู่
อย่างมีดมน ฉันก็จะทนต่อไป” เกือบ 10 ปีแล้วตั้งแต่เหตุการณ์ที่ในคุกริด้ายังมีชีวิตอยู่ช่วยแม่

เลี้ยงควายอยู่ในท้องนา จนกลางคืนมืดมืดก็นอนอยู่ที่เถียงนา เวลาอยู่คนเดียวกลางทุ่งริต้าจะนอนหงายดูท้องฟ้าและคิดถึงชีวิตตัวเองที่ผ่านมา “หนูคิดว่าหนูเป็นท้องฟ้า แดดร่มลมตกก็จะเป็นสีฟ้า ถ้าอารมณ์ไม่ดีก็เหมือนครีမ်ฟ้าครีမ်ฝน ใครจะรู้เดินร้องไห้คนเดียว หมดอาลัยตายอยาก ไม่อยากเรื่องอะไร ให้ความทุกข์ ความอ่อนแอให้คนอื่น”

ชีวิตริต้ามีเรื่องราวมากมายและขณะเดียวกันตำแหน่งทางวาทกรรม มีหลากหลาย โดยเหตุการณ์หลักในประวัติศาสตร์ชีวิตอาจแบ่งได้เป็นสามช่วงที่สำคัญตามอัตลักษณ์ทางสังคมและช่วงที่เป็นจุดพลิกผันของชีวิตริต้าคือ วัยรุ่นนกะเทย เมียฝรั่ง และนักโทษชาย ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตทางเพศที่ไม่ได้เลือก/เลือกไม่ได้ของริต้า

ริต้าในวัยรุ่น

ความแตกต่างของริต้าทำให้ริต้าต้องดำเนินชีวิตไม่เหมือนคนอื่นในครอบครัว ทำให้ริต้าจึงเป็นที่หมายปองของชายสามคนในละแวกหมู่บ้านใกล้เคียง ริต้าเชื่อว่าตนเองเป็นผู้หญิงซึ่งเป็นไปตามอัตลักษณ์อ้างอิงของริต้าเห็นได้จากการที่ริต้าจะแปลงโฉม ทาหน้า ใส่ผ้าถุง เมื่อผู้ชายคนแรกที่ตนคิดว่ารักมาหา และการหวานล่อมทำให้ริต้ารู้สึกว่าเป็นผู้หญิงจึงยินยอมไปกับผู้ชาย เชื่อฟังแต่โดยดี และไม่บอกพ่อแม่เมื่อผู้ชายให้ปิดบัง อีกทั้งยังไม่ประสีประสาเพราะเป็นเด็กจึงถูกล่อลวงจากผู้ชายที่โตกว่า แต่ขณะเดียวกันในใจลึกๆ ริต้าก็รู้สึกเหมือนกันว่าตนเองถูกเอาเปรียบเพราะผู้ชายก็ไปหาผู้หญิงด้วยในเวลาเดียวกับที่มาอยู่อยู่กับริต้า ซึ่งในสายตาผู้ชายทั้งสามคนเมื่อมองริต้าในเชิงเพศประเพณีและจะเอาประโยชน์จากริต้าก็จะสานถ้อยแถลงสารเพื่อการสร้างความเป็นผู้หญิงให้ริต้าเชื่อต่อการเอาเปรียบนั้นๆ นอกจากการสร้างความจริงใจให้ริต้าแล้ว ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจผู้ชายมีอำนาจเหนือริต้าเช่น ในกรณีผู้ชายคนที่สองที่ริต้ามีความสัมพันธ์ด้วยเพราะไม่มีใครและถูกบังคับเห็นได้จากความกลัวเวลากลับจากตลาดต้องวิ่ง อยู่บ้านต้องปิดหน้าต่าง ขณะที่ชายคนที่สามจะฆ่าหากพูดจะเห็นได้ว่าผู้ที่เอาเปรียบริต้าทั้งสามคนไม่ต้องการให้ริต้าเปิดเผยความสัมพันธ์ให้ผู้ปกครองหรือคนอื่นรู้ เพราะริต้าเป็นเด็ก และริต้าเป็นกะเทย ซึ่งจากคำพูดที่ริต้าพูดไว้ว่า “อยู่บ้านนอกเป็นกะเทยไม่มีใครเอา” ทำให้เห็นว่ากะเทยเป็นที่รังเกียจเพียงฉับนั้นการมีแฟนเป็นกะเทยหรือมีสัมพันธ์กับกะเทยจึงเปิดเผยไม่ได้ เข้าทำนองทำได้แต่พูดไม่ได้ซึ่งกตีกาสังคมเช่นนี้ทำให้กะเทยถูกเอาเปรียบได้ง่าย การย้อนคิดกลับไปสู่เรื่องราวที่เล่าและตีความใหม่อีกครั้งทำให้ริต้าตระหนักชัดเจนแล้วว่าตนเองถูกเอาเปรียบทางเพศแต่ก็ยังเชื่อว่าชายคนแรกที่หลอกลวงตนเป็นสุภาพบุรุษเพราะภาษา ท่าทางที่ใช้หวานล่อม และการแสดงออกสอดคล้องกับอัตลักษณ์อ้างอิงของริต้าจนทำให้เชื่อว่าเป็นความรักและไม่ต่อต้าน และยังสงสารพ่อแม่ของผู้ชายอีกหากนำเรื่องไปบอก แม้แต่ทุกวันนี้ยังมองว่าผู้ชายคนแรกเป็นสุภาพบุรุษแต่จะเป็นสุภาพบุรุษไปได้อย่างไรทั้งๆ ที่ทำแล้วไม่รับผิดชอบซ้ำยังพูดได้เต็มปากว่าลืมไปแล้วได้อย่างหน้าตาเฉย การเอาเปรียบเหล่านี้เองทำให้ชีวิตของริต้าเปลี่ยนไป และริตานั้นเมื่อยามเป็นเด็กก็ไม่มีแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมตามที่ริต้าพูดจึงมีชีวิตที่ดูเหมือนสะเปะสะปะใน

เรื่องเพศเพราะความเป็นกะเทยของริต้าถูกชุกซ่อนอยู่ในหีบของความเป็นผู้หญิงในสังคมสองเพศ ริตัย้าเสมอว่าตนเป็นกะเทยแต่ริต้าก็ไม่มีตัวตน ริต้าตระหนักว่าสิทธิในความเป็นมนุษย์ของตนไม่ได้ถูกปกป้องเพราะไม่มีข้อบังคับลงโทษความผิดทางเพศที่ผู้ชาย (มองที่เพศสรีระ) กระทำกับผู้ชาย

เมียฝรั่ง

เมื่ออัตลักษณ์ถูกริต้าถูกแปรเปลี่ยนจากเด็กเสิร์ฟไปเป็นเมียฝรั่งในสังคมอีกระดับหนึ่งฝรั่งชอบริต้าเพราะแปลกซึ่งหากดูพฤติกรรมของสามีริต้าแล้วจะเห็นว่าชอบเปลี่ยนแปลงและชอบเด็ก ๆ ซึ่งริต้ารับไม่ได้ ถึงแม้จะรับผิดชอบจ่ายให้และอุปถัมภ์ริต้าแต่ด้วยอัตลักษณ์ของภรรยาตามแบบที่ริต้าคิดเปรียบเทียบกับระบบชาย-หญิง ริต้าก็คาดหวังการอยู่ร่วมกันอย่างสามี-ภรรยาทั่วไป และความเป็นภรรยาริต้าจำเป็นต้องได้รับการให้เกียรติด้วย แต่การที่มีคนนอกมาเดินเฟ้นฟ่าน และมีความสัมพันธ์แบบมั่วสุมในบ้าน หรือสามีออกไปเที่ยวบ่อย ๆ ไม่สนใจริต้าทำให้ริต้าผิดหวัง ริต้าติดยาเพราะต้องการจะเอาใจสามีซึ่งในที่สุดก็เลิกไม่ได้ และการที่สามีเลี้ยงด้วยเงินและพูดให้เข้าใจด้วยว่าเงินคือสิ่งที่ซื้อความสุขทำให้ริต้าคิด มีความขัดแย้งอยู่ตลอดเวลาในการตีความการกระทำ ริต้ามองว่าส่วนหนึ่งฝรั่งดีที่อุปถัมภ์ รักตน และพูดตรง แต่อีกส่วนหนึ่งก็ไม่ดีเพราะขัดกับบรรทัดฐานการอยู่ร่วมกันของสามีภรรยา ผัวเดียวเมียเดียวและ วิถีเพศของริต้าเมื่ออยู่กับสามีเกย์ดูจะเป็นเกย์ควีนไปมากกว่า ทำให้เห็นด้วยว่าความสัมพันธ์ทางเพศเชิงประเพณีของกะเทยไม่ได้เป็นไปตามความคิดที่ว่าความสัมพันธ์ในลักษณะนี้จำกัดเฉพาะกับผู้ชายเท่านั้นแต่สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเกย์ (ชายรักชาย) ได้เช่นกัน การที่ริต้าต้องทำตนเป็นเกย์และออฟดีเกบาร์นั้นก็ขัดกับความรู้สึกและวิถีเพศตามอัตลักษณ์อ้างอิงของตน ริต้าถูกทำให้เชื่อว่าตนผิดเห็นได้จากการโทษตัวเองและมองว่าตนเองผิดที่ทำให้ตัวเหลวไหลแต่ในความเป็นจริงแล้วริต้าถูกจัดบทบาทในความสัมพันธ์ของวาทกรรมความเป็น เมียฝรั่ง มีกินมีใช้แบบหรูหราแต่ไม่เท่าเทียมเป็นผู้รอรับอยู่ที่บ้าน และผู้ชายจะไปทำอะไรก็ได้เพียงแต่บอกให้รู้ซึ่งริต้า มองว่าดีแต่แท้ที่จริงริต้าเองก็ไม่ชอบซึ่งเห็นจากคำตอบที่ว่าถ้าให้กลับมาอยู่ด้วยกันแบบสามีภรรยาคงไม่ต้องการ

นักโทษชาย

คุกพื้นที่ที่มีอำนาจของการบังคับบัญชาซึ่งมีโอกาสของการใช้อำนาจเกินขอบเขตและการแบ่งแยกเพศตามสรีระตายตัวเป็นพื้นที่ที่หากมองด้วยกรอบบรรทัดฐานหลักของสองเพศไม่มีที่ให้กับความหลากหลายสถิตอยู่ แต่ในความเป็นจริงในทางปฏิบัติแล้วในคุกไม่ได้มีความเป็นเพศอย่างตายตัวเช่นนั้น ตำแหน่ง “นทช.” นักโทษชายของริต้าในพื้นที่ทางวาทกรรมที่เกิดจากความหลงผิดเพราะความผันผวนของชีวิตซึ่งเป็นผลพวงจากความคุ้นเคยกับความสบายประกอบกับความไม่รู้และคาดไม่ถึงกับชะตากรรมของกะเทยในคุก ซึ่งได้ยินจากคำบอกเล่าของกะเทยคนอื่นว่าเป็นนางฟ้าทำให้ไม่รู้สึกรู้ว่าน่ากลัว เมื่อติดคุกจริง ๆ แล้วริต้าจึงเรียนรู้ว่าไม่ใช่เช่นนั้นเลย กะเทยถูกแบ่งแยกชัดเจนที่ที่เข้าคุกแสดงว่าผู้เกี่ยวข้องรับรู้ไม่ได้มีเพียง

ผู้ชาย ในคุกกะเทยกลายเป็นผู้หญิงเป็นโสเภณี ไม่มีการคุมครองกะเทยหรือผู้ชายที่ตั้งตั้ง เพียงแต่การจัดประเภทเพื่อการเอาเปรียบทางเพศในพื้นที่ที่แอบอ้างว่าเป็นพื้นที่พยาบาล และการควบคุมที่มีอำนาจการลงโทษกำกับ กะเทยจึงไม่มีสิทธิเรียกร้องใดๆ กะเทยถูกเอาเปรียบเชิงเพศวิถีหากต้องการใช้ประโยชน์จากร่างกายในเรื่องเพศ แต่กะเทยจะถูกทำให้เป็นคนงานทันทีที่ต้องการใช้ประโยชน์จากเพศสรีระดั้งเดิม ในคุกกะเทยจึงเป็นอะไรก็ได้ถ้าผู้มีอำนาจบังคับต้องการ การทารุณกรรมกะเทยในคุกไม่สมควรให้มีดังที่รีด้าประสบในวันแรกๆ ซึ่งนอกจากจะสร้างความทุกข์ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจแล้ว ยังเป็นการฆ่ารื้อดำทั้งเป็นจากโรคทางเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกันซึ่งถึงแม้จะป้องกันก็ไม่มีสิทธิที่จะกระทำกับเขา/เธอเยี่ยงนี้ สิ่งเหล่านี้คนทั่วไปอาจไม่รับรู้และมองไม่เห็นแม้แต่รีด้าเองก็ยังไม่เคยรู้มาก่อน หากผู้ที่เกี่ยวข้องยังจะหลบลี้หนีตาไม่รับรู้และแก้ไขปกป้องการละเมิดสิทธิทางเพศของผู้ที่ถูกล่วงละเมิดโดยเห็นเป็นเรื่องธรรมดาในคุกแล้ว ความเป็นมนุษย์ของเขา/เธอคงจะยังหลงเหลืออยู่ได้อย่างไร

5.2 การสร้างบรรทัดฐานให้กับการกระทำของกะเทยตามโลกทัศน์รักต่างเพศ

ความหมายต่างๆ ที่สร้างความคิดให้กะเทยและคนในสังคมมาพร้อมกับวาทกรรมซึ่งหน่วยที่เล็กที่สุดในการทำความเข้าใจความหมายคือ ถ้อยแถลงสาร (Enonce¹ หรือ Statement) ซึ่งถ้อยแถลงสารหนึ่งถูกประกอบสร้างจาก วจนกรรม/การพูดและลักษณะการพูด (Utterance)² และสิ่งของที่เป็นตัวแทนความหมายต่างๆ ประกอบกัน และถ้อยแถลงสารนี้มีพลังอำนาจของสถาบันกำกับอยู่เบื้องหลังและมีการรองรับด้วยรูปแบบของอำนาจหน้าที่บางอย่างที่ตัดสินว่า อะไรคือความจริงกล่าวคืออะไรอยู่ใน “กรอบของความจริง” ซึ่งถ้อยแถลงสารนั้นจึงเท่ากับเป็นวจนกรรม/การพูดและลักษณะการพูดที่จริงจัง (Serious speech acts) (Dreyfus and Rabinow. 1982: 48; Mills, 1997: 61) ซึ่งรวมถึงสิ่งของที่เป็นตัวแทนหรือสัญลักษณ์ด้วยความที่มีถ้อยแถลงสารจำนวน/ชุดหนึ่งเท่านั้นที่ชอบธรรมในการเป็นเงื่อนไขของการสร้างความจริงในบริบททางวาทกรรมหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะมีการไหลเข้าออกของถ้อยแถลงสารในวาทกรรมหนึ่งๆ อย่างไม่หยุดหย่อน

² Utterance หรือ Speech act (วจนกรรม/การพูดและลักษณะการพูด) หมายถึง การออกเสียง การเปล่งเสียง วิธีการพูด ท่วงทำนองการพูด คำพูด วาจา ในส่วนหนึ่งแล้ว ทฤษฎีวาทกรรมของฟูโกต์ ดรีฟัส และ ราบินาว เห็นว่าได้รับอิทธิพลจากทฤษฎี สปีช แอ็คส์ (Speech acts) ของ ซีเรล (Searle) ทั้งนี้ Utterance ยังครอบคลุมถึงสิ่งของที่เป็นตัวแทนหรือมีความหมายที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์ในการสร้างความหมายในถ้อยแถลงสารหนึ่งๆ ด้วย

ในแต่ละตัวของประสบการณ์ที่นำเสนอชี้ให้เห็นว่า วรรณกรรมที่ครอบงำมักจะตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเปรียบเทียบ 2 ขั้ว ตรงข้าม ถ้าไม่ใช่ผู้ชายก็เป็นผู้หญิง แต่ไม่มีที่ให้กะเทยเพียงแต่กะเทยแตกแขนงจากความเป็นผู้หญิง ไม่มีสิ่งที่เรียกว่ากะเทยในความหมายของตัวเอง ถ้อยแถลงสารสำคัญที่เป็นกรอบของความจริงที่ชอบธรรม คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศเชิงประเพณีมีเพียงความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชายเท่านั้น กะเทยไม่ใช่ผู้หญิงและไม่ใช่ผู้ชาย ไม่มีวันเป็นผู้หญิง กะเทยคือผู้ชายเพียงแต่ผู้ชายผิดปกติ ผู้หญิงเป็นคนกลุ่มเดียวที่ถูกทำร้ายทางเพศจากผู้ชาย ไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างผู้ชายกับผู้ชาย ซึ่งถ้อยแถลงสารทั้งหมดนี้ได้มาจากวรรณกรรมที่ครอบงำซึ่งปรากฏในตัวบทจากประสบการณ์ต่างๆ เช่น “ผู้ชายทั้งสองคน” มี(อวัยวะเพศ)เหมือนกัน ความซับซ้อนมีมากขึ้นเมื่อแต่ละประสบการณ์กะเทยถูกให้อัตลักษณ์ทางสังคมต่างกันไปในแต่ละบริบททางกรรม ตั้งแต่เด็กนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยม นักศึกษาชาย นักศึกษาวิชาทหาร นักโทษชาย โสเภณี ภรรยา ถึงจะเป็นกะเทยแต่ความเป็นกะเทยนั้นคือความคลุมเครือที่ถูกทับซ้อนอยู่ในอัตลักษณ์ทางสังคมตามบริบท ซึ่งยามใดที่ความเป็นผู้หญิงเชิงเพศวิถีของกะเทยจะถูกใช้ประโยชน์จากระบบชายเป็นใหญ่ถ้อยแถลงสารของความเป็นผู้หญิงและการปฏิบัติเยี่ยงผู้หญิงจะเป็นตัวสำคัญที่ถูกนำมาใช้ครอบงำในบริบททางวาทกรรมยิ่งกะเทยเชื่อว่าตนเป็นผู้หญิงเท่าไรการขานรับบทบาททางเพศภาวะแบบผู้หญิงในที่ทางวาทกรรมหนึ่งยิ่งกลับช่วยให้การเอาเปรียบเชิงเพศวิถีเป็นไปได้ตามประสงค์ของผู้มีอำนาจ เช่นการหลงเชื่อการล่อลวงของริต้าไม่นำไปบอกผู้ปกครอง หรือกะเทยในอัตลักษณ์ของผู้หญิงที่เป็นภรรยาซึ่งต้องทำตามใจสามีให้ไปเที่ยวหรือมีสัมพันธ์กับเด็กหนุ่มเพื่อให้คงความสัมพันธ์ฉันท์สามีภรรยาทั่วไปไว้ หากในบางบริบทร่างกายที่เป็นผู้ชายของกะเทยจะถูกนำมาใช้ประโยชน์เพศสรีระของกะเทยจะกลายเป็นถ้อยแถลงหลักในบริบททางวาทกรรมเช่นในกรณีของกุหลาบทำงานเย็บผ้าโหลได้มากกว่าผู้หญิง หรือในกรณีเพศภาวะเมื่อหลินออกค่ายชายล้วนจะได้รับบทแม่ครัวใหญ่เตรียมข้าวปลาอาหารให้พวกผู้ชายกิน เป็นต้น ซึ่งเมื่อรวมถึงอัตลักษณ์อ้างอิงของกะเทยที่ถูกสร้างขึ้นและมีนัยของความหมายของความเป็นรองผู้หญิงในสังคมที่กำกับด้วยวาทกรรมรักต่างเพศด้วยแล้วจะเห็นว่าคนเป็นกะเทยต้องใช้ความอดทนอย่างมากในการอยู่ในสังคมแบบทวิลักษณ์นี้ จึงกล่าวได้ว่า ทั้งหมดนี้ก็ยังตกอยู่ในวังวนเครือข่ายอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศที่สร้างความหมายในความคิด ไม่ได้หลุดออกไปจากวงจร ซึ่งตรงนี้เองในภาพใหญ่แล้วได้บดบัง และทำให้มองไม่เห็นประเด็นทางสังคมที่เกิดขึ้นกับกะเทย

เพื่อให้เห็นการครอบงำทางความหมาย เจื้อนไขของการประกอบสร้างถ้อยแถลงสารมีความสำคัญที่สะท้อนให้เห็นความคิดเชิงอุดมการณ์ที่เป็นเจตจำนงแห่งอำนาจ ซึ่งในการตัดสินความหมาย ระเบียบของวาทกรรม (Order of discourse) ที่กำหนดว่าอะไรพูดได้อะไรพูดไม่ได้ อะไรเป็นความรู้ อะไรไร้สาระ จะช่วยให้เข้าใจการตัดสินความหมายซึ่งผ่านกระบวนการกันออก

(Exclusion) ซึ่งมีหลักที่สำคัญคือ การห้ามปราม (Prohibition) หรือข้อห้าม (Taboo) ผู้พูดและความน่าเชื่อถือของผู้พูด และถ้อยแถลงสารที่เป็นจริง

5.2.1 ข้อห้ามของกะเทย: ทำได้แต่พูดไม่ได้

รุ่งเช้าเขาก็มาเปิดประตูเห็นก็นอนกอดกันอยู่ เขาก็ปิดประตู เดินไปก็เห็นก็รู้ ก็ไม่ได้ทำอะไรกันกอดกันอย่างนี้ดีนะ อยู่ด้วยกันแบบว่ารัก จริงๆ กอดกันก็หอมแก้มกันจูบกัน หอมหน้าผากกัน คนนี้ก็อีกฟิลหนึ่ง ไม่รู้ดีว่าเขาจะแบบวันแรกที่อยู่กับเขาก็นอน เจอเขาเขาก็ถามว่าจะให้มานอนเป็นเพื่อนหรือเปล่า หนูบอกตามใจถ้อยากมานอนก็มานอนอย่างนี้ เขาถามว่าจะให้มานอนไหมหละ หนูก็บอกว่ามาๆ ะ คือมันก็อยากรู้ว่าอยากให้ไปนอนด้วยหรือเปล่า ก็มานอนด้วยกัน ... สุดท้ายก็เลิกเพราะตัวเขา เขาไม่ยอมคุยกับหนูเลย ชาวเริ่มบานแล้ว ชาวไปเร็วมากเลย เขาบอกว่าดูสิ นอนกับหนูไม่กี่วัน นอนกับหนูแค่วันเดียวรู้ทั้ง.. นอนกับหนูวันเดียวรู้ทั้ง... ถ้านอนกับหนูเดือนหนึ่งไม่รู้ทั้ง... ถึงบ้านหรือ พอพูดอย่างนี้หนูก็โอเค จินรับไม่ได้ เนื่องจากเราเป็นลูก... พ่อเป็น... คือเป็น... ค่อนข้างจะเป็นผู้นำ ความเป็นผู้นำเขาจะสูงแม้ว่าไม่อยากเป็นก็ต้องเป็นเหมือนกับถูกกดดันมาจากพ่อ ไม่รู้นะ พ่อเขาเกลียดกะเทยนะ แต่ก็มีแฟนเป็นกะเทยได้ก็... ไม่รู้เหมือนกัน เขาเคยมีเพื่อนกะเทยคนเดียวคนแรก อยู่ในกลุ่มเพื่อนหญิงนั่นแหละ แล้วก็... กะเทย เอากะเทยเป็นทางเชื่อมไปจีบผู้หญิงคนนั้น แต่หนูว่าของหนูมันผิดแล้ว ถามว่าพวกนี้แฟนรู้ไหม เขาบอกว่าไม่รู้ หนูก็ตลกดี ข้าข้า เนอะผู้ชาย คุยกับเพื่อนผู้หญิง เพื่อนผู้หญิงบอกว่าไม่ไหว ้วยแบบนี้ เขาหลอกแกละ ทำไปได้หละ เป็นอย่างนี้จะคิดมากอะไร เป็นกะเทยใจ คือเพื่อนบอก ใช้เลยแกลไม่ท้องเพราะเป็นกะเทย แต่เพื่อนผู้หญิงเขาจะคิดมาก เขาจะห่วง อยากให้หาอะไรดี แม้แกผู้หญิงดีๆ มันยังหาผู้ชายไม่ได้เลย แล้วนี่เราเป็นกะเทยจะหวังอะไรมาก มีเข้ามาสักคนที่ตั้งใจแล้ว แ่ได้แก่งาก็พอแล้ว ก็เออ รู้สึกว่าฉันยังมีใครบ้างสักคนก็พอแล้วแบบนี้คือเวลาไปหาแล้วไม่อยากจะคุย คือต้องกลัวผู้หญิงรู้ เขาเคยบอกว่าเขาต้องมีแฟนเป็นผู้หญิง คือยังต้องอะไรก็ยังไม่เห็นแก่ตัว แคร่สังคม ก็เข้าใจว่าผู้หญิงจะคิดอย่างนั้น แต่เพื่อนผู้หญิงของหนูพอรู้อย่างนั้นผู้ชายคนนี้มีแฟนเป็นกะเทยอย่างเช่นเป็นหนู ผู้หญิงก็จะไม่เอาแล้ว เพราะว่ามันจบแล้วไง เคยมีแฟนเป็นกะเทยมาก่อน แล้วใครเขาจะเอาคุณ เหมือนกับถูกตีตราว่าคุณไม่ใช่ผู้ชาย เป็นเกย์ไปแล้วหรือเป็นไบแบบนี้

การจัดระเบียบความคิดของกะเทยในเชิงความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายซึ่งเป็นสิ่งมีการปฏิบัติทั่วไปแต่ความสัมพันธ์นั้นไม่อาจให้เป็นที่รับรู้ของสังคมอย่างเปิดเผยจากตัวอย่างง่ายๆ เช่นผู้ชายจำนวนไม่น้อยถ้าเป็นแฟนกับกะเทยจะเดินห่างๆ หรือไม่ให้คนรู้ว่ามีความเป็นแฟนกับกะเทย และเมื่อมีสัมพันธ์ทางเพศก็ต้องการปิดบัง หรือในที่สุดก็ต้องตีจากไปภายใต้กฎบรรทัดฐานของรักต่างเพศที่กล่าวอ้างความเป็นธรรมชาติของความสัมพันธ์ทางเพศ ของการมีสัมพันธ์ทางเพศแบบชอบธรรม การทำหน้าที่ลูกผู้ชายต้องมีครอบครัวมีลูกมีภรรยา/ผู้หญิง ซึ่งในที่สุดแล้วกะเทยก็มักตกเป็นเบี้ยล่างในความสัมพันธ์แบบ “ไม่คิดมาก” หรือยอมเป็นตัวสำรอง และที่สำคัญการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์แบบชาย-หญิงในความสัมพันธ์เชิงเพศวิถีที่บอกใครไม่ได้ เพราะมีเช่นนั้นความสัมพันธ์จะจบลง หรือการนำไปสู่สัมพันธ์ที่ถูกกดขี่และถูกบังคับ ซึ่ง

หลายครั้งกะเทยเองมิได้รู้สึกถึงความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นอยู่บนพื้นฐานของจิตใจแต่เป็นเพียงทางผ่านในการบำบัดความใคร่ของผู้ชาย และสยบยอมกับระบบความสัมพันธ์แบบนี้เพราะเชื่อว่าเป็นกะเทยไม่สามารถที่จะมีความปรารถนาเช่นนั้นได้ ทั้งผู้ชายและกะเทยอันที่จริงก็ยังคงอยู่ใต้วิถีคิดภายใต้อุดมการณ์รักต่างเพศ ทำให้ผู้ชายรับไม่ค่อยได้กับการเปิดเผยความสัมพันธ์กับคนชายขอบ และก็มีผู้ชายอีกจำนวนไม่น้อยอาศัยกฎเกณฑ์กติกาทาสังคมเช่นนี้เอาเปรียบกะเทยในเรื่องเพศเชิงประเพณีและไม่เห็นหรือรู้สึกว่าจะสร้างความเสียหายให้กับกะเทยแต่อย่างใด ผู้ที่จะขัดกับระเบียบแห่งเพศและระบบความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศที่ดำรงอยู่จึงต้องมีพลังและความเป็นตัวตนสูงและรู้เท่าทันระเบียบความสัมพันธ์ที่มีอำนาจเข้มแข็งเช่นนี้ได้ ผู้ชายสามารถมีความสัมพันธ์ทางใจ ทางเพศ และมีแฟนเป็นกะเทยได้กล่าวคือปฏิบัติได้แต่ไม่ชอบให้กะเทยพูด และถูกพูดถึงเพราะการพูดถึงเท่ากับประกาศให้คนรับรู้ และเมื่อคนรับรู้ก็เท่ากับทำลายอำนาจของอุดมการณ์รักต่างเพศ กะเทยตกอยู่ในอำนาจที่บงการตนเองในการที่จะพูดถึงความสัมพันธ์นี้ด้วยเพราะเป็นเงื่อนไขสำคัญที่จะทำให้ผู้ชายยังอยู่กับกะเทย เมื่อเป็นไปไม่ได้กะเทยจึงไม่พูดซึ่งสะท้อนให้เห็นในนิยามประเภทของกะเทยที่ นัยนา และริต้าร่วมกันประมวลให้ฟังถึงนิยามของกะเทยอีสานที่กลุ่มพวกตนรับรู้กัน

โหระพา ชะพลู ชะอม: การจัดระเบียบความคิดบนฐานของสิ่งต้องห้าม

อัตลักษณ์ของกะเทยถูกจัดประเภทบนพื้นฐานความสัมพันธ์รักต่างเพศเป็นเกณฑ์เปรียบเทียบ แต่ในความสัมพันธ์ทางเพศกลับเป็นเรื่องของภาษา/การพูด อะไรพูดได้ อะไรพูดไม่ได้ โดยจัดแบ่งตาม “กลืน” ของผักและสมุนไพรชนิดต่างๆ ได้แก่ **โหระพา ชะพลู และชะอม** ซึ่งกำหนดความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างผู้ชายกับกะเทยว่าไม่ใช่สิ่งที่ควรพูดออกไป เป็นสิ่งต้องห้าม (Taboo) ในหมู่กะเทย ถ้ากะเทยพูดจะเป็น “ชะอม” หมายความว่า ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างกะเทยกับผู้ชายเป็นที่รับรู้กันทั่วไป กล่าวคือเหินที่สุด **“ชะพลู”** หมายความว่า ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างกะเทยกับผู้ชายมีคนรู้แต่ไม่โจ่งแจ้ง **“โหระพา”** หมายความว่า ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างกะเทยกับผู้ชายไม่ให้เป็นที่รับรู้คือกะเทยไม่นำไปพูดต่อ ซึ่งโหระพาจะเป็นที่ถูกใจผู้ชายมากที่สุดเพราะอยู่ได้นาน

ชะพลูคือว่ากินแล้วติดนาน โหระพาผู้ชายชอบกินมากที่สุด ยังไงมันไม่เหินมาก ก็โหระพากะเทยคนนี้กินแล้วเค้าจะไม่พูด ไม่ขายผู้ชายด้วย ชะอมนี้ผู้ชายไม่ชอบรับประทานเลยแหละ... เหินนาน.. เวลาไปคุยกับเค้าเวลาไปเอากับเค้ามาแล้ว ก็อย่างก็...พูด เมื่อคืน..ไปได้อีสองคนนั้นมา...ก็คือชะอม ไซ้ ใบชะพลูนี่กินแบบที่ว่าเหินนิดหน่อยอย่างที่ว่าไม่โจ่งแจ้ง บางที ก็ยังให้เกียรติอยู่ในสถานที่ก็ยังเจอหน้ากันก็ยังให้เกียรติอยู่แต่ว่าเหินไม่มากนักนิดหน่อย ลักษณะที่เป็นโหระพาเค้าจะเป็นยังไง คือส่วนมากเค้าจะพูดกับผู้ชายคนนี้นี่ป มาอยู่ยุ่งด้วยก็เก็บๆ มิดๆ เก็บไว้กิน จะคุยอยู่กับเพื่อนสนิท อย่าพูดนะยังงั้นยังงี้

วิธีคิดเช่นนี้มีผลทำให้ความสัมพันธ์ซึ่งนอกเหนือขอบเขตกติกาที่สังคมกำหนดไว้ว่า ยอมรับได้เป็นสิ่งที่คนทั่วไปไม่พูดถึงหรือรับรอง อาจจะเป็นไปได้ที่บางคนมีความอดทนขึ้นกับความสัมพันธ์ และความคิดส่วนบุคคล แต่คนจำนวนมากแม้แต่กะเทยเองตั้งแต่ร่องรอยความคิดต่อตนเองซึ่งเป็นความคิดที่มีมาก่อน (priori) นั้นก็มองว่าตนนั้นไม่ปกติแล้ว และพยายามวิ่งเข้าสู่มาตรฐานของความเป็นหญิง เมื่อเหตุการณ์ๆ ที่เข้ามาในชีวิตจึงอาจจะยากที่ตนเองจะสร้างภูมิคุ้มกันจากการเอารัดเอาเปรียบและได้รับการคุ้มครองจากสังคม ถึงแม้จะมีความขัดแย้งระหว่างตัวตนและอัตลักษณ์ในวาทกรรมต่างๆ ที่จัดตำแหน่งกะเทยอยู่ตลอดเวลาก็ตาม ดังนั้นประสบการณ์จึงเป็นการสะท้อนความคิด ณ ที่หนึ่ง เวลาหนึ่งหรือเป็นการสะท้อนอัตลักษณ์ ณ ที่หนึ่งๆ ของผู้ถ่ายทอดประสบการณ์แต่ละคน ซึ่งหากพิจารณาจากปากคำของผู้ร่วมเล่าเรื่องให้ปากคำแล้วจะเห็นว่าอัตลักษณ์กะเทยมิได้หยุดนิ่งแต่เลื่อนไหล สะเปะสะปะไร้ทิศทาง ไม่มีอะไรหยุดนิ่งตายตัวและเกิดแบบเป็นเส้นตรง

5.2.2 ความน่าเชื่อถือของกะเทยในฐานะผู้พูด

อำนาจของผู้พูดอยู่ภายใต้ระบบเหตุผลของสังคมที่จัดโดยความรู้ทางสรีระ เรื่องเพศ ในขอบเขตแห่งเหตุผลนี้เองได้จำกัดความไม่มีเหตุผลออกไป ทำนองเดียวกันถ้าคนถูกกล่าวหาว่าบ้าคำพูดของเขาก็ไม่มีน้ำหนัก แล้วกะเทยเป็นอย่างไร ในสังคมชายหญิงทั่วไปกะเทยยังถูกตัดสินเป็นคนเปี่ยงเบน และความเชื่อที่ว่ากะเทยเป็นโรคจิตก็ยังคงดำรงอยู่เห็นได้จากการปฏิบัติในสังคม น่าสนใจที่มีปรากฏในประวัติศาสตร์ว่ากะเทยเป็นหนึ่งในสิ่งแปลกสามสิ่ง คือนั่งเตี้ย นั่งค่อม นั่งเทย ที่สะสมในวัง และกะเทยเป็น 1 ในบุคคล 33 จำพวกที่เป็นพยานไม่ได้ ตามที่ระบุในพะโยยการลักษณะพยานในกฎหมายตราสามดวงยกเว้นโจทก์หรือจำเลยให้ความยินยอม (เทอดศักดิ์ รมจำปา. 2546: 314-315) ซึ่งชี้ให้เห็นว่ากะเทยโดยตัวเองในสมัยนั้นไม่มีความน่าเชื่อถือจึงไม่สามารถเป็นพยานได้

หากกะเทยพูดจะเป็นอย่างไร? ใครจะเชื่อ เพราะเหตุใด เริ่มตั้งแต่เรื่อง “เล็ก ๆ น้อย ๆ” ที่เกิดสมัยเด็กๆ เด็กกะเทยฟ้องครูว่าถูกเพื่อนแกล้งแต่ครูมอง “ไร้สาระ” การแกล้งในความหมายของกะเทยไม่ได้มีความหมายเพียงการหยอกล้อธรรมดาแต่เป็นการแกล้งที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศเชิงประเวณีไม่ว่าจะเป็นการกอดรัด การจับหน้าอก และโดยเฉพาะการนำอวัยวะเพศของผู้ชายมาถูกที่ด้านหลัง ซึ่งสร้างความอึดอัด ไม่สบายใจ และความทุกข์ให้ หากเล่าให้คนอื่นฟังแม้แต่เรื่องราวความสัมพันธ์กับผู้ชายก็ได้รับคำตอบว่า “อย่าไปคิด” หรือเมื่อกะเทยถูกกระทำชำเราหรือข่มขืนก็จะมีคำถามว่า “จริงหรือ” บางคนก็ถูกมองและตัดสินมาตั้งแต่ต้นแล้วว่าเป็นกะเทยนั้นเป็น “บ้า” สิ่งเหล่านี้อาจจะไม่ใช่เพราะไม่สนใจจริง ๆ แต่เป็นเพราะระบบความหมายในสังคมที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลที่มาจากความรู้เกี่ยวกับความเป็นเพศ และความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ไม่มีความหมายรองรับให้กับความสัมพันธ์ระหว่างกะเทยกับผู้ชายเพราะในระบบความหมายของยุคสมัยความสัมพันธ์เชิงเพศประเวณีระหว่างชายกับชายไม่มีและยิ่งไปกว่านั้นในความหมายของสังคมการลวนลาม ข่มขืน ทำร้ายทางเพศต่อกะเทยไม่มี

ความหมาย จึงมองไม่เห็น ประเด็นจึงถูกเบี่ยงเบน และ ถูกละเลย โดยกระบวนการกัน ความหมายบางอย่างออกไป เรื่องเล่าต่อข้างล่างจากปากคำของริต้าจะให้ภาพสะท้อนการกัน ออกและความไม่ยุติธรรมของสังคมในความรู้สึกของกะเทยต่อเรื่องราวนี้

วันนั้น...เจอไปดูลมอล้าที่ซอย...ที่นี้ไป เพื่อนเขาบอกว่า มีผู้ชายไปนะพาไปไหนก็ไม่รู้สิเขา เอามอเตอร์ไซด์ไป พอไปถึงมันจะมีบ้านหลังหนึ่ง หลังเดียวด้วยและมีผู้ชายเป็นสิบเลยนะ มันนะ ละตุ้มแปะไปหมดโทรมมาเลย ...กะเทยเด็กข้างบ้านมันได้แต่ผ้าขาวม้าใครไม่รู้มันถอดเสื้อผ้า ออกหมด มันยังไม่เจาะหรืออก แต่มันมีนม ผมยาว มันก็สวยนะ เอาไปนะตอนนี้มันบอกว่ารู้จักกัน นี่แหละกลายเป็นเรื่องตลกนะ ดิ้นเข้าชั้นมาคุยกัน ทั้งหมู่บ้านตลกนะ อบต. หัวเราะกันใหญ่เอา สาวที่ไหนไปนอน มันแบบว่าเราฟังเรายังบอกว่แล้วมึงไปกับเขาทำไม มันก็บอกว่คนบ้าน เดียวกันไอนั้น ไอนี้ะมันก็บอกนะ มันก็หลอกง่ายนะ ที่หลอกง่ายเพราะอะไรนะมันบอกว่ไว้ใจ คนนี้ะ เราคิดว่มันมอเตอร์ไซด์ไปด้วยกันใช่ไหมไปเที่ยว กลับมาจากเที่ยวงาน พาไปทุ่งนาเลย นึกว่ไปกันสองคนโอเคไปกันสองคนไม่เป็นไร ไปถึงเป็นสิบเหมือนกันแต่ไอ้ที่แรงกว่านั้นคือว่า ดูดบุหรี่ยี่ตามตัว เป็นแผลหมด พ่อแม่เขาอย่างไรรู้ไหมพ่อแม่เขาดำมันว่ สมน้ำหน้าเป็นกะเทย แล้วยังร่าเริง อย่างโน้นอย่างนี้.... เด็กตอนนี้ก็มันก็ไม่ไปมันไปทำงานที่พัทยา แบบว่าหลักสี่เสียให้ มันกินบุหรี่ยี่ซื้อให้มันกินแต่เวลามันทำนะคนหนึ่งมันแก้ผ้ารอไว้เลยมันมาเล่าให้ฟัง คนหนึ่งเข้าคน หนึ่งออก จะลูกหนอยมันก็ผลักหัวไว้ ร้องมันก็เอาบุหรี่ยี่ตามตัว...มันก็ไปทำงานพัทยาเหมือนเดิม มันบอกมันไม่กลับมาแล้วนะมันอายุ ...เราก็บอกว่ให้ไปแจ้งความแล้วกัน ไม่เอาหรือกพีเด็กมัน บอกว่ แกก็รู้ว่อยู่หน้าอายุจะตาย โดนคิดสภาพนามันไปดึงเอาผ้าขาวม้า .. ห่อมาวิ่งมา หาเรียกให้ คนแถวนั้นช่วยก็ไม่ช่วย มันบอกว่ช่วยหนูด้วยอะไรเด็กมัน พวกยี่นเกี่ยวข้าวพวกทำอะไรอยู่ กลายเป็นเรื่องตลกหัวเราะกันใหญ่ นี่แหละสังคมไทย ความไม่เสมอภาค ถ้าเด็กผู้หญิง เขาอาจจะเข้าช่วย แต่ที่มันเป็นกะเทย

5.2.3 ถ้อยแถลงสารที่เป็นจริง

การกันถ้อยแถลงสารที่ไม่เป็นไปตามกรอบความหมายตามอำนาจเบื้องหลัง ออกไป หรือการจำกัดถ้อยแถลงสารนี้เป็นการเพิ่มพูนความเข้มแข็งของอำนาจรักต่างเพศใน การสร้างความหมายในวาทกรรมหนึ่งๆ และตรึงอำนาจของมันซึ่งทำให้เห็นได้ว่าไม่มีอะไรที่ เป็นไปได้นอกเหนือวาทกรรมเพราะได้ถูกจัดการกำกับกับความหมายตั้งแต่ในระดับย่อยของ ส่วนประกอบสร้างของวาทกรรมแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการพูด ท่วงที ทำนอง สิ่งของที่ประกอบสร้าง ความหมายให้กับวาทกรรม ในพื้นที่ของความหมายที่กะเทยถูกจัดตำแหน่งทางวาทกรรม หรืออัตลักษณ์ในที่ตั้งทางวาทกรรมนั้น ตัวตนที่แท้จริงของกะเทยถูกกดทับและกันออกไป โดยการสร้างความหมายให้เป็นลูกผู้ชาย เป็นผู้หญิง เป็นนักเรียนชาย เป็นนักโทษชาย ตัวอย่าง เหล่านี้ชี้ให้เห็นความหมายของวาทกรรมที่อำนาจของสถาบันครอบอยู่ ไม่มีที่ใดในความหมาย ของความแตกต่างดังนั้นในการต่อสู้ในวาทกรรมเพื่อสร้างตัวตนของกะเทยจึง มีอาจเป็นอย่างที่ ตนเองเป็นจริงๆ ได้ ในพื้นที่ทั่วไปกะเทยก็จะเป็นสาวประเภทสองสร้างอัตลักษณ์อ้างอิงให้อยู่ได้

ในสังคมสองเพศ ในพื้นที่ทางวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศวิถีเชิงประเพณี เพศวิถีแบบผู้หญิงจะกลายเป็นวาทกรรมหลักที่ซ่อนอยู่กับความเป็นกะเทย แต่ไม่มีถ้อยแถลงสารใดที่ทำให้ความหลากหลายเกิดขึ้นมาได้กะเทยจึงไม่มีเสียงและที่ยืนในสังคมอย่างแท้จริง

กล่าวได้ว่าทุกปากคำที่นำเสนอได้ให้ภาพความคิดจากหลากหลายเสียงที่เลื่อนไหล และที่ซุกซ่อนอยู่ภายใต้อัตลักษณ์ของกะเทย เหตุแห่งการเอารัดเอาเปรียบกะเทยทางเพศวิถีและพฤติกรรมทางเพศของกะเทยไม่ได้เป็นเพียงเหตุจากบุคคลหากแต่เกิดจากระบบสังคมที่จัดระเบียบความคิดเรื่องเพศ และจัดประเภทกะเทยภายใต้กรอบวิธีคิดของอุดมการณ์รักต่างเพศและชายเป็นใหญ่ ทำให้กะเทยตกอยู่ในสถานะคนชายขอบซ้ำซ้อนกล่าวคือจัดการความคิดตนเองในฐานะกะเทย/สาวประเภทสอง ถูกกีดกัน และถูกกระทำทางเพศวิถีเพียงเพราะเป็นกะเทย ด้วยความจริงที่ว่าทรรณรักต่างเพศและชายเป็นใหญ่ที่สร้างโลกทัศน์และความคิดของมนุษย์มีผลทำให้กะเทยถูกมองราวกับไม่ใช่คน กะเทยเองก็มองว่าตนต้องอดทนต่อสิ่งเหล่านี้ภายใต้กรอบความคิดของสังคม การอาศัยช่องว่างของความต่างเพื่อเอารัดเอาเปรียบกะเทยทางเพศโดยเฉพาะในเรื่องเพศวิถีจะดำรงอยู่หากความคิดในสังคมที่ถูกครอบครองโดยอุดมการณ์หลักเช่นนี้ยังไม่ปรับเปลี่ยน ไม่มีใครคิดถึง หรือมองเห็น และช่วยกันดูแลเรื่องนี้อย่างจริงจัง ไม่ว่าจะเป็นเพศใดในฐานะมนุษย์เราทนได้อย่างไรที่จะปล่อยให้การละเมิดสิทธิทางเพศของมนุษย์เช่นที่เกิดขึ้นนี้ยังดำรงอยู่ เพียงคำว่าสงสารเห็นใจที่ได้จากความรู้ของประสบการณ์ของเพื่อนมนุษย์เหล่านี้จะไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่จะทำให้ชีวิตของคนที่อยู่ร่วมกันในสังคมหรือแม้แต่ตัวเราเองดีขึ้น ยิ่งกะเทยถูกกระทำอย่างไร ยิ่งมากเท่าไรก็ยิ่งชี้ให้เห็นถึงการลดทอนความเป็นมนุษย์ของผู้กระทำซึ่งเป็นคนในสังคมมากขึ้นเท่านั้น เพียงตระหนักว่ากะเทยเป็นคนมีสิทธิเสมอภาคเท่าเทียมในฐานะคนร่วมสังคม มีเกียรติและศักดิ์ศรีในชีวิตเหมือนๆ กัน เราก็ควรเริ่มต้นหนทางของการเปลี่ยนแปลงได้บ้างแล้ว

บทที่ 6

ถอดประสบการณ์สู่ความคิดและการเปลี่ยนแปลง

อุดมการณ์รักต่างเพศที่สอดประสานกับอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ได้สร้างความหมายของวาทกรรมต่าง ๆ ในสังคมที่ให้ความชอบธรรมในการจัดการความคิด และประสบการณ์ของมนุษย์ที่ตกอยู่ในเครือข่ายวงศัวัณของวาทกรรม ความหมายของสิ่งต่าง ๆ จึงไม่ได้เกิดขึ้นอย่างไรต้นกำเนิด แต่มีความสลับซับซ้อน และมีการขับเคลื่อน สับเปลี่ยน เลื่อนไหลไปตามอำนาจของความสัมพันธ์ในบริบทของความสัมพันธ์เชิงวาทกรรม ณ ที่เหตุการณ์เกิดขึ้นและตอกย้ำความหมายที่ถูกสร้างขึ้นให้คงอยู่อย่างยั่งยืนด้วยกลไกของวาทกรรม ความรู้และการเรียนรู้ที่ได้จากประสบการณ์ของ “กะเทย” ที่เล่าขาน ให้ปากคำ นำสู่การเปลี่ยนแปลงความคิดและความหมายที่ดำรงอยู่ เกิดการสร้างมุมมองที่แตกต่างต่อปรากฏการณ์และการตัดสินความหมายที่สะท้อนถึงอัตลักษณ์ของมนุษย์ในยุคหลังทันสมัย การให้ความหมายในวาทกรรม การสร้างความหมายใหม่ และการเชื่อมโยงเรื่องส่วนตัวสู่ประเด็นสาธารณะ

6.1 ขมวดประเด็นจากความหมายของกะเทยในวาทกรรม

เสียงจากประสบการณ์ได้ฉายภาพความคิดที่ชัดเจนจากมุมมองของสังคมที่กะเทยถูกผลักไสเข้าไป ทำให้เห็นความอึดอัดในการดำรงตัวตนและต้องดิ้นรนเพื่อ “การยอมรับ” อันยิ่งใหญ่จากสังคมแห่งความ “ปกติ” จากการกระทำต่าง ๆ ที่สะท้อนในปรากฏการณ์ชี้ให้เห็นอำนาจของอุดมการณ์ที่ “เล่น” กับชีวิตของคนเป็นกะเทย トラบไคที่กะเทยมิได้ละเมิดสิทธิของมนุษย์คนอื่น ๆ ในสังคม คำถามสำคัญคือ ผิดด้วยหรือที่เกิดมาแตกต่าง ผิดด้วยหรือที่เกิดมาเป็นกะเทย วาทกรรมรักต่างเพศอันทรงอำนาจที่ส่งผลกระทบต่อกะเทยยังคงสร้างความกังวลในอันที่จะให้กะเทยมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขแท้จริง ความสุขในความหมายที่มีได้สร้างจากความหมายในวาทกรรม ความกังวลที่ต้องขบคิดต่อเพื่อหาทางคลี่คลายมีสองเรื่องคือ 1) กะเทย: สุขภาพและความหมายของการมีชีวิต และ 2) กะเทย: ผู้ชาย ความสัมพันธ์และอำนาจของชายเป็นใหญ่

6.1.1 กะเทย สุขภาพ และความหมายของการมีชีวิต

ความเชื่อมั่นในตัวตน “แท้จริง” ที่เป็นหญิงซึ่งถูกกักขังภายในร่างชายถูกครอบงำภายใต้วาทกรรมรักต่างเพศ ทำให้กะเทยสร้างอัตลักษณ์อ้างอิงที่เป็นตัวตนทางสังคมขึ้นมา เมื่อกะเทยถูกจับจ้อง บงการ และจัดการตนเอง การเป็นกะเทยทางสังคมมิได้เกิดได้อย่างใจนึก และทำได้ด้วยตนเอง หากแต่ต้องผ่านกระบวนการรับรองโดยผู้เชี่ยวชาญที่มี “ความรู้” ทั้งเรื่องยาจิต และสรีระ ที่คอยให้คำแนะนำ ปรีกษา และเสนอวิธีการบำบัดรักษา ตามคำตัดสินเชิงบรรทัดฐานที่ดำรงอยู่ว่าจิตเช่นไร ตรงกับสรีระเช่นไร นัยของความเป็น “โรค” ของความเป็น

กะเทยมิได้จางหายไปแต่กลับถูกซ่อนอยู่ในความหมายที่แฝงในการกระทำอย่างกลมกลืน คนเหล่านี้มีความสำคัญต่อการสร้าง “ชีวิตใหม่” ของกะเทย

การปรับแต่งตนเองของกะเทยได้ชี้ให้เราเห็นว่าเป็นสิ่งที่ยากลำบากและใช้ความอดทนสูง รวมทั้งมี “ค่าใช้จ่าย” ต่างๆ ตามมามากมาย ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับสถานะทางการเงินและสังคม คนที่มีต้นทุนทั้งทางสังคมและการเงินอยู่บ้าง หรือพอจะหาได้ อาจจะลำบากบ้างที่จะทำสิ่งที่คิดว่าเป็นความปรารถนาของตน ซึ่งก็มีความลำบากใจอยู่แล้วในการคิดจะทำสิ่งต่างๆ กับตนเอง ทำหรือไม่ทำดี ทำแล้วจะเกิดผลอะไร อย่างไรกับตนเอง อนาคตจะเป็นอย่างไร ไม่นับรวมถึงค่าใช้จ่ายในรูปตัวเงินที่ต้องจ่ายไปเพื่อแลกกับสิ่งที่ปรารถนาซึ่งมีมูลค่าไม่น้อย ส่วนคนที่เป็นกะเทย ด้อยโอกาส เพียงเพื่อหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องก็ยังไม่พอกิน แต่ก็โหยหาการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน ความเสี่ยงก็ดูเหมือนจะเพิ่มเป็นทวีคูณในอันที่จะดันดันไปไขว่คว้าเพื่อให้ได้ตามใจต้องการ ตั้งแต่เรื่องที่อาจดูง่ายๆ เช่นการกินยาถูกต้องหรือไม่ ปริมาณเท่าไร ผลข้างเคียงเป็นอย่างไร รับประทานติดต่อกันนานๆ จะมีผลอย่างไร นิดฮอร์โมนก็เช่นกัน ผู้แนะนำเชื่อถือได้หรือไม่ และคำถามต่างๆ ที่พรังพรูเป็นหางว่าว งานใหญ่ที่สำคัญไม่ว่าจะเป็นการผ่าตัดหน้าอก และแปลงเพศ รวมทั้งเรื่องอื่นๆ อีก ที่อยู่ในกระบวนการสร้างกะเทย หากกระบวนการเหล่านั้นเป็นกระบวนการ “เถื่อน” ไม่ถูกหลักแล้ว ความเสี่ยงต่อชีวิตยิ่งสูงขึ้นอีกมาก เช่นกรณีของดวงฤดีที่นอกจากจะไปผ่าตัดหน้าอกอย่างโดดเดี่ยวสถานทีห่างไกลจากที่อยู่ของตนเอง ไม่มีใครรับรู้ว่าจะไปทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ใครทำ หากมีความผิดพลาดเกิดขึ้นไม่ว่าในขั้นตอนใด ดวงฤดีจะเป็นเช่นไร? ซึ่งไม่นับรวมถึงผลที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้มาแล้ว ถึงแม้ข้อมูลแบบปากต่อปากที่คิดว่าเชื่อถือได้ตามความคิดของคนนั้นก็แนะนำว่าหมอกคนนั้นคนนี้ดี ทำที่นั่นที่นี้ดี จะสร้างความเชื่อมั่นให้ก็ตาม ทั้งนี้คำถามต่อสิ่งที่เรียกว่าจรรยาบรรณของวิชาชีพจึงมีความสำคัญด้วยเช่นกัน

จำเป็นหรือไม่ที่ความเป็นกะเทยต้องแลกด้วยชีวิต คุณค่าของชีวิตมนุษย์คืออะไร ความหมายของการมีชีวิตคืออะไร คำถามนี้ไม่ใช่เพียงคำถามที่มีต่อกะเทยแต่เป็นคำถามสำหรับทุกคนในสังคม การมีความรักและความสัมพันธ์ที่ดีของมนุษย์คืออะไร เป็นอย่างไร อย่าให้วิธีการของการมีเพศสัมพันธ์มาใช้ตัดสินคุณค่าของมนุษย์ การให้ความหมายของความเป็นคนผูกโยงกับรูปลักษณ์ภายนอกและตัดสินด้วยวิธีการมีเพศสัมพันธ์เป็นความคิดที่คับแคบจนเกินไป ตราบใดที่มนุษย์ยังยึดมั่นและเชื่อถือในรูปลักษณ์จอมปลอม ความสวยงามแต่ภายนอกที่ฉาบซ่อนจิตใจที่หยาบกระด้าง และเขี้ยว เล็บแหลมคมที่จะคอยจะขย้ำฉีกเนื้อผู้อื่นเพื่อให้ได้ประโยชน์ในสิ่งที่ตนต้องการ ซึ่งความมีรูปสมบัติและทรัพย์สมบัติเป็นเพียงสิ่งประกอบเท่านั้น หากไม่คิดถึงและให้คุณค่าภายในจิตใจของความเป็นคนว่าสิ่งนั้นคือความประเสริฐของมนุษย์แล้ว ชีวิตเหล่านั้นก็คงมิได้มีความหมายอะไรเลย มนุษย์มาแต่ตัวและก็ไปแต่ตัวมิใช่หรือ? การเปิดทางให้คนที่หลากหลายสร้างคุณค่าที่ดีจึงน่าจะดีกว่าการผลักไสให้ไปอยู่ตามหลืบมุมและแสวงทำเป็นไม่สนใจ แต่จะมองเห็นในทันทีที่จะเอาเปรียบได้โดยเฉพาะในเรื่องเพศวิถีในมิติของประเพณี

6.1.2 กะเทย: ผู้ชาย ความสัมพันธ์ และอำนาจของชายเป็นใหญ่

แม้กะเทยจะรู้เท่าทันอำนาจรักต่างเพศ การเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นได้คงต้องเปลี่ยนวิธีคิดของคนที่มีความสัมพันธ์กับกะเทยด้วย ทั้งนี้เพราะอิทธิพลทางความคิดของอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ที่ครอบงำคนในสังคมยังไม่เปลี่ยนแปลง ผู้ชายยังมองกะเทยและต้องการให้กะเทยเป็นแบบผู้หญิง มีบทบาทและเพศสัมพันธ์แบบผู้หญิง ถึงแม้เหตุผลแรกที่กะเทยบอกว่าต้องการเป็นหญิงเพราะเสียงเรียกร้องจากภายในของตนก็ตาม แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการที่ตนเองต้องเป็นแบบผู้หญิง ส่วนหนึ่งเพราะตระหนักว่าผู้ชายต้องการเช่นนั้น และผู้ชายก็แสดงออกให้รับรู้เช่นกัน ถึงแม้จะมีผู้ชายเพียงบางคนที่ยอมรับสิ่งเหล่านี้ได้ หรือได้บ้างก็ตาม คำถามสำคัญคือทำไมกะเทยต้องแปลงเพศ

กล่าวได้ว่าการแปลงเพศของกะเทยนั้นเป็นส่วนหนึ่งของอำนาจวาทกรรมรักต่างเพศ และบรรทัดฐานทางสังคมที่ถูกสร้างจากวาทกรรมกะเทยโดยอ้างอิงอัตลักษณ์เพศหญิงเพื่อไม่ให้ถูกปฏิเสธจากระบบวิธีคิดที่ครอบงำความคิดและการกระทำของคน การตอบสนองต่อวิธีคิดแบบผู้ชายเช่นนี้อาจสร้างการยอมรับของผู้ชายภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่ แต่ที่สำคัญคือสร้างและเสนอให้มีบริโภค ผลิตซ้ำความคิดและ การกระทำเช่นนี้อย่างไม่จบสิ้น ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงจึงมีอาจเกิดได้สมบูรณ์โดยกะเทยและผู้สนับสนุนเพียงฝ่ายเดียว หากผู้ชายยังต้องการที่จะให้กะเทยเป็นแบบผู้หญิงและต้องการการปฏิบัติต่อกะเทยโดยเฉพาะในเชิงเพศประเพณีแบบผู้หญิงโดยไม่อาจเปลี่ยนวิธีคิดต่อกะเทยซึ่งจะมีเพียงบางคนที่ไม่เต็มใจร้อนกับการที่จะต้องเป็นไป หรือทำตามบรรทัดฐานรักต่างเพศ การกระทำความรุนแรงต่อตนเองของคนเป็นกะเทยก็ยังคงดำรงอยู่ และมากขึ้นเมื่อคิดถึงความก้าวหน้าทางการแพทย์ที่สามารถปรับเปลี่ยนร่างกาย และอวัยวะของมนุษย์ซึ่งทำให้เชื่อกันว่าความเป็นเพศสามารถสร้างใหม่ได้ด้วยแล้ว

6.2 ความคิดและความหมายที่เปลี่ยนแปลงนอกกรอบรักต่างเพศ

กระบวนการศึกษาวิจัยนี้ได้สร้างการเปลี่ยนแปลงโดยตรงใน 3 เรื่อง ที่มีผลต่อผู้วิจัยและงานวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ความคิดและความหมายที่ได้จากการศึกษาดังนี้

6.2.1 ความคิดและความหมายที่เปลี่ยนแปลงในช่วงการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยที่ครอบคลุมประเด็นของความรุนแรงในสังคมเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยเฉพาะเพศวิถีเชิงประเพณีเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวมากที่สุด แต่ผู้คนมักไม่ต้องการพูดถึง ไม่ว่าจะเป็นด้วยความละอาย การไม่ยอมรับว่าสิ่งเหล่านี้มีอยู่ หรือแม้กระทั่งมองไม่เห็น และไม่ตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องเหล่านี้ในการทำลายศักยภาพของมนุษย์ เรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นไม่เกี่ยวกับใคร จะเป็นเด็กหญิง ผู้หญิง และกะเทย ทุกคนที่ต้องผ่านประสบการณ์เช่นนี้ ถ้าวอดพ้นหรือเมื่อผ่านพ้นไปแล้วก็ไม่ได้หมายความว่าความสงบสุขในจิตใจ สิ่งเหล่านี้เป็นความขยะแขยง

ความหวาดระแวง ความกลัว ความเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน หลายครั้งสิ่งที่เกิดขึ้นได้กลายเป็นจุดเปลี่ยนผันของชีวิตของคนเหล่านี้ ไซ้จะนำสู่ความตึงามของชีวิต การทำวิจัยครั้งนี้ในส่วนหนึ่งก็เป็นความทุกข์ที่มีไซ้เพียงของเจ้าของประสบการณ์ฝ่ายเดียวที่ต้องกลับมาทวนคิดเล่าเรียงสิ่งที่เกิดขึ้นจากความทรงจำที่มีความสำคัญกับตนแต่ไม่ต้องการจำ และไม่มีวันลืม การแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากประสบการณ์นี้เปรียบเสมือน รับการฟังเรื่องราวของผู้หญิงที่ถูกข่มขืนและต้องไปให้การต่อหน้าสาธารณะ สอบถามรายละเอียดซ้ำซาก เพื่อให้ได้ “ข้อเท็จจริง” แต่ขณะเดียวกันก็เหมือนการเอามิดไปกรีดแผลให้เจ็บปวดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ขณะที่ผู้วิจัย ร้อยเรียงเรื่องราวจากคำพูด คำให้การจากประสบการณ์ด้วยความเต็มใจของผู้เล่า หลายครั้งต้องอาศัยเวลา “ทำใจ” กว่าที่จะกลับไปอ่านหรือทบทวนบทสัมภาษณ์จากปากคำของบุคคลนั้นๆ ได้อีก ความเครียดได้คืบคลานเข้าสู่ความคิดของผู้วิจัยโดยไม่รู้ตัว บางครั้งก็รู้สึกสะท้อนใจ ไม่สบายใจ และอึดอัดกับเรื่องราวต่างๆ ที่เจ้าของประสบการณ์ต้องเผชิญ แต่ในอีกทางหนึ่งความทุกข์ที่ร่วมแบ่งปันได้สร้างกำลังใจที่จะต้องเขียนงานนี้ให้สำเร็จ เพราะผู้วิจัยรู้สึกได้ถึงความหวังของผู้ที่ร่วมแบ่งปันประสบการณ์ต้องงานชิ้นนี้

การขอความรู้และพูดคุยต้องอาศัยความต้องการเล่าเรื่องของเจ้าของประสบการณ์เป็นที่ยั้ง บางครั้งเรื่องที่พูดคุยไม่ปะติดปะต่อเพราะความทรงจำซึ่งเป็นตัวบทสำคัญ บางตอนผู้เล่าต้องการจะลืม แต่ระหว่างพูดคุยผู้เล่าก็ได้กลับไปย้อนคิดทบทวนและได้ความทรงจำกลับคืนมา จากคำพูดเช่น “ถ้าพี่ไม่ถามหนูก็ลืมไปแล้ว” ในกรณีของริต้าทำให้ผู้วิจัยได้เรื่องราวตอนสำคัญจากบันทึกส่วนตัวที่เก็บไว้ และไม่ได้จับเป็นเวลานานจนฝุ่นจับหน้าปก สำเนาส่งให้ผู้วิจัยซึ่งผู้วิจัยถือเป็นความกรุณาอย่างยิ่ง เพราะริต้าบอกไว้ว่าไม่ต้องการเผยแพร่บันทึกส่วนตัวของตนจนกว่าจะเสียชีวิตไปแล้ว แต่ถ้าเป็นผู้วิจัยขอก็ยินดีให้เพราะผู้วิจัยเชื่อว่าริต้าเข้าใจเจตนารมณ์ของผู้วิจัยเป็นอย่างดี เมื่อพบกันครั้งแรกผู้วิจัยยังรู้สึกได้ถึง ความ “ดีใจ” ของริต้าที่เอ่ยปากออกมาเมื่อรู้ว่ามีคน “สนใจ” ศึกษาวิจัยเรื่องของกะเทย อีกหลายคนที่ผู้วิจัยพูดคุยด้วยเข้าใจจุดยืนของผู้วิจัยและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ระหว่างการเขียนและอ่านตัวบทเมื่อเกิดคำถามผู้วิจัยจะกลับไปถาม พูดคุย ตรวจสอบความเข้าใจของผู้วิจัยกับเจ้าของประสบการณ์ต่อเหตุการณ์ที่เล่าเพื่อให้ได้ความชัดเจน

แรงบันดาลใจของผู้วิจัยตั้งแต่แรกที่ต้องการศึกษาการลวนลามทางเพศต่อกะเทยนั้นเกิดขึ้นหลังจากที่สนใจศึกษาหัวข้อเรื่องการลวนลามทางเพศ และได้มีโอกาสพูดคุยกับเพื่อนของเพื่อนที่เป็นกะเทยคนหนึ่งและเกย์อีกคนหนึ่งในการศึกษางานชิ้นเล็กๆ ที่เขียนไม่จบเพราะตระหนักว่ารู้น้อยจนเกินไปแต่เป็นจุดเริ่มต้นที่ดี คำถามที่ค้างคาใจเป็นเวลาเกือบ 20 ปีเมื่อเริ่มทำงานครั้งแรกหลังจากเรียนจบปริญญาตรี และพบเพื่อนรุ่นพี่ที่เป็นกะเทยมาสอบแข่งขันเพื่อเข้าทำงานประจำแต่เขาไม่ได้งาน ถูกกีดกันเพียงเพราะว่าเป็นกะเทย หากเวลานี้ผู้วิจัยไม่ได้ตระหนักและเข้าใจจริง ๆ ว่าเขามีความทุกข์อย่างไร และนัยสำคัญของการกีดกันนั้นสร้างปัญหาในการดำรงชีวิตให้เขาอย่างไร การที่เขาไม่ได้งานประจำแต่ก็ยังทำงานเป็นลูกจ้างให้กับหน่วยงานนั้นด้วยความรักและความทุ่มเทเป็นเวลา 10 กว่าปี และมีการดำรงชีวิตที่ผู้วิจัยเห็น

เพียงผิวเผินว่าเป็นไปด้วยความสนุกสนาน บางทีก็จะมีเด็กหนุ่มๆ หน้าตาดีมาหาดูจะเป็นความสุขดี หลังจากสัญญาจ้างหมดลงยามที่เขายาวมากขึ้น ไม่มีใครช่วยได้เขาต้องกลายเป็นคนตกงานอยู่พักใหญ่ ไม่มีความมั่นคงในชีวิต เงินร่อยหรอและไม่กล้าบอกแม่ที่บ้าน ทำให้ผู้วิจัยตระหนักถึงความอยู่ดีศรีสุขของสังคม และนัยสำคัญของอุดมการณ์รักต่างเพศที่มีผลต่อชีวิตของคนคนหนึ่ง การตัดสินใจพื้นฐานของผู้ที่กีดกันคนเป็นกะเทยซึ่งน่าสนใจว่าผู้ตัดสินไม่รับเขาเข้าทำงานนั้นเป็นผู้หญิง ทำให้ตระหนักว่า การที่มนุษย์มีวิธีคิดตามอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ไม่ได้หมายความว่าคน ๆ นั้นจะต้องเป็นผู้ชาย ผู้หญิงก็มีความคิดแบบนี้ได้เช่นเดียวกัน สรีระไม่ได้เป็นตัวกำหนดวิธีคิด เช่นเดียวกันกับสรีระไม่ได้เป็นตัวกำหนดความเป็นเพศของมนุษย์ซึ่งการคิดเช่นนั้นเป็นเพียงความคิดแบบการลดทอนเท่านั้น

ผู้วิจัยยอมรับว่าแต่เริ่มแรกตนเองก็ยังตกอยู่ในความคิดแบบทศวรรษของกะเทย ที่มองว่ากะเทยคือสีสัน กล่าวคือเรื่องราวใด ๆ ที่ถูกเล่าจะเป็นไปอย่างไม่เครียดจนเกินไป ซึ่งในความจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น เพราะหลายครั้งเนื้อหาหรือตัวบทจากประสบการณ์นั้นมีความหนักหน่วงรุนแรง และมีความเครียดสูง จนกระทั่งในบางตอนถ้าอ่านอย่างละเอียดจะรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดของผู้เล่าไปด้วย ถึงแม้ผู้เล่าจะไม่ร้องไห้ออกมาแต่ผู้วิจัยเข้าใจว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นความตีบตันและกดดันมากกว่า ซึ่งเป็นความเจ็บปวดจนร้องไม่ออก ผู้วิจัยคิด และตั้งคำถามเสมอว่า “ทนได้อย่างไร” และ “มีชีวิตอยู่ได้อย่างไร ไม่บ้าไปเสียก่อน” ผู้วิจัยจำได้ดีกับเสียงที่เข้ามาเสมอ “เป็นกะเทยต้องทนได้ทุกอย่าง” ในขณะเดียวกันผู้วิจัยก็ยังไม่หลุดพ้นจากการอบอวลของความหวาดทรมานรักต่างเพศเสียเลยทีเดียว โดยเฉพาะในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศวิถีเชิงประเพณี แต่ระหว่างการสนทนาทำให้ผู้วิจัยเรียนรู้และยอมรับได้มากขึ้นกับเพศวิถีที่แตกต่าง ซึ่งเป็นเรื่องที่พูดง่ายแต่ทำยาก เพียงเราสามารถก้าวพ้นการตัดสินแบบคู่ตรงข้าม ชาย-หญิง บรรทัดฐานของสิ่งที่เรียกว่าเช็กรัสนิยมที่ตั้งอยู่บนอุดมการณ์รักต่างเพศ เราก็คงจะไม่มองว่าความสัมพันธ์แบบนั้นเป็นเรื่องแปลก (ไม่ธรรมดา) ดังคำตอบของบัลวีที่บอกว่ามีความสัมพันธ์กับแฟนอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นคำตอบที่สำคัญ ตามธรรมชาติของบัลวี และตามธรรมชาติของแฟนแล้วจะไม่เป็นธรรมชาติได้อย่างไร

การเรียนรู้จากประสบการณ์นี้ทำให้ผู้วิจัยตระหนักว่าทฤษฎีจากตำราวิชาการเพียงอย่างเดียวไม่อาจตอบคำถามหรือข้อสงสัยของเราได้ทั้งหมดและครอบคลุม เพราะความรู้ในตำราที่ถูกสร้างมาจากประสบการณ์ วิธีคิด และกระบวนการทางความคิดและการวิจัยแบบหนึ่ง แต่เราก็มีอาจปฏิเสธโดยสิ้นเชิงว่าตำราและทฤษฎีได้เสนอพื้นฐานของความคิด เพื่อนำไปขบคิดต่อซึ่งต้องอาศัยการวิพากษ์ การเลือกสรร และรู้เท่าทันที่มาที่ไป จึงจะได้ประโยชน์ในการสร้างความรู้อย่างเต็มที่

ประสบการณ์ของมนุษย์แต่ละคนไม่เหมือนกัน อีกทั้งมีความหลากหลายเพราะประสบการณ์เกิดจากอัตลักษณ์ที่ถูกจัดกระทำในแต่ละบริบททางวัฒนธรรม ประสบการณ์ของผู้เล่าเมื่อมีการแลกเปลี่ยนกันกับเพื่อนกะเทยก็ยังถึงกับออกปากอุทานด้วยไม่คิดว่าจะพบกับเหตุการณ์ถึงขนาดนี้ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความหลากหลายของอัตลักษณ์และการถูกจัดกระทำที่

บอกเล่าเป็นประสบการณ์ ดังนั้นการสร้างความรู้จากประสบการณ์จึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นในการเปิดพื้นที่ความรู้ของคนที่อยู่ชายขอบและสิ่งที่สังคมมองไม่เห็น ให้มีสิทธิมีเสียงในฐานะมนุษย์คนหนึ่งในสังคม สำหรับผู้วิจัยแล้วปริญญานิพนธ์นี้ได้ทำให้ผู้วิจัยปรับเปลี่ยนความคิดของตนเองไปและคงไม่มีวันหวนกลับไปคิดแบบเดิมได้อีก

6.2.2 เรื่องเศร้าและความทุกข์ส่วนตัวสู่ประเด็นสาธารณะ

เรื่องส่วนตัวและความเชื่อมโยงกับสังคมนั้นเป็นข้อถกเถียงที่สำคัญ การตัดสินใจว่าเรื่องใดเป็นเรื่องส่วนตัว เรื่องใดเป็นเรื่องสาธารณะดูเหมือนจะมีความคลุมเครือและเคลื่อนย้ายขอบเขตได้เสมอ ๆ ขึ้นอยู่ว่าจะมองเห็นเรื่องนั้นเป็นประเด็นทางสังคมและเกี่ยวข้องกับสาธารณะชนหรือไม่ อย่างไร หากเรื่องราวหรือความรู้ที่สร้างจากประสบการณ์ชีวิต (Life experiences) มีความหมายหรือมีผลกระทบต่อคนหมู่มากในสังคม ผู้คนคงตระหนักว่าสิ่งเหล่านี้เป็นประเด็นสาธารณะ แต่เป็นความยากที่คนในสังคม จะมองเรื่องราวที่ถูกตีความใหม่ เรื่องการกระทำต่อกระเทยทั้งร่างกายและจิตใจว่าเป็นประเด็นทางสังคมและเป็นเรื่องของคุณภาพชีวิตของเด็กและเยาวชน เพราะถูกจำกัดด้วยสายตาและวิธีคิดแบบเดิม ซึ่งเป็นผลมาจากระบบสังคมและการครอบงำของอุดมการณ์ ดังนั้นเรื่องเหล่านี้จึงยังถูกมองอย่างผิวเผินและคับแคบเกินไป จนทำให้เราละเลยสิทธิของความเป็นมนุษย์ของกะเทยในอันที่จะดำรงอยู่ในโลกอย่างมีความสุขร่วมกันและมีศักดิ์ศรีไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบ โดยเฉพาะในเรื่องเพศ จนกลายเป็นผู้บั่นทอนความใคร่ให้ผู้ชายที่อาศัยช่องว่างของความไม่ชัดเจนในความเป็นเพศของกรอบชาย-หญิง และการไม่ยอมรับการมีตัวตนในสังคมของกะเทย และไม่คิดคำนึงถึงความรู้สึก สวัสดิภาพ และความเป็นมนุษย์ของเขา/เธออย่างแท้จริง จึงจำเป็นต้องขุดลึกแยกให้เห็นอำนาจของอุดมการณ์รักต่างเพศที่ผนวกกับชายเป็นใหญ่ที่ครอบงำสังคมอยู่ และทำให้มนุษย์ตกอยู่ในวัฒนธรรมเช่นนี้สยบยอมต่อความคิดความเชื่อเหล่านี้ซึ่งจัดระเบียบความสัมพันธ์แยกแยะประเภทคน และกดทับสร้างความเป็น ชายขอบให้มนุษย์กลุ่มหนึ่งที่มีความแตกต่างให้ดำรงอยู่ในสังคมอย่างไม่มีตัวตน และไม่ได้รับสิทธิคุ้มครองเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ

เหตุใดการทำร้ายกะเทยทางเพศจึงต้องถูกชี้ให้เป็นประเด็นสำคัญในสังคมทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่เรื่องที่ตรง ๆ โฉ่งแฉ่งและผู้คนทั่วไปจะมองเห็นว่ามีผลกระทบมากมายหรือมองไม่เห็นผลกระทบอย่างชัดเจน ปัญหาปากท้องประชาชน ความยากจน ความแห้งแล้ง ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาโจรก่อการร้าย หรืออื่นๆ ผู้คนมักตั้งคำถาม สงสัย ละเลยและไม่เห็นความสำคัญ แต่ไม่เคยย้อนคิดว่าการที่เราไม่เห็นเรื่องเช่นนี้เป็นประเด็นสำคัญ เพราะเราเองก็ตกอยู่ภายใต้การครอบงำทางความคิดที่แยกแยะ สิ่งเหล่านี้มิใช่ปัญหาของเราคนเดียว จุดเล็กๆ เรื่องของคนคนหนึ่ง หรือกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งสามารถเชื่อมโยงกับประเด็นทางสังคมได้ถ้าเรามองให้กว้างขวางกว่าเดิม สิ่งที่เราถกเถียงกันอยู่ทุกวันนี้มีรากฐานมาจากการมองหรือการให้คำอธิบายแบบทื่อต่อสรรพสิ่งและปรากฏการณ์และไม่ตระหนักอย่างแท้จริงถึงความหมายของความแตกต่างหลากหลาย

จากการศึกษาวิจัยการลวนลามทางเพศกะเทย แท้ที่จริงรากฐานของปัญหาไม่ได้เกิดจากกะเทย แต่เกิดจากระเบียบสังคมและอุดมการณ์หลักซึ่งวางบรรทัดฐานให้กับคนในสังคมในเรื่องวิธีคิดและการดำรงชีวิตประจำวันของมนุษย์ มีผลกระทบต่อผู้รั้งอำนาจอย่างเช่นกะเทย และทำให้กะเทยต้องดำรงชีวิตแบบหนึ่ง ขณะเดียวกันก็วาดภาพทางสังคมของกะเทยไว้แบบหนึ่ง ด้วยความรู้ที่ถูกสร้างและตอกย้ำผ่านสถาบันทางสังคมต่างๆ ทำให้การกระทำความรุนแรงเชิงเพศวิถีต่อกะเทยถูกมองเป็นเรื่องไม่มีสาระแก่นสาร เพราะมุมมองภายใต้บรรทัดฐานรักต่างเพศได้สร้างความจริงว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มีจริง ไม่เป็นจริง เพราะคนเหล่านี้ไม่มีตัวตนในสังคม ทำให้คนทั่วไปตกลงไปในกับดักแห่งวิธีคิดที่มีอาจหลุดพ้นไปได้ง่ายๆ มองไม่เห็นว่าการกระทำต่อกะเทยเป็นการกดขี่ ช่มเหิง เพราะถูกรอบงำโดยกฎเกณฑ์ ระบียบ กติกา เรื่องเพศที่เป็นธรรมชาติในสังคมไปแล้ว ไม่มีที่ว่างให้แก่ความแตกต่าง ทั้งๆ ที่ความเป็นชายหรือความเป็นหญิงสมบูรณ์ไม่ได้มีอยู่จริงและก็ได้ไม่ได้มีแต่ผู้หญิงหรือผู้ชายเท่านั้น ขณะเดียวกันความคิดเหล่านี้ก็ถูกส่งผ่าน ผลิตซ้ำ หมุนเวียนในสังคม การมองเรื่องนี้จึงยังตกอยู่ภายในกรอบปัญหาหรือเป็นเรื่องเพียงเฉพาะบุคคล เป็นความอึดอัด และความทุกข์ส่วนตัว อย่างดีที่สุดก็ได้รับความสงสารเห็นใจจากสังคมและเพียงยอมรับว่าเป็นวิถีชีวิตของเขาเหล่านั้น ซึ่งไม่เพียงพอและไม่มีความเพียงพอที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่วิธีคิดยังถูกรอบงำด้วยอุดมการณ์รักต่างเพศเช่นนี้ เรื่องเหล่านี้จึงเป็นเพียงการเล่าขาน ที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป หลายครั้งเรื่องเหล่านี้กลายเป็นเรื่องเล่าชวนหัวตลกขบขัน เป็นเรื่องน่าเอ็นดู เล่าต่อกันฟังในชีวิตประจำวัน เวทีละคร ทอล์กโชว์ ละครทีวี และภาพยนตร์ ด้วยลีลาท่าทางของผู้เล่าเรื่อง ตัวละครซึ่งถูกมองว่าเป็นสีสันให้กับชีวิตของผู้คนที่ดูและเฝ้ามอง ผู้คนที่ตกอยู่ภายใต้วิธีคิดกระแสหลักของสังคมและก็ได้รู้สึกอะไรในการได้ยินคำพูด หรือวลีที่ประชดประชันชีวิตเหล่านั้น นอกจากมีแต่ความหุหุหรณ์ในอารมณ์ ซึ่งลึกๆ ความเป็นจริงที่อยู่ในความหมายของคำพูดสะท้อนความทุกข์ที่คนมองไม่เห็น และทำอะไรไม่ได้ แม้แต่ตนเองก็ยังตกอยู่ในบ่วงความคิดเช่นนี้และสยบยอมต่ออำนาจการจัดกระทำให้เป็นไปตามวิถีสังคม

ด้วยนัยของความหมายของคนเป็นกะเทยที่เป็นตัวแทนของคนที่ไม่หาเรื่องเพศคนที่ดูเหมือนไม่มีความทุกข์ และเป็นสีสันของสังคมเหล่านี้ ได้ทำให้เราไม่ตระหนักเลยว่ากะเทยนั้นมีความหลากหลายแต่หลงเชื่อไปตามมายาภาพทางความคิดนั้น ซึ่งมีได้เกิดขึ้นอย่างลอย ๆ แต่เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่รื้อยัดคนซึ่งถูกจัดว่าเป็นกะเทย และกะเทยจำนวนมากก็สยบยอมต่ออำนาจการจัดกระทำนั้น อำนาจที่ทำให้เชื่อว่าตนเองคือใคร เป็นอย่างไร ต้องทำอย่างไรตามจิตใต้สำนึกที่บงการตนเอง และถูกจัดสรรทางเลือกในการดำรงชีวิตในขอบเขตที่จำกัด และถูกทำให้มัวแต่ยุ่งอยู่กับการสร้างความชอบธรรมในการดำรงอยู่ของตนเองตามแบบแผนอันเป็นธรรมชาติของสังคม จนกระทั่งบางคนละทิ้งตัวตนของตนเอง ทำให้การรวมตัวกันเพื่อต่อสู้กับอำนาจครอบงำเป็นไปได้ยากเพราะสำนึกของการนำเรื่องส่วนตัวนี้ผูกโยงกับประเด็นทางการเมืองเพื่อขับเคลื่อนต่อสู้อาจจะยังไม่หนาแน่นเพียงพอ

6.2.3 ข้ามขอบเขตนิยามความหมายสู่การละเมิดความเป็นมนุษย์ของกะเทย

นิยามคำว่า การลวนลามทางเพศที่นำมาเป็นกรอบความหมายในการศึกษาการลวนลามทางเพศกะเทย ตั้งแต่เริ่มการศึกษาวิจัยจนกระทั่งเสร็จสิ้นการศึกษาทำให้ผู้วิจัยตระหนักและแน่ใจว่าคำนี้ไม่สามารถใช้อธิบายครอบคลุมความหมายที่มาจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับกะเทยได้อย่างสมบูรณ์ อีกทั้งสร้างความเข้าใจชัดเจนให้เห็นว่าเพราะเหตุที่นิยามดังกล่าวถูกสร้างภายใต้ระบบและกรอบวิธีคิดของอุดมการณ์รักต่างเพศ แม้แต่คำว่า การลวนลามทางเพศด้วย ตัวมันเองก็ยังตกอยู่ใต้อำนาจของชายเป็นใหญ่เป็นความหมายที่ถูกสร้างมาก่อนในประวัติศาสตร์ของความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังนั้นจึงจำกัดความคิดการมองปรากฏการณ์ไปตามความหมายของนิยามที่ถูกสร้างขึ้น จากการศึกษาวิจัยซึ่ง ณ บัดนี้ได้เห็นแล้วว่า นัยของประสบการณ์ของกะเทยนั้นเป็นมากกว่าการลวนลามทางเพศ คำนี้จึงไม่อาจจะท่อนสิ่งที่เกิดขึ้นกับกะเทยได้ เพราะนอกจากจะไม่เห็นความหลากหลายของความเป็นเพศด้วยครอบคลุมเพียงมิติหญิง-ชาย และยังไม่อาจจะท่อนความรุนแรงของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในความคิดของคนทั่วไป ความรุนแรงดังกล่าวเป็นเรื่องของการละเมิดสิทธิทางเพศและละเมิดความเป็นมนุษย์ของกะเทย ซึ่งผู้วิจัยหมายถึง การกระทำใดๆ เชิงเพศวิถีต่อบุคคลที่มีเพศวิถีที่หลากหลาย ทั้งที่เป็นการครอบงำทำให้เกิดความหลงเชื่อ ล่อลวงให้เชื่อ รวมถึงการข่มขู่ บังคับ เพื่อนำไปสู่ประโยชน์ทางเพศเชิงเพศประเพณีของผู้กระทำ ที่มีใช้เพียงการกระทำทางเพศแบบสอดใส่ (Vaginal sex) โดยที่การกระทำเหล่านี้ได้สร้างให้เกิดความไม่สบายใจ สร้างความหวาดกลัว ความทุกข์ ทำร้ายจิตใจและร่างกายของผู้ถูกกระทำ ซึ่งผู้ถูกกระทำตระหนักรู้หรือตระหนักได้ในภายหลังว่าการกระทำเหล่านี้เป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของเขา ความหมายนี้เป็นข้อเสนอสำหรับจุดเริ่มต้นในการถกเถียง คิดต่อ เพื่อนำสู่นิยามและความหมายที่ลงตัวและสะท้อนปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นต่อผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าการให้นิยามเช่นนี้จะไม่ทำให้ความคิดของเราผูกโยงทันทีต่อกรอบวิธีคิดของรักต่างเพศ อย่างน้อยก็อาจจะถูกคิดและไม่ลื่นไหลไปตามความหมายเดิมที่มีมาก่อนโดยไม่สร้างความสับสนในความคิดให้เราตั้งแต่เริ่มแรก และด้วยความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปจากการได้ศึกษาวิจัยการสะท้อนความจริงให้ครอบคลุมความหมายนั้น

บทเรียนทางความคิดจากปรัชญาญาณิพนธ์นี้ทำให้ตระหนักว่า หากก้าวถอยออกมาจากวังวนของความคิดเดิม หากพลิกความคิดกลับทิศทางของสิ่งต่างๆ ที่ดำรงอยู่ที่มีความแตกต่างหลากหลาย ไม่มีเพียงสองและเป็นคู่ตรงข้าม เพศก็เช่นเดียวกันเป็นความหลากหลายและการยอมรับความหลากหลายได้อย่างไม่มีอคติ ย่อมจะสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นได้ อาจจะเกิดความกระอักกระอ่วนใจบ้าง แต่นั่นเป็นเรื่องธรรมดา เพราะเรายังตกอยู่ในวัฒนธรรมสองเพศที่หล่อหลอม สะสม สร้างสรรค์ความเป็นตัวตนทางสังคมของเราขึ้นมา แต่หากเราก้าวพ้นสิ่งเหล่านี้ไปได้ เชื่อได้ว่าย่อมบังเกิดความสุขในอันที่จะอยู่ร่วมกันโดยยอมรับความแตกต่างนั้นได้ ความแตกต่างมิใช่ความผิด ความเลว หรือมีความหมายในเชิงลบ การตัดสินคนโดยใช้

บรรทัดฐานทางวาทกรรมแทนที่จะใช้ความรู้สึกที่แท้จริงของเราทำให้เราหลงทาง ความแตกต่างหลากหลายเป็นความสวยงามและเป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นความจริงที่ปฏิเสธมิได้ ที่สุดแล้วความหมายของสิ่งต่าง ๆ จึงไม่มีความตายตัว แต่เลื่อนไหลได้ขึ้นกับความรู้ ความจริง ความหมายที่ถูกสร้างขึ้น ณ เวลาหนึ่งและสถานการณ์หนึ่ง ความเป็นหนึ่งเดียวของคำอธิบายที่สามารถ เหมารวมได้กับทุกสิ่งทุกอย่างนั้นไม่มีจริง มีแต่ความเปราะบาง เปลี่ยนแปลง ผสมผสานกับหลายสิ่ง เลื่อนไหลได้ และเกิดขึ้นโดยบังเอิญมากกว่าการคาดเดาอย่างเป็นแบบแผน ความสัมพันธ์เชิงอำนาจได้สร้างการจัดกระทำของวาทกรรมขึ้นมา ความจริงแล้วเรื่องความปกติที่เรามองเห็นและเข้าใจจึงอาจไม่ใช่ความปกติ ความจริงที่เรารับรู้และเชื่อมั่นจึงอาจไม่ใช่ความจริงอย่างที่เร “คิด” เสมอไป และด้วยความคิดเช่นนี้ได้เสนอให้เราตระหนักว่าการที่มนุษย์จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติบนความแตกต่างหลากหลายนั้นเป็นไปได้ มิใช่อาศัยความแตกต่างนั้นแบ่งแยก แบ่งพวก แบ่งฝ่าย หากเป็นเช่นนั้นสุดท้ายเราก็จะได้เพียงการแบ่งแยกเป็นคู่ตรงข้ามขาวหรือดำ ดีหรือเลว ผู้ชายหรือผู้หญิง ไม่ได้ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในสังคมมนุษย์และยังส่งผลกระทบต่อคนที่ตกขอบออกไปอีกชั้นหนึ่งแล้วมนุษย์จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขได้อย่างไร

บรรณานุกรม

กาญจนา แก้วเทพ และ คนอื่น ๆ. (2541). *สตรีศึกษา1: ผู้หญิงกับประเด็นต่าง ๆ*. กรุงเทพฯ :

คณะอนุกรรมการศึกษาอาชีพและวัฒนธรรม. คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงาน สตรีแห่งชาติ.

เกษมสันต์ วิลวัลย์ และอรรถพล มั่นสไพบูลย์. (2544). *กฎหมายแรงงานและปัญหาในการ ปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: หจก. ยูนิเวอร์แซลกราฟฟิกส์แอนด์เทรดดิ้ง.

คนต่างลิต. (2547). *วิถีทัศน์*. กรุงเทพฯ: ทีวีบุรพา.

คริสตัน, ไมเคิล. (2537). *พันธ์ อรรถนพ แปล. เปิดโปง*. กรุงเทพฯ: ใต้ฝุ่น.

ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2546). *ภาษาเพศ: อำนาจเรื่องทางเพศกับพหุนิยมทางจริยศาสตร์*. เชียงใหม่: หจก. วนิจการพิมพ์.

ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. (2545). *สัญญาวิทยา, โครงสร้างนิยม, หลังโครงสร้างนิยมกับการศึกษา รัฐศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิภาษา.

ชนนี. (2546). *ชนนี สตอรี “เดี่ยวหญิง เดี่ยวชาย”*. กรุงเทพฯ: สดสัปดาห์.

เดชาวุฒิ ฉันทากะโร. (2546). *หลังม่านนางโชว์: กะเทาะชีวิตกะเทยนางโชว์*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แซทไฟร์พริ้นติ่ง.

ทิพาภรณ์ อำนวยสวัสดิ์. (2543). *การล่องเกินทางเพศต่อลูกจ้างโดยนายจ้าง หัวหน้างาน ผู้ควบคุมงาน ผู้ตรวจงาน. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง*. ถ่ายเอกสาร.

เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. (2546, มกราคม-มิถุนายน) จาก “กะเทย” ถึง “เกย์” ประวัติศาสตร์ ชายรักร่วมเพศในสังคมไทย. *วารสารอักษรศาสตร์ ฉบับ ความรัก ความรู้ ผู้หญิง ผู้ชาย* 32(1): 305-335

เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. (2545). *วาทกรรมเกี่ยวกับ “เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ. 2508 - 2542*. วิทยานิพนธ์ อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ประวัติศาสตร์) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ธเนศ วงศ์ยานนาวา. (2545). *ชาติพันธุ์วรรณนาในความเป็นซับซ้อนของนักมานุษยวิทยา: “จริยธรรม” ระหว่างการหาความจริงและการสร้างความจริง*. รัฐศาสตร์สาร. 24(3):154 - 189

ธีรพงษ์ บัวหล้า. (2544). *รูปแบบทางพฤติกรรมและการคุกคามทางเพศในองค์กรภาครัฐ*. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ. (2544). ข้อพิจารณาเรื่อง ความเป็นชายขอบ กับการศึกษาทางวัฒนธรรม.

ใน ชีวิตชายขอบตัวตนกับความหมาย. ปรีตดา เฉลิมเผ่า กอนันตกุล บรรณาธิการ.

กรุงเทพฯ: อัมรินทร์พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

นิธิ เอียวศรีวงศ์. (2543, มกราคม-มิถุนายน). คำแก้ตัวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความคิด.

มนุษยศาสตร์สาร. 1 (1) : 1 – 6

นิมิตร มั่งมีทรัพย์. (2542). ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของวัยรุ่น.

ปริญญาณิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

บงกศมาศ เอกเอี่ยม. (2532). เกย์:กระบวนการพัฒนาและสร้างเอกลักษณ์รกร่วมเพศ.

วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา)

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

บุญมี เมธวงศ์กูร. (2529). คนเป็นกระเทยได้อย่างไร. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สุทธิสารการพิมพ์.

ประภาพรณ วงศาโรจน์. (2532). การพัฒนาเอกลักษณ์รกร่วมเพศในหมู่วัยรุ่น. วิทยานิพนธ์

สังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา) กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

เปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา. (2546). การช่วงชิงอัตลักษณ์ “กะเทย” ในงานคาบาเรต์โชว์.

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.

พรชัย สุขารมณ. (2544, พฤศจิกายน). จัน “หายตัว” ได้อย่างไร : ว่าด้วยอัตลักษณ์ของ

สาวประเภท 2. ใน ผู้หญิงกับความรู้ 3 : พื้นที่อัตลักษณ์ และการสร้างความรู้ของ

ผู้หญิง. เอกสารประกอบการประชุมวิชาการประเพณีสตรีศึกษา แห่งประเทศไทย.

โครงการสตรีและเยาวชนศึกษา. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.1 (3) : 29-30

พิทักษ์ ศิริวงศ์. (2543). การสร้างและการปรับเปลี่ยนความเป็นเพศและการจินตนาการทางเพศ

ในกลุ่มวัยรุ่นชาย. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิต-

วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พิเชฐ สายพันธ์. (2544). เกย์ในฉากชีวิตแห่งสื่อบันเทิง. ในชีวิตชายขอบตัวตนกับ

ความหมาย.

ปรีตดา เฉลิมเผ่า กอนันตกุล บรรณาธิการ. หน้า 36 – 96. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์ -

พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

วรุณี แสงกาญจนวานิช. (2546). ชีวิตไร้ตัวตนของกะเทยเปลี่ยนเพศ. วิทยานิพนธ์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

รามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.

วิมลา ธรรมปรีชา. (2533). การคุกคามทางเพศ. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต

- (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วัชรินทร์ หนูสมทน. (2546). *ชีวิตและการทำงานของสาวประเภทสอง*. วิทยานิพนธ์พัฒนาแรงงานและสวัสดิการมหาบัณฑิต. (สังคมสงเคราะห์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศักดิ์สิทธิ์ ภัคดิสยาม. (2543). *เควีียร์ ความรู้เรื่องเกย์กับเลสเบียน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ไพบูลย์ภูมิแสน
- สมฤดี สงวนแก้ว. (2546). *กระบวนการพัฒนาและสร้างเอกลักษณ์ “กะเทย” ในสังคมมุสลิม*. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สาวประเภทสอง. สืบค้นเมื่อ 6 ธันวาคม 2547, จาก http://www.healthnet.in.th/text/forum1/sex_life/sex%5B6%5D.htm/
- สาวประเภทสอง กับเสรีภาพในชุดนักศึกษา. (2547, 1 ธันวาคม). ผู้จัดการออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 6 ธันวาคม 2547, จาก <http://www.manager.co.th/Daily/ViewNews.aspx?NewsID=9470000089969>
- อภิญา เพื่องฟูสกุล. (2543). “พื้นที่” ในทฤษฎีสังคมศาสตร์. สังคมศาสตร์. 12 (2) : 65 – 101
- อุษา ศรีพานิช. (2541). *ประวัติชีวิตของชายแปลงเพศ*. วิทยานิพนธ์มานุษยวิทยามหาบัณฑิต. (มานุษยวิทยา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- Abercrombie, Nicholas.; Hill, Stephen.; & Turner, Bryan S. (2000). *The Penguin Dictionary of Sociology*. 4th ed. Penguin Books.
- Alvesson, Mats. (2002). *Postmodernism and Social Research*. Philadelphia: Open University Press.
- Atkinson, Robert. (1998). *Life Stories Interview*. London: Sage Publications.
- Ashcroft, Bill.; Griffiths, Gareth.; & Tiffin, Helen. (2000). *Post-Colonial Studies The Key Concepts*. New York: Routledge.
- Baird, Vanessa. (2001). *The No-Nonsense Guide to Sexual Diversity*. London: New Internationalist Publication Ltd.
- Baker, Chris. (2000). *Cultural Studies: theory and practice*. London: Sage Publications.
- Beverley, John. (2000). Testimonio, subalternity, and narrative authority. in *Handbook of Qualitative Research*. 2nd ed. Denzin, Norman K.; & Lincoln, Yvonna S. eds. pp. 555 – 565. London: Sage Publications.
- Bingham, Shereen G. ed. (1994). *Conceptualizing Sexual Harassment as Discursive Practice*. Westport, Connecticut: Praegers Publishers.

- Bowes – Sperry, Lynn.; & Tata, Jasmine. (1999). *A Multiple Framework of Sexual Harassment Reviewing Two Decades of Research in Handbook of Gender & Work*. Sage Publications.
- Brummehuis, Han Ten. (2000). Transformations of Transgender: the Case of the Thai Kathoey. in *Lady Boys, Tom boys, Rent Boys, male and female homosexualities in contemporary Thailand*. Jackson, Peter A. and Sullivan, Gerard. eds. pp. 117 - 136. Chiang Mai: Silkworm Books.
- Burgos-Debray, Elisabeth. ed. (1992). *I, Rigoberta Menchu: an Indian woman in Guatemala*. 11th impression. Translated by Ann Wright. London: Verso.
- Butler, J. (1990). *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*. New York: Routledge.
- Cabezon, Jose Ignacio. ed. (1992). *Buddhism, Sexuality, and Gender*. State University of New York Press, Albany.
- Canoy, Martin. (1984). *The State and Political Theory*. New Jersey: Princeton University Press.
- Carabine, Jean. (1996). Heterosexuality and social theory. in *Theorising Heterosexuality Telling it straight*. Richardson, Diane. ed. pp. 55 – 74. Philadelphia: Open University Press.
- Cavallado, Dani. (2001). *Critical and Cultural Theory*. London & New Jersey: The Athlone Press.
- Clair, Robin P. (1994). Hegemony and Harassment: A Discursive Practice. In *Conceptualizing Sexual Harassment as Discursive Practice*. Bingham, Shereen G. ed. pp. 59 - 70 Westport, Connecticut: Praeger Publishers.
- Code, Lorraine. (2003). *Encyclopedia of Feminist Theories*. London & New York: Routledge.
- Daly, Kerry. (1995). Reproduction in Families. in *Research & Theory in Family Science*. Day, Randle D. et al. eds. pp. 229 -242. Pacific Grove: Brooks/Cole.
- Danaher, Geoff.; Schirato, Tony.; & Webb, Jen. (2000). *Understanding Foucault*. London: Sage Publications.
- Denzin, Norman K.; & Lincoln, Yvonna S. Eds. (2003). Introduction: The Discipline and Practice of Qualitative Research. in *Strategies of Qualitative Inquiry*. pp. 1 – 45. Thousand Oaks, California: Sage Publications.

- Dickens, David. R.; & Fontana, Andrea. eds. (1994). *Postmodern and Social Inquiry*. London: UCL Press.
- Dreyfus, Hubert L.; & Rabinow, Paul. (1983). *Michel Foucault, beyond structuralism and hermeneutics*. 2nd ed. Chicago: The University of Chicago Press.
- Ekins, Richard. (1997). *Male Femaling: a grounded theory approach to cross-dressing and sex- changing*. New York: Routledge.
- Epstein, Steven. (1994, July). A Queer Encounter: Sociology and the Study of Sexuality. *Sociological Theory*. 12(2): 188 – 202.
- Eyre, Linda. (2000). The Discursive Framing of Sexual Harassment in a University Community. *Gender and Education*. 12 (3) : 293-307
- Foucault, Michel. (1972). *The Archaeology of Knowledge*. Translated by A.M. Sheridan Smith. Great Britain: Tavistock.
- _____. (1976). *History of Sexualities Volume 1*. England: Penguin Books.
- _____. (1977). *Discipline and Punish: The Birth of the Prison*. Translated by Alan Sheridan. New York: Pantheon Books.
- _____. (1980). *Herculine Barbin: being the recently discovered memoirs of a nineteenth - century French hermaphrodite*. New York: Pantheon Books.
- _____. (1992). *The Use of Pleasure: The History of Sexuality Volume 2*. Translated by Hurley, Robert. Penguin Books.
- _____. (2002). *The Order of Things*. Reprint. London: Routledge.
- Foulis, Danielle.; & McCabe, Marita P. (1997). Sexual Harassment: factors affecting attitudes and perceptions. *Sex Roles: A Journal of Research*. 37: Issue 9 – 10.
- Gamble, Sarah.ed. (2002). *The Routledge Companion to Feminism & PostFeminism*. Routledge.
- Gamson, Joshua, (2000). Sexualities, Queer Theory, and Qualitative Research. in *Handbook of Qualitative Research*. 2nd edition. Denzin, Norman K.; & Lincoln, Yvonna S. eds. pp. 347 – 378. London: Sage Publications.
- Guadagno, Rosanna E.; & Marin, Amy J. (1999). Perception of Sexual Harassment Victims as a Function of Labeling and Reporting. *Sex Roles: A Journal of Research*.
- Gordon, Colin. (1980). *Power/Knowledge*. New York: Pantheon Books.
- Guba, Egon. G. (1990). *The Paradigm Dialogue*. Sage Publications.
- Hall, Stuart. (2002). The Work of Representation. in *Representation: cultural representations*

- and signifying practices*. Reprinted. Hall, Stuart. ed. pp. 13 - 64. Sage Publications.
- Heckman, Susan. J. (1992). *Gender and Knowledge*. USA: Northeastern University Press.
- Herd, Gilbert. (1996). *Third Sex and Third Gender: Beyond Sexual Dimorphism in Culture and History*. Zone Books.
- Hetherington, Kevin. (1998). *Expressions of Identity: space, performance, politics*. Sage Publications.
- Heughton, James H. (1995). *Sexual Harassment*. London: Carvendish Publishing Limited.
- Hidden Genders. (2006, 12 October). National Geographic Channel on UBC. 1400 – 1500 hrs.
- Hollinger, Robert. (1994). *Postmodernism and the Social Sciences : A Thematic Approach*. United States of America: Sage Publications.
- Howarth, David. (2000). *Discourse*. Philadelphia: Open University Press.
- Hughes, Christina. (2002). *Key Concepts in Feminist Theory and Research*. Sage Publications.
- Humm, Maggie. (1989). *The Dictionary of Feminist Theory*. New York : Harvester Wheatsheaf.
- Jackson, Peter A. (1989). *Male Homosexuality in Thailand*. Netherlands: Global Academic Publishers.
- Jackson, Peter A. (1995). *Dear Uncle Go: male homosexuality in Thailand*. Bangkok: Bua Luang Books.
- Jackson, Peter A. (1997). *Thai Research on Male Homosexuality and Transgenderism and the Cultural Limits of Foucaultian Analysis*. Journal of History of Sexuality. Vol. 8
- Jackson, Peter A.; & Sullivan, Gerard. (2000). A Panoply of Roles: Sexual and Gender Diversity in Contemporary Thailand. in *Lady Boys, Tomboys, Rent Boys, male and female homosexualities in contemporary Thailand*. Jackson, Peter A.; & Sullivan, Gerard. eds. pp.1 - 27. Chiang Mai: Silkworm Books.
- Jackson, Stevi. (1996). Heterosexuality and feminist theory. in *Theorising Heterosexuality Telling it straight*. Richardson, Diane. ed. pp. 21 – 38 Philadelphia: Open University Press.
- Jackson, Stevi. (1999). *Heterosexuality in Question*. London: Sage Publications.

- Jeffreys, Sheila. (1996). Heterosexuality and the desire for gender. in *Theorising Heterosexuality Telling it straight*. Richardson, Diane. ed. pp. 75 – 108. Philadelphia: Open University Press.
- Kendall, Diana Elizabeth. (2001). *Sociology in our times*. 3rd ed. Wadsworth.
- Konik, Julie.; & Stewart, Abigail. (2004, August). Sexual Identity Development in the Context of Compulsory Heterosexuality. *Journal of Personality*. 7 (2) :4.
- Kreps, Gary L. (1993). *Sexual Harassment: Communications Implications*. NJ: Hampton Press, Inc.
- Kupper, Adam.; & Kupper, Jessica ed. (1996, July). *The Social Science Encyclopedia*. Routledge.
- Lee, Deborah. (2000). *Hegemonic Masculinity and Male Feminisation: The Sexual Harassment of Man at Work*. Journal of Gender Studies. 9(2)
- Leeder, Elaine. (2004). Defining Families in Global Term in *The Family in Global Perspective: a gendered journey*. pp. 22 - 47. Sage Publications.
- _____. Theories on the Family in *The Family in Global Perspective: a gendered journey*. pp. 48 - 66. Sage Publications.
- Lefebvre, Henri. (1998). *The Production of Space*. Translated by Nicholson-Smith, Donald. Oxford and Massachusetts: Blackwell Publications.
- Lemart, Charles C.; & Gillian Garth. (1982). *Michel Foucault Social Theory and Transgression*. New York: Columbia University Press.
- Lengermann, Patricia Madoo.; & Niebrugge-Brantley, Jill. (2000). Contemporary Feminist Theory in *Sociological Theory*. Ritzer, George. ed. 5th ed. pp. 444 - 486. USA: McGraw-Hill.
- Lengnick-Hall, Mark. L. (1995). Sexual Harassment Research: a Methodological Critique. 1 (48) : 841 from <http://www.questia.com>
- Lincoln, Yvonna S.; & Guba, Egon G. (2000). Paradigmatic Controversies, Contradictions, and Emerging Confluences in *Handbook of Qualitative Research*. pp. 163 – 188. 2nd ed. Denzin, Norman K.; & Lincoln, Yvonna S. eds. London: Sage Publications.
- Lucal, Betsy. (1999, December). What It Means to Be Gendered Me: Life on the Boundaries of a Dichotomous Gender System. *Gender and Society*. 13(6): 781 – 797.
- MacKinnon, Catharine. (1979). *Sexual Harassment of Working Women*. New Heaven and London: Yale University Press.

- Madan, Sarup. (1993). *An Introductory Guide to Post-Structuralism and Postmodernism*. 2nd ed. Great Britain: Biddles Ltd, Guildford and King's Lynn.
- Magee, Margaret. Penelope. (1995). Disputing the Sacred: Some Theoretical Approaches to Gender and Religion. in *Religion and Gender*. King, Ursula. ed. pp. 121 – 143. Oxford: Blackwell Publishers.
- Mason-Schrock, Douglas. (1996, September) Transsexuals' Narrative Construction of the "True Self" in *Social Psychology Quarterly*. 59(3). Special Issue: Gender and Social Interaction: 176 - 192.
- Matzner, Andrew. (2002). *On the Question of Origins: Kathoey and Thai Culture*. Retrieved October 28, 2003, from http://web.hku.hk/~sjwinter/TransgenderASIA/paper_on_the_question_of_origins.html
- Miracle, Tina S. (2002). *Human Sexuality: Meeting Your Basic Needs*. New Jersey: Princetice Hall.
- Morris, Rosalind C. (1994). *Three Sexes and Four Sexualities: Redressing the Discourses on Gender and Sexualities in Contemporary Thailand*. in *Positions East Asia Cultures Critique*. Volume 2 Number 1 Spring. Special Issue Circuits of Desire. Duke University Press.
- Natter, Wolfgang.; & Jones III, John Paul. (1997). Identity, Space, and Other Uncertainties in *Space and Social Theory: interpreting modernity and postmodernity*. Benko, Georges.;& ULF, Strohmayr. eds. pp.141 - 161. Oxford: Blackwell Publications.
- Neuman, Lawrence W. (2003). *Social Research Methods Qualitative and Quantitative and Quantitative Approaches*. 5th ed. University of Wisconsin at Whitewater: Allyn and Bacon.
- O'Donohue, William. ed. (1997). *Sexual harassment: theory, research and treatment*. London: Allyn and Beacon.
- Patton, Paul. (1994, May). *Foucault's Subject of Power*. Political Theory Newsletter. Retrieved March 21, 2004, from <http://lists.village.virginia.edu/listserves/spoons/Foucault.archive/papers/patton>.
- Palmisano, Joseph M. ed. (2001). *World of Sociology*. Vol. 2 N-Z. Gale Group.
- Preves, Sharon E. (2003). *Intersex and Identity: the Contested Self*. New Brunswick, New Jersey, and London: Rutgers University Press.
- Radtko, H. Lorraine.; & Stam, Henderikus. J. ed. (1994). *Power/Gender: Social Relations in Theory and Practice*. Sage Publications.

- Reinharz, Shulamit.; & Davidman, Lynn. eds. (1992). *Feminist Oral History in Feminist Methods in Social Research*. New York: Oxford University Press.
- Rich, Adrienne. Compulsory Heterosexuality and lesbian Existence. from <http://www.terry.uga.edu/~dawndba/4500compulsoryhet.htm>.
- Richardson, Diane. (1996). Heterosexuality and social theory. in *Theorising Heterosexuality Telling it straight*. Richardson, Diane. ed. pp. 1 – 20 Philadelphia: Open University Press.
- Ring, Laura. (1994). *Sexual Harassment and the Production of Gender*. Differences.
- Rosemarie Tong. (1989). *Feminist Thought: a comprehensive introduction*. Colorado: Westview Press.
- Schultz, Vicki. (1998). Reconceptualizing Sexual Harassment. *Yale Law Journal*. 107 (6) : 1683-1805
- Schwandt, Thomas A. (2000). Three Epistemological Stances for Qualitative Inquiry: Interpretivism, Hermeneutics, and Social Constructionism. in *Handbook of Qualitative Research*. pp. 189 – 214. 2nd ed. Denzin, Norman K.; & Lincoln, Yvonna S. eds. London: Sage Publications.
- Sev'Er, Aysan. (1999). *Sexual Harassment: Where We Were, Where We Are and Prospects for the New Millennium Introduction to the Special Issue*. The Canadian Review of Sociology and Anthropology. Vol.36.
- Sinnott, Megan. *Gay vs. 'Kathoeys': Homosexual Identities in Thailand*. Retrieved December 1, 2004, from http://ias.leidenuniv.nl/iasn/29/IASNL_29_7_Sinnott.pdf
- Smart, Barry. (2002). *Michel Foucault Revisited Edition*. New York: Routledge.
- Smith, Sidonie.; & Watson, Julia. ed. (1998). *Women, Autobiography, Theory A Reader*. Wisconsin: The University of Wisconsin Press.
- Spargo, Tamsin. (1999). *Foucault and Queer Theory*. Cambridge: IconBooks.
- Sterling, Anne Fausto. (2000). *Sexing the Bodies*. New York: Basic Books.
- Tangri, Sandra Schwartz.; & Hayes, Stephanie M, (1997). Theories of Sexual Harassment. in *Sexual harassment: theory, research and treatment*. O'Donohue, William. ed. pp. 112 – 128. London: Allyn and Beacon.
- Taylor, Mark. C. (1998). *Introduction: System...Structure...Difference...Other in Postmodernism: critical concepts. Volume III Disciplinary Texts: Humanities and Social Sciences*. Reprinted. Taylor, Victor E.; & Winkquist, Charles E. eds. pp. 373 – 404. New York: Routledge.

- Taylor, Victor. E.; & Winkquist, Charles E. ed. (2001). *Encyclopedia of Postmodernism*. New York: Routledge.
- Tierney, William G. (2000). Undaunted Courage: Life history and Postmodern Challenge in *Handbook of Qualitative Research*. 2nd ed. Denzin, Norman K.; & Lincoln, Yvonna S. eds. pp. 537 – 554. London: Sage Publications.
- Tonkiss, Fran. (1998). Analysing Discourse. in *Researching Society & Culture*. Seale, Clive. ed. Sage Publications.
- Totman, Richard. (2003). *The Third Sex, Kathoey-Thailand's Ladyboys*. Chiangmai: The Silkworm Books.
- Valentine, Gill. (2002). Queer Bodies and the Production of Space in *Handbook of Lesbian and Gay Studies*. Richardson, Diane.; & Steven, Seidman. eds. pp. 145 – 160.: Sage Publications.
- VanEvery, Jo. (1996). Heterosexuality and domestic Policy. pp. 39 – 54 in *Theorising Heterosexuality Telling it straight*. Richardson, Diane. ed. Philadelphia: Open University Press.
- Weedon, Chris. (1999). *Feminism, Theory and the Politics of Difference*. Oxford and Massachusetts: Blackwell Publishers.
- Wikipedia Online Encyclopedia. *Eugenics*. Retrieved July 19, 2005, from <http://en.wikipedia.org/wiki/Eugenics>
- Winter, Sam. (2002). *Why are there so many Kathoey in Thailand?* Retrieved October 28, 2003, from http://web.hku.hk/~sjwinter/TransgenderASIA/paper/why_are_so_many_kathoey.htm.
- Wood, Julia T. (1994). Saying It Makes It So: The Discursive Construction of Sexual Harassment. in Bingham, Shereen G. ed. *Conceptualizing Sexual Harassment as Discursive Practice*. pp. 17 – 30. Westport, Connecticut: Praegers Publishers.
- Woodward, Kathryn. ed. (1997). *Identity and Difference*. London : Sage in association with the Open University.
- Woodward, Kath. ed. (2000). *Questioning Identity*. London: Routledge.

ภาคผนวก

แนวการสอนหากับเจ้าของประสบการณ์

1. ภูมิหลัง

- พื้นเพครอบครัว มาจากไหน เชื้อชาติ/สัญชาติ อาชีพ ฐานะ ญาติ/พี่น้อง ความสัมพันธ์ในครอบครัว ศาสนา/ความเชื่อหลัก
- ประวัติศาสตร์/ความเป็นมาของครอบครัว พ่อ แม่ มาจากไหน / ถูกเลี้ยงดูมาอย่างไร สิ่งที่ชอบและไม่ชอบ / การปฏิบัติและความเห็นของครอบครัวในเรื่องผู้หญิงผู้ชาย เป็นอย่างไร/ชอบให้ผู้หญิง ผู้ชายปฏิบัติตัวอย่างไร ครอบครัวมีความเชื่อต่อบทบาทหญิงชายอย่างไร/ เคยมี/รู้จักคนเป็นเพศที่สามหรือไม่อย่างไรมีความเห็นและปฏิบัติต่อคนเหล่านั้นอย่างไร / บุคคลที่มีความสำคัญในครอบครัวเป็นใครมีใครเป็นเพศที่สามหรือไม่อย่างไร /มีความเห็นและปฏิบัติต่อคนเหล่านั้นอย่างไร

2. การรับรู้ตัวตน/การจับจองตนเอง

- รู้จักตัวเองอย่างไร คิดว่าตัวเองเป็นใคร เมื่อไหร่ อย่างไร/ คนรอบข้างมีอิทธิพลต่อเราหรือไม่อย่างไรในการรับรู้เราเป็นใคร
- เมื่อรับรู้ตนเองว่าเป็นใครในสังคม คิดอย่างไร ชอบหรือไม่ชอบอย่างไร อยากให้ครอบครัว คนรอบข้าง สังคม ปฏิบัติต่อเราอย่างไร
- แสดงออกถึงความเป็นตัวเราอย่างไรบ้าง เหตุการณ์ที่สำคัญที่จำได้ในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราคืออะไร มีผลต่อตัวเองหรือไม่อย่างไร เล่ารายละเอียดเหตุการณ์
- ต้องการเป็นเพศอะไร เริ่มรู้ว่าเป็นใครตั้งแต่เมื่อไหร่ และทำอะไรบ้างเพื่อให้เป็นไปตามที่ต้องการ ด้วยเหตุใด (เล่ารายละเอียด)
- คนที่สำคัญที่ทำให้คิดว่าตนเองใคร ทำอย่างไร (ไม่ว่าจะเป็นที่บ้าน ที่โรงเรียน ที่มหาวิทยาลัย ที่ทำงาน ฯลฯ)
- สังคมรอบข้างมองเราอย่างไร คิดกับเราอย่างไร ทำไม่ถึงเห็นเช่นนั้น
- ความสุขของเราคืออะไร
- มีความสุขหรือไม่อย่างไรกับการรับรู้ตัวตนเป็นกะเทย ปฏิบัติตัวและคิดว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไร
- คนรอบข้างปฏิบัติต่อเราอย่างไร เล่าเหตุการณ์ที่จำได้ไม่ลืมว่าเป็นอย่างไร มีความรู้สึกอย่างไร และอยากให้เปลี่ยนแปลงหรือไม่อย่างไร
- คิดว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะอะไร ทำไม่ถึงคิดเช่นนั้น

- อยากให้คนอื่นเห็นเราเป็นอย่างไร เรียกว่าอะไร ทำไมถึงต้องการ/คิดเช่นนั้น
- ในอนาคตอยากเป็นอย่างไร เพราะอะไร
- เราอยากดำรงชีวิตอย่างไร บุคคลที่เรายึดเป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิตคือใคร ทำไมถึงคิดเช่นนั้น
- ถ้าเรามีคนรู้จักที่เป็นแบบเราจะให้คำแนะนำเขาเหล่านั้นอย่างไร ทำไมจึงให้คำแนะนำเช่นนั้น
- จะให้คำแนะนำคนที่ เป็นพ่อ แม่ พี่น้อง ครอบครัวของคนเหมือนเราอย่างไร ทำไมจึงให้คำแนะนำเช่นนั้น

3. ความรุนแรงต่อตนเอง

- รู้ได้อย่างไรว่าต้องทำอะไรเพื่อให้เป็นไปตามที่ต้องการ เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างไร ตอนนี้ยังทำอยู่หรือไม่ เพราะเหตุใด
- ทำอะไรกับตนเองบ้างเพื่อให้เป็นตามที่ต้องการ (เช่น แต่งตัว ไว้ผม ทานยา ทำศัลยกรรม) ทำไมถึงเลือกที่จะทำเช่นนี้ตัดสินใจทำเพราะอะไร ในชีวิตที่ผ่านมาเคยทำอะไรมาบ้างและพอแล้วหรือไม่อย่างไร และเมื่อไหร่ถึงจะเรียกได้ว่าพอ ทำแล้วรู้สึกอย่างไร ถ้าย้อนกลับไป ยังต้องการจะทำหรือไม่ อย่างไร เพราะอะไร
- จำเป็นหรือไม่อย่างไรที่สาวประเภทสองต้องแปลงเพศ ทำไม ทำเพื่ออะไร เพื่อใคร แปลงเพศอย่างไร ตอนตัดสินใจทำไมถึงตัดสินใจเช่นนั้น ในกรณีที่แปลงเพศแล้วรู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นตัวเอง หากมองย้อนกลับไปยังต้องการจะทำอย่างนี้หรือไม่อย่างไร
- ในการปรับแต่งสรีระอะไรสำคัญที่สุดที่ต้องทำก่อนเพราะอะไร ทำอย่างไร มีผลดีผลเสียอย่างไร
- เมื่อปรับร่างกายแล้วคิดว่าการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญอย่างไรต่อตัวเรา คิดอย่างไร เราเปลี่ยนแปลงอย่างไร คนรอบข้างเปลี่ยนแปลงและปฏิบัติต่อเราอย่างไร (เล่ารายละเอียด)
- คิดอย่างไรกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ปฏิบัติอย่างไร และคาดหวังกับอนาคตอย่างไร และคิดว่าชีวิตเรื่องเพศจะเป็นอย่างไร เคยประสบเหตุการณ์อย่างไรที่ทำให้คิดเช่นนั้น (เล่ารายละเอียด)

4. ความอึดอัดในการดำรงชีวิต/ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ

- ชีวิตส่วนตัวเป็นอย่างไร มีความสุขอย่างไร ทำไมถึงคิดและเป็นเช่นนั้น (เล่ารายละเอียด)
- ความสัมพันธ์กับครอบครัวและคนรอบข้างเป็นอย่างไร ไม่ถึงเป็นเช่นนั้น (เล่ารายละเอียด)
- ไม่ชอบที่จะอยู่ใกล้คนอย่างไร หรือคนที่ปฏิบัติกับเราอย่างไร ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น

(เล่ารายละเอียด)

- สิ่งที่ทำให้ลำบากใจในการดำรงชีวิตประจำวันคืออะไร ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น
(เล่ารายละเอียด)
- เรื่องที่ไม่ชอบใจที่สุดตั้งแต่เกิดมาคืออะไร อย่างไร ทำไมถึงเกิดเหตุการณ์เช่นนั้น
ถ้ามองย้อนกลับไปอยากให้เป็นอย่างไร ควรแก้ไขอย่างไร (เล่ารายละเอียด)
- เรื่องที่ไม่ชอบใจที่สุดความสัมพันธ์ระหว่างเพศตั้งแต่เกิดมาคืออะไร อย่างไร ทำไมถึง
เกิดเหตุการณ์เช่นนั้น ปัจจุบันแก้ไขปัญหาวางไรถ้ามองย้อนกลับไปอยากให้เป็น
อย่างไร ควรแก้ไขอย่างไร (เล่ารายละเอียด)

5. การเลื่อนไหลของอัตลักษณ์

- ในชีวิตมีเหตุการณ์อะไรที่ประทับใจ หรือไม่ชอบใจ อึดอัดใจ บ้าง เรื่องราวเป็น
อย่างไร (เล่ารายละเอียด)
- เล่าเหตุการณ์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่ไม่ชอบใจ และเหตุการณ์เป็นอย่างไร
และเรียกว่าอะไร ณ เหตุการณ์นั้นเราคิดว่าเป็นอย่างไรและเรียกหรือถูกเรียกว่า
อย่างไร ต้องปฏิบัติตัวอย่างไร ทำไมถึงทำเช่นนั้น บรรยากาศของความสัมพันธ์ที่
เหตุการณ์นั้นเกิดเป็นอย่างไร (เล่ารายละเอียด)
- เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก้ไขสถานการณ์อย่างไร เมื่อเกิดขึ้นแล้วทำอย่างไร (ตนเอง/
ครอบครัวและคนอื่นๆ ที่รู้ทำอย่างไร)
- เรียนรู้อะไรจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และถ้ามีโอกาสย้อนกลับไป ต้องการที่ให้
เปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร
- ความสัมพันธ์ระหว่างคนที่รักชอบเป็นอย่างไร คิดว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร
ต้องการให้เป็นอย่างไร ทำอย่างไรถึงจะเป็นเช่นนั้นได้

อภิธานศัพท์

ชะนี	คำเรียก “ผู้หญิง” โดยอุปมาเปรียบเทียบกับเหมือนดัง ชะนี ส่งเสียงร้อง “ผัว ผัว”
แด้บ	การเก็บอวัยวะเพศชายไว้ให้มิดชิด โดยการเอาอวัยวะเพศชายเก็บเข้าไปข้างหลัง เพื่อให้ใส่กระโปรง หรือชุดว่ายน้ำได้สวย
เนียน	แนบเนียน กลมกลื่น (กับผู้หญิง)
ผู้แม่/ผู้เมีย	ภาษาอีสาน ใช้เรียกกะเทย หมายความว่าคนที่มีเพศชายและ เพศหญิงอยู่ในตัว คนเดียวกัน
โม้ค	มาจากคำภาษาอังกฤษ สโม้ค (smoke) หมายถึงการมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยการใช้ปาก/ทำรักด้วยปาก (ออรัลเซกส์)
ไม้	หมายความว่าจำนวนของผู้ชายที่กะเทยมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย เช่น กี่ไม้ หมายถึง กี่คน
แรง	การที่กล้าทำสิ่งที่ท้าทายบรรทัดฐาน เช่นการแต่งตัวของกะเทยเป็นชุดนักศึกษาหญิง เป็นต้น
สาวเสียบ	รสนิยมของการมีเพศสัมพันธ์ของกะเทยที่มีลักษณะท่าทางเป็นหญิง แต่งหญิง โดยมีบทบาทเป็นฝ่ายรุกในการมีเพศสัมพันธ์
แอ็บชะนี/ แอ็บหญิง	มาจากแอ็บ แอ็บทำ/สร้างทำเป็นผู้หญิง เลียนแบบผู้หญิง เช่น การบีบเสียง เวลาพูด การแต่งตัว เป็นต้น
แอ็บชาย	การสร้างทำให้เหมือนผู้ชาย เช่น การทำเสียงห้าว การพูดแทนตนเองว่าผม การตอบรับโดยใช้ครับ การแต่งตัวแบบผู้ชาย เป็นต้น

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	กิตติกร สันคติประภา
วันเดือนปีเกิด	19 มีนาคม
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลพุทธชินราช จังหวัดพิษณุโลก
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	6/41 ม. 3 ซอยเนียมกล้า ถนนรามอินทรา 14 แขวงจระเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพฯ 10230
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ประจำศูนย์นวัตกรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิต
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2526	รัฐศาสตรบัณฑิต (การระหว่างประเทศ) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พ.ศ. 2530	MS.c. Development Studies, University of Bath, UK
พ.ศ. 2531	รัฐศาสตรมหาบัณฑิต (ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2539	ประกาศนียบัตรบัณฑิต (การแปลไทย-อังกฤษ อังกฤษ-ไทย) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พ.ศ. 2550	การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (พัฒนศึกษาศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ